DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

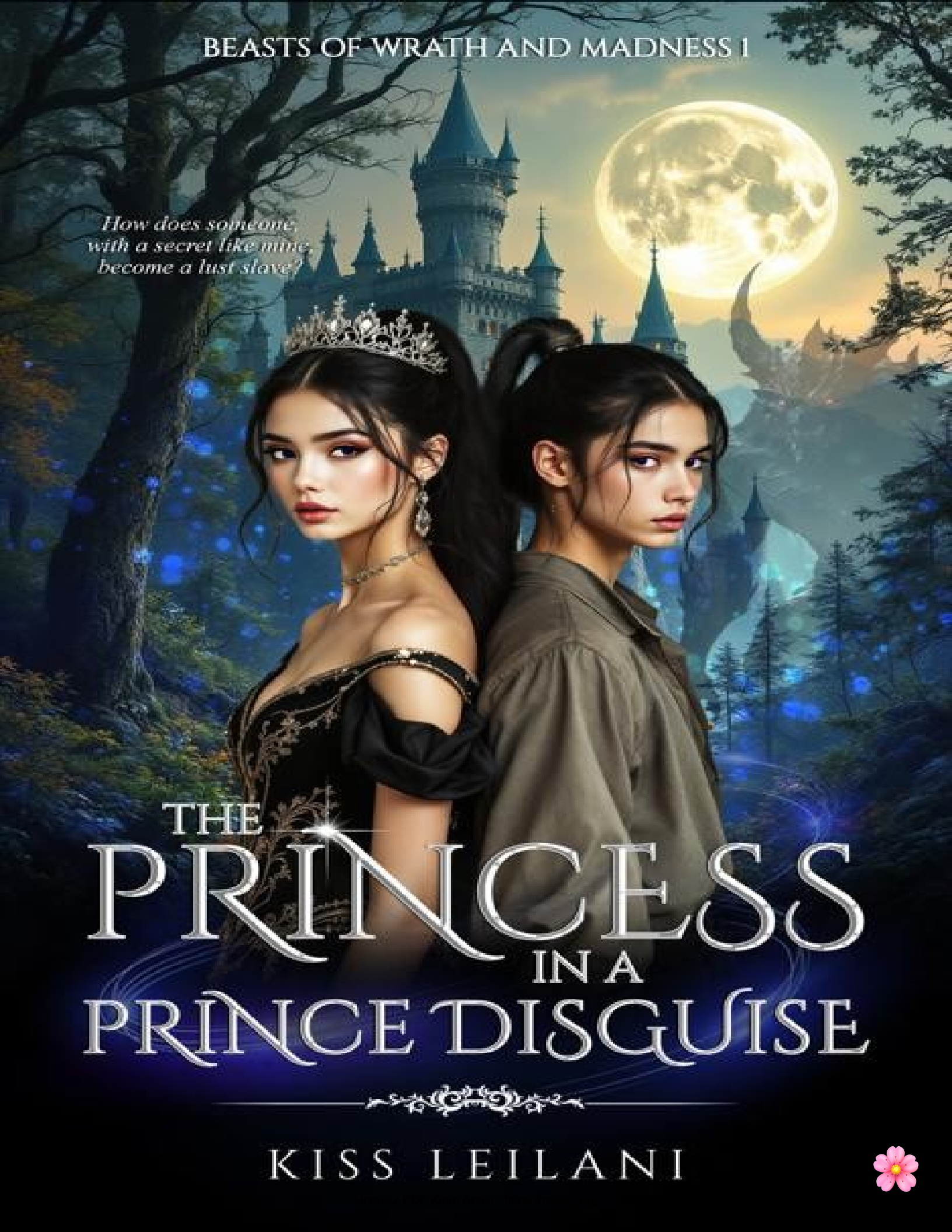
BEASTS OF WRATH AND MADNESS I
How does someone, with a secret like mine, become a lust slave?
THE PRINCESS IN A PRINCE DISGUISE
KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Prens Kılığındaki Prenses

Gazap ve Çılgınlık Canavarları: Kitap 1

Öpücük Leilani

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2025 by Kiss Leilani

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adının kullanımı sadece edebi etki içindir. Diğer tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

Düzenleme ve redaksiyon: Morgan Waddle-Editing ve Chidera Uzoigwe.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazarın Notu

Bu seri karanlık. *Gece yarısı kadar karanlık.*

Olası tetikleyicileri hayal edin, istediğiniz gibi ekleyin veya çıkarın, muhtemelen çok uzakta olmayacaksınız.

Eğer hassas bir okuyucuysanız, bu kitap size göre olmayabilir. Ancak yine de sayfaları çevirmeyi seçerseniz, *lütfen* dikkatli olun. Ne zaman duracağınızı, ara vereceğinizi ve geri dönmeden önce bir adım uzaklaşacağınızı bilin.

Kendinizi hazırlayın. Buradaki materyal , zamanlarda, sizi *çok* yapabilir.
rahatsız edici.

Tetikleyicileri
bekleyin.

Yoğunluk
bekleyin.

Sertlik bekleyin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm *"ne kadar siyah, o kadar iyi"* savaşçılarına ve *"tetikleyici yok, ağır olay örgülü karanlık müstehcenlik getirin"* meraklılarına. Bu yazarın sapkın düşüncelerinin kağıda dökülmesinin sebebi sizlersiniz. Yani, eğer işler biraz fazla karanlıklaşırsa... bu sizin suçunuz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sayfa geride bıraktığınız yerdir:

- Gerçek dünya ahlakı,
- Değerler,
- Kültürel normlar,
- Yargılar,
- Etik,
- Kişisel önyargılar,

Bu dünyaya adım atmadan önce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız olduğumu bilmiyorlar.

Hepsi bana bakıyor ve bir çocuk görüyorlar. Bir prens.

Onların türü, şehvet arzuları için benim gibi insanları satın alıyor.

Ve kız kardeşimi satın almak için krallığımıza saldırdıklarında, onu korumak için müdahale ediyorum. Beni de almalarını sağladım.

Planımız, fırsatını bulduğumuzda kız kardeşimle birlikte kaçmak.

Hapishanemizin onların krallığındaki en müstahkem yer olacağını nereden bileyim?

Benim kenarda kalmam gerekiyordu. Gerçekte kullanmadıkları bir şey. Asla satın almak istemedikleri kişi.

Ama sonra, vahşi topraklarındaki en önemli kişi - acımasız canavar kralları - "küçük güzel prense" ilgi duyuyor.

Herkesin bizim türümüzden nefret ettiği ve bize merhamet göstermediği bu vahşi krallıkta nasıl hayatta kalırız?

Ve benimki gibi bir sırrı olan biri nasıl şehvet kölesi olur?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

UREKAI:

Eski günlerde, Urekai dünyadaki en güçlü ve en kudretli varlıklar olarak göze çarpıyordu.

Kadim dil onlara 'korkunç canavarlar' derdi: Kurtadamlar gibi canavara dönüşebiliyorlardı. Vampirler gibi kan tüketiyorlardı. Ve kimsenin haberi olmadan insanların arasında dolaşıyorlardı.

Yaşlanmayan, barışçıl, özverili varlıklar kendi içlerine kapanmayı tercih ediyorlardı. Korkulmalarına ve güvenilmemelerine rağmen, asla saldırganlıkla karşılık vermediler.

Büyük dağın ötesindeki topraklarına girmek isteyen her türe geçiş izni verdiler ve herkesi hoş karşıladılar.

Ancak beş asır önce, zayıf oldukları bir gece beklenmedik bir tür Urekai'ye saldırdı. İnsanlar.

Halkını korurken, Büyük Kral Daemonikai zihninin kontrolünü kaybetti ve vahşileşti.

Korumak için her şeyini verdiği insanlar için bir tehlike haline geldi.

İmkânsız gibi görünse de, Urekai krallarının canavar formunu ele geçirmeyi başardı ve onu güvenli bir kafese hapsederek asla kaçamayacağından emin oldu.

Ancak insanlara duydukları nefretle yanıp tutuşan Urekailer kendilerini karanlığa gömdüler.

Diğerlerinin her zaman korktuğu korkunç canavarlara dönüştüler.

Canavarlıklarını gururla taşıyorlardı.

İNSANLAR:

Urekai'yi istila ettikten sonra gizemli bir virüs salgını baş gösterdi.

Kimse nereden geldiğini bilmiyordu, ancak birçok kişi Urekai'ye yaptıkları saldırının buna yol açtığını düşünüyordu.

Erkeklerin çoğu uzun bir mücadeleden sonra iyileşirken, virüs dişilerin çoğu için ölümcül oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatta kalanlar nadiren kız çocuk doğurdu. Geride kalanlar ya da doğanlar ise kıt ve aranan mallar haline geldi.

Birçok krallıkta açgözlü babalar kızlarını damızlık evlerine sattı. Bazıları sadece erkeklerin eğlenmesi için var olan zevk evlerine girmeye zorlandı. Bazıları koruma karşılığında korkunç tacizlere maruz kaldı.

Zenginler ve ayrıcalıklılar bile hayatlarındaki kadınların güvenliğini garanti edemiyordu, çünkü bir kadının - bebek, genç bir kız ya da yaşlı bir kadın - görülmesi bile istenmeyen bir dikkat çekiyordu.

Kız çocukları sürekli tehlikeyle karşı karşıyaydı. Toplum içinde güvende değiller.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

İNSAN TOPRAKLARI: NAVIA KRALLIĞI.

"Bu bir kız, Majesteleri,"

Prens Garret donakaldı.

Dönüp saray şifacısına bakarken, bitkin düşmüş karısının vücuduna yaslanmış elleri kontrolsüzce titriyordu.

Doğumu aylar önce gizlice ayarlamıştı ve şimdi sarayın yeraltı odalarından birinde, sevgili karısı Pandora'nın doğum yaptığı yerde saklanıyorlardı.

"Az önce bana ne dediniz?" Prens Garret yanlış duyduğunu umuyordu. Belki de bir hataydı.

Lütfen, tanrılar, bir hata olmasına izin verin!

Ama yaşlı adamın yüzündeki acıma gizlenemezdi. Saray şifacısı küçük kundağı çevirdi. "Bebek bir kız."

Bebeğine daha yakından bakmak için kendini ayarlayan Pandora'nın yüzünü dehşet kapladı.

"Hayır. Ah, tanrılar, lütfen hayır..." Başını şiddetle salladı, gözlerinde taze yaşlar birikiyordu.

Şifacının gözlerinden de yaşlar süzüldü. "Çok üzgünüm, Majesteleri."

"Hayır!!!" Pandora haykırdı, yüzünü kocasının bekleyen kollarına gömdü, boğazından hıçkırık üstüne hıçkırık döküldü.

Garret karısına sarılırken uyuşmuş hissediyordu.

İlk kızı Aekeira henüz dört yaşında bile değildi ve kral onu en yüksek teklifi verene satmak için Cavar Krallığı ile pazarlık yapmaya başlamıştı bile.

Çünkü görünüşe göre Navia'nın daha fazla paraya ihtiyacı vardı.

Kral Orestus Garret'in kardeşi olabilirdi ama o bir zorbaydı ve sözü kanundu.

Şimdi, başka bir *kız* çocuğu mu? *İki kız mı?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şifacının kollarında kıpırdanan ağlayan bebeğe bakarken Garrett'ın gözleri yaşlarla doldu.

Dünya iki kızı için de güvenli değildi. Pandora aniden,

"Onu bir erkek çocuk gibi yetiştireceğim," dedi.

Şifacının gözleri büyüdü. "Onun kimliğini gizli tutmamızı mı öneriyorsun?"

"Evet," diye onayladı Pandora, kararlılığı güçlenerek. "Bu çocuk asla bir kız olarak görülmeyecek. Hiç kimse bunu öğrenemeyecek!"

"Ama böyle bir şeyi saklamak imkânsız Majesteleri." Şifacı paniğe kapıldı. "Kral idamımızı emredecek!"

"O zaman bu sırrı mezara götüreceğiz." Pandora'nın sesi şiddetliydi. "İlk kızımı koruyamadım ama Işık Tanrıları adına ikinci kızımı koruyacağım."

Çok tehlikeliydi ama Garret buna hazırdı. Kızlarını güvende tutmak için en iyi şansları buydu ve bunu kullanacaklardı.

"Bildiğimiz kadarıyla bugün doğurduğum çocuk bir erkekti." Pandora bebeğe baktı. "Adı Emeriel. Emeriel Galilea Evenstone."

Emeriel.

Bu tarafsız isim eski dilde 'Gökyüzünün Koruması' anlamına geliyordu.

Garret sevdi
Bu.

Çok da uygun, çünkü kızlarının tüm şansa ve korumaya ihtiyacı olacaktı.
dünya.

"Katılıyorum," diye konuştu Garret.

Aklındaki planla birlikte Garret odadaki diğer iki adama gizlilik yemini ettirdi.

O gece Garrett ve karısı bebeğin küçük beşiğinin yanında durmuş, yeni doğan bebeklerinin uykusunu izliyorlardı. Odanın diğer ucunda, üç yaşındaki kızları Aekeira bir battaniyenin altında kıvrılmış yatıyor, minik göğsü huzurlu bir ritimle inip kalkıyordu.

"Bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca, iki kız çocuk doğuran birini hiç görmemiştim Garrett," diye fısıldadı Pandora, sesi çatlayarak.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum... ya da onlar için."

Garrett onun omzuna güven verici bir el koydu. "Belki de yerine getirmeleri gereken büyük bir kaderleri olduğu anlamına geliyordur."

"Ya da geleceklerinde büyük bir keder." Pandora'nın gözleri endişeyle en büyüklerine kaydı. "Onlar için çok korkuyorum. Böyle bir şey nasıl olabilir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne oldu?"

"Belki de tanrılar sana dokunmuştur, sevgilim," dedi Garrett rahatlayarak.

"Bundan gerçekten şüpheliyim. Neden ben?

Neden biz?" Buna verecek bir cevabı

yoktu.

"Eğer bu doğruysa -" diye burnunu çekti Pandora, parmaklarını bebeğin yumuşak yanağında gezdirerek- "o tanrı bebeklerimi her zaman korusun. Bunu yapmak için her zaman burada olamayacağız."

Garrett karısını kollarının arasına aldı, ona sıkıca sarıldı ve kendi endişesini gizlemeye çalıştı.

Çünkü haklıydı.

Bu zamanlarda bir çiftin sadece bir değil, iki çocuk sahibi olma ihtimali neydi?

İki kız mı?

Hiçbiri. Kesinlikle hiç.

Uyuyan çocuklarına bakarken, kalbinde dualar yükseldi. *Her ne tanrıysan, lütfen... meleklerimizi koru.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

PRENS EMERİEL

Yirmi Bir Yıl Sonra

"O çok güzel," diye mırıldandı bir ses.

"Bu kadınsı prens," dedi bir diğeri.

Üçüncü adamın gözlerinde şehvet vardı. "Hiçbir erkeğin saçları bu kadar güzel olmamalı."

Prens Emeriel başını dik tutarak saray bahçesinden binaya doğru ilerlerken hepsini görmezden geldi.

İstenmeyen ilgiye alışık olması, tüylerinin diken diken olmadığı anlamına gelmiyordu.

Hayatı boyunca bir erkek çocuğu olarak yaşamış olabilirdi ama bu onu o kadar da güvende tutmuyordu. Navia'nın erkekleri falluslarını deliği olan her şeye sokarlardı, özellikle de uzaktan kadınsı görünüyorsa.

Ama Emeriel'in duyuları her zaman yüksek alarmdaydı. Bu yüzden muhtemelen Navia'daki yirmi bir yaşındaki tek bakireydi.

Bir de kız kardeşi Prenses Aekeira onu korumak için elinden gelen her şeyi yapardı. Sırlarının sıkıca saklı kalmasını sağlamak için.

Anne ve babası on beş yıl önce bir araba kazasında ölmüş ve Kral Orestus onları evlat edinmişti. O zalim, hayatı onlar için cehenneme çevirmişti.

Emeriel, Aekeira'nın odasına giden koridora girdiğinde o sesi duydu.

İniltiler.

Yumuşak, acı dolu iniltiler. Bu

ses şuradan geliyordu.

Emeriel'in içinden öfke fışkırdı. *Yine mi bu!*

Kararlı bir şekilde koridora fırladı ve kapıyı iterek açıp kılıcını kınından çıkardı.

"Hemen kız kardeşimden uzaklaş Lord Murphy, yoksa yemin ederim seni olduğun yerde keserim!" Emeriel hırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsan İşleri Bakanı'nın yüzü kızgınlıkla buruştu ve kılıcını savurmayı bıraktı. "Git buradan, küçük prens. Eğlenceyi mahvediyorsun."

Emeriel 'küçük prens' lafından nefret ederdi ama kendisine 'hafif prens' denmesinden nefret ettiği kadar değil elbette. Yıllar boyunca, küçük ve kadınsı görünüşü sayesinde Navialılar ona pek çok isim takmıştı.

"Hemen ondan uzaklaş!" Emeriel kararlı adımlarla yatağa doğru yürüdü, Lord Murphy'yi yakaladı ve Aekeira'dan uzaklaştırdı.

Tatmin edici bir gümbürtüyle yaşlı hödük yere yuvarlandı. Aekeira yataktan kalktı, savunmasız bedenini tutuyordu, yüzü ağlamaktan kızarmış, gözleri yorgun ve şişmişti.

Emeriel kız kardeşini kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim Keira."

"Bu senin hatan değildi."

"Bunu neden yaptın ki?!" Lord Murphy öfkeyle ayağa kalktı. "Dün geceki toplantıda Prenses Aekeira'yı kart oyununda adil bir şekilde kazandım. Kral onunla bahse girdi ve bana kaybetti! En azından iki saatliğine ona sahip olmam gerekiyordu!"

Emeriel'in gözleri parladı ve dönüp ona baktı. "Eğer ona bir daha elini sürersen, gökyüzüne yemin ederim ki erkeklik organını keserim Lord Murphy."

"Buna cüret edemezsin!"

"Kralın vereceği her cezaya seve seve katlanırım," dedi inançla, "ama erkekliğin olmayacak. Akıllıca seçim yap."

Lord Murphy'nin gözleri büyüdü, elleri koruyucu bir şekilde kasıklarının üzerinde uçuştu, yüzü öfkeyle kızardı.

"Kral bunu duyacak!" Bakan hırladı. Kıyafetlerini alarak odadan dışarı çıktı.

"Ah, Em, bunu neden yaptın?" Aekeira'nın gözleri endişeyle doldu. "Kral seni yine sıcak kırbaçla cezalandırabilir."

"Umurumda değil. Odama gidelim." Kılıcını bir kenara bırakan Emeriel kız kardeşinin gözlerinin içine bakamadı, kendisi de gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Aekeira'nın giysilerini giymesine yardım ederek onu dışarı çıkardı ve koridorda ilerletti.

O asırlık suçluluk duygusu Emeriel'in omurgasından aşağı süzüldü. Aekeira onu her zaman korumuştu, bu onu tek hedef haline getirdiğinde bile. Kız kardeşi ondan hiç nefret etmemişti ama Emeriel bunun için kendinden nefret ediyordu.

Aekeira her zaman şen şakrak ve neşeliydi. Ama böyle anlarda, bedenine tecavüz edildiğinde, çoğunlukla yorgun görünürdü. Dünyadan bıkmış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kralın onu teslim edeceği bir sonraki aristokrat için endişeleniyordu.

Çok sonra, kendine geldikten sonra, Aekeira yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. "Em? Gençken en büyük kabusum Cavar'da bir aristokrata satılacağımı düşünmekti, ama şimdi, o kalpsiz kralın fikrini değiştirmek yerine buna devam etmesini diliyorum," diye fısıldadı Aekeira.

"Lütfen, böyle söyleme." Emeriel onun elini tuttu. "O krallık bir korku oyunu. Her yer Cavar'dan daha iyidir, kardeşim. Büyük dağın ötesi hariç tabii."

Bu düşünce bile Emeriel'i ürpertmişti. Urekai o dağların ötesinde yaşıyordu.

"Bazen bu Tanrı'nın unuttuğu krallığı terk edebilmeyi diliyorum." Aekeira'nın gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü.

Ben de Keira. Ben de.

O gece, banyodan sonra, Emeriel aynanın önünde durup yansımasına baktı.

Uzun, ipeksi siyah saçları omuzlarına dökülmüş, bir şelale gibi çağlıyordu. Saçları bu şekildeyken, gerçekte olduğu gibi görünüyordu. Bir kız gibi.

Aynanın yansıttığı kişi gibi özgürce yaşamak nasıl bir his olurdu? Kız kardeşine yaptıkları gibi ondan faydalanmak isteyebilecek bir sonraki adamın korkusuyla yaşamamak?

Emeriel hayallerindeki adamla evlenmenin hayalini kuruyordu. Bir koruyucuyla. Onu güvende tutacak, yırtıcı hayvanlardan koruyacak ve muazzam bir güç ve sevgiyle ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü biri.

Hepsi hayaldi. Ama yine de tatlı bir hayaldi.

Gerçek çok çirkindi.

Silkelenerek yatağına uzandı ve gözlerini kapatarak uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

Rüya her zaman olduğu gibi başladı.

Adam kapı aralığını doldurmuş, gölgelerin arasına gizlenmişti. Emeriel'in şimdiye kadar gördüğü tüm erkeklerden daha iri, daha büyük ve daha erkeksiydi.

Bir dev gibi uzun boyuyla Emeriel'e kendini köşeye sıkışmış bir av gibi küçük hissettiriyordu.

"Kimsin sen?" Emeriel'in uykulu sesi titrek ve korku dolu çıktı. "Benden ne istiyorsun?"

"Sen benimsin," dedi adam, sesi gök gürültüsü kadar derindi. "Benim için dizlerinin üstünde ve sırtında olman gerekiyor. Bacaklarını titretecek kadar sert sikilmek. Ben yapacağım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

delikleriniz benim için açılana kadar sizi deleceğim. Her zaman benim aletim için yalvarman gerekiyordu. Sadece benimkini."

Emeriel'in yüzü şoktan yanıyordu. O kadar şaşırmıştı ki, ayağa fırladı. "Bana böyle uygunsuz şeyler söylememelisin! Bu yanlış!"

Ama gizemli adam gölgelerin arasından çıkarak Emeriel'in yatak odasına girdi. Bunu yaparken vücudu bir canavara dönüştü.

Emeriel'in şimdiye kadar gördüğü en
korkunç canavara. Bir Urekai.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" Emeriel'in nefesi dehşet içinde kesildi, paniğe kapıldı. Dünyadaki onca şekil değiştiren varken, neden bir UREKAI! Bir amaç uğruna ilerledi. Parlayan sarı gözleri açlıkla dolu bir şekilde Emeriel'e dikilmişti.

Başını şiddetle sallayan Emeriel geriye doğru sıçradı. "Hayır, h a y ı r , hayır!
Beni rahat bırakın!" diye bağırdı. "Muhafızlar! Biri yardım
etsin!" Ama kimse gelmedi.

Canavar yatağın üzerine, Emeriel'in üzerine sıçradı ve onu altına hapsetti. Pençeleri giysilerini yırttı, Emeriel'in savunmasız kadın bedeni sarı gözlerine maruz kaldı.

Güçlü kalçaları Emeriel'inkileri ayırmaya zorladı ve devasa bir canavar aleti Emeriel'in el değmemiş kadınsı çekirdeğini dürttü ve içeri itti...!

Emeriel bir çığlıkla sarsılarak uyandı, vücudu titriyordu, karanlık ve boş odada etrafına bakarken terden sırılsıklam olmuştu.

"Sadece bir rüyaydı," diye fısıldadı titreyerek. "Tanrılara şükürler olsun. Sadece bir r ü y a ."

Aynı rüya. Bu rüyayı aylardır görüyordu.

Sertçe yutkundu, titrek bir elini saçlarında gezdirdi. "Neden sürekli böyle korkunç kâbuslar görüyorum?"

Bu Emeriel'i çok
korkutmuştu. Bir Urekai
mi?

Bu dünyada hiç kimse hayatı boyunca bir Urekai ile karşılaşmak için dua
etmezdi.
Özellikle de Emeriel.

Yine de, içindeki tüm dehşete rağmen, rüyanın sıcaklığı bedeninde kaldı. Kadınsı çekirdeği farklı hissediyordu. Islak.

Bu ne anlama geliyordu?

Ertesi sabah dışarı adımını atan iki savaşçı Emeriel'in önünde durdu. "Kral sizi çağırıyor, prensim," dedi içlerinden biri. "Mahkeme salonunda varlığınıza ihtiyaç var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun. O aptal bakan onu ispiyonlamak için hiç vakit kaybetmemişti. Emeriel mahkemeye giden yolu açtı. Bu sadece bir kırbaçlama, ona bir şey olmaz.

Ama koridorda kapıya doğru yürürken, ürkütücü bir sessizlik vardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Mahkeme dışarıdan her zaman gürültülü görünürdü. Mırıltılar, mırıldanmalar, tartışmalar her zaman beklenirdi. Kapı açıldığında endişesi daha da derinleşti ve tüm gözler ona küçümseyerek bakmak için dönmedi. Bunun yerine herkesin gözü kralın sarayının merkezine sabitlenmişti.

Emeriel'in gözleri de onları takip etti.

Bembeyaz cübbeler giymiş, uzun, düz, bellerine kadar uzanan siyah saçları olan iki adam zararsız görünüyordu.

Ancak daha uzun bir bakışta Emeriel, cübbelerinin altında zar zor gizlenen kasları, hafifçe eğilmiş kulaklarını ve tamamen okunamayan inanılmaz derecede doğal olmayan yakışıklı yüzlerini fark etti.

Dondu kaldı.

Urekai.

Bunlar pahalı ve aristokrat görünüyordu.

Emeriel'in boğazı kurudu. Hiç kimse bir Urekai ile yüz yüze görüşmek için dua etmez. "Ne diyorsunuz Kral Orestus?" diye sordu uzun yara izi olan Urekai.

yanağından konuşuyordu. En korkutucu görünen oydu.

"Hayır, bu olamaz," diye itiraz etti Kral Orestus, dehşete düşmüş görünüyordu ve bunu saklamakta pek başarılı değildi.

Yaralı Urekai'nin yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşti. Belli ki bu, hayır cevabını kabul etmeyen bir varlıktı.

"Size bir seçenek sunduğumuzu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz, insan kral," dedi ve tehditkâr bir adımla öne çıktı.

Saraydaki bakanların nefesi kesildi ve koltuklarına doğru büzüldüler.

"Sakin olun Lord Vladya," diye konuştu diğer Urekai, sesi daha yumuşaktı. Emretmekten ziyade yalvarıyordu.

Yaralı Urekai, Lord Vladya, krala her erkeği titretecek sertlikte bir bakış attı. "En azından bunu yapabilirsiniz, insan kral. Prensesi bize verin, biz de sessizce gidelim."

"Onun için ödeme yapmaya hazırız," diye ekledi diğer Urekai, cübbesinin içine uzanıp büyük bir torba dolusu para çıkardı.

Korku geri çekildi. Kralın kulakları ilgiyle dikildi. "Para mı?"

"Sadece para değil, altın paralar da var," dedi yara almamış Urekai.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emeriel de dahil olmak üzere herkesin nefesi kesildi. Altın sikkeler nadir bulunurdu ve çok değerliydi.

Urekai devam etti, "Tek yapmanız gereken prensesi teslim etmek ve bu çanta sizin."

Bekle... Prenses

mi?

Prenses demek istemiş olamazlar.

İki muhafız Aekeira'yı saraya götürürken büyük giriş tekrar açıldı.

Hayır, hayır, hayır, kız kardeşim değil.

Emeriel ileri doğru hamle yaptı ama ona eşlik eden muhafızlar hareketini durdurdu. Dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak dudağını sertçe ısırdı ama bu inanılmaz derecede zordu.

Elbette, bu düşündüğü şey olamazdı. Bu bir rüya olmalıydı. Urekai'nin kız kardeşini köle olarak satın almak için burada olmasına imkan yoktu...!

Aekeira'yı avlunun ortasına götüren iki muhafız, Urekai'den birkaç adım ötede durdu.

Aekeira'nın yüzündeki dehşet Emeriel'in duygularını yansıtıyordu.

Kral Orestus, "Yani, doğru anlamış mıyım?" diye başladı, "Tek yapmam gereken onu sana satmak ve tüm para benim mi olacak? Başka hiçbir koşul yok mu? Başka bir şey yok mu?"

"Evet," diye cevap verdi yara almamış Urekai.

Lord Vladya ilerledi ve artık gözle görülür bir şekilde titreyen Aekeira ile arasındaki mesafeyi kapattı.

Daha iyi görebilmek için başını yana eğerek Aekeira'nın yanağını kavrayan Vladya, tamamen tiksinmiş görünüyordu. "İşe yarayacak."

Kral Orestus tokmağını kaldırdı ve masasına sertçe vurdu. "Satıldı! Şu andan itibaren Prenses Aekeira Urekai'ye aittir."

"NE!?" diye bağırdı Emeriel'in dudaklarından, o durduramadan.

Gardiyanın elinden kurtulup mahkeme salonunun ortasına doğru koştu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen kız kardeşimi onlara satmayın. Urekai'ye değil! Lütfen, Majesteleri."

Kral ona sıkılmış bir bakış attı. "Artık benim elimde değil, Emeriel."

Artık onun...

Emeriel duyduklarına inanamıyordu. "Bunun olmasına izin veremezsin. O senin de yeğenin! Bunu nasıl yaparsın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gururlu değildi; neredeyse çığlık atarken sesi bir kızınki gibi tizleşmişti. "Onu büyük dağın ötesinde ölümden daha kötü bir kaderin beklediğini biliyorsun! Onu onlara satmayı nasıl kabul edersin?"

"Sanki başka seçeneği varmış gibi," diye alay etti Lord Vladya, derin baritonu alaycılıkla doluydu.

Emeriel dönüp onlara baktı, yüz hatlarını öfke kaplamıştı. Ama o korkutucu gri gözlere bakarken, öfkesine yenik düşmekten kendini alamadı.

Bir Urekai'nin fiziksel temas olmadan can alma gücüne sahip olduğunu okumuştu. Bu sadece bir söylenti olabilirdi ama kız kardeşinin hayatı söz konusuyken bu teoriyi test etmeye hiç niyeti yoktu.

"Ben de gideceğim. Aekeira nereye giderse ben de oraya giderim," dedi Emeriel çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

Aekeira başını Emeriel'e doğru çevirdi, gözleri dehşet içinde açılmıştı. "Hayır! Ne yapıyorsun, Em?"

"Seninle geliyorum," dedi Emeriel kararlılıkla.

Lord Vladya mükemmel biçimli kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Sana ihtiyacımız yok; sadece kız kardeşine ihtiyacımız var."

Emeriel ayağa kalktı. "Umurumda değil. Beni de alın. Beni burada bırakırsanız, her zaman ona gelmeye çalışacağım. Gerekirse yüce dağları aşarım!"

Lord Vladya güldü. Bu soğuk seste hiç mizah yoktu. "Geçiş töreni olmadan, yüce dağ seni bütünüyle yutar. Asla diğer tarafa geçemezsin."

"Şansımı deneyeceğim," diye yemin etti Emeriel.

"Hayır! Kardeşim gelmiyor." Aekeira yalvaran gözlerini Emeriel'e çevirdi. "Yapma bunu, Em. Ben zaten lanetlendim. Senin de aynı kaderle yüzleşmeni istemiyorum!"

"Bizimle gelirsen kölemiz olursun," dedi Lord Vladya, Emeriel'i bakışlarıyla kıstırarak. "Urekai erkek ya da kadın olmanı umursamaz; efendinin senden istediği her şekilde hizmet edeceksin. İster madenlerde ister mahzende, ister sırt üstü, ister domalmış, ister dizlerinin üstünde. Eğer sen de bizim kölemiz olmayı kabul edersen, özgürlüğün bugün sona erecek."

Emeriel'in omurgasından bir ürperti geçti.

"Bir Urekai'nin kölesi olmanın ne demek olduğunu biliyor musun, küçük insan?" dedi Lord Vladya. "Sen güzel bir çocuksun. Hizmet edecek efendilerin eksik olmayacak."

Korku Emeriel'in içine işlemişti. Eğer büyürken duyduğu ve kitaplarda okuduğu her şey doğruysa, bir Urekai'nin kölesi olmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir insanın kölesi.

Ve rüyalarım.

Başka bir yöne doğru koşuyor olmalıydım...!

Ama omurgasını çelikleştirdi. "Kardeşim nereye giderse ben de oraya giderim."

"İki köle almayı kabul etmedik," dedi ikinci Urekai.

Lord Vladya, sanki diğeri hiç konuşmamış gibi, "O halde anlaştık," diye devam etti. Lord Vladya cüppesinin içine uzanarak bir torba daha para çıkardı,

ikisini de yere, krala doğru fırlattı. "İkisini de alacağız." "Satıldı!" Kral Orestus tokmağını tekrar vurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

UREKAI'YE SATILDI

Aekeira mahkeme salonundan çıktıktan sonra bir saatten fazla ağladı.

İlk başta kızgındı, Emeriel'e aptalca kararı için bağırıyordu. Sonra kalbi paramparça olmuş gibi ağlayarak yıkıldı. Şimdi arabanın küçük bir odasında yalnız kalmışlardı.

Emeriel kız kardeşinin çöküşü boyunca sessiz kaldı, kararının ağırlığı sonunda içine işledi.

Işık Tanrıları adına, o artık bir köleydi. Bir alçak doğandan daha alçak. Bir halı hizmetçisinden bile daha aşağıdaydı.

Ve herhangi bir köle değil, bir Urekai kölesi. Ya da birçok Urekai, Emeriel'in henüz hiçbir fikri yoktu.

İnsanları hor gören o kalpsiz, acımasız varlıklara hizmet edecekti.

"Sen güzel bir çocuksun. Hizmet edecek efendilerin eksik olmayacak."

Emeriel'in omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Bedenine tecavüz edeceklerdi.

Her zaman endişelendiği şey sonunda gerçekleşecekti. Ama şimdi, sadece bir canavar değil, birçok canavar olacaktı. Efendisinin istediği kadar çok.

Onu birbirinden ayıracaklar, korkunç seks eylemine maruz bırakacaklardı.

Emeriel boğazında yükselen safrayı yuttu. Paniğe kapılınca nefesi kesildi.

"Nefes al, Em. Haydi." Aekeira onun yanında belirdi, sırtını ovuyordu. "İçeri... ve dışarı... hadi, Em."

Aekeira'nın sesi nazik ve yatıştırıcıydı, Emeriel'e sesini takip etmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Aekeira sırtını ovmaya devam etti. "Aferin kızıma. İşte benim kızım." İki Urekai içeri girdi ve onları bilinmeyen bir hap içmeye zorladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O kadar parayı onları daha köle olmadan öldürmek için ödememişlerdi, değil mi? Emeriel hapı yutarken düşündü.

Dakikalar sonra ikisi de baygın bir şekilde yere düştü.

Emeriel arabanın sarsıntılı yolculuğuyla uyandı. Başı dönüyordu ve görüşünü ayarlamak için birkaç kez gözlerini kırpıştırırken duyuları şaşırmıştı. Ayağa kalkarak arabanın ahşap penceresine doğru yürüdü ve pencereyi iterek açtı. Soluk soluğa kaldı.

Urekai topraklarındalar. Emeriel onlardan düzinelercesini görebiliyordu. Ama çenesini yere indiren şey insanlardı.

Görünürde çok sayıda insan vardı. Dişilerin sayısı neredeyse erkeklerin sayısına eşitti.

Herkes Urekai'nin savaştan sonra çok sayıda insanı ele geçirip esir tuttuğunu biliyordu ama görebildiği insan sayısı beklentilerini aşıyordu.

Ve hepsi de köleydi.

Bazıları tarlalarda çalışıyor, yorgun bedenleri emeklerinin ağırlığı altında iki büklüm oluyordu. Bazıları ağır yükleri taşıyor, Urekai'nin dikkatli gözleri altında her adımda kasları geriliyordu.

Bazı Urekai'lerin elinde kırbaç, bazılarının elinde ise kılıç vardı. Bu manzara Emeriel'in midesini bulandırdı ve onu hasta etti.

Artık hayatımız bu mu olacak?

Aekeira'nın uyanıklık iniltisi arkasında yankılandı ve Emeriel hızla kız kardeşine döndü, endişesi yüzüne kazınmıştı.

"İyi misin, Kiera?" diye sordu, sesi kısıktı.

Aekeira gözlerini ovuşturarak başını salladı. "Neredeyiz?" diye sordu, gözleriyle çevrelerini tarayarak.

"Onların krallığı, Urai," diye fısıldadı Emeriel, arabacı duymasın diye sesini alçaltarak.

Birlikte önlerindeki devasa kaleye baktılar. Araba doğruca oraya yöneldi.

"Burası oldukça lüks görünüyor," dedi Aekeira.

Emeriel başını salladı. Kraliyet ailesi olarak lükse aşinaydılar ama bu tamamen farklı bir ölçekteydi.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu.

Bunları satın alan erkekler tam olarak kimdi? Ve eğer onlar kendisinin ve kız kardeşinin efendileri değilse, o zaman kimdi...?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok sayıda oda ve geçitten geçtikten sonra boş bir odaya yönlendirildiler. Bir asker, "Burası şimdilik sizin kamaranız olacak," diye anons etti.

Oda şaşırtıcı derecede geniş ve zevkli bir şekilde dekore edilmişti.

Askerler gittikten kısa bir süre sonra, yaklaşan ayak sesleri kulaklarına ulaştı ve her an daha da yükseliyordu.

Kapı açıldı ve yaşlı bir insan kadın, yanında daha genç bir kadın ve üç Urekai erkeği olduğu halde içeri girdi. Yaşlı kadının bakışları Emeriel'e takıldı ve Emeriel iki kez baktı. "Sen son derece yakışıklı bir erkeksin. Zamanında pek çok güzel erkek gördüm ama ben bile senin yarın kadar güzelini zor bulurum."

Kendini huzursuz hisseden Emeriel bir adım geri çekildi ve onu meraklı gözlerden korumak için kollarını koruyucu bir şekilde açan Aekeira'nın arkasında teselli buldu.

"Aradığımız kişinin sen olmaması ne yazık," dedi kadın umursamaz bir tavırla ve arkasını dönerek. "Onu hazırlayın çocuklar. Amie, banyoyu hazırla."

Üç erkek Aekeira'ya yaklaşarak onu soymaya başladı. Elleriyle giysilerini çıkarırken, bir diğeri saçlarıyla ilgilenerek düğümleri çözdü.

"Ne yapıyorsunuz?" Emeriel endişeyle sordu.

"Onu olacaklara hazırlıyorum." Yaşlı kadın ona bakmaya zahmet etmedi. "Ya kalırsın ya da gidersin. Umurumda değil. Ama beni rahatsız edersen seni askerlere rapor ettirir ve zindana attırırım."

Emeriel'in aklında sayısız soru dönüp duruyordu ama Aekeira'nın başını sallaması onu susturdu.

Genç kız Amie suyla dolu büyük bir küvet hazırlarken, onu soymalarını çaresizce izledi.

Sonunda Emeriel dışarı çıkıp etrafı keşfetmeye karar verdi ve koridorlarda amaçsızca dolaşmaya başladı. Sıradan bakışlardan gizlenmiş gibi görünen tenha bir geçide kadar birini takip etti.

Uzaktan sesler yankılanıyordu, bu yüzden onlara doğru yaklaştı.

"Bu çocukla ne yapacağız? O planın bir parçası değildi," dedi bir ses.

"Umurumda değil Lord Ottai. Belki daha sonra bir şeyler düşünürüz," dedi Lord Vladya'nın sesi. "Şimdilik kıza odaklanalım. Kötü hava yolculuğumuzu geciktirdi, dün dönmemizi bekliyordum."

Sesi ürpertici ve otoriter olan Lord Vladya ekledi. "Zaman azalıyor. Bu gece yasak odalarda olmalı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasak odalar mı?

Emeriel'in kulağına hiç de hoş gelmemişti.

"Sakin ol Vladya. O genç kız canavarla başa çıkamaz," diye ekledi Lord Ottai.

"Umurumda değil. Onlar yataklarını yaptılar ve içinde yatacaklar," dedi Vladya meydan okurcasına.

Ardından ağır bir iç geçirdi. "O kızı, ne ile karşılaşacağını bilmeden canavara hizmet etmesi için göndermek kalpsizlik olur. İnsanları sevmediğinizi biliyorum, açıkçası ben de sevmiyorum ama bundan daha iyisini yapabiliriz," diye akıl yürüttü Lord Ottai.

"Nasıl istersen öyle yap, Ottai. Onlara her şeyi anlat ya da hiçbir şey anlatma. Umurumda değil," dedi Vladya. "Yaşasa da ölse de umurumda değil. Sırada küçük ve güzel prens var; o da ölürse, bir sonraki insan krallığına giden bir sonraki arabaya atlayıp ona başka bir prenses seçeceğim. Bu işin beni ilgilendiren tek yönü bu."

Bir sessizlik çöktü ve Emeriel'in zihni korku ve inançsızlıkla dolup taştı.

Canavara hizmet etmek mi? Ölmek mi?

Emeriel dehşete kapıldı. Aekeira'yı kurtarmalıyım! Kaçmamız gerek!

"Orada olduğunuzu biliyorum, güzel prens. Kokunuzu alabiliyorum," diye gürledi Lord Vladya'nın sesi.

Emeriel nefesini tuttu, Lord Vladya'nın heybetli figürü kapıdan çıkarken olduğu yerde donakaldı. Soğuk, cansız gri ve sarı gözleri Emeriel'in üzerine dikilmişti.

Emeriel içgüdüsel olarak bir adım geri attı. Sonra bir adım daha.

Lord Vladya sırıttı. "O küçük kafanda her ne düşünce varsa ona karşı çıkmanı tavsiye ederim. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Emeriel sadece o güne kadar gördüğü en yüksek, en müstahkem kalede olduklarını fark edebildi. Başını salladı, korkusu hissediliyordu.

"Ravenshadow'dasınız," dedi Lord Ottai, yaralı Lord'un arkasından yaklaşarak.

Ravenshadow mu?

Kuzgungölü mü?

Hayır, Işık adına, bu gerçekleşiyor olamaz.

"R-Ravenshadow Kalesi mi? Urekai'nin dört büyük hükümdarının evi. Büyük gücün Fısıldayan Uçurumu mu?" Emeriel dehşetini daha fazla bastıramayarak ağzından kaçırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lord Ottai homurdandı. "İnsanlar oraya böyle diyor. Biz öyle demiyoruz. Ama evet, haklısınız. Ravenshadow Kalesi'ndesiniz Prens Emeriel."

"Buranın Urai'deki en güvenli yer olduğunu söylememe gerek yok, kaçmaya çalışırsanız kaybolabileceğiniz geniş topraklara sahip." Lord Vladya sırıttı. "Sizi bir daha asla görmemek üzere yutacak bir girdap. Ravenshadow'dan kaçış yok."

Emeriel onların sözlerini duydu ama zihnini çok daha büyük bir korku kaplamıştı.

"Urekai'nin dört büyük hükümdarı burada mı yaşıyor?" Emeriel dehşetle düşündü.

"Yaşıyorlar." Lord Ottai'nin sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıktı ve Emeriel'in dikkatini çekti.

Emeriel'in bunu yüksek sesle söylediğinden haberi yoktu.

Lord Ottai'ye yaklaşırken -o anda daha az korkutucu ve tercih edilebilir bir seçim gibi görünüyordu- Emeriel yaralı lorda yorgun bakışlar fırlattı. "Urekai hakkında söylentiler duydum."

"Tam olarak ne duydun?" Lord Ottai sordu.

"Ölümcül, öngörülemez ve neredeyse vahşi oldukları söyleniyor." Emeriel gevezelik ederken parmaklarının ucunda sıraladı. "Çiftleşme alışkanlıklarının da öldürdükleri kadar acımasız olduğu söyleniyor ve kan barındırıcıları olsa da insanların kanını emmeyi tercih ediyorlar. Ve kralları vahşileştikten sonra, onlar-"

"Müthiş. Tam da duymak istediğim şey," diye ekledi Lord Vladya kuru bir ses tonuyla. Lord Ottai, hala biraz eğlenmiş bir şekilde, "Brifingi Lord Vladya. Konseye katılmam gerekiyor."

Ne!? Lütfen beni onunla bırakmayın! Emeriel neredeyse bağırıyordu. Ama kendini tutarak dudaklarını sertçe ısırdı.

Ancak Lord Vladya geri adım atmadı. "Tekrar düşünün, Lord Ottai. Bunu yapmamın imkanı yok-"

"O halde brifingi Lord Zaiper'in vermesini tercih eder misiniz?" Lord Ottai sessizce sordu.

Lord Vladya'nın çenesinde bir kas seğirdi ve sanki bu seçeneği gerçekten düşünüyormuş gibi Emeriel'e sert bir bakış attı.

Lord Ottai bunu anlamış olacak ki hemen ekledi: "Bunun olmasını istemediğini biliyorsun. Ayrıca, bana borçlu olduğun iyiliği de unutmayalım. Hatırladınız mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lord Vladya ona ters ters baktı ve Lord Ottai kurt gibi gülümsedi. "Sanırım toplanma vakti geldi. Sen brifingi yap. Ben gidiyorum." Lord Ottai her adımında sofistike bir hava yayarak uzaklaştı.

Sonunda Emeriel ve Lord Vladya karşı karşıya durdular.

"Gelin." Lord Vladya yürümeye başladı ve Emeriel de onun arkasına düştü.

"İnsanlar âleminde yayılmış olabilecek söylentileri unutun. Bazılarında gerçeklik payı olabilir ama çoğu gerçekten tuhaf." Lord Vladya hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Bununla birlikte, türümüzün engin bilgisine girmeyeceğim, çünkü bu konu ele alınamayacak kadar kapsamlı. Bunun yerine, kız kardeşinizin buradaki varlığıyla ilgili kısımları paylaşacağım."

Emeriel kendini hazırladı.

"Beş yüz yıl önce, hatta ondan da önce, halkım ve insanlar barış içinde bir arada yaşıyordu. Büyük Kral Daemonikai bundan emin oldu."

Büyük Kral Daemonikai.

Bu ismi duymak bile Emeriel'in tüylerini diken diken etmiş, dizleri zorlukla gizlenen bir korkuyla titremeye başlamıştı.

Var olmuş en eski Urekai'lerden biriydi ve ünü tüm dünyada, hatta günümüzde doğan bir çocuk tarafından bile biliniyordu.

O sadece dört hükümdardan biri değil, ilkiydi. Nihai hükümdardı.

Gücü ve kuvveti efsaneviydi. Bazıları onun öldürülemeyeceğini bile öne sürdü.

Bu isim, *Daemonikai*, bu dünyada var olan her türün kalbine dehşet salan bir isimdi.

"Oğlu Alvin, bir insan prensiyle arkadaş oldu," diye devam etti Lord Vladya. "Bir kadeh şampanya eşliğinde yapılan bir sohbet sırasında, Alvin sarhoş bir halde prense halkımızın sırlarını anlattı. Ay tutulması gecesi."

"Urekai'nin ay tarafından doğal olarak güç ve kuvvetten yoksun bırakıldığı bir gece, değil mi?" Emeriel söylentilerin doğru olup olmadığını merak ederek sordu. "Her beş yüz yılda bir gelir ve sizleri inanılmaz derecede güçsüz kılar. Yeni doğmuş bir bebekten daha zayıf. Saldırılara karşı savunmasızsınız."

Yaralı Urekai durdu ve Emeriel'e baktı, tekrar yürümeden önce başını salladı. "Alvin'in bilmediği şey, prensin babasının oğlunu bizim hakkımızda bilgi toplamak için kullandığıydı. Kral Memphis gözünü bizim topraklarımıza dikmişti. Uzun lafın kısası, insanlar savunmamızı aştı ve bize saldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ay tutulması gecesinde krallığımıza büyük zarar verdi."

Lord Vladya'nın gözlerinden bir gölge geçti. "Halkımızın çoğu öldürüldü. Urekai'nin hayatta kalması büyük ölçüde dört hükümdarın, özellikle de Daemonikai'nin çabaları sayesinde oldu." Sanki o geceyi gözlerinin önünde canlandırabiliyormuş gibi uzaklara baktı. "Daemonikai halkını kurtarmak için gücünün her zerresini kullandı. Sahip olduğu her şeyi feda etti... bunun getireceği sonuçları bilerek."

Sonuçlar mı? Emeriel birden kendini kötü hissetti. İnsanlar o geceyi bir zafer olarak görüyordu. Büyük bir başarı olarak bahsediyorlardı. Ama bunu şimdi duymak barbarlıktan başka bir şey değildi.

"O geceden sonra her şey değişti," dedi Lord Vlayda. "Pek çok Urekai yakınlarını ve çocuklarını kaybetti. Geride kalanlar ise bu kayıpla daha da katılaştı. İntikamımız bile kalplerimizdeki acıyı dindirmeye yetmedi."

"Sizin türünüz insan nüfusunu neredeyse yok etti ve birçoğunu saklanmaya zorladı." Emeriel ses tonundaki acıyı gizleyemedi. "Urekai çok sayıda köle aldı ve insan topraklarını neredeyse dişilerinden arındırdı. Ve hiçbir şey yapmadı mı?"

O ürpertici gözler bir kez daha ona dikildiğinde, Emeriel ağzını kapattı.

"Sonra, Büyük Kral Daemonikai canavarına teslim oldu ve delirdi. Aklı tamamen kayboldu ve son beş yüz yıldır da öyle kaldı. Korumak için her şeyini feda ettiği insanlar şimdi onun yüzünden tehlike altında." Lord Vladya bir köşeyi döndü. "Canavar periyodik olarak serbest kalıyor ve acımasız, vahşi öldürme çılgınlıklarına devam ediyor. Daha fazla kayıp vermesini önlemek için canavar burada, Ravenshadow'da hapsedildi."

Tamam... Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Sorun neydi peki?

"Ancak hapsetmek tek başına yeterli değildir. İçimizdeki canavarların hayatta kalmak için iki temel maddeye ihtiyacı vardır. Kan ve seks." Lord Vladya delici bakışlarıyla Emeriel'i inceledi. "İşte kız kardeşin de burada devreye giriyor."

Emeriel tedirgin oldu. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Prenses Aekeira canavarın cinsel ihtiyaçlarını karşılayacak. Bu yüzden satın alındı. Sana gelince, sana ihtiyacım olmadığı için ikiniz de canavara aitsiniz," dedi Lord Vladya kararlılıkla.

"Ne?" Emeriel'den inanmayan bir fısıltı yükseldi. "Elbette, bunu kastetmiş olamazsınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Prenses Aekeira'ya canavara sunum yapmasını söyle. Eğer iyi bir sunum yaparsa, kim bilir? Bir gün daha hayatta kalabilir. Sonucu pek umurumda değil."

Emeriel dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Lütfen, Lord Vladya, onu buna maruz bırakmayın. Cinsel köle olmak için mi? Bir canavara... kralın canavarına? Kız kardeşim ölecek!!!" diye bağırdı, sözleri öfkeyle lekelenmişti.

Lord Vladya gözünü bile kırpmadı. "Ravenshadow'dan kaçmaya çalışırken iyi şanslar. Her teşebbüsünüzde elli kırbaç darbesiyle karşılaşacaksınız." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Öfke korkuyu aştı ve Emeriel onun peşinden gitti ama Urekai askerleri yolunu kesti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun!" Emeriel çığlık attı. "Kendinizi canlıların kaderini belirleyebilecek kadar güçlü mü görüyorsunuz!? Canavardan başka bir şey değilsiniz! Siz bir canavarsınız, Lord Vladya!"

Lord Vladya kapı girişinde durdu ve omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bu bir iltifat, insan prens. Ve sizin için, Büyük Lord Vladya."

Emeriel dondu kaldı.

Büyük Lord mu?

Urekai'nin dört hükümdarından biri olan o *BÜYÜK LORD mu?*

Kutsal Işık Tanrıları, mahvolduk.

Gece üzerlerine çöktü.

Emeriel'den her şeyi duyan Aekeira'nın yüzü soldu. Saatlerdir tek bir kelime bile etmemişti. Onun yerine gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Emeriel, Livia'nın ona yaptığı "muameleden" sonra Aekeira'yı tanımakta güçlük çekiyordu.

Aekeira inanılmaz derecede güzeldi, bakımlıydı ve o yetersiz kıyafeti giymişti.

Onun dönüşümünün ardındaki amacı küçümsüyor ve yakında onu alıp götürecek olan Urekai muhafızlarının yaklaşan gelişinden korkuyordu.

Emeriel acilen, "Kaçmamıza izin verin," diye önerdi. "Burası uçsuz bucaksız bir yer ve-"

Aekeira başını salladı. "Hayatını riske atamam, Em. Büyük Lord Vladya kaçmaya kalkışmanın ağır sonuçları konusunda seni uyarmıştı. Dahası, eğer yakalanırsak, seni kırbaçlamak için soyduklarında şüphesiz sırrını keşfedecekler. Bu bir seçenek değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emeriel kız kardeşine yaklaştı ve onu sıkıca sarstı. "Kendini topla, Aekeira! CANAVAR FORMUNDAKİ bir UREKAI'ye hizmet etmek zorunda kalacaksın! Akıl sağlığını yitirmiş ve beş yüz yıldan fazla bir süredir vahşi kalmış birine! Kendini böyle bir kadere maruz bırakamazsın! Bunu yaparsanız ölürsünüz!"

"Başka seçeneğimiz yok!" Aekeira hemen karşılık verdi. "Seni tehlikeye atmayacağım, Emeriel. Anlamıyor musun? Ailemiz seni korumak için her şeyi riske attı ve ben de aynısını yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana yük olduğun için değil, ben senin ablan olduğum ve seni çok sevdiğim için!"

Emeriel gözyaşlarını tutmaya çalışarak dudağını ısırdı. "Peki seni kim koruyacak, Aekeira? Güvenliğini kim sağlayacak?"

Aekeira'nın çaresiz kolları Emeriel'in gözlerinin içine bakarken onu kavradı. "Senin bir kız olduğunu asla öğrenmemeliler, Emeriel. Asla! Ne insanlar ne de Urekai bunu öğrenmemeli."

Kapı açılarak Livia'nın genç kız Amie ve bir grup Urekai askeriyle birlikte geri döndüğünü duyurdu.

"Vakit geldi. Devam edelim," dedi Livia gözleri büyürken. "Şu anda ona dokunmanız tavsiye edilmez. Kokunuzu onun üzerinde bırakmak istemezsiniz. Onu hemen serbest bırak."

Emeriel hızla geri çekildi. "Ne demek istiyorsun? Kız kardeşime dokunursam ne olur?"

"Canavar onun üzerinde başka bir koku algılamamalı. Hoşlanmadığı bir koku alırsa daha da vahşileşebilir, belki de onu parçalara ayırabilir." Livia adamlara Aekeira'yı odadan çıkarmaları için başıyla işaret etti.

Emeriel de onu takip etti.

Yolculuk uzun ve sessizdi, pek çok dönemeç içeriyordu.

Uçsuz bucaksız kalenin içinde insan kölelerin ve Urekai hizmetçilerinin yanından geçtiler ama hedeflerine yaklaştıkça yüzler seyrekleşti ve etraf ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Tekinsiz bir koridora girdiklerinde Emeriel'in üzerine korku ve tüyler ürpertici bir his çöktü.

Emeriel'in üzerine garip bir his çöktü ve sessizlik neredeyse sağır edici bir hal aldı. Sanki bir mezarlıkta yürüyormuş gibi hissediyordu.

Livia koridorun girişinde, "Buraya kadar gidiyoruz," diye fısıldadı.
Buradan devam edebilirsin, Aekeira."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emeriel baş hizmetçinin kız kardeşine dokunmaması konusundaki sözlerini duymazdan geldi ve Aekeira'nın kolunu sıkıca kavradı.

Başını şiddetle sallayarak, "Yapma," diye yalvardı.

Aekeira dönüp ona bakmadı, elini nazikçe çekti ve ilerlemeye devam etti.

Odalarına döndüklerinde Emeriel adım atmaya başladı.

Kolunu kaşıdı, huzursuz ve sinirli hissediyordu.

Tek istediği kız kardeşinin ertesi güne kadar hayatta kalmasıydı.

Yaralı ya da acı çekiyor olması, hayatta olduğu sürece önemli değildi. Bu onun için bencillik olabilirdi ama umursamayı kendine yediremiyordu.

Ama volta atarken Emeriel kendini çok ama *çok*
tuhaf hissetti. Sıcak. Çok sıcak.

Sanki içten içe yanıyordu.

Yasak odalar zifiri karanlığa gömülmüştü. Hiçbir şey göremeyen Prenses Aekeira'nın korkusu tavan yapmıştı.

Ama yalnız olmadığını hissedebiliyordu. *Bir şey onu izliyordu.*

Tüyleri diken diken oldu.

Aekeira titreyen elleriyle soyunmaya başladı. Urekai olağanüstü bir gece görüşüne sahipti, bu yüzden bu canavarın onu net bir şekilde görebildiğinden emindi.

Canavarı takdim et. İyi bir sunum yaparsan hayatta kalabilirsin.

Çıplak halde dizlerinin üzerine çöktü, vücudu titriyordu. Omzu serin zemine değene kadar vücudunun üst kısmını aşağı indirdi ve mahrem yerlerini tamamen ortaya çıkarmak için dizlerini iyice açtı.

Anüsünüzü göstermeyin. Yaşlı kadın Aekeira'nın mahrem bölgesine kayganlaştırıcı olarak bol miktarda sıvı dökerken ona talimat vermişti.

Canavarın içinde bilinç yoktur. Sadece seks, kanla beslenme ve öldürme.

Aekeira titreyen bedenini sakinleştirmeye çalışarak uzun bir nefes verdi.

Senden kan emmeyecek, kan ev sahibi dün geldi.

Aekeira dikkatlice kalçalarına dokunmaktan kaçındı. Bunun yerine, onların hemen ötesini kavradı, vajinal kıvrımlarına uzandı ve pozisyonunun izin verdiği ölçüde onları birbirinden ayırdı.

Karanlık odadan bir homurtu yükseldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aekeira irkilerek haykırdı. Sesi beklediğinden çok daha yakındı...!

Bir yaprak gibi titreyerek karanlığa doğru baktı ve kaçınılmaz olanı bekledi.

Bulunduğu pozisyon rahatsız ediciydi ama Livia ona bu pozisyonu mümkün olduğunca uzun süre koruması talimatını vermişti.

İri bir el küçük kalçasına dayanmıştı. Gölge devasa boyutlardaydı... arkasında kule gibi yükselen bir figür.

Aekeira nefesini tuttu, dehşetin ötesindeydi.

Canavar onu kokladı. Sonra durdu.

Bir kez daha kokladı.

Hırıltısı şiddetlendi... sanki başka bir koku yakalamış gibiydi?

Aekeira bunu düşünemeden, canavar soğuk burnunu koluna bastırdı ve derin derin içine çekti.

Yolları ayrılmadan önce Emeriel'in onu tuttuğu yere.

Aekeira'nın arkasında yüksek sesli bir hırlama yankılandı.

Sonra, Aekeira'nın üzerine çıktı ve zorla içine girdi.

Büyük canavar onu a c ı m a s ı z c a parçalara ayırırken Aekeira acı içinde çığlık attı.

Akılsızca.

Acı dayanılmazdı, daha önce katlandığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Çığlıkları sessizlikte yankılanıyor, duvarları sarsıyordu.

Canavar inleyerek ve hırlayarak kolunu koklamaya devam etti. Bu kokudan daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını alamadığı için sinirliydi...!

Hızı insanlık dışıydı, hızlı ve güçlüydü, sanki Aekeira'nın ruhuna nüfuz etmek ister gibiydi.

"Lütfen!!!" diye çığlık attı, bunalmıştı.

Küçük bedeni onun tarafından tamamen tüketilmiş gibi hissediyordu. O gerçekten bir canavardı.

Sert pullarını teninde hissedebiliyordu. Ağaç gövdesi gibi uzuvları. Pençeleri hançer gibi keskindi.

Canavarın onu ne kadar sıkı tuttuğu düşünüldüğünde, onu keseceklerinden korkuyordu.

Oh, ilahi tanrılar, öleceğim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

PRENS EMERIEL ATEŞLER İÇİNDE

Köle Amie çığlıkları duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı.

Bu çığlıklar onu her zaman rahatsız ediyor, köle sahiplerinin ahırda ona yaptıkları mide bulandırıcı şeyleri hatırlatıyordu.

Prenses Aekeira için banyo yaptıktan sonra unuttuğu banyo yağını alması gerekiyordu.

Kamaraya yaklaşırken, acı dolu boğuk çığlıklar duydu.

Yaklaştıkça çığlıklar daha da yükseliyordu. Amie adımlarını hızlandırdı ve koridorun sonuna ulaşana kadar sesi takip etti.

Prenses Aekeira'nın odasının kapalı kapısının önünde durdu. *İçerideki tek kişi Prens Emeriel değil miydi?*

Amie kapıyı açtı ve odaya girdi.

Yatağın üzerinde, yüzü ona dönük, acı içinde kıvranan, tamamen çıplak bir kadın figürü yatıyordu. Figür kasıldı ve yüksek sesle hıçkırdı.

"İyi misin?" Amie yataktaki figüre yaklaşırken sesi hafifçe titriyordu.

Sadece inleme sesleri ona cevap verdi.

Amie figürün önüne doğru yaklaştı ve dondu kaldı. "Prens

Emeriel?" Amie gözlerine inanamadı.

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı. Belki de dün batı yakasının tüm katlarını neredeyse hiç ara vermeden temizlemek kötü bir fikirdi. *Kesinlikle bir şeyler görüyorum.*

Ama üçüncü göz kırpışından sonra bile figür değişmemişti. Hâlâ Prens Emeriel'di... bir kız olarak.

Bir kız olarak.

"Bana yardım edin," diye bağırdı Prens Emeriel, sesi gergin çıkıyordu. Gözleri yeni yaşlarla dolmuştu. "Biri... lütfen bana yardım etsin."

Doğru ya. Amie onun acısını neredeyse unutmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hasta mısınız? Nasıl hissediyorsun? Şifacıyı çağırayım mı?" diye sordu kapıya doğru dönerek.

"Hayır, kimseyi çağırma! Kimse... beni... bu halde... göremez," diye nefes nefese kaldı, eli şişmiş meme uçlarını kavrıyordu... "Her yerim ağrıyor. Neyim var bilmiyorum."

Henüz on dokuz yaşında olan Amie'yle diğer köleler sık sık dalga geçer, onun fazla zeki olmadığını söylerlerdi.

Muhtemelen bu yüzden Prens Emeriel'in söylediklerini tam olarak anlamakta zorlanıyordu. *Madam Livia'ya haber vermeliyim.*

"Dayan, geri geleceğim!" Amie hızla kaçmadan önce haykırdı.

Emeriel karnındaki, mahrem yerlerine kadar yayılan bir başka acı verici kasılma yüzünden nefes nefese kaldı.

Birinin sırrını öğrenmesinden korkmasına ve Amie'nin yardım isteme niyetine rağmen, panikleyecek enerjiyi toplayamadı.

Acı çok fazlaydı ve onu başka bir şeye odaklanamayacak kadar rahatsız ediyordu.

Buna daha fazla dayanamayacağım!

Emeriel sırt üstü yattı, bacaklarını ayırdı ve bir parmağını bacaklarının arasında yoğun bir şekilde zonklayan şişmiş çıkıntıya sıkıca bastırdı.

Zevk omurgasından aşağıya doğru karıncalandı.

Oh? İlginç.

Hareketi tekrarladı ve zevk yoğunlaştıkça haykırdı.

Kısa süre sonra Emeriel aşırı hassas klitorisini ovuyor, sırtı yataktan kalkarken inlemelerini bastıramıyordu.

Kadınsı kısmıyla oynuyor, ağrıyan bedenini dinliyor, kendisini iyi hissettiren her hareketi tekrarlıyordu.

Çok geçmeden, acıyı bastıran bir orgazm onu yıkadı.

Evet, çok iyi. Çok iyi.

Emeriel'in vücudu sonunda rahatladı. Acısı azaldı ve yasak odadan ayrıldığından beri ilk kez sisli zihni hafifçe açıldı.

Amie konusunda ne yapacağım?

Ayağa kalktı ve elinden geldiğince temizlendi. Leğen artık boştu ve yıkanması gerekiyordu.

Yüzünü buruşturan Emeriel kirli giysilerini giydi, ardından sağlam ahşap kovayı sıkıca kavrayarak kaldırdı ve kuyuyu bulmak için odadan dışarı çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gece havası canlıydı, beklenebilecek sessizlikten çok uzaktı. Köle efendilerinin sert emirleri karanlığı noktalıyor, amansız üretkenlik arayışları gecenin pelerini altında bile hiç durmuyordu.

Kölelerini acımasızca çalıştırıyorlar, zincir şakırtılarının sesi havada yankılanan uzak, kederli iniltilerle karışıyordu.

Dikkatli adımlarla ilerleyen Emeriel, yerleşkenin derinliklerine inen ve arka bahçeye giden gizli yolu buldu. Orada kovayı suyla doldurdu.

Ancak kaleye ve odalarına tekrar girdiğinde, Emeriel'in kafasına dank etti.

Aekeira'nın sesi. Gitmişti.

Panik kalbini kavradı. *Kız kardeşim ölmüş olabilir mi? Hemen temizlenmeli ve ona gitmeliyim!*

Ama Emeriel tahta kovaya uzandığında, o çok tanıdık sıcaklık karnının alt kısmında yeniden kıpırdandı.

"Ne!?" diye çığlık attı. "Hayır, hayır, hayır, yine mi!"

Birkaç saniye içinde, yeni bir spazm dalgası içine çöktü.

Acı içinde iki büklüm oldu. Kendini bu acıdan uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen hiçbir şey işe yaramadı.

Kovasını bırakarak, titrek elleriyle odanın tek masasının çekmecesinden eski, toz kaplı bir kitap çıkardı ve sayfalarında kendini kaybetmeyi umdu. Yine de bu çabası boşa çıktı.

Gerginlik midesinde düğümlendi. Rahatsızlık odaklanmasını imkânsız hale getirdi.

Özellikle bir düşünce onu tırmalıyordu. Onu rahatsız etmeye hiç hakkı olmayan ama peşini bırakmayı reddeden bir düşünce.

Tanıştığım bu Urekai'lerden hangisi rüyalarımdaki canavar olabilir?

O gerçek mi?

Evet, hepsi iri ve korkutucuydu ama Emeriel derinlerde bir yerde, tanıştıklarından hiçbirinin o canlı kâbuslarda hissettiği varlıkla eşleşmediğini biliyordu. Lord Vladya yaklaşmıştı ama o değildi.

Kimdi o?

Sinirli bir iç çekişle bir elini saçlarında gezdirdi. *Ne saçma sapan şeyler düşünüyorum ben?*

Emeriel huzursuzca pozisyonunu değiştirdi, ağrısını hafifletmek için boşuna bir çabayla bacaklarını birbirine bastırdı. Ama ne kadar çok denerse o kadar çok acıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiçbir işe yaramıyordu!

Rüyalarındaki Urekai burada olsaydı, Emeriel'in özel bölgelerindeki bu ateşi söndürebilir miydi?

"Sen benimsin," demişti derin sesi. "Benim için diz çökmen gerekiyordu. Sırt üstü. Bacakların titreyecek kadar sert sikilmek için. Deliklerin benim için açılana kadar içine gireceğim. Her zaman benim sikim için yalvarman gerekiyordu. Sadece benimkini."

Emeriel'den bir orgazm koptu, dudaklarından kırık çığlıklar döküldü, tüm vücudu titriyordu.

Birkaç dakika sonra Emeriel kendini yerde çırılçıplak yatarken buldu, parmakları hassas klitorisini şiddetle ovuyordu. Göğüs bağları bile atılmıştı.

Kaç orgazm yaşadığının sayısını unutmuştu ama yine de rahatlamaya ulaşamıyordu.

Acımasız ıstırap bir intikamla geri dönmeden önce arada kısa bir mola veriyordu.

Her seferinde, zevk bile köreliyordu. Ve bir zamanlar sadece bir zonklama olan acı daha da derinleşti.

Bu çileye daha ne kadar dayanabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zorlu sürtünmeden dolayı kolu ağrıyor ve klitorisi kıpkırmızı yanıyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen tacizden dolayı çiğdi.

Yerde çaresizce yatarken ter ve gözyaşları birbirine karıştı, vücudu dayanılmaz bir acıyla tükendi. Emeriel bu acıyı en kötü düşmanının bile yaşamasını istemezdi.

Kapı açılıp iki kişi içeri girdiğinde, Emeriel bulanık görüşünü onları ayırt edebilecek kadar netleştirmek için gözlerini defalarca kırpmak zorunda kaldı.

"Oh, eskisinden de kötü durumda! Size söylemiştim, Madam Livia," Amie'nin sesi yaklaştıkça belli belirsiz yankılanıyordu.

"Tanrılar aşkına..." Madam Livia'nın şok olmuş sesi onu takip etti ve eli ağzını kapatmak için havalandı. "O gerçekten bir kadın."

"Size söylemiştim, Madam." Amie eğildi ve Emeriel'in üzerine çıktı. "İyi misiniz, Prenses Emeriel?"

"Hayır!" Emeriel bağırmak istedi ama sesi bitkinlikle dolu zayıf bir fısıltı olarak çıktı. "Bana öyle deme."

"Ne zamandır böyle?" Madam Livia onu gözlemlemek için dikkatle yaklaşarak iri gözlerle sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum, Madam Livia. Onu bu halde buldum ve hemen sizi bulmaya geldim. Onu neyin etkilediğini biliyor musunuz?"

Livia'ya umutla bakan Emeriel'in gözleri umutla parladı.

"Henüz emin değilim," dedi baş hizmetçi. "Amie, bana yardım et. Onu yatağa taşıyalım."

Genç kız aceleyle itaat etti. Emeriel'in zayıflamış bedenini yatağa taşıdılar ama Emeriel sırtına değen şiltenin serinliğini hissetmedi bile.

Acımasızca kendi kendini uyarması devam etti, kadınlığı kasıldı ve nemle kayganlaştı.

Bir orgazm daha vücudunu sarstı ve Emeriel içinden geçen acı ve zevkin şaşırtıcı karışımı karşısında haykırdı.

Olay geçtiğinde, sadece kısmen bilinci yerindeydi.

Madam Livia yatakta yatan kıza baktı ve durumunu dikkatle değerlendirdi.

Altmış dört yaşında, sayısız Urekai hizmetçisinin koruyuculuğunu yapmış ve çok sayıda insan kölenin eğitimini denetlemiş biri olarak, artık onu gerçekten şaşırtabilecek pek fazla şey yoktu.

Ancak bu seferki onu hayretler içinde bıraktı. Nutku tutulmuştu.

Evet, daha önce de kadınların erkek kılığına girdiğine dair hikâyeler duymuştu; bu sık rastlanan bir durum değildi ama duyulmamış da değildi.

Fark edilenler tüm insan krallıklarında ağır cezalara çarptırılıyor, çoğu zaman halka açık infazlara yol açıyordu. Bu nedenle, nadir bir olay olarak kaldı.

Ancak yirmi yılı aşkın bir süre boyunca yakalanmadan böyle bir kılık altında yaşamayı başarmış biriyle karşılaşmayı hiç beklemiyordu.

Daha da şaşırtıcı olan, Emeriel'in Kral Orestus'un burnunun dibinde yaşamış olmasıydı. Livia kendini gerçekten hayretler içinde buldu.

Gerçi bu şaşkınlığının sadece küçük bir kısmıydı.

Ama şimdi mantıklı geliyor. Prens Emeriel'in sahip olduğu ruhani güzellik gerçekten dikkat çekiciydi.

Günün erken saatlerinde onu ilk gördüğünde çok güzel olduğunu anlamıştı. Ve o cesur biriydi.

Bu kadar uzun süre bu şekilde yaşamak önemli miktarda cesaret gerektirir.

Livia, Emeriel'i bu krallıkta bekleyenler için acıma duygusundan başka bir şey hissedemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Urekai lordları ve köle sahipleri böylesine büyüleyici bir görünümle karşılaştıklarında onu yiyip bitirmek için her şeyi yapabilirlerdi.

Yine de prens kıyafeti genç kadının sahip olduğu kadınsı kıvrımları gizleme konusunda takdire şayan bir iş çıkarmıştı. Ve bolca kıvrımı vardı.

Şehvetli ve baştan çıkarıcı. Cömertçe yuvarlatılmış bir kalçayla.

Emeriel acınası bir inilti çıkardı, gözlerini yorgunca kırpıştırdı. Sonra yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı, uzuvları titriyordu.

Vücudunun üst kısmını yatağa bastırarak kalça yanaklarını kavradı ve ayırdı. "Al beni, lütfen," diye haykırdı.

"Hepsi içgüdüsel, değil mi? Bu sunma ihtiyacı?" Madam Livia neler olduğunu anlamaya çalışarak sordu.

Elbette, bu olamazdı...

Ama tüm kanıtlar bunu gösteriyordu.

Küçük prens gecenin büyük bir bölümünde kendi ıstırabını dindirmek için umutsuzca mastürbasyon yapmıştı.

"Evet," diye başını salladı Emeriel şiddetle. "Acı çekiyorum. İçimde bir şey istiyorum," diye noktaladı vücudunu Livia'ya doğru iterek. "Lütfen, lütfen...!"

Livia ona, "Ne yazık ki sana yardım edebilecek durumda değilim," dedi ve kız hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Emeriel olduğu yerden kalkarak yatağa uzandı ve öfkeyle çarşafları kamburlaştırdı. Kalçalarını oynatarak inledi, ağlamaklı gözleri kapalıydı.

Bir çiftleşme ısı döngüsü. *Zavallı şey.*

Bunun mini bir kızışma mı yoksa tam bir kızışma mı olduğu henüz belli değildi.

Kızın kendi kendini uyarmaktan kendini ovuşturmasına, kızarmış meme uçlarına ve ateşinin durmaksızın yoğunlaşmasına bakılırsa, Livia bunun tam bir ateşlenme olduğunu tahmin edebilirdi.

Ama bu muhtemelen onun ilk ateşi olduğu için -kızın yorgun gözlerindeki şaşkınlığa bakılırsa- muhtemelen çok güçlü gelen bir mini ateşti.

Emeriel'in iyiliği için Livia gökyüzüne bunun sadece küçük bir ateşlenme olduğunu umdu.

Kızın boğazından sıkıntılı bir nefes kaçtı ve panik bir kez daha gözlerini doldurdu.

"Sanırım yine oluyor," diye haykırdı Amie, kendi ifadesi de dehşetle doluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emeriel karnını tuttu, iki büklüm oldu ve acı dolu bir çığlık attı.

Hızla pozisyonunu ayarlayarak, çaresiz parmaklarını morarmış klitorisine dayadı, sarsıntılı hareketlerle ovuştururken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Livia onun elini kavrayarak çılgınca hareketini durdurdu. "İzin ver," dedi yumuşak bir sesle.

"Lütfen...! Lütfen. Öleceğimi düşünüyorum," diye yalvardı Emeriel, gözleri korkudan kocaman olmuştu.

"Kesinlikle ölüm gibi hissedeceksin, küçük prens. Ama seni hayatta kalacağın konusunda temin edebilirim." Livia bir parmağını kızın sırılsıklam ve istekli açıklığına soktu, Emeriel'in gözleri kafasının içine doğru yuvarlanırken durakladı.

Livia'nın parmağının etrafında kasıldı ve delici bir serbest bırakma çığlığı attı.

Livia parmaklarını Emeriel'in içinde hareket ettirmeye devam etti, arıyordu...

Ah, işte orada.

Bezi şişmiş, ahlaksızlaşmıştı. Livia içindeki kaygan organa sertçe bastırdı.

Emeriel bir çığlık daha attı, vücudu seğiriyor, kıvranıyordu. Hiç şüphesiz bir orgazm daha yaşıyordu.

Emeriel'in dar geçidinden sızan yoğun nem küçük bir havuz oluşturdu.

Livia onu parmaklamaya, uyarmaya devam etti, şimdi onu diğer insanlardan ayıran yeni bezi hedefliyordu.

Bunu üçüncü bir orgazmın takip etmesi uzun sürmedi.

Emeriel kalçalarını oynattı, üzerindeki gerginlik çözüldü, çığlığı odanın her yerinde yankılandı.

Küçük bedenindeki gerilim boşalırken, kız kendinden geçti.

Bu andan yararlanan Livia, iç bedeninin durumunu değerlendirmek için kızın kızlık zarından ustaca kaçınarak dikkatlice bir parmak daha soktu.

Yaşlı kadın rahat bir nefes aldı. Rahim aşağı inmemişti. Bu gerçekten de bir mini ateşti.

Ve süresi dolmuştu.

Livia parmağını nazikçe dar açıklıktan çekti ve yataktan geri çekildi.

"Temizliğine dikkat et Amie," diye nazikçe talimat verdi.

Genç kız başıyla onayladı ve gerekli malzemeleri almak için hızla odadan çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel kokulu su, sabun ve yumuşak bir bezle dolu bir leğenle geri dönmesi uzun sürmedi. Yatağın kenarına yerleşen Amie görevine başladı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Livia.

Emeriel'in sadece mahrem bölgeleri kızarıp morarmakla kalmamış, açık teninin diğer kısımları da durmadan kaşınmaktan zarar görmüştü. Kollarındaki zavallı deriyi de çizmişti.

Nasıl olmuştu da ateşi çıkmıştı?

Sadece Urekai dişilerinin kızgınlık döngülerinden geçtiği bilinirdi, insanlar için bu son derece nadirdi.

Bir insan kadınının en son kızgınlık dönemine girmesinin üzerinden iki yüzyıldan fazla zaman geçmişti.

Genç prensin Urekai topraklarına daha bugün gelmiş olması ve kadının ilk kızgınlığının da tam olarak bugün gerçekleşmiş olması Livia'yı düşündürüyordu... Bu sadece bir tesadüf müydü?

Neden şimdi, o kadar zaman varken?

Neden bu prenses kılık değiştirerek yaşıyordu?

Ama hepsinden önemlisi, Livia'nın öğrendiği bu sırla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Derin düşüncelere dalarak dişlerini kemirdi.

Uzaklardan gelen bir çığlık havayı deldi. Ardından bir tane daha, bir tane daha ve Livia derin bir iç çekti.

Canavar bir kez daha iş başındaydı. Bu ikinci raunt muydu? Ya da belki üçüncü?

Livia tam olarak emin olamıyordu. Ama çığlık iyi bir şeydi. Çünkü canavarın kurbanının hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. En azından şimdilik. Yarına kadar hayatta kalıp kalamayacağını sadece zaman gösterecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

BÜYÜK YÜKSEK MAHKEME

Kuşların tatlı şarkıları Emeriel'in kulaklarını doldurarak onu uykusundan uyandırdı. Gözlerini kırpıştırarak göz kapaklarının arasından süzülen parlak güneş ışığını engellemeye çalıştı ama ışık bir türlü gitmiyordu. Sonunda Emeriel'in gözleri açıldı ve sabahın güzelliğiyle karşılaştı.

Gözlerini ovuşturarak zihnini temizledi ve önceki gecenin anıları tekrar aklına geldi.

Emeriel hızla ayağa kalktı. Kendisine baktı. Battaniyenin altında hâlâ çıplaktı.

Bacağını hareket ettirmek vücudunda keskin bir acıya yol açtı. Kollarında çürükler vardı ve özel bölgeleri acıyordu.

Önceki gece çok garip bir şey olmuştu.

Emeriel, hissettiği büyük acı düşünüldüğünde hayatta olmasına bile şaşırmıştı.

Tavsiyesini almak için Aekeira ile konuşması gerekiyordu...

Aekeira!

Emeriel vücudundaki acıyı görmezden gelerek bir çığlıkla yataktan fırladı. *Onu bulmak zorundayım!*

Göğüs bağlarını yakaladı ve hızla kendi etrafına bağladı. İşte o zaman başka bir şey hatırladı.

Bir gece önce iki kişi onun sırrını keşfetmişti.

İçini panik kapladı ama Emeriel kendini sakin kalmaya zorladı.

Bu konuda daha sonra endişelenebilirdi. Şimdilik Aekeira'nın ona ihtiyacı vardı.

Giyinen Emeriel aceleyle kapıdan çıktı. Ancak yolunu bulmak beklediğinden çok daha zor oldu.

Birçok kez kayboldu, o kadar çok yanlış yola saptı ki acaba daireler çizerek mi yürüyor diye düşündü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam pes etmek üzereyken tanıdık bir resim fark etti. *Bunu dün gece görmüştüm.*

Umutlu hissederek yürümeye devam etti. İnsan kölelerin ve Urekai hizmetçilerinin meraklı gözleri o geçerken onu takip etti.

Emeriel bir ayak işi yapıyormuş gibi davranıyor, bir amacı varmış gibi davranıyordu. *Yasak odalara gittiğinden şüphelenmemeliydiler.*

Ancak başka bir köşeyi döndüğünde, bir grup Urekai askeriyle yüz yüze geldi.

Donup kaldı.

Çok kalabalıklardı, beklediğinden çok daha fazla. Ama o odalarda kimin canavarının kilitli olduğu düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu.

Bu düşündüğünden daha zorlu olacaktı.

Emeriel bazı dövüş becerileri biliyordu ama bırakın bu kadar çok askeri, tek bir Urekai askerine karşı bile işe yarayacaklarından şüpheliydi.

Askerler ona sert bir bakış attı.

"Çok ileri gittin, yeni köle. Derhal geri dön," dedi içlerinden biri derin bir sesle.

"Hayır, anlamıyorsunuz. Kız kardeşimi bulmak zorundayım. O yasak odalarda," dedi Emeriel yalvaran bir ses tonuyla.

Muhafızlar sertleşti ve birbirlerine baktılar.

Tek kelime etmeden ikisi öne çıktı ve Emeriel'i kollarından tutup çekerek uzaklaştırdı.

"Hayır! Bırakın beni, hemen şimdi!" Tüm gücüyle karşı koydu ama sert kayaları tekmelemeye çalışmak kadar faydasızdı.

Onu binanın dışına ve diğerlerinin yoğun hareketlerinin etraflarını sardığı avluya sürüklediler. Sonra onu kabaca ittiler ve Emeriel bir patates çuvalı gibi yere düştü.

Muhafızlardan biri eğildi, sesi tehdit doluydu. "Seni bir daha dördüncü kanadın yakınında yakalarsak kafanı keseriz," diye homurdandı.

Bununla birlikte uzaklaştılar.

Orada çaresizce yatarken Emeriel'in gözleri yaşlarla doldu.

Ravenshadow Hisarı'nın Büyük Yüksek Mahkemesi'nin geniş duvarları süslü tablolar, ince halılar, iğne işi ve detaylı kumaş tasarımlarıyla süslenmişti.

İki yükseltilmiş platform göze çarpıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlkinde süslü altın desenli üç büyük sandalye bulunuyordu. Arkasında, daha büyük ve daha süslü bir tahtı tutan ikinci bir platform daha da yükseldi.

Üç büyük sandalyede Büyük Lord Ottai, Büyük Lord Vladya ve Büyük Lord Zaiper oturuyordu. Onların arkasındaki Büyük Kral Daemonikai'ye ait olan tek taht boştu.

"Dün gece yankılanan çığlıklardan anladığım kadarıyla planı uygulamaya devam etmişsiniz Lord Vladya," dedi Zaiper sakince, erkekliği önünde diz çökmüş köle kızın ağzına zorla sokulurken.

"Haklısınız Lord Zaiper," diye yanıtladı Vladya basitçe.

"Bu planın akıllıca olmadığı konusunda hemfikirdik, değil mi?" Zaiper, kölenin başını aşağı doğru iterken saçlarını sıkıca kavradığını ifade etti. "Kral Daemonikai'nin çoktan gittiğini kabul etmenin zamanı geldi. Artık canavarı canlı tutmaya gerek yok. Hiçbir türün şekil değiştireni -Urekai, Kurtadam, Ejderha- vahşi bir durumdan geri dönemez. Bu mümkün değil."

"Bunu hepimiz biliyoruz Lord Zaiper," dedi Ottai gözlerini devirerek. "Onun iyileşmesini ummuyoruz. Ancak, Kral Daemonikai gitmiş olsa da, canavarı hâlâ burada; çok canlı ve diğer yabaniler gibi yıkıma neden oluyor. Aradaki fark, sıradan vahşiler kolayca öldürülebilir ama o öldürülemez. Daha önce denedik, yoksa unuttunuz mu Lord Zaiper?"

Saklamaya çalışsa da Zaiper'in yüzünde bir rahatsızlık titreşimi belirdi. İnsan kölenin saçlarını sıkıca kavrayarak yüzünün kızarmasına neden oldu. Yüzünü zorla aletine bastırdı, öğürüp boğulurken bile onu orada tuttu.

Vladya, Zaiper'in tedirginliğini gizlemek için gösterdiği zayıf çabaya neredeyse homurdanacaktı.

Zaiper geçmişte canavarı öldürme girişiminde neredeyse hayatını kaybediyordu.

Ottai, "Canavarı yok etmek için en iyi şansımız bir sonraki Ay Tutulması gecesi," dedi. "Sonuncusundan bu yana beş yüz yıldan fazla zaman geçti, bu yüzden yakında gerçekleşmesi gerekiyor. O zamana kadar beklemeli ve canavarın kaçıp yiyecek ararken daha fazla yıkıma yol açmadığından emin olmalıyız."

"İki ay önce olanlar tek seferlik bir şey olabilir," diye karşı çıktı Zaiper.

"Otuz Urekai'nin kanı çekildi ve on dişimiz canavar tarafından bindirildikten sonra öldü, aradaki pek çok insandan bahsetmiyorum bile," diye karşı çıktı Ottai, sandalyesinde arkasına yaslanıp Zaiper'i dikkatle izleyerek. "Yirmi dört saat içinde kırk insanımızı kaybettik, çünkü vahşi bir hayvanın bile temel ihtiyaçlarının kan ve seks olduğu gerçeğini göz ardı ettik. Bu bizim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve vahşi bir Urekai canavarı bile içgüdüleriyle hareket eder. Kolay bir çözüm varken daha fazla hayatı riske atamayız."

"Çözümümüzle ilgili sizi gerçekten rahatsız eden nedir Lord Zaiper?" Vladya sordu. "İnsanları umursamıyorsunuz. Kölelerinizin sık sık ölümle sonuçlanmasına bakılırsa, onlardan Lord Ottai ve benden bile daha fazla nefret ettiğiniz düşünülebilir. Öyleyse neden itiraz ediyorsunuz? Canavarın tekrar kaçmasını ve daha fazla insanı öldürmesini istemezsiniz herhalde?"

Bunu ağır bir sessizlik izledi.

Vladya, Zaiper'in itirazının nedenini zaten biliyordu. İkinci hükümdar, büyük kralın tahtını kendisi için almak istiyordu ve Daemonikai'nin canavarının hâlâ yaşıyor olmasından nefret ediyordu.

Canavar hayatta olduğu sürece büyük kralın tahtı boş kalacaktı. Zaiper halkını umursamıyordu. Onun tek amacı tam gücü ele geçirmek ve herkesi yönetmekti.

Vladya ve Ottai'nin yüzyıllar boyunca Zaiper'in canavarı öldürmek için bir araya gelme fikrini reddetmelerinin nedenlerinden biri de buydu.

Güçlerini birleştirirlerse başarılı olabilecek olsalar da Vladya ve Ottai, Zaiper bu fikri ne zaman gizlice gündeme getirse hep reddetmişlerdi. Ve Zaiper bunun için ikisinden de nefret ediyordu.

Zaiper sonunda, "Buna gerek olduğunu sanmıyorum, Lord Vladya," dedi. Zirveye ulaştığında yüzü zevkten iki büklüm oldu ve köle beklendiği gibi yutkundu. Zaiper kıyafetlerini düzeltti ve onu kovdu. "Halkımıza ne kadar değer verdiğimi biliyorsun."

Vladya gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Bu daha fazla ölü köle anlamına gelir," dedi Zaiper. "Yasak odalara her seferinde yeni bir köle göndermemiz gerekecek. Ne de olsa, canavarın onları seks için bindirdikten sonra yaşamalarına izin vermesi imkânsız."

Yüzünde bir sırıtışla durakladı. "Prensesin çığlıkları bütün gece kulaklarıma müzik gibi geldi. Öldüğünde neredeyse utanç vericiydi - müzik çok erken bitti."

Vladya sessiz kaldı. O da kızın ölümüyle ilgili hiçbir şey hissetmiyordu.

Hâlâ bir ruhu olsaydı belki suçluluk ya da ona benzer bir şey hissederdi. Ne yazık ki, kalbi artık eskiden ruhunun olduğu yerde boş bir alandı ve vicdanı beş yüzyıl önce ölmüştü.

Eski bağ arkadaşıyla birlikte. Ve en iyi arkadaşı.

Lord Vladya sandalyesinden kalktı. "Onun cesedini yasak odalardan çıkarmalıyım. Sırada genç prens var." Dudakları sıkılaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onaylamıyor. "Bu, Lord Ottai ve benim insan topraklarına bir yolculuk daha yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Bu kez on iki krallığı dolaşıp tüm prensesleri, hatta zenginlerin kızlarını bile alacağız. Sadece iki tanesini geri getirmekle hata ettik. En az elli tane götürmeliydik."

Ottai, "Bu hareket tarzı potansiyel olarak başka bir savaşı tetikleyebilir," diye itiraz etti.

Vladya duygusuz bir tavırla, "Benim için fark etmez," dedi. "Aslında, önüme çıkan her savaşı memnuniyetle karşılarım."

Ottai her zamanki gibi barışı korumaya çalıştı ve ona yalvaran bir bakış attı. "Dikkatli olalım. Bir savaş başlatmadan hedeflerimize ulaşabileceğimize inanıyorum. Şimdi gitmeliyim. Morina'ya bu sabah onunla birlikte avlanacağıma söz verdim."

Vladya'nın göğsüne tanıdık bir kıskançlık sızısı saplandı.

Ottai Morina'ya bin yıldır bağlıydı ve onun için canını seve seve verirdi. O trajik gecede tek oğlunu kaybetmiş olabilirdi ama en azından bağlandığı kişi hâlâ hayattaydı.

Önce Ottai çıktı ve Vladya da onu takip ederek büyük girişe doğru ilerledi.

"Lord Vladya?" Zaiper seslendi.

Vladya durdu ve yüzünü ona döndü.

"Büyük tahtımız daha fazla boş kalamaz."

"Daemonikai'ye meydan okumak ya da onunla savaşmak gibi bir planım yok," dedi Vladya kesin bir ifadeyle. Zaiper'in öfkesi yükseldi ve gözleri hiddetle yandı. "Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama o artık Daemonikai değil! O artık vahşi bir canavar. öldürülmeli!"

Vladya ona sakin ve umursamaz bir bakışla baktı. "Şunu açıkça belirteyim. Canavara meydan okumayacağım ya da onunla dövüşmeyeceğim."

Bununla birlikte, gitmek için döndü.

"O zaman İhtiyarlarla konuşacağım. Beş asır oldu. Onları mantıklı düşünmeye ikna edebileceğime eminim," dedi Zaiper kararlılıkla.

Vladya kaskatı kesildi, içinde öfke alev alev yanıyordu. Ama geri dönerken yüzünü sakin tuttu.

Zaiper kurt gibi sırıttı. "Prensesin ölmesi çok yazık oldu. Uzun zamandır bir kızın böyle çığlık attığını duymamıştım. Üzerine binmek eğlenceli olurdu, sence de öyle değil mi?"

Vladya kısaca, "Buna cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim," dedi. Arkasını dönerek, arkasına bakmadan büyük girişten çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

SYREN

Emeriel güney kanadından atıldıktan sonra odasına döndüğünde Amie'nin kendisini beklediğini ve Madam Livia'nın onu görmek istediğini söylediğini gördü.

Paniğe kapılmıştı. Sırrı ortaya çıkmıştı. *Baş hizmetçi onu ihbar etmiş miydi? Onu şantaj yapmak için mi arıyordu?*

Kalbi boğazında, Madam Livia'nın kapısını çaldı ve içeri girmesine izin verildi.

"Oturun," dedi yaşlı kadın, otları karıştırdığı masaya doğru yürürken.

Emeriel itaat etti. O kadar gergindi ki bacakları zıplıyordu.

Baş hizmetçi elinde tahta bir fincanla geri geldi. "İç bunu."

Emeriel içinde ne olduğunu sorma isteğiyle savaştı. Sunulanı alıp hepsini bir dikişte içti. Acı tadı o kadar kötüydü ki tükürmemek için tüm iradesini kullandı.

Yaşlı kadın uzaklaştı ve Emeriel onu izlerken başka bir dizi kuru yaprak kesmeye başladı.

Madam Livia ona birkaç tohum vererek, "Bunu çiğne," dedi ve Emeriel söyleneni yaptı. "Geçirdiğin geceden sonra her tarafının ağrımış olduğunu biliyorum. Bunlar acıya, çürüklere ve ağrıya iyi gelecektir."

"Teşekkür ederim, madam." Emeriel'in mavi gözleri minnettarlığını gösteriyordu.

Vücudu fena halde acıyordu ve özel bölgelerindeki ağrılar rahatsız olmadan yürümesini zorlaştırıyordu. Bacaklarını ayırarak yürümemek için kendini zor tutuyordu.

Havaya bir sessizlik çöktü.

Ama beklemek onun için çok fazlaydı.

"Neden bana soru sormuyorsun?" Emeriel sonunda ona b a k a r a k sordu.

Şöminenin yanında duruyordu, gözleri düşünceli ama okunamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bütün gece bunu düşündüm, başka bir şey düşünmedim. Büyük bir risk alıyorsunuz Prens Emeriel."

"Başka seçeneğim yok."

"Mm," diye mırıldandı Madam Livia. "Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bunu Büyük Lord Vladya'ya bildirmeli miyim? Yapmalı mıyım-"

"Hayır!" Emeriel hemen dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, kimseye söyleyemezsiniz!"

Madam Livia dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kaçırdı. "Keşke bilmeseydim. Eğer bu ortaya çıkarsa, ben de seninle birlikte cezalandırılırım."

"Lütfen, yapmayın! Her şeyi yaparım!" diye yalvardı, sesi çaresizlikle doluydu.

Madam içini çekti, sanki başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Ne yaptığınızın bir önemi yok. Yakalanırsan hiçbir şeyin önemi kalmaz. Bunu bilen herkes aynı sertlikte cezalandırılacak."

"Kimsenin bilmediğine yemin ederim!" Emeriel söz verdi. "Ne sen, ne Amie, ne de kız kardeşim. Ölene kadar inkâr etmeye devam edeceğim. Ailemin mezarları üzerine yemin ederim."

Dizlerinin üzerine çöken Emeriel daha da yaklaşarak yaşlı kadının elini tuttu. "Bana yardım ettiğiniz için sizi asla tehlikeye atacak bir şey yapmam, Madam Livia."

Yaşlı kadın hiçbir şey söylemedi, gözleri dikkatle onu inceliyordu.

Sonunda gözleri yumuşadı. "Nasıl gizli kalabildin? Sırrını bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başardın?"

Emeriel nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak gözlerini kaçırdı. "Kolay olmadı," diye dürüstçe cevap verdi.

Hayatı boyunca erkek olmuştu ama tek istediği gerçekte olduğu kişi, yani bir kadın olmaktı.

Emeriel pardösü ve tunik yerine önlük ve kombinezon giymek istiyordu. Saçlarını açmayı ve mücevher takmayı arzuluyordu. Bu onun en büyük dileğiydi. Hepsi derinlerde bir yerde saklıydı.

Ama bu imkansızdı.

Ailesi onu erkek yapmak için her şeyi riske atmıştı. Onu korumak için. Onun böyle yaşamasını sağlamak için çok acı çekmişlerdi. Emeriel tüm emeklerinin boşa gitmesine izin vermeyecekti.

Gökler dileklere ve dualara cevap verirse, kız kardeşi bir gün iyi bir eş bulacaktı. Onu hayatıyla koruyacak ve kadın olmanın tehlikelerinden uzak tutacak bir erkek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve Emeriel hayatının geri kalanında bir erkek olarak yaşayacaktı. Bir eş bulma umudu, aşk umudu, çocuk umudu yoktu.

Yalnızdı.

Hayatının kendisine ait olmadığını anlayacak yaşa geldiğinden beri bunu biliyordu. Ama bunu uzun zaman önce kabullenmişti.

"Daha önce kötüyse, gelecekte daha da kötü olacak," dedi Livia, düşüncelerini bölerek. "Sen bir Syren'sin."

Madam Livia, "En azından Urekai'nin senin gibilere böyle dediğini düşünüyorum," diye ekleyince Emeriel kaşlarını çattı.

Bir Süren mi?

Emeriel huzursuzca kıpırdandı ve kafasının karıştığını hissetti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Urekai, kızgınlık dönemine girebilen Urekai olmayanlara bu adı verir. Bu, bir Urekai ile bağ kurabileceğin anlamına geliyor. Vücudun onlarla çiftleşebilecek kadar değişti, yeni bezler ve her şeyle. Hades, sen bir ***Ruhbağı*** bile olabilirsin."

Şimdi kafasının daha da karıştığını hissediyordu. Yüzü bunu göstermiş olmalıydı çünkü Madam Livia derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Pekâlâ, baştan başlayalım. Urekai bağları ve bağ arkadaşları hakkında ne biliyorsun?"

"İnsanların evlilik dediği şeye Urekai'nin bağlanma dediğini biliyorum," diye başladı Emeriel. "Bir Urekai'nin *Ruh Bağını*, yani gerçek eşi olması gereken kişiyi bulması nadirdir. Onların ruh eşi. Çoğu Urekai sözleşmeli bağlanma yoluyla eşleşir; kendi eşlerini seçerler. Doğanın onlar için yarattığı eşi istemedikleri için değil, bir *Ruhbağı* bulmak son derece nadir olduğu için."

"Güzel, güzel. Şu ana kadar haklısın," dedi Madam Livia gülümseyerek. "Bu işimizi kolaylaştıracak. Devam edin."

"Hımm," diye düşündü Emeriel, hafızasını yoklayarak. "Sözleşmeli bağların oluşturulmasının çok zor olduğunu biliyorum. İzlenmesi gereken ritüeller ve adımlar var ve o zaman bile, ruhları birleşmezse bağ oluşmayabilir. Ancak *Ruhbağları* için ruhlar doğal olarak bağlanır ve bağın on kat daha güçlü olduğu söylenir."

"Mükemmel." Livia başını salladı. "Bundan sonrasını ben hallederim. Dün gece ne olduğunu hatırlıyor musun? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmiş miydin?"

Emeriel başını salladı.

"Kızgınlık dönemine girdin," dedi Madam Livia. "İnsan dişileri için adet kanaması gibidir ama daha karmaşıktır. Ayrıca, adet kanaması aylık olarak gerçekleşirken, kızgınlık belirli bir döngüyü takip etmez. Her üç ayda bir gerçekleşebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ay veya bir ay içinde iki kez- her Urekai dişisi ve syren için farklıdır. Bunun anlamı, artık bir syren olduğun için bir Urekai ile evlenebileceğin."

Büyük Lord Vladya, yasak odalara yaklaşırken muhteşem bir zarafetle yürüyordu.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, altın desenlerle süslü, uzun, dökümlü beyaz bir cübbe giymiş bir halde vakur bir şekilde hareket ediyordu. Yürürken kumaş ipekten bir nehir gibi arkasından akıyordu.

İnsanlar hızla kenara çekildi ve başları neredeyse yere değene kadar derin bir şekilde eğildi. Güney kanadına doğru dönerek yasak odalara giden koridoru takip etti.

O yaklaşırken askerler eğildi. El

sallayarak onları kovdu.

Vladya, Urekai'nin muazzam gücüne direnecek kadar güçlü demir çubuklardan yapılmış devasa metal kapılara doğru adım atmadan önce koridorun boşalmasını bekledi.

Bu kapılar Ravenshadow Kalesi'ndeki tüm zindanları güçlendiriyordu ve bin yıldan fazla bir süredir Urekai tutsaklarını tutuyordu. Türlerinin en güçlüsüydüler.

Ama Daemonikai bu kapıları dört kez kırmıştı. Dört ayrı kez. *Zahmetsizce*.

İnsanlar canavarın kapıların ardında kilitli kaldığına ve kaçamadığına inanıyordu. Ama gerçekte, istediği için orada kalmıştı.

İçeride, oda tamamen karanlıktı. İnsanlar ve genç Urekai için zifiri karanlık.

Ama Vladya gibi kadim ve yüksek görüşlü biri için içerisi gün ışığı kadar berraktı. Alan genişti ve çoğunlukla boştu, hiçbir süsleme yoktu.

Gözleri kıza takıldı. Kız koruyucu bir şekilde kendi içine kıvrılmış, kıpırdamadan yatıyordu.

Yaklaştığında, canavarın kokusu burnuna ulaştı. Kendi canavarı içinde kıpırdandı, varlığından dolayı hırladı.

Vladya, sarı gözleri kendisine kilitlenmiş olan kral canavarın devasa, güçlü formuna doğru döndü. Canavar hırlayarak yaklaştı.

Vladya kıpırdamadan durdu, kendini sakin ve tehditkâr olmamaya zorlayarak mümkün olduğunca zararsız görünmeye çalıştı. Canavar bir tehlike sezerse saldıracaktı. Ve akılsız bir yaratık olarak Daemonikai kesinlikle saldıracaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu daha önce de olmuştu ve Vladya'da en iyi arkadaşını sonsuza dek kaybettiğini hatırlatan yaralar bırakmıştı.

Canavar, Vladya'nın kendi bölgesinde bulunmasından duyduğu rahatsızlığı gösteren yavaş ve yırtıcı hareketlerle onun etrafında dönüyordu.

Vladya'nın önünde durarak ona yaklaştı ve üzerinde yükseldi. Sonra eğilip burnunu uzatarak bekledi kral canavar. *Hakimiyet kurmak istiyordu.*

Vladya'nın kendi canavarı içinde öfkeyle hırladı, meydan okumaya öfkelendi. Ama canavarını ve tüm alfa içgüdülerini dizginleyen Vladya başını eğdi ve boyun eğerek yana yatırdı.

Vahşi canavar burnunu Vladya'nın boynuna dayadı ve derin derin kokladı. Tatmin olmayınca saldırgan feromonlar salgılayarak Vladya'nın canavarını kışkırtmaya çalıştı.

Vladya gözlerini sımsıkı kapadı, vücudunun her yerindeki keskin, iğneye benzer acıya katlandı. Yanıt vermedi.

Sonunda canavar tatmin olmuş görünüyordu. Geri çekildi, döndü ve başka bir demir parmaklık setinin arkasındaki favori yerine doğru yürüdü.

Tehlike atlatılmıştı.

Vladya derin bir nefes verdi, gerginliği azaldı. Dönerek kıza doğru ilerledi, cansız bedenini kaldırmayı planlıyordu. Ama yaklaştıkça durdu.

Kız hâlâ nefes alıyordu.

Kadının özel bölgesinde kan lekeleri ve çürükler görebiliyordu ama kadın hayattaydı... tek parçaydı. *Bu da ne böyle?*

Daha yakından baktığında, kızın vücudunun her yerinde kapma izleri, canavarın burnundan kaynaklanan yanıklar ve başka çürükler fark etti. Yine de bunların dışında kız *zarar görmemişti*.

Vladya bunu beklemiyordu. Şok onu olduğu yerde dondurmuştu.

Bir Urekai canavarı vahşileştiğinde, öldürme içgüdüsü o kadar güçlüydü ki, bazıları bunun hem kana susamışlıktan hem de cinsel ihtiyaçtan daha büyük olduğuna inanıyordu.

Vahşi bir canavarın dokunuşu her zaman ölüme yol açardı. Ne yaparsa yapsın, sonuç her zaman ölümdü.

Hayatta kalsa bile Vladya onu parçalara ayrılmış bulacağını düşünmüştü. Ama işte buradaydı, bir bütündü.

Ve bütün gece bu odadaydı. *Bu nasıl mümkün olabilirdi?*

Vladya canavara baktı. Hâlâ tanımadığı sarı gözleri ona dik dik bakıyordu. Sonra tekrar yerdeki kıza baktı. Bu nasıl oluyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçinde küçük bir umut ışığı kıpırdandı. Vladya onu itti.

En iyi arkadaşının zihninin sonsuza dek gittiğini kabullenmesi yüz yılını almıştı. Ve aynı canavarın ona verdiği neredeyse ölümcül yaraların iyileşmesi için aylar geçmesi gerekmişti.

Bunu kendine bir daha yapma Vladya. Daemonikai gitti. Bunu kanıtlayacak yara izleri vardı.

Vladya eğilerek baygın kızı dikkatle yerden kaldırdı. Gözleri, vücudunun geri kalanından daha fazla çürük olan sol koluna takıldı.

Çok sayıda tutma izi ve burun yanığı vardı. Canavar burnunu defalarca kızın koluna bastırmış, kokusunu başka yerlerden çok orada almıştı.

Ama neden? Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Yasak odaların dışında Vladya iki muhafızın yaklaştığını gördü.
Metal kapıları arkalarından kilitleyerek odanın güvenliğini sağladılar.

"Baş hizmetçi Livia'ya onu Blackstone'a çağırdığımı söyle," diye emretti.

Altıncı Bölüm

NE OLDUĞUNUZ

Emeriel ne diyeceğini şaşırmıştı. Kocaman gözleri şaşkınlık ve inançsızlıkla Livia'ya bakıyordu, sanki yaşlı kadının aniden ikinci bir kafası çıkmış gibiydi.

"Bunu istemiyorum," diye ağzından kaçırdı, sesi panikle yükseliyordu. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Syren olmayı biz seçemeyiz, Emeriel," dedi Madam Livia kararlı bir şekilde. "Yüzyıllar boyunca pek çok insan dişi syren olmayı denedi, hatta aşırı şeyler bile yaptılar, ama bu şekilde olmuyor." Durakladı, sesi yumuşadı. "Şu anda sizin yerinizde olmak için her şeyini verebilecek sayısız kadın var."

"Ama ben bunu istemiyorum!" Emeriel oturduğu yerden sıçrayarak haykırdı, yerinde duramıyordu. Endişeyle odanın içinde volta atmaya başladı. "Bırakın alsınlar. Umurumda değil. Ne bir syren, ne bir bağ arkadaşı, ne de başka bir şey olmak istiyorum!"

Livia sessizce ona baktı, yüz ifadesi kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Titrek elini atkuyruğunun arasından geçiren Emeriel durdu ve yüzünü ona döndü, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Yani dün gece yaşadığım o korkunç, acı verici deneyim... Ona ateş mi deniyordu?" diye sorarken sesi titriyordu.

Madam Livia ellerini kucağında düzgünce kavuşturarak, "Mini-ateş," diye düzeltti.

"*Mini-ne*?" Emeriel'in çenesi düştü, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "*Bundan* daha kötüsü olabilir mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem Emeriel," diye derin bir nefes verdi Madam Livia. "Ben bir syren değilim, ne de herhangi bir syren tanıyorum. Semptomların daha da kötüleşip

tam bir sıcaklık sırasında daha da kötüleşir. Ama dün gece sadece mini bir sıcaklık yaşadığınız için ne kadar şanslı olduğunuzu söyleyebilirim."

Emeriel sanki aklını tamamen yitirmiş gibi ona baktı.

"Şans mı?" diye sordu kuşkuyla. "Bunun *şanslı* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer tam sıcak olsaydı, Emeriel," dedi yavaşça, "kendi kendine durmazdı."

Emeriel'in midesi çalkalandı ama kendini dinlemeye zorladı, parmakları destek için yakındaki bir sandalyenin arkasını kavradı.

"Tam bir kızışmada, bir Urekai erkeği tarafından üzerine binilmesi gerekirdi. Sadece bir kez değil, defalarca. Kızgınlığınız yatışana kadar sizi tekrar tekrar düğümlemesi gerekirdi." Madam Livia ona söyledi. "Ve rahmin indiğinde, bedenin onu içine hapsederken onun rahmin içinde serbest kalması gerekirdi. İşte canım, ateşli seks böyle işler. Daha fazla ayrıntı için kütüphaneye bakman gerekebilir. Ama kesin olan bir şey var ki, birden fazla ateşli seks turu olmadan tam bir ateşli seks sona eremez ve kendi kendini tatmin etmek yardımcı olmaz."

Ateşli seks maratonu mu? Atlı mı? Düğümlenmiş mi? Rahmime mi salınacak?

Emeriel'in dizlerinin bağı çözüldü ve yüzü solmuş bir halde en yakındaki sandalyeye yığıldı.

Tüm bunlar ay ışığı altında çocukları korkutmak için anlatılan korkunç hikâyelerden fırlamış gibiydi.

Bir an için Livia'nın gözlerinde merhamet gördüğünü sandı ama emin olamadı. *Artık hiçbir şeyden emin değildi.*

"Şimdi neden erkek gibi davranmaya devam etmenin neredeyse imkânsız olduğunu söylediğimi anlıyor musun?" Madam Livia bitki çantasını toplayarak ayağa kalktı. "Senin için üzülsem de, seni kayırmıyorum. Sana da diğer köleler gibi davranılacak ve aynı derecede sıkı çalışman beklenecek."

Yaşlı kadın ona baktı. "Cinsiyetini gizlemiş olabilirsin ama güzelliğin gizlenemez. Bu şehvetli efendiler er ya da geç seni fark edecekler. Ya içlerinden biri sırrınızı öğrenirse? Ayrıca herkes gibi senin de nehirde yıkanman gerekecek. O zaman ne yapacaksın?"

Emeriel'in derisi rahatsızlıkla ürperdi.

Elbette bunu zaten biliyordu; kölelerin ve halktan insanların yaşamları hakkında bildiklerinden farklı değildi. Ama şimdi bunu bu kadar net duymak içinde bulunduğu durumu daha da gerçekçi kılıyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Aekeira'yı istiyordu. Kız kardeşine ihtiyacı vardı.

Kapı çalındı. "Bayan Livia? Blackstone'da bulunmanız isteniyor," diye anons etti bir asker yüksek sesle.

"Birazdan geleceğim. Teşekkür ederim," diye cevap verdi Madam Livia. Ayak sesleri azaldı.

"Blackstone nedir?" Emeriel sordu.

"Büyük Lord Vladya'nın bölgesi. Kendisi batı klanlarını yönetir ve evi de bu kalenin batı bölgesinde yer alır," diye açıkladı Livia. Sonra daha sakin bir ses tonuyla, "Acaba beni neden görmek istiyor?" diye ekledi.

Emeriel sıkıca yutkunarak gözlerini sildi. "Sence kız kardeşimle mi ilgili?"

"Artık gidebilirsin. Köle Ustası Gaine'e şimdilik kilerde çalışacağını söyledim bile. Askerler yakında senin için gelecekler."

Bir kiler kölesi mi? İdeal bir durum değildi ama daha kötüsü de olabilirdi. "Her şey için teşekkür ederim Madam Livia," dedi Emeriel usulca ve gitmek üzere ayağa kalktı.

"Emeriel?"

Geri döndü ve ona baktı. "Evet, Madam?"

Livia tereddüt etti. "Aekeira ile ilgili umut beslemezdim."

Livia başka bir şey söylemeyince Emeriel'in gözleri bir kez daha yaşardı ve sessiz bir hıçkırık tuttu. Bu düşünceyi düşünmekten korkmuş ve reddetmişti. Ama içten içe kendini kandırdığını biliyordu.

Emeriel dengesiz bir şekilde odasına geri döndü ve kapıyı kilitledi.
Yere çökerek acı acı ağladı.

Aradan üç gün geçti ve Emeriel güney kanadındaki köle odalarına taşındı.

Ona verilen oda küçük ve çıplaktı, sadece bir köşesinde küçük bir yatak vardı.

Neyse ki Madam Livia ona tüm vücudunu örten kıyafetler almayı başarmış, diğer kölelerin giydiği açık kıyafetlerden onu kurtarmıştı.

Kiler kölesi olarak ilk gününü kutladığı akşam çökerken, Emeriel göğsünün etrafındaki göğüs bağlarını sıktı ve iş kıyafetlerini giydi. Saçlarını at kuyruğu şeklinde bağladı.

Aekeira hakkında hiçbir şey duymamıştı. Kız kardeşini görmemişti. Madam Livia'ya ne zaman sormaya çalışsa, o konuyu değiştiriyordu.

Emeriel kız kardeşinin öldüğüne ve cesedinin atıldığına inanmayı reddediyordu. En azından gündüzleri.

Ama geceleri soğuk yatağına kıvrılır ve ağlayarak uyurdu.
Her seferinde.

Emeriel, Büyük Lord Vladya ve Büyük Lord Ottai'yi görmüştü ama Büyük Lord Zaiper denen kişiyi görmemişti. Ne zaman onun adı geçse, Urekai hizmetçileri ve insan kölelerin hepsi dehşete kapılırdı. Her biri.

Köle kız Amie bir gün önce ona, "O tüm büyük lordların en kötüsü," diye fısıldamıştı, kimsenin dinlemediğinden ve koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafına bakarken gözleri irileşmişti. "Lord Ottai istediği zaman tatlı olabiliyor ve Lord Vladya çok korkutucu. Ama Lord Ottai gibi o da adil ve adaletli bir lider. Ama Lord Zaiper?"

Amie tekrar etrafına bakındı. "O bir canavar. Köleleri her gün ölüyor. Bazıları açlıktan ölüyor, bazıları eğlence olsun diye işkence görüyor, hatta bazıları ölene kadar tecavüze uğruyor. Köle efendileri en kötüleri ve Lord Zaiper'in umurunda değil. Bizi insan olarak bile görmüyor."

Emeriel'in gözleri saç diplerine kadar açılmıştı. "Bu lord, Lord Vladya'dan daha mı kötü?"

"Aslında Büyük Lord Vladya o kadar da kötü değil," demişti Amie kesin bir ifadeyle. "Konu krallığı yönetmek ve idare etmek olduğunda, bir Urekai lordundan bekleyebileceğiniz kadar adil. Sadece insanlardan nefret eder. İnsanlarla uğraşırken asla geri durmaz. Lord Zaiper ile kıyaslandığında o bir melek." Genç kız durakladı. "Ne pahasına olursa olsun Lord Zaiper'den uzak durun."

Emeriel'in düşünceleri kapının çalınmasıyla bölündü, Amie gülümsemesiyle kapıdan başını uzattı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu neşeyle.

Emeriel başıyla onayladı ve onu dışarı kadar takip etti.

Urekai kölelerinin efendisi Boris, kadim bir ormanın en derin yerlerinde avını takip eden bir şahinin keskin bakışlarıyla Emeriel'in her hareketini izliyordu.

Emeriel şarap şişelerini ahşap bir fıçıya yerleştirirken kendini son derece huzursuz hissediyordu. O kadar rahatsızdı ki bir anlık panikle neredeyse bir şişeyi düşürüyordu.

Neyse ki refleksleri onu kurtardı ve şişeyi tam zamanında yakaladı.

Bu da iyi bir şeydi, çünkü ikinci Urekai kölesi Efendi Gaine'e göre bir şarap şişesi kırmak, yakıcı kırbaçla on beş kırbaç ve zindanda iki gece anlamına geliyordu.

Kendini topla, Emeriel! Ona bakma. Ona doğru bakmayı kes!

Bir şişe daha kırmızı şarap alan Emeriel, onu da diğerleriyle birlikte dikkatlice alt kattaki fıçıya yerleştirdi.

"Dördüncü masadaki ikizler için iki beyaz şarap ve bir perry," dedi Amie ona doğru yürürken. Meyhanedeki pek çok müşteriye içki servisi yapan kölelerden biriydi.

"Hemen geliyor," dedi Emeriel hızla. Siparişi hazırlayıp Amie'ye uzattı, o da şişeleri alıp hızla uzaklaştı.

Efendi Boris'e tekrar bakan Emeriel, onun ürpertici gözlerinin şimdi Amie'yi takip ettiğini fark etti.

Bu dikkatli gözler fazlasıyla tedirgin ediciydi.

Livia, Blackstone'un askeri arazisinde Büyük Lord Vladya'ya, "O uyandı lordum," diye haber vermişti.

Şimdi o da kamarasına dönmek üzereydi.

Üç gün geçmesine rağmen kızın bilinci yerine gelmemişti.

Büyük Lord Vladya kızın kendine gelip gelmeyeceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Askerlerine kızın cesedini ortadan kaldırmalarını emretmeyi düşünmüştü ama bundan kaçındı. Bunun yerine şifacısına kızla ilgilenmesi talimatını verdi ve Livia'nın kızı yakından izlemesini istedi.

Kız Vladya'nın umutsuzca ihtiyaç duyduğu soruların cevaplarını taşıyordu. Zihnini rahatsız eden soruların cevapları.

Odasına girdiğinde hizmetçiler onu selamladı ve askerler ona kızın tutulduğu odaya kadar eşlik etti. Kapıyı açtılar ve Vladya içeri girdi.

"Dışarıda bekleyin," diye emretti ve askerler kapıyı arkasından kapattı.

Aekeira erkek figürünün odaya adım atışını izledi. Bu onun huzuruna ikinci çıkışıydı ve bu sefer yalnızdılar.

Büyük Lord Vladya onu derinden korkutmuştu.

Vücudu hâlâ ağrıyordu ama ağrı o korkunç geceki kadar şiddetli değildi. Bitkiler biraz rahatlama sağlamıştı ama acıyı tamamen yok etmemişti.

Aekeira başını hafifçe eğdi. "Lordum."

"Sonunda yeniden yaşama katılmaya karar verdiniz. Bunu yapıp yapmayacağınızı merak etmeye başlamıştım."

"Yapabileceğimi düşünmüyordum lordum," diye cevap verdi doğrulukla, gözlerine bakarak. "Kardeşim nerede? İyi mi?"

"Burada soruları ben sorarım, insan prenses. Sen değil," dedi Büyük Lord Vladya soğuk bir şekilde. "Onun canavarı tarafından bindirilirken nasıl hayatta kalmayı başardın? Dürüst olmak gerekirse, bunu atlatabileceğinizi beklemiyordum."

Aekeira yumruklarını sıkıca sıktı. *Işık tanrıları adına, bu adamdan nefret ediyordu. Hepsinden nefret ediyordu.*

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum lordum," diye karşılık verdi. Sesi keskindi ve Aekeira ona ters ters baktığını fark etti.

Büyük Lord Vladya'nın soğuk, gri-sarı gözleri onunkilere kilitlendi. "İzin verin soruyu tekrar sorayım. Bu sefer beni tatmin edecek bir cevap ver yoksa en yakın köleyi çağırıp seni soydurur ve otuz kırbaç vurdururum. Anladınız mı?"

Aekeira ona inandı. Kalbi hızla çarparken içindeki isyan duygusu kayboldu. "Evet, lordum."

"Güzel. Şimdi bana yasak odalara girdiğin andan itibaren olan her şeyi anlat."

Aekeira olayları ayrıntılarıyla anlattı, kendini o korkunç anıdan olabildiğince uzak tutmaya çalışırken birkaç kez kelimelerin üzerinde tökezledi.

"Birkaç kez bilincimi kaybettim. Öleceğimi sandım. Gerçekten, nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum," diye bitirdi.

Büyük Lord Vladya onu dikkatle inceledi ve Aekeira masum görünmeye özen gösterdi. Sanki hiçbir şey saklamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

"Henüz kutlama yapmayın," dedi Lord Vladya sonunda. "İyice dinlen ve ilaçlarını al, çünkü beş gece sonra halkımız ay ışığı festivalini kutlayacak. O gece yasak odalara geri döneceksiniz."

Ne...? Aekeira'nın kanı dondu.

Tam da hayatta kalmak için umutlanmaya başlamıştı ki, bu adam umutlarını yerle bir etti. Gözlerinden yaşlar boşandı.

"Elbette bunu kastetmiyorsun," diye fısıldadı.

"Sizi temin ederim ki, kastetmediğim bir şeyi asla söylemem," diye cevap verdi adam sakince. "Ama endişelenme; ben tamamen kalpsiz değilim. Şifacı ihtiyaçlarınızla ilgilenecek, size gerekli tedavileri ve bitkileri sağlayacaktır."

O ürpertici gözler onunkilerle buluştu. "Ama hata yapmayın, göreviniz aynı kalacak. İster yasak odalara dönmeyi seçin, ister

sevgili küçük kardeşinizin sizin yerinize geçmesi beni ilgilendirmiyor. Ama kesin olan bir şey var ki, ikinizden biri orada olacak."

Sonuçların canı cehenneme.

"Senin ruhun yok," diye tükürdü Aekeira, ses tonundan zehir damlıyordu. "Şeytanın ta kendisinin bir tezahürü."

"İltifatlar, köle prenses. İltifatlar." Gözlerinde pişmanlık ya da öfke yoktu, sadece kayıtsızlık vardı.

Ayağa kalktı ve omzunun üzerinden bakarak gitmek için döndü. "Tekrar görüşene kadar, insan prenses. *Eğer* tekrar karşılaşırsak."

Kapı arkasından kapanırken, Aekeira'nın yüzünden yaşlar süzüldü.

Işık tanrıları adına, o hiçbir zaman kolay kolay ağlamamıştı. Hiçbir şey için. Ve şimdi başlamayı reddediyordu - onun gibi bir erkek yüzünden değil.

Vücudu sanki gece boyunca kaynar suya batırılmış gibi ağrıyordu.

Bacaklarının arasındaki bölge çiğ ve çürüktü ve canavar tarafından tekrar bindirileceği düşüncesi ölebileceğini hissetmesine neden oldu.

Ama Emeriel'in oraya gönderilmesine izin vermektense kendisi geri dönmeyi tercih etti. Özellikle de kralın canavarı Emeriel'i istediği için.

Aekeira'ya binmiş olabilirdi ama aç olduğu şey Emeriel'in kokusuydu.

Neden? Aekeira'nın hiçbir fikri yoktu.

Yine de kız kardeşini o odadan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Vahşi bir canavar tarafından tecavüz edilerek öldürülmek anlamına gelse bile.

Yedinci Bölüm

KÖLE EFENDISI

"Ne kadar güzel değil mi?" Kölelik Ustası Boris, Kölelik Ustası Gaine'e yaklaşarak fısıldadı

"Öyle," diye gönülsüzce kabul etti Gaine, genç prensi gözlemleyerek. Sonra içini çekti, "Ancak, ellerini kendine saklarsan memnun olurum Boris. Her biriyle tek tek ilgilendiğin için zaten köle sıkıntısı çekiyoruz. Geçen sefer ne olduğunu unuttun mu?"

Boris bakışlarını kaçırdı. "Kontrolü kaybettim. Bir daha olmayacak-"

"Gaine sözünü kesti, şimdi tüm dikkatini Boris'e vermişti. "Gözünü diktiğin yeni köle, ahırda boğarak öldürdüğün kölenin yerine geçiyor çünkü sen ona hiçbir hazırlık yapmadan vahşice tecavüz ederken çığlık atmayı kesmedi."

"Ama-"

"Başka bir köle gönderilmesi için yoğun bir şekilde yalvarmak zorunda kaldım. Bu boku tekrar yaparsan ve bu genç erkeği değiştirmek zorunda kalırsak daha da zor olacak." Gaine öfkeyle ekledi. "Bu yüzden aklınızdan geçen saçma düşünceler ne olursa olsun, onları derhal bir kenara bırakın. Onu pantolonunun içinde tutamadığın için daha fazla köle kaybetmeye tahammül edemem."

Boris, Gaine'in gidişini izlerken öfkeden köpürüyordu. *Gaine bana emir vermeye nasıl cüret eder? Kime binip binemeyeceğimi dikte etmeye kalkışır?*

Boris o küçük güzel prense sahip olacaktı. Hem de çok yakında.

Gözleri, kendisini iç odaya götürecek bir emir alan sevimli Amie'ye takıldı ve dudaklarında yırtıcı bir gülümseme belirdi.

Kız etrafına bakındı, onu arıyordu ve Boris meşgulmüş gibi davranarak bilgisizlik numarası yaptı. Arkasına baktığında Amie'nin çoktan iç odaya girmiş olduğunu gördü.

Boris hızla onu takip ederek dar alana girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Bu ses Amie'nin irkilmesine neden oldu.

"Efendi Boris," diye korkuyla selam verdi.

"Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyorsun, küçük Amie. Şimdi gel, giysilerini benim için çöz." Boris sırıttı. "Beni bekletme."

Kadının boğazı gözle görülür biçimde düğümlendi. "Ama müşteri-" "Çöz. Senin. Giysini."

Şarap şişesini yere düşürerek takırdamasına neden oldu ve titreyen elleriyle üniformasını göğsünde bir arada tutan ipi çözmeye başladı.

Düğümü çözerek, çürük iç çamaşırını aşağı çekti ve Boris'in gözleri önünde kremsi, dolgun göğüslerini ortaya çıkardı.

Boris aralarındaki mesafeyi kapatarak dolgun göğüsleri avuçladı ve kabaca yoğurdu.

Amie acı içinde kıvranırken sırıttı. Onunla göz göze gelince, göğüs uçlarını sertçe çimdikledi.

Amie haykırdı, içgüdüsel olarak göğüslerini korumak için ellerini kaldırdı ama adam ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. Başını eğerek, sertleşmiş tepelerini açgözlülükle emdi, kemirdi ve sertçe ısırdı.

Amie eliyle ağzını kapatarak, adam hassas göğüslerini acımasızca emerken çığlıklarını bastırdı. Canını yakıyordu.

Yalvarma dürtüsüyle savaştı, durması için ona yalvardı. Yalvarırsa bunun onu daha da acımasız yapacağını biliyordu. Bu yüzden, onun kaba ağzından uzaklaşmaya çalışırken çığlıklarını yuttu.

Sonunda Boris geri çekildi, gözlerinde şehvet vardı. "Bu gece ahırda."

"Gelemem, Madam Livia'nın bu gece hastalardan biri için yardımıma ihtiyacı var," diye hemen yalan söyledi.

Adam gözlerini şüpheyle kısınca Amie, "Doğru, Madam Livia'ya bile sorabilirsiniz," diye ekledi. Adamın daha fazla soru sormayacağını biliyordu. Efendi Boris iğrenç ve şehvet dolu ilişkilerini gizli tutmayı tercih ederdi.

Memnun görünmüyordu ve daha da yaklaştı. "Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, bunu sana ödetirim," diye alçak sesle uyardı. "Güven bana, küçük köle. Bunu sana ödetme şeklimden hiç hoşlanmayacaksın."

Kadın aceleyle kıyafetlerini düzeltti. "Sana asla yalan söylemem."

Gitmek için döndüğünde Boris kolundan tutarak onu zorla geri çekti. "Yeni arkadaşın, onu istiyorum."

Amie buna fiziksel olarak tepki vermemek için kendini zorladı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum Efendi Boris. O Büyük Lord Vladya'ya ait."

Üçüncü hükümdardan bahsedince gözleri açılınca içini bir memnuniyet kapladı ve ekledi. "Kendisi bizzat insan dünyasına seyahat ederek

Prens Emeriel. Kendi kölesiyle uğraşılmasından hoşlanmayacağından eminim."

"Bu bir yalan!" Boris tısladı. "Eğer gerçekten Büyük Lord'a ait olsaydı, buraya, mahzene gönderilmezdi. Kalede çalışıyor olurdu."

Doğru.

Hızlıca düşündü. "Tüm detaylara sahip değilim Efendi Boris ama Prens Emeriel'in Büyük Lord'la karşılaşması hakkında yalan söylemedim. Ravenshadow'daki herkese sorabilirsiniz. Ayrıca, Madam Livia'nın onun buradaki işinin geçici olduğunu söylediğini duydum. Herhalde Büyük Lord Vladya'nın gazabına uğrama riskini almak istemezsiniz, değil mi?"

Hayır, Boris bu riski almak istemiyordu. Aklı başında hiçbir Urekai buna cesaret edemezdi.

Yine de o güzel yüzü düşünmeden edemiyordu... köle kıyafetlerinin zar zor gizlediği baştan çıkarıcı kıvrımları. Ve bunu düşünen tek kişi o değildi.

Çocuk tavernaya girdiğinde tüm gözler onun üzerindeydi.

Hayır, Boris o çocuğun üzerine binmek ve onu öyle bir sikmek isteyen tek erkek değildi, bakir kıçı kalın uzunluğun etrafında açılarak ciyakladı. O dar kanal onu kurutana kadar içine almak istiyordu.

O tek değildi ama ilklerden biri olacağından ay gibi emindi!

Parmağını küçük kölenin boğazına dolayarak, sesine tehdit damlıyordu. "Bana ders vermeye cüret mi ediyorsun, köle?"

Kızın gözleri büyüdü. "Aklımın ucundan bile geçmez, Efendi Boris."

"Güzel. Seni çağırdığımda, güneş doğmaya başlarken onu ahıra götür.
İniş. Doğru zaman geldiğinde sizi bilgilendireceğim. Bu görevde başarısız olursanız, öfkem serbest kalacak." Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gazabıma tanık olmak istemezsin, değil mi?"

Kadının göğsünü sertçe kavrayan Boris öyle sert sıktı ki kadın acı içinde hıçkırdı.

Ancak o zaman onu bıraktı, geri adım attı ve uzaklaştı.

Amie'nin bacakları tutmadı ve titreyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Efendi Boris'in öfkesini son kez üzerine saldığında, anal halkasından kan akmış ve bir hafta boyunca düzgün yürüyememişti.

Bu, onu ilk ve tek kez istila edişiydi ve şimdi bile hayali acı aynı derecede dayanılmaz geliyordu. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordu.

Oh, ne yapmalıyım!?
Prens Emeriel'i gerçekten buna teslim etmek zorunda mıyım...?

Emeriel bir bezle vitrayları dikkatlice sildi. Bu sabah güney kanadının dördüncü katını temizlemekle görevlendirilmişti ve son bir saattir bu işle uğraşıyordu.

Dün gece Emeriel rüyasında kralın canavarını görmüştü. Çok garipti.

Canavarı daha önce hiç görmemişti ama bir şekilde, açıklayamadığı nedenlerden ötürü, düşüncelerini meşgul ediyordu. Rüyalarına girecek kadar.

Ama neden?

Bu, cevabını bulamadan kendine defalarca sorduğu bir soruydu.

Camı özenle ovarken hafifçe mırıldanıyor, kirler gidene kadar bezi yüzeyde gezdiriyordu. Tam durulama suyuna uzanırken, seslerin giderek yükseldiğini duydu.

"Kristal Suların ötesindeki topraklar ne olacak?" diye sordu bir kadın.

"O toprakları size vermek benim gücüm dahilinde değil, bunu siz de biliyorsunuz," diye yanıtladı Büyük Lord Vladya.

Sesi şaşırtıcı derecede nazikti, Emeriel'in onunla ilişkilendirdiği keskinlikten yoksundu.

"Ama siz de büyük bir lordsunuz. Eminim ki tüm bu gereksiz stresler ve uzun süreçler olmadan bunu gerçekleştirebilirsiniz," diye sızlandı kadın, ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

"Bu o kadar basit değil. Daemonikai'ye ait olan her şey hâlâ ona ait. Resmi olarak öldüğü ilan edilene kadar kimse onun mallarına ya da vasiyetine dokunamaz," diye açıkladı Lord Vladya.

Emeriel duyduğu sakin ve sabırlı sesin Büyük Lord Vladya'ya ait olduğuna inanmakta zorlandı. Onun bu yönü tamamen yeniydi -Emeriel'in var olduğunu hiç düşünmediği bir yön.

Kim bu kadın?

Tam o sırada çift ortaya çıktı.

Emeriel temizliğine odaklanmış gibi yapsa da gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Kayıtsızca başını kaldırdı ve işine devam etmeden önce sessizce eğilerek onayladı.

"Kim bu köle? Bu yüzü daha önce görmemiştim," dedi kadın, Emeriel'e doğru ilerlerken ayak sesleri yankılanıyordu. "Siz kimsiniz?"

"Birkaç gün önce satın aldığım yeni bir köle. Büyük Kral'a ait," diye cevap verdi Büyük Lord Vladya tarafsız bir tonda.

"Benim Daemon'um mu?" Kadının mükemmel kaşları çatıldı. Emeriel derisinin altında bir *şeylerin* sızladığını hissetti.

"Senin" Daemon'un değil, diye bağıracaktı neredeyse.

Bir dakika. Onun nesi vardı böyle? Emeriel böyle şeyleri umursamazdı.

"Oh, bahsettiğin seks kölesi o mu? Daemon'ımın zevki için satın aldığın köle mi? Canavarının şehvetini tatmin etmek için mi?" Durakladı ve Emeriel'i incelerken başını öne eğdi. "Bu amaçla bir *dişi* alacağını düşünmüştüm."

Bir seks kölesi mi? Emeriel böyle etiketlenmeye içerlemişti.

Dişiye iyice bir göz attı. Bir aristokratın mağrur tavrına sahip olan kadın, Emeriel'in aşina olmadığı eşsiz güzellikte tasarımlara sahip pahalı ve sofistike bir elbiseyle süslenmişti.

Kadın sanki buranın sahibiymiş gibi adımlar atarak kendini önemli biri gibi gösteriyordu. Emeriel istemeyerek de olsa kadının nefes kesici derecede güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Lord Vladya elini umursamazca salladı. "Bir dişi elde ettim. Bu da dişinin erkek kardeşi."

"Aptal insanlar," diye mırıldandı kadın. Sonra da Emeriel'e küçümseyen bir bakış fırlattı. "Senin türünden hoşlanmıyorum, bu yüzden yolumdan uzak dursan iyi edersin. Eğer yanımda yanlış bir şekilde nefes almaya bile cüret edersen, seni çıplak ellerimle öldürürüm. Ve bunu yapmaktan zevk alırım." Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve koridordan çıktı.

Emeriel kendini aniden Büyük Lord Vladya ile yalnız buldu ve ardından gelen sessizlik ağırdı.

Boğazını temizleyerek sordu. "Bu kız Büyük Kral Daemonikai'nin bağ arkadaşı mı?"

Emeriel, Büyük Kral'ın bir bağ arkadaşı ve hatta çocukları olduğunu hatırladı. Mantıklı geliyordu.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Daemonikai'nin oğullarından biri sarhoşken krallığın sırrını ifşa etmiş ve bu da insan istilasına yol açmıştı.

"Bu Bayan Sinai. Onun kan ev sahibi." Lord Vladya bunun her şeyi açıklayacağını düşündüren bir tonda konuştu.

Emeriel de bir bakıma öyle olduğunu düşündü.

Bir Urekai ile kan ev sahibi arasındaki bağın inanılmaz derecede güçlü olduğu söylenirdi. Bazıları bunun çiftleşme bağını bile aşabileceğini iddia ediyordu.

Sonra Emeriel'in aklına bir düşünce geldi. "Canavarı kanla beslemeye mi gidiyor?" Gözleri büyüdü, sesi şaşkınlıkla doldu.

"Evet," diye sert bir cevap geldi. Lord Vladya aniden döndü, konuşmayı bitirdiği belliydi ve uzaklaştı.

"Bekle! Kız kardeşimi öğrenmem gerek!" Emeriel onun peşinden giderek bağırdı. "Aekeira'ya ne oldu?"

Lord Vladya durmadan yürümeye devam etti. "Size bu cevabı vermek gibi bir yükümlülüğüm yok."

"Lütfen, Lord Vladya!" Emeriel umutsuzca dizlerinin üzerine çöktü. "Sadece onun hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum, hepsi bu! Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Onu görmeme bile gerek yok. Sadece güvende olup olmadığını bilmek istiyorum. Her şeyi yaparım lordum! Sadece Aekeira'nın hayatta olduğunu bilmek istiyorum!"

Erkek döndü ve Emeriel'i esrarengiz gözlerle süzdü. Sessiz kaldı ve Emeriel'i umutsuzluğun kıyısında bıraktı.

Emeriel gözlerinde yanan yaşların kabardığını hissedebiliyordu. "O ölmüş olsa bile, lütfen bana söyle. Bilmek istiyorum. Ve seni huzur içinde bırakacağım, yemin ederim!"

"Kız kardeşiniz yaşıyor. Şimdilik," diye cevap verdi Lord Vladya arkasını dönüp gitmeden önce.

Emeriel'i bir rahatlama seli kapladı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Aekeira hayatta kalmıştı. Benim güçlü kız kardeşim hayatta kalmıştı!

"Oh, Işığa şükürler olsun! Tüm şan gökyüzüne olsun," diye fısıldadı.

Günlerdir ilk kez rahatça nefes alabiliyordu. Görevine devam etmek üzere geri dönerken omuzlarından büyük bir yük kalktı.

Sekizinci Bölüm

MİSTRESS

Mistress Sinai karanlık odaya temkinli bir şekilde adım attı, duyuları erkeğinin kokusunu çoktan almıştı.

Kendine olan güvenine rağmen içinde bir parça endişe vardı. İblisi'nin vahşi canavarının ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Canavar bir anda üzerine kapandı ve onu soğuk duvara sıkıca bastırdı.

Kendini hiç kıpırdamadan tutan Sina boynunu eğdi. "Hadi canım. Artık buradayım."

Canavar boynunu iki kez kokladı. Boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Sonra onu bir kez daha kokladı.

Sina'nın kaşları çatıldı. *Lord Vladya'nın kokusunu tanıdı mı? Saplanmasının nedeni bu muydu?*

Hiçbir uyarıda bulunmadan, iki keskin dişi Sina'nın derisine battı ve canavar ondan su içmeye başladı. Acı vücuduna yayıldı ve Sina karşılık olarak tısladı.

Canavar, Daemonikai'nin aklı başında olsaydı yapacağı gibi, acıyı uyuşturmak ya da rahatsızlığı hafifletmek için onu iksirle doldurmadı. Bunun yerine, canavar sadece tekrar tekrar aldı.

Kalbi hızla atıyor, canavarın bitmek bilmeyen açlığını karşılamak için daha fazla kan pompalıyordu. Bu, bir kan ev sahibiyle diğer besleyiciler arasındaki en önemli farktı: Bir kan ev sahibinin vücudu, efendisi ne kadar aç olursa olsun onu beslemek için sürekli olarak sonsuz miktarda kan üretirdi.

Canavar beslendikçe, Sina'nın etrafını saran feromonlar salgıladı ve vücuduna zevkli bir his yayılmaya başladı. Tüm varlığı yakıcı bir şehvetle yanıyor, zevk içinde büyüyordu.

İki bin yıl sonra bile bu duyguya hiç alışamamıştı. Bu noktada, Sinai asla alışamayacağını biliyordu.

Bu his çok güçlü, çok bağımlılık yapıcıydı ve zaman zaman erkeğini beslerken yaşadığı orgazm cinsel hazzı bile aşıyordu.

"Evet, evet, canım," diye nefesini tuttu, kalçaları istemsizce hareket ediyor, canavara karşı sürtünüyordu.

Sarsıntılı parmaklarıyla elbisesini kaldırdı ve klitorisini ovmaya başlayarak kendi zevkini uyardı. Göbeği ıslaktı, vücudu hislerle alev alev yanıyordu.

Canavar kendini tatmin ederken ondan içmeye devam etti ve doruk noktasına doğru ilerlerken parmakları kanalına girerek onu becerdi.

Yüksek sesle inledi, zevkin doruklarına ulaştı, sırtı kamburlaştı.
Saniyeler sonra canavar geri çekildi.

Dili yarayı iki kez yalayarak kapattı. Sonra döndü ve geri çekilmeye başladı.

"Sevgilim..." Uzaklaşan figüre uzandı ama figür hırlayarak onu uyardı ve tepinerek ondan uzaklaştı.

Tepkisini gizlemek için mücadele etse de içinde öfke kabardı. Daemonikai'nin bu şekilde davranmasından nefret ediyordu.

Şimdi bile, vahşi bir canavar olarak ondan uzaklaşıyordu. Sinai bundan nefret ediyordu!

Ama istenmediği halde burada kalmaktan daha fazlasını biliyordu. Dışarıda, Sinai metal kapılara ters ters baktı.

"Sen benimsin. Ben senin kan ev sahibinim, bağımlı olduğun tek besin kaynağıyım. İhtiyacın olan kanla vücudunu sadece ben besleyebilirim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Sevgili eşin Evielyn bile -ruhu cehennemde çürüsün- ne kadar çok istesen de bu rolü yerine getiremez."

Sinai acı acı sırıttı. "Sonsuza dek benim olacaksın Daemon. Sonsuza dek."

Emeriel köle bölümündeki küçük odasında gergin bir şekilde volta atıyor, zihni endişeyle doluyordu. Urekai ay ışığı festivaline hazırlanırken kalede hareketlilik vardı.

Hayatları zorluklarla dolu olan köleler bile festivali bir parça neşeyle dört gözle bekliyor gibiydi. Ancak Emeriel için kız kardeşinin yokluğu dayanılmazdı.

Aekeira'yı en son görmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Onun nasıl olduğunu bilmemenin acısı ruhunu parçalıyordu.

Madam Livia ona sadece Aekeira'nın odasına kapandığını söylemiş, başka hiçbir ayrıntı vermemişti. Emeriel kız kardeşini görmeyi ve onun güvende olduğundan emin olmayı arzuluyordu.

O zamandan beri geceleri hiç çığlık duymamıştı, bu da ona Aekeira'nın ilk seferden sonra tekrar canavara götürülmediğine dair umut veriyordu.

Ama umudunu daha ne kadar koruyabilirdi? Ya bu gece olursa?

Emeriel kapıya doğru baktı, seçimlerini düşünürken düşünceleri hızla akıyordu.

Bir köle olarak festival alanına gitmesi ve konuklara içki servisi yapması bekleniyordu.

Belki de sessizce güney kanadına kaçabilirim? Onu kontrol etmek için yapacağım kısa bir ziyaret elbette fark edilmeyecektir.

Emeriel kararlı bir şekilde dışarı çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Köle odasından çıkıp ana kaleye doğru ilerlerken önemli bir işi olan birini taklit ederek bir amaç uğruna yürüdü.

Neyse ki, büyük lordlar festival alanında çoktan meşgul olacaklardı ve bu da herhangi biriyle karşılaşma ihtimalini azaltıyordu.

Tanıdık koridorlarda yürüyen Emeriel çok geçmeden Aekeira'nın odasına giden yola ulaştı. Kapıya ulaştığında dikkatlice kolu denedi. Kilidi açık bulduğunda içini bir rahatlama kapladı.

Umutlu bir gülümsemeyle içeri adımını attı... ancak boş bir odayla karşılaştı.

Aekeira'ya seslenip her köşeyi, hatta depoyu bile ararken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Aekeira'yı hiçbir yerde bulamadı.

Emeriel'in kalbi hızla çarpmaya başladı, odadan çıkarken vücudunu bir endişe dalgası sardı. *Nerede olabilirdi ki?*

Hizmetkârların odasına doğru adımlarını geri çekerken, Emeriel'in gözleri etrafını taradı. Kaledeki çeşitli yolların kesiştiği kavşağa ulaştığında durdu.

Hizmetkârların odasına gitmek yerine, ayakları onu dördüncü kanada doğru götürdü. Farkında olmadan, yasak odalara giden yolu takip ediyordu.

Ancak Uçurum topraklarının kesiştiği yere varmadan hemen önce Emeriel yine dondu kaldı.

Yeraltı dünyasında ne işim var benim burada? Kalenin bu tarafında izinsiz bulunmanın cezası çok ağırdı.

Ayrılmak için döndü ama bir hareket gözüne çarptı.

Aekeira.

Tek başına duruyordu, prenses olduğunu fazlasıyla gösteren kraliyet kıyafetleri giymişti. O meşum ilk gecede giydiği elbiseyi yansıtıyordu.

Aekeira yasak odalara giden tekinsiz koridora doğru ilerliyordu.

"Keira?" diye fısıldadı, sesi ıssız duvarlarda yumuşak bir şekilde yankılanıyordu.

Aekeira döndü, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Em?"

"Oh, Işıklar sağ olsun! Gerçekten sensin!" Emeriel ona doğru koşarak ve kız kardeşini sıkıca kucaklayarak haykırdı. "Büyük Lord Vladya senin hayatta olduğunu söylediğinde ona inanmak için çok uğraştım ama yine de geceleri uyumakta zorlanıyordum Keira. Tanrılar adına, hayatta olduğun için çok mutluyum-"

"Hayır, bana dokunmamalısın!" Aekeira aniden bağırdı, Emeriel'i iterken sesinde panik vardı. "Bana dokunma."

Emeriel'in gözlerinde acı parladı. Aekeira onu daha önce hiç böyle itip uzaklaştırmamıştı. "Keira?" diye fısıldadı.

"Ona bir daha senin kokunu vermeyeceğim," diye tekrarladı Aekeira, sesi titreyerek. "Lütfen, bana dokunma."

"Koku mu? Kimi beslemek? Anlamıyorum," diye itiraf etti Emeriel, zihni onun sözlerini anlamakta zorlanıyordu.

"Burada olmamalısın, Em. Lütfen git buradan."

"Peki *sen* burada ne arıyorsun?" Emeriel, heybetli metal kapılara doğru endişeli bir bakış atarak karşı çıktı. Aekeira'nın elini tutarak, "Hadi, buradan gidelim," diye ısrar etti.

"Hayır!" Aekeira elini geri çekti. "Burada olmam gerek. Ama sen, Emeriel, gelmemelisin. Git buradan."

"Ne? Hayır! Hayır! Burada olmana gerek yok. *Aklı başında hiç kimse burada olmamalı*!" Emeriel bir kez daha Keira'nın elini tuttu, bu kez tutuşu daha da sıkılaşmıştı. "Hadi Keira, lütfen, bırak gidelim!"

"Yapamam, tamam mı?" Aekeira'nın sesi çatladı, gözyaşları makyajına bulaştı.

Tamamen yorgun görünüyordu, sanki dünyanın yükünü sırtlanmış gibiydi. Bu görüntü Emeriel'in kalbine bir hançer gibi saplandı.

Kız kardeşi artık elini çekmeye çalışmıyordu; sadece savaşamayacak kadar yorgundu.

"Gidemem Em," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "Eğer gidersem, o kapalı kapıların ardına giden sen olacaksın."

Emeriel bu düşünce karşısında irkildi.

Ama hemen toparlandı. "Peki, yasak odalara gideceğim-" "Hayır, gidemezsin!" Aekeira gözlerini kocaman açarak sert bir şekilde konuştu. "Sen değil,
Em. Sen asla, beni duyuyor musun? Bunu yapacağım."

Emeriel de metal çubuklarla çevrili o odaya girmek ve içinde gizlenen korkunç canavarla yüzleşmek istemiyordu. Bu fikir bile onu çok korkutuyordu.

Ama Aekeira'yı korumak için her şeyi yapardı. Onu bu kadar yenilmiş görünce, çektiği acıya tanık olmaya dayanamıyordu.

"Lütfen Kiera, bırak gideyim. Seni korumak istiyorum," diye yalvardı Emeriel, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Alt dudağı duyguyla titriyordu.

Aekeira başını salladı ve bu kez Emeriel'i kucağına çekti. Emeriel ona sarıldı, gözyaşları yüzünden aşağı akarken yüzünü boynuna gömdü.

"Hayatımızda bir kez olsun seni korumama izin ver Keira," diye yalvardı Emeriel.

Aekeira geri adım atarak onun yanaklarını avuçladı. Sulu bir gülümseme sundu. "Burada en yaşlı olan benim. Seni korumak benim görevim."

Emeriel umutsuzca tartışmaya devam etmek istedi ama Aekeira'nın gözlerine kararlılık geri döndü. Kız kardeşi asla geri adım atmayacaktı.

"Tamam," dedi Emeriel sonunda başını sallayarak.

Aekeira da başını salladı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Pekâlâ. İşte benim cesur kardeşim," dedi ve Emeriel'in alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi lütfen Madam Livia dönmeden gidin. En yakın tuvaletteki lazımlığı kullanmak için kısa bir süreliğine uzaklaştı."

"İzin verin size kapıya kadar eşlik edeyim," diye ısrar etti Emeriel.

Aekeira itiraz etmek üzereymiş gibi göründü ama Emeriel nazikçe elini tuttu ve onu ileriye doğru yönlendirdi. Sonunda Aekeira pes etti ve yolu göstermesine izin verdi.

Aekeira sakin görünmeye çalışsa da, eli Emeriel'in avuçlarında titredi ve omuzları gerildi. *Çok korkmuştu.*

Emeriel'in gözlerinde yeni yaşlar belirdi ama onları çabucak kırpıştırdı. Eğer Aekeira bu korkunç işkenceye bir kez daha katlanmak zorundaysa, en azından onun için güçlü olabilirdi.

Metal kapıların önünde durdular. Emeriel Aekeira'ya döndü. "Ben burada seni bekleyeceğim sevgili kardeşim-"

Kapının arkasından alçak bir gümbürtü yayıldı.

Emeriel'in gözleri büyüdü. Hırıltı o kadar korkutucuydu ki kaçmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Kaçmak ve asla arkasına bakmamak için.

Aekeira'nın bile gözleri büyüdü. Yine de kaçmak yerine onun ellerini sıkıca kavradı. "Kaç, Em. Buradan kaç. Güney kanatlarını tamamen terk et! Git!"

"Birlikte gidelim!" Emeriel umutsuzca tekrar denedi.

"Siz ikiniz Tartarus'ta ne yapıyorsunuz!?" Madam Livia onlara doğru havlayarak yaklaştı. "Hemen buraya gel, Emeriel!"

Emeriel çaresizce itiraz etmek istedi. Ağzını açtı... "Doğru. Bu.

Hemen." Madam Livia sözlerini öfkeyle noktaladı. Bir başka hırıltı

havayı deldi, ilkinden bile daha gürültülüydü.

Sertçe yutkunan Emeriel isteksizce Aekeira'nın elini bıraktı. Baş hizmetçiye doğru yürüdü.

"Gir, Aekeira. Emeriel, benimle gel." Madam Livia onu takip etmesi için bırakarak yürüdü.

Emeriel itaat etti ve onu takip etti.

Ama bir yanı -onu kaçmaya ve asla arkasına bakmamaya iten içgüdüsel yanı- kalması için haykırıyordu.

Attığı her adımda derisi karıncalanıyor ve vücuduna iğneye benzer bir his yayılıyordu.

Kal, kal, kal!

Aekeira yasak odalara, daha da büyük olan kapının yan tarafındaki dar kapıdan girdi. Küçük ve inceydi, Urekai muhtemelen ana kapıyı açmadan erkek formlarında girebilmek için bu şekilde yapmıştı.

Kapana kısılmış bir fare gibi donup kalmıştı, kule gibi yükselen canavar tepesinde belirirken kalbi küt küt atıyordu. Tehditkâr hırıltıları havada yankılanıyor, odayı uğursuz bir varlıkla dolduruyordu.

Vahşi kral bu gece, geçen gece olduğundan daha da huzursuz görünüyordu.

Yaklaşan canavar onu dikkatle kokladı, yırtıcı içgüdüleri yüksek alarmdaydı. Aekeira nefesini tuttu, en ufak bir hareketin onun gazabını tetikleyeceğinden korkuyordu.

Canavarın devasa eli uzandı, onu zahmetsizce yerden kaldırırken pençeleri kollarına bastırdı. Elini bir kez salladığında

karanlık odanın başka bir köşesine, kasıtlı olarak kapıdan uzağa düştü.

Sonra canavar dikkatini kapıya çevirdi. İki adım ilerledikten sonra durdu ve iki elini birden kaldırdı...

Aekeira, yaratığın şaşırtıcı bir güç uygulayarak sağlam meşe kapıyı itmesini hayretle izledi. Kapı büyük bir gürültüyle yaratığın gücüne boyun eğdi ve parçalara ayrıldı.

Parçalanmış kalıntıların arkasında heybetli metal kapılar duruyordu. Kral canavar kendini kapılara doğru savurmadan önce ivme kazanarak çekti.

Ah, yıldızlar!

Aekeira hareketsiz kaldı, canavarın onu bıraktığı yerde oturuyordu, korkudan felç olmuştu. *Canavar gerçekten de metal kapıları aşıp kaçabilecek miydi?*

Sonunda, Büyük Lord Vladya'nın geçen gece kral canavarın onu öldüreceğinden neden bu kadar emin olduğu anlaşıldı. Bu yaratığın sahip olduğu katıksız güç kavranamazdı. Ölçülemezdi. Akıl almaz.

Canavar kaçmanın eşiğindeydi. Yine de Aekeira kendini en ufak bir ses çıkaramaz halde buldu. Dehşeti o kadar büyüktü ki mesanesinin kontrolünü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Canavar tekrar tekrar kendini kapıya attı, her darbe sağır edici bir gümbürtüyle yankılandı. Metal kapılar ardına kadar açılırken kilitler ve anahtarlar onun gücüne yenik düşerek ayaklarının dibinde parçalandı.

Vahşi kral Aekeira'ya son bir kez baktı.

Bakışlarından geri çekildi ve kendini duvara yasladı. *Beni öldürecek.*

Canavar ona yaklaştı, her adımında tehditkâr bir güç aurası yayıyordu.

Güç.

Yaklaştı, eğildi ve yüzünü Aekeira'ya yaklaştırdı. Odanın karanlığı nedeniyle, parlayan sarı gözleri dışında yüz hatlarını net olarak göremiyordu.

Burnunu Aekeira'nın boynuna dayayarak derin bir nefes aldı. *Tam da Em'in kucaklaşmaları sırasında yüzünü soktuğu noktaya.*

Yaratık hırlayarak Aekeira'nın boynunu yaladı. İki kez.

Sonunda doğruldu ve ağır adımlarla yasak odadan çıktı.

Dokuzuncu Bölüm

CANAVAR SERBEST KALDIĞINDA

"Aklından ne geçiyordu, Emeriel?" Madam Livia bir kez daha azarladı. Aekeira'nın odasına dönmüşlerdi.

"Festival alanında içki servisi yapıyor olman gerekmiyor muydu? Burada ne işin vardı? Her zaman kırbaçlanmak mı istiyorsun!? Neden emirlere itaat etmiyorsun?" Yaşlı kadının sesi öfkeyle dolup taşıyordu.

Emeriel kolundaki karıncalanma hissini görmezden geldi ve saygıyla başını eğdi. "Özür dilerim, Madam Livia. Aekeira'yı görmemem için özellikle talimat verdiğinizin farkındayım ama dayanamadım. Güvende olduğundan emin olmak için onu görmem gerekiyordu."

"Bunun benim fikrim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Büyük Lord Vladya bu emri kendisi verdi. O erkeği test etmek istemezsin, Emeriel. İstese seni kahvaltı niyetine yer ve aslan inine atar. İşte o böyle bir erkektir." Yaşlı kadın ofladı. "Ne düşünüyordun ki?"

Mesele de buydu zaten. Emeriel düşünmüyordu.

Gerçek şu ki, kız kardeşini aradığı için pişman değildi. Lord Vladya onu cezalandırsa bile, yine de pişman olmayacaktı.

Emeriel dalgın bir şekilde kollarını kaşıdı ve hiçbir şey söylemedi.

Madam Livia derin bir nefes aldı. "Şimdi git ve festival üniformanı giy. Festival alanına gitmeliyiz. Sana yapabileceğim tek iyilik bu. Ama zamanında orada olmadığınızı fark eden olursa ve bunu Lord Vladya'ya bildirirse, cezadan kaçmanıza yardım etmeyeceğim."

Bu Emeriel'in isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim, Madam Livia."

Ayrılmak için döndüğünde, kaşıntısını hafifletmeye çalışarak kollarını tekrar kaşıdı. Oda boğucu derecede sıcaktı. Belki biraz temiz hava bulabilirdi-

Sonra kafasına dank etti.

Hayır. Hayır.

Sıcaklık, kaşıntı. Vücudunun alt kısmındaki o tanıdık yanma.

Sıcak. *Tekrar ateşlenmek üzereydi.*

"Hayır, hayır, hayır," diye haykırdı Emeriel dehşet içinde, gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı. İki adım geri çekilerek Madam Livia'dan uzaklaştı.

Yaşlı kadın şaşkın görünüyordu. "Ne oldu Emeriel?"

"Hayır, ışıklar adına, hayır. Yine mi?" Tam sorunu tespit etmiş gibi görünüyordu ki, sıcaklık daha da arttı.

Mahrem bölgeleri sıcak, ıslak ve şişmiş bir şekilde alevlendi. Karıncalanma hissi karnının alt kısmına odaklandı ve yoğun bir şekilde ağrımasına neden oldu. Emeriel çıldırtıcı bir uyarılma duygusuna kapıldı, vücudu kontrolsüzce titriyordu.

Sonra, ilk dalga onu vurdu.

Dizlerinin üzerine çöken Emeriel, spazmlar vücudunu acımasızca sararken haykırdı. Karnının alt kısmı o kadar şiddetli kasıldı ki içinde bir şeylerin yırtılacağından korktu. Karnını tutarak, spazmlar devam ederken acı içinde hıçkırdı.

"Tanrılar adına..." Madam Livia'nın sesi belirgin bir şekilde kulaklarına ulaştı. "Kızışmışsın."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Dalgayı atlatırken bir eliyle yeri sıkıca kavradı. Spazm üstüne spazm vücudunu sarstı. Özel bölgesi kaygan bir şekilde yalandı.

Dalganın sonu gelmiyordu. Emeriel'i parçalara ayırmak istiyordu. *Oh, Light, buna tekrar katlanabilir miyim bilmiyorum!*

"Ben yanındayım. Buradayım," Madam Livia'nın eli yatıştırıcı bir şekilde yanlarına sürtündü. Acı tek kelimeyle dayanılmazdı.

Dalga nihayet geçtiğinde, Emeriel başının döndüğünü hissetti.

Büyük Lord Vladya, festival alanına gitmeye hazır bir şekilde giyinmiş olarak ayakta duruyordu. Görevlerine o kadar dalmıştı ki, geç kalması hiç de şaşırtıcı değildi.

Evinden dışarı adımını attığında, kulakları sağır eden bir ses havada yankılandı, hem de iki kez.

Canavar bir kez daha serbest kalmıştı.

Tanrılar adına, bu gece olmaz. Kale festival müdavimleriyle doluydu ve eğer canavar serbest kalırsa, ulaşabildiği herkesi katledecekti.

Vladya adımlarını hızlandırarak batı mahallesinden güney kanatlarına doğru ilerledi. Askerleri yarı yolda önünü kesti, belli ki

yaygarayı da duydu.

"Kralın canavarı serbest kaldı, Majesteleri." Baş asker Yaz duyurdu.

"Duydum. Hızlı hareket etmeliyiz," diye ilan etti. "İkiniz hizmetçileri bulun ve onlara güney kanadındaki herkesi tahliye etmelerini söyleyin. Onları kalenin dışına ve festival alanına doğru yönlendirmeliler. Şu anda en önemli önceliğimiz herkesi kaleden tahliye etmek ve canavarın festival alanına ulaşmasını engellemek."

"Sen de mi duydun?" Ottai'nin sesi doğu kanadından çıkarken çınladı.

"Evet. Morina nerede?" Vladya kavşakta buluştuklarında sordu. Birlikte, güney kanadı olan Frostfall'a giden patikaya doğru yola koyuldular.

"Çoktan festival alanına vardı," dedi Ottai, yüzündeki rahatlamayla. "Canavarın binanın içinde kaldığından emin olmalıyız."

"Benim planım da bu," diye onayladı Vladya. Başka bir şey konuşmadan yollarına devam ederken sessizlik onları sardı.

"Sence Zaiper haklı mıydı?" Ottai sonunda sordu.

"Zaiper asla haklı değildir, ama özellikle hangi konuda?" Vladya sordu.

"Canavarı öldürmek konusunda." Ottai derin bir nefes aldı, sesi kederle doluydu.

"Her gün halkımızın hayatıyla kumar oynuyoruz Vladya. Eğer üçümüz birleşirsek... güçlerimizi birleştirirsek, Ay Tutulması ritüelini ve Kadehi kullanırsak, canavarı öldürebiliriz."

Vladya, Abyss topraklarına giden koridora saparlarken sessiz kaldı.

Ottai, "O senin arkadaşındı, en iyi arkadaşındı, bu yüzden zor bir karar vereceksin," diye devam etti. "Ve Ukrae, Zaiper'i dinlememizi yasaklıyor ama bu davada haklı olduğuna inanıyorum. Bunu düşünmemizin tam zamanı."

"Daemonikai'yi öldürmeyeceğim. Ay tutulması gecesi hızla yaklaşıyor ve o gece geldiğinde Zaiper istediğini yapabilir - canavarı öldürebilir ya da canı ne isterse onu yapabilir. Ama o zamana kadar hiçbir şey yapmayacağım," dedi Vladya şiddetle.

Ottai içini çekti ve ona sempatik bir bakışla baktı.

"Verdiğim cevaba şaşırmamalısın; son beş yüz yıldır bu duruşumdan taviz vermedim."

"Ve bunun için seni ne suçluyorum ne de yargılıyorum," dedi Ottai.

Yasak odalara vardıklarında, barikatların yıkılmış olduğunu ve canavardan hiçbir iz olmadığını görünce şaşırmadılar. Kız, Aekeira, duvara yaslanmış, titriyordu.

"Ne oldu?" Ottai kıza sordu.

"Tam olarak emin değilim. Bana elini sürmedi. Onun yerine beni kenara çekti, kapıları kırdı ve kaçtı," diye kekeledi kız. Durumun ciddiyeti kafasına dank etmiş gibiydi ve aniden ayağa kalktı. "Em'i korumalıyım!"

Vladya kaşlarını çattı. Canavarın içgüdüleri onu dışarıda av aramaya itecekti -ya festivale ya da ormana doğru. Kızın kardeşini hedef alması pek olası değildi.

Döndü ve Ottai'nin de onu takip etmesiyle yola koyuldu. Çok geçmeden kızın arkalarından geldiğini fark etti.

"Bizi takip etmemelisin. Bu tehlikeli," dedi Ottai.

"Lütfen lordum. Sadece Emeriel'i bulmam gerekiyor," diye yalvardı kız.

Vladya hiçbir şey söylemedi. Korkmuş insanları kucaklamanın sırası değildi. Canavarın kokusunu izlemeye devam ettiler, onu dikkatle takip ettiler.

Güney kanadının sınırları içinde kalıyor...?

"En azından oturmayı dene Emeriel," dedi Madam Livia, daha önce sayısız kez yaptığı gibi.

Emeriel onu duymazdan geldi. Sanki içten içe parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Giysilerini yırtmak için duyduğu karşı konulmaz dürtüye direnerek, rahatsızlığa rağmen vücudunu tamamen giyinik tuttu. Bunun yerine, nefesi kesik kesik gelirken ileri geri volta attı.

Ateşler içindeki bedeninden ter boşanıyor, titreyen uzuvları rahatlayamıyordu. Titrek bacakları üzerinde dengesiz bir şekilde yürüyor, göğüsleri ağrıyor ve sıkı bağların kısıtlamalarından kurtulmayı arzuluyordu.

Mahrem bölgeleri sırılsıklam olmuş, klitorisi şişmiş ve zonkluyordu. Emeriel uzanma, bacaklarını ayırma ve orgazm olana kadar kendine dokunma dürtüsüyle savaştı. Dürtü her şeyi tüketiyordu, ama çok mücadele etti, parmakları çabayla seğirdi.

Bir kasılma daha geldi, bu seferki şiddetli acı o kadar keskindi ki karnını yırttı.

Emeriel çığlık attı. Acı içinden akıyor, karnını içten içe yırtıyordu. Vajinası kasıldı ve sıkıştı, serbest kalmak için can atıyordu.

gelmeyen. Yanıyordu, sanki alevler içindeydi.

Yerinde donup kalan Emeriel, acı rahmini pençelerken bir çığlık daha attı, gözyaşlarıyla dolu gözleri yukarıdaki tavana sabitlenmişken yakınlarda korkunç bir hırıltı yankılandı.

Bu ses Emeriel'i daha kasılmalar dinmeden acı dolu sersemliğinden uyandırdı. Sesten irkilerek çılgınca çevresini taradı. Bu hırıltı tehlikeli bir şekilde yakın geliyordu.

Madam Livia'ya bir bakış, bunun sadece sayıklayan zihninin bir oyunu olmadığını doğruladı. Yaşlı kadın yatağından fırlamış, anında alarma geçmişti.

"Neler oluyor?!" Emeriel çaresizlik dolu bir sesle bağırdı. Havada bir hırıltı daha yankılandı, öncekinden daha da yakındı.

Madam Livia'nın yüzündeki kan çekilmiş, bakışları kapıya sabitlenmişti. "Canavar. Yaklaşıyor."

"Ne?!" Emeriel, kapı patlayarak açılmadan önce bilgiyi sindirecek zamanı ancak bulabilmişti. Kapının arkasında o güne kadar gördüğü en korkunç yaratık duruyordu.

Rüyalarındaki canavardı bu.

En az bir metre boyundaki canavar arka ayakları üzerinde yükseliyordu. Kalın siyah yelesi başını çevreliyor, kaşları delici sarı gözlerinin üzerinde çatılıyordu. Devasa pençeleri, önüne çıkan her şeyi kolayca parçalayabilecek uzun, jilet gibi keskin pençelerle süslenmişti. Bronz vücudu kaslıydı, kürkle kaplıydı ve geniş göğüs kasları açıkça belli oluyordu.

Rüyaları bile onu bu devasa boyuta hazırlayamamıştı. Emeriel başının döndüğünü hissetti, korkudan felç olmuştu.

Zarif ve yırtıcı hareketlerle odaya girdi ve Emeriel onun uzun kuyruğunu gördü.

Kabus gibi bir testereyi andıran keskin dikenlerle kaplı kuyruğun ucu sivri bir hançer gibi görünüyordu. Canavar sinsice ilerlerken hızlı ve öngörülemez bir şekilde sallanıyordu.

Canavar Emeriel'in etrafında daireler çizdi ve Emeriel bir heykel gibi hareketsiz dururken canavar ona doğru eğilip boynunu kokladı.

Sonra uzun, tatmin edici bir mırıltı yaydı.

O anda Emeriel büyük bir tehlike içinde olduğunu anladı. Canavar buraya gelmişti... özellikle onun için.

Ama neden!?

Onuncu Bölüm

BU HIÇ MANTIKLI DEĞIL.

Canavar Emeriel'i bir kez daha kokladı ve Emeriel'in omurgasını titreten alçak bir gümbürtü daha çıkardı. Korkudan inlemeye başladı.

Lord Vladya'nın tanıdık sesi, "Kıpırdama Emeriel," diyerek Emeriel'in başını o yöne çevirmesine neden oldu. Lord Vladya ve Lord Ottai kapının girişinde duruyordu.

Yüzlerinde şaşkınlık, hayret ve ihtiyat vardı. Onların arkasında, Emeriel panik içindeki kız kardeşini gördü, onların yüksek figürlerinin arkasından bakmaya çalışıyordu.

"Ne oluyor?" Emeriel'in dişleri kontrolsüzce takırdıyordu.

Lord Vladya canavarın dikkatini çekmemek için alçak sesle, "Yavaşça dışarı çık, Livia," diye talimat verdi. "Çok yavaşça."

Madam Livia talimatlara dikkatle uyarak odadan sessizce çıktı ama girişte kaldı. Kapıda Lord Ottai onun önünde durarak onu korudu.

"Neden çocuğun peşine düşsün ki?" Lord Ottai, Lord Vladya'ya şaşkın bir bakış attı. "Sanki kızışmış gibi onu kokluyor."

Lord Vladya başını salladı. Hiçbir fikri yoktu.

"Neler oluyor?" Canavar sert vücudunu sırtına bastırırken Emeriel kekeledi.

Pençeye benzeyen elleri Emeriel'in alt karnını kavradı ve onu daha yakına çekti.

Emeriel sırtının alt kısmında sert bir şeyin dürttüğünü hissetti.

Organ devasa gibiydi. Göz korkutucuydu. İçine sığmasına imkân yoktu.

"Bana yardım edin, lütfen." Emeriel onlara yalvardı.

"Em!? Oh, Em!" Aekeira iki adamın arasına girmeye çalışarak ağladı ama Lord Vladya onu sıkıca tuttu. "Bırakın beni, kardeşime ulaşmam gerek!"

"Yapamazsın. Eğer çok yaklaşırsan ikiniz de ölürsünüz," diye uyardı Lord Vladya Aekeira'yı. "Kimse bir Urekai canavarı ile avının arasına giremez. Bu intihar olur."

Dikkatini Emeriel'e çeviren büyük lordun gözleri, Emeriel'in gözlerindeki çaresiz yaşları ve titreyen bedenini görünce biraz yumuşadı. "Dikkatle dinle," diye başladı. "Canavar seni seçti, küçük prens. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama var."

"Hayır, lütfen-"

"Direnmezseniz hayatta kalma şansınız muhtemelen artacaktır." Büyük Lord devam etti. "Eğer savaşır ya da geri çekilirseniz, daha saldırgan hale gelecek ve size ciddi şekilde zarar verecektir. İçgüdüleri yüksek alarmdadır. Sizi ısırsa, tırmalasa veya pençelese bile, karşılık vermemek için elinizden geleni yapın yoksa her şeyi parçalanacak bir tehdit olarak gören avcıyı tetiklersiniz."

"Ah, yukarıdaki Işık!" Aekeira hıçkırarak ağladı, ellerini sıkıca ağzına bastırdı, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Eğer canavar uygun bir hazırlık yapmadan bakire kıçınıza girerse, sizi parçalara ayırır. Şimdi tek umudunuz onu yeterince uyandırmak, böylece yolu kolaylaştırmak için kayganlaştırıcı olarak kullanabileceğiniz bol miktarda prekum salgılamak. Ona sunun. *Unutma, ona sun,*" diye kararlılıkla tekrarladı Lord Vladya.

Emeriel başka bir sıcaklık dalgasının yaklaştığını hissedebiliyordu ama bunu bastırmak için çok mücadele etti. Canavarın varlığı anlık olarak ateşini yatıştırmış gibi görünüyordu ama altta yatan karıncalanma hissi hâlâ derisinin altındaydı.

"Tanrıların seni korusun ama biz gitmeliyiz. Canavar varlığımızı hissedemez, yoksa saldırır." Lord Vladya Aekeira'yı tutup çekmeye başladı, kapıdan uzaklaşırlarken onu neredeyse sürüklüyordu.

Lord Ottai başını iki yana salladı, gözlerinden acıma okunuyordu. "Direnme, savaşma. Umarım kanın onu baştan çıkarmaz. Canavar senden içmemeli, yoksa seni tamamen kurutur. Tanrıların seninle olsun," diye ekledi dönüp Lord Vladya'yı takip etmeden önce.

Sadece Madam Livia kalmıştı.

"Lütfen gitmeyin, Madam Livia. Korkuyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Canavarla yalnız kalmak istemiyordu. Sadece bu düşünce bile onu büyük bir paniğe sürükledi. "Gitme-"

Bir başka kasılma dalgası onu sardı ve acı içinde haykırdı.

Canavar hırladı, sonra kocaman bir pençesini kaldırdı ve iki hızlı hareketle, bir X gibi, Emeriel'in giysilerini -hem dış hem de iç giysilerini- yırttı ve onları yerde lime lime bıraktı.

Emeriel haykırdı, gözleri dehşetle açılmıştı, kendini parçalanmış ve kanlar içinde bulmayı bekliyordu. Ama rahatlamıştı, parçalanmış olan sadece giysileriydi. Yarı çıplak duruyordu, bağlar hâlâ göğsünün etrafındaydı.

Canavar tekrar hırlayarak bandajı parçaladı ve göğsünden kopardı. Emeriel'in göğüsleri dışarı fırladı, dolgun ve acı verici bir şekilde uyarılmıştı, meme uçları dik duruyordu.

Aynı şekilde, yaratık dikkatini pantolonuna yöneltti ve onu da parçalara ayırdı. Çok geçmeden Emeriel tamamen çıplak, canavarın aç bakışlarına karşı savunmasız bir halde duruyordu.

Canavar onu ayaklarından kaldırdı ve yatağın üzerine fırlattı.

Madam Livia'nın sesi uzaklardan geliyordu: "Gözden kaybolacağım ama hemen dışarıda olacağım."

Emeriel'in tüm varlığı tahrik ve korku karışımı bir duyguyla uğuldarken, dikkati tamamen sanki yenecek taze bir yemiş gibi ona bakan canavardaydı.

Bedenim bu vahşiye neden bu kadar uyum sağladı?

Canavarın erkekliği dik ve ağır duruyordu, ucu kıvrıktı. Kırmızı, kızgın ve prekum ile parlıyordu.

Emeriel önündeki korkutucu silahtan korkmasına rağmen, bacaklarının arasından bir sıvı aktı ve yatağın onun altındaki kısmını kapladı.

Kendisini bu kadar açıkta, kadınsı kısımları çıplak bir şekilde görmek, Emeriel için o anda kendisini erkek olarak algılamak zordu. Kendisini hayatı boyunca yaşadığı kılık değiştirmiş haliyle görmek onun için çok zordu.

Dolgun göğüsler, uzun ve hassas meme uçları, çıplak bir vajina ve şişmiş, parlayan bir klitoris... Gördüğü tek şey gerçekte olduğu dişiydi.

Urai'deki en korkulan canavar tarafından üzerine binilmek üzere olan, dehşete düşmüş, tahrik olmuş bir dişi.

Tanrılar bana yardım etsin.

Güney kanadının eteklerinde duran Büyük Lord Vladya yıldızlı gece göğüne baktı.

Ottai festivale katılmak üzere yola çıkmıştı ama o geride kalmayı tercih etmişti. Uzaklardan gelen neşe sesleri kulaklarına ulaşırken

İnsanlar şenliklerde eğleniyordu. Bu ona biraz huzur getirdi.

Bugünlerde, halklarına mutluluk getirmek için çok şey gerekiyor. Yüzyıllar geçmiş olabilirdi ama o meşum gecede Urekai'nin başına gelen dehşet hafızalarına kazınmıştı.

Onlar için zaman çok kısaydı, bu yüzden yaşadıkları kayıpları kolay kolay unutmuyorlardı. Bu nedenle, ne zaman bir şeyden keyif almayı başarsalar, bu memnuniyetle karşılanıyordu.

Vladya tedirgindi. *Daemonikai neden bu çocuğu aramıştı?*

Doğru, çocuk alışılmadık bir koku yayıyordu. İnanılmaz derecede baştan çıkarıcı, hafif ama mevcut bir koku. Neredeyse Ukerai dişilerinin mini-ateş sırasında sahip olduğu kokuya benziyordu.

Böyle bir şey imkânsızdı. Vladya bu düşünceyi reddetti.

Ama yine de. Canavar neden çocuğu seçmişti ki? Vahşi bir Urekai canavarının belirli bir kişiyi araması son derece sıra dışıydı. Zihinleri bu şekilde çalışmıyordu.

"Tanrılar adına. Lütfen, Lord Vladya, size yalvarıyorum!" Kadının hıçkıran sesi arkadan geldi.

Vladya insan prensesi görmezden geldi. Son olayların ardından kızın ona karşı duyduğu korku ikinci planda kalmış gibiydi. Kardeşi için duyduğu endişe her şeyden önemli hale gelmişti. Prenses, Vladya odadan ayrıldığından beri onu ısrarla takip ediyor, geri dönmesi ve kardeşini kurtarması için yalvarıyordu.

Kız onun önünde diz çöktü. "Her şeyi yapmaya hazırım. Talep ettiğiniz her bedeli ödeyeceğim. Lütfen onu kurtarın!"

Vladya kızla yüzleşmek için döndü. Şenlik havasından mı, şakaklarında zonklayan baş ağrısından mı, yoksa Daemon'un canavarıyla karşılaşmasından mı bilemiyordu. Ama nedense, genellikle insanların yanında içinde kabaran öfkeyi toplayamadığını fark etti.

Belki de çok sevdiğiniz birini kurtaramayacağınızı bile bile onu kurtarma ihtiyacını anladığı içindi. Belki de birini çok sevmenin, onu her türlü zarardan koruma arzusunun nasıl bir his olduğunu bildiği içindi.

Ama şimdi bir zamanlar insan olan prensese bakarken hissettiği tek şey yorgunluktu. Yüzü şişmiş, makyajı akmış, kederden kıpkırmızı olmuş ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Aekeira, artık onu kurtaramazsın. Canavarın onunla işi bittiğinde en ufak bir yaşam kırıntısına bile sahip olmasını umabilirsiniz." O

ona bir kez daha söyledi.

Bu sözleri inatçı kadına defalarca söylemişti ama yine de aynı etkiyi yaratmıştı. Kadın daha yüksek sesle ağlıyor, kardeşine giden yola özlemle bakıyor ve bir kez daha yalvarmaya başlıyordu.

Livia'nın odasına gönderdiği genç köle kız, yanında bir iksirle geri döndü. "İşte burada lordum."

"Bunu ona verin," diye önünde diz çökmüş olan kadına işaret etti. Sonra Aekeira'ya sakin bir ses tonuyla, "İç bunu. Sakinleşmene yardımcı olacaktır."

"Hayır! Hayır, sakinleşmek istemiyorum! Kardeşimi kurtarmak istiyorum, ben-" "Eğer o iksiri içmezsen kardeşine yardım edemem, Aekeira," dedi. araya girdi, sesi sabitti.

Kızın kahverengi gözleri irileşti ve iksiri hızla kabul ederek içindekileri tüketti. "Em'e yardım edecek misin?" Sesi küçük ve umut doluydu.

"Evet." Bir bakıma yalan da sayılmazdı.

Vladya'nın çocuğu kurtarmak için oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. Ama eğer çocuk çığlık atarsa, kız kardeşi düşüncesizce hareket edebilir, kendisini, kardeşini ve bu gece Ravenshadow'daki insanların yarısını tehlikeye atabilirdi. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi.

Saniyeler içinde prensesin gözleri ağırlaştı, başı dönmeye başladı. Bir sonraki an ise derin bir uykuya daldı.

Bir asker aceleyle ileri atıldı. "Onu götüreceğim lordum." Eğildi, bunu yapmaya hazırlanıyordu.

"Hayır." Tek bir kelimeyle, asker anında durdu. "Onu ben alacağım."

Kızı kollarına alan Vladya bir adım öne çıktı ama durdu. Üzerine bir açlık dalgası çöktü. Belli belirsizdi ama yine de şaşırtıcıydı.

İnsanlara karşı herhangi bir çekim hissetmiyordu. Çok uzun zamandır onların türüne karşı beslediği tek duygu nefretti. Ve öyle de kalmak istiyordu.

Ama Frostfall'dan çıkıp Blackstone'a doğru yürürken aklına sorular doluştu.

Canavar neden o genç insan erkeğinin peşinden gitmişti? Ne kadar düşünürse düşünsün, bunun için bir sebep bulamıyordu.

Daemonikai yaşamı boyunca erkeklere hiç ilgi göstermemişti ve göstermiş olsa bile bu, vahşisinin tek bir erkeği araması için yeterli bir sebep olamazdı.

Çocuk Daemonikai'nin *Ruhbağı* olabilir miydi?

Homurdandı. *Neden böyle bir düşünceyi aklımdan geçireyim ki?* Vladya gülme yeteneğine sahip olsaydı kıkırdardı. Bu fikir o kadar mantıksızdı ki saçmalığın sınırındaydı.

Ruh bağları inanılmaz derecede nadirdi. Hatta o kadar nadirdi ki, çoğu kişi soylarının tükendiğine inanırdı.

Onun zamanında sadece bir avuç bağdaşık *Ruhbağ* olmuştu ve Vladya neredeyse dört bin yıl yaşamıştı.

Ve bir erkek başka bir erkekle bağ arkadaşı olamazdı. Bu imkânsızdı. Öyle değil mi?

Bir mucize eseri çocuk bir Syren ve Daemonikai'nin *Ruhbağı* olsa bile, bu vahşi canavarın onu neden tanıdığını açıklamazdı. Canavar artık vahşiydi. Akılsız. Düşünceden yoksun.

Yabani hayvanların kendi bağ arkadaşlarını ve yavrularını bile öldürdükleri bilinir. *Peki, Ukrae adına burada neler oluyor?*

On Birinci Bölüm

EMERİEL MONTAJI

Canavar yatağa tırmandı. Kırmızı, korkutucu erkekliği doğrudan Emeriel'i işaret ediyordu.

İnledi, bacaklarını birbirine sıkıştırmaya çalıştı ama canavar öfkeyle hırladı. Emeriel dondu kaldı.

Canavar tekrar yaklaştığında ayağa fırladı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, vücudu korkudan ve damarlarında dolaşan sıcaklığın ateşinden titriyordu. Vajinal kıvrımlarının yanındaki deriyi tuttu ve onları ayırarak canavara sundu.

Canavar yüksek sesle uludu.

Emeriel sarsıldı ama pozisyonunu bozmadı. Kendini çıplak hissediyordu. Tüm mahrem yerleri canavarın kullanımına açık ve savunmasızdı. Açıklığı titriyor, sıvıyı yalıyor ve hiçbir şey yokken kenetleniyordu.

Soğuk bir burun kadınlığına bastırdı.

Şaşkınlıkla inledi.

Sıcak bir dil *çekirdeğini* iyice yaladı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!!! Canavar yüzünü mahrem yerlerime dayadı. Boğazından dehşet dolu bir çığlık yükseldi ve Emeriel onu yuttu. *Ya bir ısırık alırsa? Ya da o kocaman dişlerini derime batırırsa!*

Başka bir ses çıkarmamak ya da kral canavarı kızdıracak herhangi bir şey yapmamak için yumuşak yatağı ısırarak sızlandı.

Onu tekrar tekrar yalarken boğazından hırıltılar yükseldi. Sanki açlıktan ölüyormuş ve o da yiyecekmiş gibi yüksek sesle, açlıkla höpürdetiyordu. Ve doymak bilmiyordu.

Dili insana benzemiyordu. Çatallıydı ve kör sivri uçları varmış gibi görünüyordu. Emeriel bu canavar tarafından yalanmanın uyandıracağı herhangi bir duyguya karşı hissizleşmişti.

Çok korkmuştu, sıcaktan bunalmıştı ve bunun neden olabileceği acıyı hissedemeyecek kadar her şeyden uzaktı. Ve bunun için oldukça minnettardı.

Pençeleri onu kavradı, bacaklarını daha da geniş açarak orada tuttu. Bölgelerini öncekinden daha da derin yaladı. Dili, sanki susuzluktan ölüyormuş gibi oradaki tüm ıslaklığı içerek açıklığının etrafında dolaştı.

Canavar, en sevdiği yemeği atıştıran yumuşak bir kedi yavrusu gibi mırıldandı.

"Lütfen," diye bağırdı Emeriel, gözlerini sıkarak kaçınılmaz olanı bekledi. *Her an ondan bir ısırık alabilirdi. Hiç kimse bir ısırık almadan yemeğin tadını bu kadar uzun süre çıkaramazdı.*

Canavar dilini kızın açıklığına sokarak bastırdı ve beklenmedik bir *zevk* seli Emeriel'in içinden geçti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Canavar yine aynı şeyi yaptı, çatallı dilini Emeriel'in ağzına soktu ve etrafında döndürdü.

"Hayır...!" diye bağırdı, uzaklaşmaya çalıştı. Ama canavar kalçalarını sıkıca kavradı, içini yalayıp tüm ıslaklığını kaynağından ağzına çekerken onu zahmetsizce aşağıda tuttu.

Oooooh, tanrımsss, ne yapıyordu!? Emeriel içten içe çığlık attı, vücudunun doğal olmayan tepkisi karşısında çılgına döndü.

Ama korkusu zevki durdurmadı. Uyuşukluğun üstesinden gelerek büyüdü, yayıldı.

Ateşi de körelmişti. Canavarın hareketleri ısrarcı sıcaklığını bir şekilde yatıştırmıştı.

Çatallı dili içindeki bir salgı bezine bastırarak yıldızlar görmesine neden oldu.

Kız ciyaklayarak uzaklaşmaya çalıştı.

Bu his çok yoğundu. O kadar zevkliydi ki neredeyse acı veriyordu. Bu his kesinlikle normal değildi. *Kesinlikle olamazdı.*

Canavar mırıldanarak tekrar bezine doğru sertçe bastırdı.

Emeriel bir çığlıkla boşalırken içindeki gergin his milyonlarca coşkuya dönüştü.

Serbest kaldığında içinden bir sıvı fışkırdı. Canavar hepsini içti.

Açgözlülükle. Dili bakire vücudunun içinde hızlı ve coşkulu bir şekilde çalıştı.

Bu çok fazla! Emeriel sanki kendi vücudundan çıkacakmış gibi hissetti.

Neyse ki, o çatallı dilin baskısı azalmaya başladı ve yavaş yavaş durdu.

Tanrıya şükür-

Daha da büyük bir şey onun açıklığına doğru bastırdı. "Hayır, hayır, bekle!" Emeriel hareket etmeye başladı ama canavar hırladı.

Bir el onun küçük kolunu kavradı, keskin pençelerden ikisi derisine saplandı. Derisi yırtılırken Emeriel çığlık attı ve kan damlamaya başladı.

Ama canavar onu hareketsiz tuttu, saldırmadı. *Oh, gökyüzü adına, öleceğim!*

Canavar üzerine binip arkasından yaklaşırken Emeriel hareketsiz durmaya çalıştı. Vücudu onu örtüyor, erkekliği tekrar bastırıyordu...

"Lütfen, sığamazsın," diye bağırarak bacaklarını kapatmaya çalıştı ama canavarın tutuşu çok güçlüydü.

Organ, ucu içeri girene kadar acımasızca daha sert bastırdı.

Emeriel çığlık attı. Acı ve donuk bir zevk vücuduna hücum etti. Ancak, daha sert bastırdıkça, zevk daha da azaldı ve acı daha da derinleşti. Fena halde acıyordu.

Bu yetmezmiş gibi, canavar daha fazla baskı uyguladı, umutsuzca tamamen içeri girmeye çalıştı, ancak bakire vücudu istilaya karşı savaştı. Emeriel hıçkırarak ağladı.

Canavar öfkeyle hırladı. Sanki onu kasten dışarıda tutuyormuş gibi.

Hareketleri daha sert, daha güçlü hale geldi.

Emeriel kıvranarak, "Beni ikiye böleceksin," diye feryat etti. "Lütfen, dur. Tanrım, yardım et!" diye haykırdı çaresizlik içinde, içinde oluşan yoğun basıncı hissederek.

"Yanıyor. Yanıyor." *Beni duyabiliyor mu?* Emeriel emin değildi ama yine de yalvardı. "Lütfen, bana karşı nazik ol, sana yalvarıyorum. Seni dışarıda tutmuyorum, yemin ederim!" Çılgınca, "Sadece, bunu daha önce hiç yapmadım...!" dedi.

Bir başka öfkeli hırıltı. Sonra, özellikle kuvvetli bir itiş, üyesini eğitimsiz vücudunun daha derinlerine, yarısına kadar soktu.

Boğazından acı dolu, tiz bir çığlık koptu. Emeriel bu dayanılmaz acıdan kaçmak için çarşafları pençeledi ama nafile.

Bir sert itiş daha. *Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.*

Görüşü bulanıklaştı, oda çığlık sesleriyle aydınlandı, tüm vücudu titredi. Adamın penisi tamamen içine oturduğunda, Emeriel bayılmanın eşiğine gelmişti.

Mahrem yerlerinin her bir santimi, sanki derinlere kızgın bir çivi çakılmış gibi hissediyordu. Devasa, kavurucu bir *acı* cehennemi.

Gözlerinden yaşlar akıyor, rüzgârda savrulan kırılgan yapraklar gibi titriyordu.

Çok dolu. Her yeri acıyor.

Tamamen içeride olan canavar, bariz bir memnuniyetle *mırıldandı*. Sonra hareket etti, fallusu vücuduna daldı.

Emeriel her itişte inliyor, ölçüsüz bir acı duyuyordu. *Çok fazla. Bu sadece çok fazla*.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve bayıldı.

Ağır hamile bir Urekai kadını, Blackstone'un Büyük Lordu'nun odalarına giden koridorun girişinde durakladı. Erkek arkadaşına döndü. "Ben buradan devam edeceğim."

Bir Urekai yüksek lordu ve kadının bağ arkadaşı olan erkek ona nazikçe baktı. "Anlıyorum. Dönüşünü burada bekleyeceğim. Git ve efendinin çağrılarına cevap ver."

Koridorda ilerlemeye devam etmeden önce ona yumuşak bir gülümseme verdi, kutlamaların zayıf sesleri hâlâ uzaklarda yankılanıyordu. Sağlam meşe kapıya ulaştığında kapıyı bir kez çaldı ve sakince bekledi.

"İçeri gir, Merilyn," diye seslendi derin, tanıdık bir ses içeriden.

Merilyn odaya adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Saygıyla eğilerek, "Lordum," diye selam verdi.

Pencerenin önünde duran Büyük Lord Vladya, omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. Ona bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bu gece formalitelere gerek yok." Gözleri sıcak bir şekilde yumuşadı. "Çocuk ağırlığına rağmen her zamanki gibi güzelsin Merl."

Odaya doğru ilerlerken yüzüne yatıştırıcı bir gülümseme yayıldı. "Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim Vlad. Karpuz gibi görünüyorum. Beni yedi ay önce arasaydın, daha iyi bir durumda görebilirdin."

"Şimdi çok güzel görünüyorsun. Ayrıca, eminim Henry seni oldukça meşgul ediyordur." "Efendimi beslemek için asla çok meşgul değilim," diye yanıtladı kararlılıkla. Kadın yaklaşırken, Henry onu sıcak bir şekilde kucakladı ve alnından öptü şefkatle. "Henry ve ben sizin için endişeleniyoruz lordum."

"Endişelenmeyin. Düşünmeniz gereken bir bebeğiniz var. Senin adına ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydim?" Geri çekildi, gözlerinde kan sahibine özgü nadir bir nezaket vardı. "Sen ve Henry gebe kalmak için çok çalıştınız ve şimdi küçük olan burada."

"Üç yüz seksen dört yıl," diye düzeltti yumuşak bir gülümsemeyle. "İnsan her günü büyük bir umutla sayarken bunu unutmak çok zor."

"Anlıyorum. Bu yüzden bu huysuz yaşlı adam için endişelenmene gerek yok. Sadece meşguldüm, hepsi bu," diye teminat verdi Vladya.

Merilyn iç geçirdi. "Yiyeceklerin sadece geçici enerji verdiğini ve alfalar için asla yeterli olmadığını biliyorsun. Düzenli olarak kana ihtiyacın var. Ben seni beslemeye her zaman hazırken neden vahşileşme riskine giresin ki? Sadece birkaç mil uzağındayım."

İşte Merilyn buydu. Her zaman şefkatli, her zaman ilgili, her zaman ona bakmak için elinden geleni yapıyordu.

Lord Vladya, onca yıl uğraştıktan sonra bir çocuk taşıdığını bilmekten gerçek bir mutluluk duydu. Hiç şüphesiz harika bir anne olacaktı.

"Daemon bir keresinde beslenmeden beş yıl geçirmiş ve kontrolünü kaybetmemişti," diye hatırlattı ona.

"Ama tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. O süre boyunca sadece Büyük Kraliçe Evielyn'den içmek -kanı onu tam olarak besleyemese de- aklını başında tuttu. Korkunç baş ağrıları onu neredeyse kırıyordu ve sonunda kan sahibini çağırana kadar sağlığı büyük ölçüde zarar gördü." Merilyn'in gülümsemesi yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. "Senin bir bağ arkadaşın yok, sevgili Vlad. Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

Merilyn sonunda çevresini fark etti. Geniş odanın en ucunda, battaniyelerin üzerinde yatan hareketsiz bir figür görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir dişi insan mı?

Emeriel üzerine çöken ağır bir yüke uyandı. Acı vücuduna, özellikle de alt bölgesine yayıldı.

Canavarın derin hırıltısı anılarını geri getirdi. *Canavar üzerime biniyor!*

"Lütfen, bu kadar yeter, çok acıyor," diye hıçkırarak hareket etmeye çalıştı ama canavar uyarırcasına hırladı. Şaftı, sanki ona içten içe sahip olmak istiyormuş gibi içine girip çıkıyordu. Emeriel artık onun sıcaklığını hissetmiyordu ama canavarın onunla işi bitmemişti.

Erkekliği, içindeki o garip beze bastırıyor, şişmiş noktaya masaj yapıyordu.

Daha önce hiç hissetmediği bir zevk dalgası onu yıkadı. Canavar kalın organını oraya sapladı, özellikle de o beze *defalarca* vurdu.

Orgazm vücudunu parçalayıp yoğunluğuyla onu sarsarken boğazından bir çığlık koptu. Vücudu kalın şaftın etrafında sıkıca kenetlendi ve onu içeriden sağdı.

Canavar derin, memnun bir inilti çıkardı. Hızını artırdı.

Orgazm onu terk ettiğinde, Emeriel tamamen bitkin düşmüştü.

Vahşi yaratık uzun aletini sonuna kadar dışarı çekti, ancak tekrar içeri sokmak için, içinde kırmızı görmesine neden olan bir yumruya çarptı. Ve bu sefer, iyi bir şekilde değil.

Emeriel inledi, parmakları çarşafları kavradı. Tekrar ve tekrar içeri girdi, içinde sadece acı veren aynı noktaya çarptı.

Gözlerinde yaşlar birikti ve acımasız aletinin her sert darbesinde yanaklarından aşağı döküldü.

"Işıklar adına, bu gece öleceğim," diye hıçkırdı.

Canavar rahmine girmeye çalışıyordu ama kızgınlığı tam geçmediği için rahim ağzının süngerimsi ağzı kapalı kalmıştı.

Ya canavarın hiçbir fikri yoktu ya da umurunda değildi. Kızın içine acımasızca girdi. Acımasızca. Sanki içine girmek istermiş gibi.

"Ah tanrılar, ah tanrılar, ah tanrılar," diye feryat etti, güçlü canavarın altında kıvranıyordu. Bir syren olarak vücudu, içinden parçalanmadan onun büyüklüğüne uyum sağlamak için açılabilirdi.

Ancak bir syren'i sıcak sekse alıştırmak için gereken uygun hazırlık ve nezaket olmadan, Emeriel sadece acı içindeydi.

Syren bezi umutsuzca daha fazla sıvı pompalarken bile, vücudu haşlama yağında kaynatılıyormuş gibi acıyordu.

Feralin boğazından yüksek sesli bir kükreme koptu, meni vücuduna fışkırırken durdu... iç kısımlarını kapladı, onu doldurdu. Emeriel'in başka bir orgazmını tetikledi.

Hiçbir uyarı olmadan. Zevkten yoksundu. Sadece duyularını dolduran ezici ve açıklanamaz bir his. Gerçeküstüydü.

Emeriel ciyakladı ve hislerin saldırısından kaçmaya çalıştı. Ama canavar onu kabaca geri çekti, pençeleriyle onu sıkıştırdı ve hepsini almaya zorladı. Son damlasına kadar.

Feryat etti. Çığlık attı. Çığlık attı.

Canavar nihayet pençelerini geri çektiğinde Emeriel'in kolları çözüldü ve başı dönerek yatağa yığıldı.

İçinde hiç güç kalmamıştı ve yattığı yerde bir meni havuzu vardı. Zayıf bir şekilde başını çevirip canavara baktı. Canavarın uzaklaştığını görünce rahatladı.

Oh, şükürler olsun. Her şey sona erdi.

Ama vahşi yaratık ayağa kalktığında Emeriel'in bacaklarından tuttu ve onu yatağın kenarına doğru sürükledikten sonra göbeğinden tutup kaldırdı.

Herhalde daha fazlasını istemiyordur...

"Hayır, hayır, hayır," diye çırpınan Emeriel tutunacak bir yer bulamadı. Canavar onu odanın yarısına kadar taşıdı ve başladığı kadar hızlı bir şekilde aniden sona erdi. Dizleri soğuk, sert zeminle buluştu ve elleri içgüdüsel olarak dengesini korumak için uzandı.

Arkasındaki sert, engebeli bedeni bir kez daha hissettiğinde ve o devasa penisin acıyan mahrem yerlerini dürttüğünü hissettiğinde, karnına bir dehşet duygusu yerleşti.

Yukarıdaki ışık, canavarın benimle işi bitmedi. Oh iblisler, bu gece öleceğim.

On İkinci Bölüm

...YEM VE ŞEHVET

Merilyn efendisine acıyan bir bakış attı, gözleri yalvaran bakışlarla doluydu. "Ah, Vlad, insanları da öldürmene gerek yok. Acını herkesten daha iyi anlıyorum-"

"O ölmedi; sadece uyuyor," diye araya girdi Vladya.

İçini bir rahatlama kapladı ve tekrar hareketsiz figüre dönerek onu yakından inceledi. Sonra kadının göğsünün hafifçe inip kalktığını fark etti. "Uyuyor. Güzel. Bu rahatlatıcı."

Vladya'nın gözleri onunkilere kilitlendi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Merl. Eğer bir dişi insanı öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdu. Ve sana şunu söyleyeyim, bunu gülümseyerek yapardım ve huzur içinde uyurdum, hatta belki daha da iyi uyurdum."

Kısa bir süre durakladı. "Onu ya da diğerlerini öldürmemiş olmamın tek nedeni, içimden gelmemesi. Henüz böyle bir arzum yok..."

Lüks halının üzerinde ilerledi, cübbesi cilalı mermer zemine sürtündü. "Bunun nedeni iyi bir erkek olduğuma dair aptalca bir fikir değil. Değilim. İnsanları küçümsüyorum ve artık onları canlı varlıklar olarak görmüyorum."

Sessizlik çöktü, havada gergin bir şekilde uzanıyordu.

Merilyn tartışmak, onun abarttığına inanmak istedi. İçinde hâlâ iyi bir şeyler olduğuna. Asla söylemeyecek olsa bile onu önemsediğine inanmak istiyordu.

Ama gerçek şu ki, bunu yapamazdı.

Onun gözlerindeki bakış. Bir yabancınınki gibi ürkütücüydü. Tehlikeliydi. Neredeyse şeytani.

Yüzyıllar boyunca, ne zaman o bakışı görse, Merilyn onun gerçekten ne kadar kırılmış olduğunu merak etti. Bazen onun da en yakın arkadaşı kadar kayıp, vahşi olabileceğinden korkuyordu.

Lord Vladya yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve korkutucu bakış kayboldu. "İnsanı yakınımda tutmam gerekiyordu. Güney kanadında dolaşmasına izin veremem. Bu yüzden burada."

Merilyn'in endişesi derinleşti ve yerini daha acil bir endişeye bıraktı. Gözleri korkuyla irileşti. "Büyük Kral'ın canavarı gerçekten kaçtı mı? Bu sadece bir söylenti değil miydi? Saldıracak mı?"

"Söylenti değildi ama saldırmayacak. Canavarın saldırganlığını tetiklemesini önlemek için dişiyi buraya getirdim."

"Anlamıyorum. Vahşi bir canavar nasıl olur da serbest kalır ve saldırmaz? Bu mümkün değil." Merilyn'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Lord Vladya omuz silkti, ocağın yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye gömüldü ve parmaklarıyla kolçağa dokundu. "Tam olarak emin değilim, bu yüzden festivali kaçırdım. Her ihtimale karşı gözcülük yapmak için burada kalıyorum."

Söylemediği bir şey vardı; Merilyn bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Ama sormaması gerektiğini de biliyordu.

Pek çok sorusu vardı ama efendisini sorgulamanın hiçbir yere varmayacağını biliyordu.

Ayağa kalktı ve pelerinini çıkardı. Pelerin olmadan kaslı vücudu tamamen görünüyordu. Geniş ve inkar edilemez derecede çekiciydi.

Henry'ye bağlı olmasına ve ona derinden aşık olmasına rağmen Merilyn hâlâ mükemmel bir görüşe sahipti. Keskin gözleri geçtiğimiz bin yıl boyunca sık sık Vladya'nın yontulmuş fiziğine takılmıştı.

Neredeyse dört bin yıllık bir erkeğin yaşlılık belirtileri göstermesi beklenirdi ama Lord Vladya otuzlu yaşlarının başında bir insan gibi görünüyordu.

"Besle beni Merilyn," diye emretti usulca.

"Nasıl emrederseniz lordum." Merilyn onu tekrar ne zaman çağıracağını bilmiyordu, bu yüzden kendini ona eski yöntemlerle hizmet etmeye hazırladı. Bu şekilde beslenmesi onun içinde daha uzun sürecekti.

Tamamen soyunarak onun önünde çırılçıplak durdu. Sonra, hamileliğinin zorlaştırmasına rağmen diz çöktü. Başını eğerek boynunu uzattı.

Vladya onun pozisyonunu fark etti ve durdu. Bir adım daha yaklaşarak onu ayağa kaldırdı. "Bu durumda diz çökmemelisin," dedi ve onu yakındaki bir duvara götürüp duvara yasladı.

Gözlerindeki koyu sarı, canavarının yüzeye yakın olduğunu gösteriyordu. Merilyn bir kez daha başını eğerek boynunu ortaya çıkardı.

Dudakları aralandı ve uzun dişleri ortaya çıktı. Dili ısıracağı yerin üzerinde gezinerek iksirini Merilyn'in içine itti. Sonra hızlı bir hareketle dişleri kadının derisini deldi.

İksir ısırıktan kaynaklanan acıyı hafifletti ve yerine Merilyn'in yüzyıllardır bildiği o tanıdık, doğal zevki getirdi.

Merilyn tanıdık hisler içine dolduğunda inledi. Urekai için uyarılma kanla beslenmenin doğal bir yan etkisiydi. Yine de gücü değişiyordu, bazıları diğerlerinden daha yoğundu.

"Evet lordum. Doyasıya iç," diye fısıldadı Merilyn, uzaklardan gelen çığlıklar arka planda yankılanırken onun başını okşuyordu.

Merilyn vücudunda dalgalanan zevk dalgalarının içinde kaybolmuştu. Vladya artık onu feromonlarla doldurmuyordu -Henry'yle bağ kurduğundan beri- ama beslenmenin acı vermemesini sağlayacak kadar veriyordu.

Öyle bile olsa, doğal uyarılma hâlâ içinden geçiyordu.

"Evet lordum, benden beslenmeye devam edin. Aynen böyle," diye bağırdı usulca. Kontrolü elinde tutma çabalarına rağmen, hamilelik hormonları efendisini beslemenin ezici etkileriyle birleşince bunu neredeyse imkânsız hale getirdi.

Güçlü dişlerinin gıdıklaması ve emerken sertçe çekmesi, kadınsı çekirdeğine ve göğüslerine karşı konulmaz hisler gönderdi.

Merilyn tekrar inledi, arzularına teslim oldu, utanmadan bacaklarını açtı ve şişmiş, ağrıyan kadınlığını onun sert, kaslı bacağına bastırdı.

Kan vücudunda hızla akıyor, adam içtikçe damarlarına daha hızlı pompalanıyordu. Kendini çok dolu hissediyordu; kanını boşaltması için ona muhtaçtı, yoksa gerçekten rahatsız olacaktı.

Uzaklardan bir çığlık daha geceyi yararak geldi. Sonra bir tane daha.
Ve bir tane daha.

Açgözlülükle içerken Lord Vladya'dan derin, zevkli bir homurtu yükseldi. Kadının kalçasından damlayan nem, adamın pantolonunu lekeledi. İçindeki baskı dayanılmaz hale gelmişti. Serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

"Lütfen," diye inledi, zihni bulanıklaşmış, duyuları boğulmuştu. Lord

Vladya başını kısa bir süre salladı ve beslenmeye devam etti.

"İçimde sana ihtiyacım var," diye yalvardı.

Açlığı geçene kadar içti, kadının yalvarışlarını görmezden geldi. Sonra ısırık izini kapattı ve geri çekildi.

Gözleri buluştuğunda, aynı uyarılmışlığın onun bakışlarına da yansıdığını gördü. *Neden ikimizi de inkâr etsin ki?*

"Çok acıyor, Vlad," diye bağırdı, ona daha da yaklaşarak dudaklarından bir inilti kaçtı. "Lütfen, bana erkekliğinin zevkini tattır. Buna çok ihtiyacım var."

Vlad onun alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Hezeyan konuşuyor, Merl. Arkadaşını seviyorsun ve onu bu şekilde incitmek istemiyorsun."

"Hayır, hayır, ben seni istiyorum. Henry senin kan ev sahibin olduğumu biliyor. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor ve kabul ediyor," diye itiraz etti.

"Ama açlığın dindikten sonra kendinden nefret edeceksin. Bu kabul edilemez, canım," sesi gergindi ama geri çekildi. "Bu çekime direnmemiz gerekiyor. Ama ben sana yardım edeceğim."

Merilyn acı içinde haykırdı. Yakıcı uyarılmışlığını doyurma ihtiyacı o kadar yoğundu ki gözlerinden yaşlar akıyordu.

Sert ve çaresiz bir şekilde adamın kalçalarına vurdu, zonklayan klitorisini adamın bacağına sürttü, zevkten nefesi kesildi, başı coşkuyla geriye atıldı.

"İşte bu, sevgilim. Sür onu. İçinden geçmesine izin ver," diye mırıldandı, belini kavradı, şişmiş karnını nazikçe destekledi.

Merilyn, orgazmı sakin bir okyanusun tatlı, yumuşak dalgaları gibi içinden geçerken haykırdı. Vücudu yavaş yavaş durgunlaştı ve sonunda ona yaslandı.

Lord Vladya onu kucakladı, ona istikrar ve teselli sundu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

Merilyn gözlerini kırpıştırdı ve yüzünü buruşturdu: "Biraz. Kontrolü sağladığınız için teşekkür ederim."

"Sanki pişman olacağın bir şey yapmana izin verecekmişim gibi."

Hayır, yapmayacaktı. Bu, eskiden hisler beslediği erkekti - onu çok uzun zamandır seviyordu. Keşke kader onlara karşı çok acımasız olmasaydı.

Dudaklarını yumuşak bir gülümseme süsledi. "Şimdi Sevgilime dönmeliyim, yoksa ikimiz de bu arzuya yenik düşeceğiz."

Lord Vladya onun gülümsemesine karşılık verdi. "Gerçekten de, bu akıllıca görünüyor." Onu nazikçe serbest bıraktı. "Giderken lütfen benim için bir hizmetçi çağırın. Hangisi olduğu önemli değil."

Bu hiç de zor olmazdı. Her kadın Lord Vladya'dan en ufak bir ilgi görmek için yarışırdı. Onun gözüne girebilmek için birbirleriyle kıyasıya rekabet eder, hatta onun yatağında bir yer kapabilmek için kendi aralarında savaşırlardı.

Merilyn onun odasından ayrılırken, yankılanan çığlıklar havayı delmeye devam etti. Acımasız. Istırap verici.

Kalbi acıma duygusuyla doldu. Saatlerce bu şekilde çığlık atan her kimse, cinsel eylem onun için çok da zevkli olmamış olmalıydı. *Zavallı çocuk.*

Büyük Lord Zaiper yine iş başında, değil mi?

Yoksa vahşi kral mı?

On Üçüncü Bölüm

BİR STIR

Sabahın erken saatlerinde kral canavar en sevdiği köşede kıvrılmış yatıyordu. O uyurken derin, memnun mırıltılar havayı dolduruyordu.

Sonra canavar k ı p ı r d a n d ı . Güçlü uzuvları seğirdi ve göğsünden alçak bir homurtu yükseldi. Bir pençesi şiddetle sarsıldı, dalgalandı ve büküldü.

Bir anda kürkü eridi ve soluk, insana benzeyen derisi ortaya çıktı.

Parmaklar -sert, güçlü ve açıkça erkek- birkaç dakika önce keskin pençelerin olduğu yere dikildi.

Dönüşüm durdu.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde, değişim tersine döndü.

Erkek eli sıkıştı, derisi sertleşti ve tırnakları yeniden uzun, siyah pençelere dönüştü.

Bölüm On Dört

SORULAR...

Aekeira ertesi sabah alışık olmadığı bir ortamda uyandı, gözleri lüks çevreyi, pahalı yatağı ve son derece iyi dekore edilmiş yatak odasını inceledi.

Bir önceki gecenin olaylarını bir araya getirmeye çalışırken zihnini karışıklık kapladı. *Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim?*

Ve sonra, anılar geri geldi.

Aekeira battaniyeleri attı ve aceleyle yataktan kalktı, vahşi sarı saçları dağınık bir şekilde yüzünün üzerine düşerek görüşünü engelliyordu.

Aciliyet hissiyle, altın odalardan çıkıp kalenin güney kanadına doğru ilerlerken saçlarını bir topuz haline getirdi.

Dün gece ne oldu? Em hayatta mı? Oh, lütfen, iyi olmasına izin ver!

Güney kanadının kapısını iterek açtığında, canavardan hiçbir iz göremeyince içini bir rahatlama dalgası kapladı.

Ancak Emeriel'in yerde baygın yattığını görünce rahatlaması kısa sürdü. Çıplaktı, çürükler ve kırmızı izlerle gölgelenmişti.

Aekeira'nın gözlerinden yaşlar süzüldü, hıçkırıklara boğulurken elleri ağzını kapatmak için havalandı. Kalbi göğsünde paramparça oldu.

Em'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Küçük kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ah, Light," diye fısıldadı Aekeira, Em'in yanına çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Parmakları nazikçe hareket ederek kız kardeşinin koluna yatıştırıcı dokunuşlar yaptı. "Çok üzgünüm, Em. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kapı açıldı ve Aekeira hızla ayağa kalktı, gerekirse kız kardeşinin bedenini kendi bedeniyle korumaya hazırdı.

Madam Livia elinde bir torba otla içeri girdi. "Henüz uyanmadı mı?"

"Hayır," Aekeira teselliyi Emeriel'in göğsünün ritmik bir şekilde inip kalkmasında buldu. "Uyuyakalmışım, Madam Livia. Uyumayı nasıl başardım bilmiyorum.

Em acı çekerken gece boyunca."

"Sen uyutuldun Aekeira, bu yüzden kendini suçlamayı bırak," diye araya girdi Madam Livia. "Gel, onu yatağa taşımama yardım et."

Emeriel'i dikkatle taşırlarken Madam Livia devam etti, "Lord Vladya kız kardeşinin hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmanı istemedi, bu yüzden senin uyuduğundan emin oldu."

Kız kardeşim mi? Aekeira'nın düşünceleri hızlandı. Birden Madam Livia'nın Emeriel'in bir kız olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemiş gibi göründüğünü fark etti. "Biliyor muydun?"

Madam Livia başını salladı. "Biliyordum."

Aekeira onu dikkatle izledi ve daha fazlasını söylemesini bekledi.

Madam Livia sonunda ona bir bakış attı. "Birkaç gündür biliyorum. Onu ihbar etmek için acele ettiğimi görmediniz, bu yüzden endişelenmeyi bırakmak isteyebilirsiniz."

İlerleyen saatler boyunca Em'in yaralarıyla özenle ilgilendiler, onu temizlediler ve yaralarına iksirler uyguladılar. Aekeira sonunda ağlamayı bıraktı ve gözyaşlarını sildi. Küçük kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Canavar neden özellikle Em'i hedef almıştı? Kız kardeşine zarar vermek için neden serbest kaldığını anlayamıyordu.

"Canavar şimdi nerede?" Madam Livia Em'in mahrem bölgeleriyle ilgilenirken Aekeira sordu, herhangi bir yaralanma ya da ciddi bir yara olmadığını, sadece o bölgede birkaç morluk olduğunu görünce rahatladı.

"Sabahın erken saatlerinde hapsedildiği yere geri döndü. Lord Vladya kilitleri değiştirtti ve güçlendirdi," diye yanıtladı Madam Livia.

"Lord Vladya mı? Em'in sırrını biliyor mu?" Paniklemeye başlayan Aekeira'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Madam Livia, "Hayır. Canavar kendi başına gitti, bu yüzden büyük Lord'un buraya gelmesi için bir neden yoktu," diye açıkladı.

"Bekle. Canavar yasak odalardan bu kadar kolay kaçabiliyorsa, onun için daha güvenli bir hapsetme yeri bulmaları gerekmez miydi?"

Madam Livia, Em'in yaralarını nazikçe temizleyip merhem sürerken homurdandı. "Yasak odalar Urai'de bulabileceğiniz en güvenli hapsedilme yeridir. Geçilmez metal kapılar ve zincirlerle iyi tahkim edilmiş."

"Ama o canavar-"

"O canavar, canım, şimdiye kadar var olmuş en güçlü Urekai varlıklarından biri. En eskilerinden biri. Büyük kralın kendisi. O yaratık savaştı

ve dünya çapında çok sayıda krallığı ve gücü fethetti. Tutulma ayının çekimine direnebilen az sayıdaki erkekten biri." Madam Livia başını salladı.

"Büyük Kral Daemonikai'yi tanıyan hiç kimse, Ravenshadow Citadel kalesindeki Abyss diyarının büyük yasak odalarının onu zapt edemediğini keşfettiğinde şaşırmayacaktır. En güçlü erkekleri hapsetmesiyle ünlü bir yer-Urekai, kurtadamlar, faeler, elfler, vampirler ve orklar." Aekeira hayrete düşmüştü. Nutku tutulmuştu.

Daemonikai ismi Urekai ile ilgili sayısız efsaneyle ilişkilendirilmişti ve şimdi bu efsanelerin gerçek olduğu anlaşılıyordu.

Gücü, kuvveti ve vahşiliği dillere destandı.

Karşılaştığı canavarın büyük kralın kendisinden başkası olmaması akıl almaz bir şeydi. *Beş bin yıl yaşamıştı*. Gerçeküstünün de ötesindeydi.

Aekeira'nın aklında sayısız soru vardı.

Ama en acil olanı... düşüncelerini tüketen şey, neden böyle kalibrede bir erkeğin -böyle bir canavarın- yirmi bir yaşındaki kız kardeşine ilgi duyduğuydu.

Neden Emeriel?

On Beşinci Bölüm

KUZEY KANATLARINDAN BÜYÜK LORD ZAIPER

"Nerede o?" Lord Vladya merdivenlerden inerken adımlarını hızlandırarak sordu.

"Altıncı meydanda, Majesteleri," diye yanıtladı baş asker Yaz, adımlarını hızlandırarak. "İnsanlar orada toplandı. Oldukça kalabalıklar."

Lord Vladya dişlerini sıktı ve kararlı adımlarla ilerledi. Hizmetkârlar ve hizmetçiler onu görür görmez yolundan çekildiler.

Bir köşeyi döndüğünde, keskin gözleri karşı yönden kendi asker grubuyla yaklaşan Lord Ottai'yi gördü. Ottai'nin yüzündeki acımasız ifade Vladya'nınkini yansıtıyordu.

Zaiper halkı meydanda topladı," diye duyurdu Ottai yaklaştıklarında, ses tonu hayal kırıklığıyla doluydu. "Onlara canavarın dün geceki kaçışı hakkında bilgi veriyor."

"Ben de öyle duydum," dedi Vladya, sesi kısıktı. "Bu durdurulmalı."

"Zaiper'in nesi var? Bu mahkemenin meselesi, halkın değil." Ottai'nin kaşları çatıldı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Daha fazla destek kazanmaya çalıştığı çok açık."

İkisi birlikte meydana doğru yürüdüler. Lord Vladya başını salladı. "Son zamanlarda taht için umutsuzluğa kapıldı."

Altıncı meydana vardıklarında büyük bir kalabalık oluşmuştu bile. Yükselen duyuları, yaklaştıklarında Zaiper'in sesini duymalarını sağladı.

"Korku içinde yaşamaya devam edemeyiz. Canavar serbest kalmaya devam edecek ve daha fazla masum insan zarar görecek," diye gürleyen Zaiper'in sesi kalabalığın dikkatini çekiyordu. "Hepimiz büyük kralı severdik. Binlerce yıl boyunca o bizim en büyük hükümdarımızdı, Urekai'nin sahip olduğu en iyi hükümdardı."

"Evet! Çok yaşa büyük kral!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Bir koro ses yankılandı: "Çok yaşa büyük kral!" Zaiper'in çenesi üç kez gerildi, gözleri öfkeyle karardı ama bunu iyi gizledi,
pratik gülümsemesini gösterdi.

"Gerçekten de öyle," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimiz büyük kralımızı sorgusuz sualsiz önemserdik. Bu trajedinin bu kadar acı verici olmasının nedeni de bu. Hiçbirimiz vahşileşme kaderini hiç kimsenin, hatta düşmanlarımızın bile yaşamasını istemeyiz. Büyük Kral'ın aklı beş yüzyıldır kayıp, yerini bir yırtıcının içgüdüleri aldı. En güçlülerinden biri."

"Ve biz geri kalan yöneticiler de sizi canavardan korumak için yorulmadan çalışıyoruz. Ancak her zaman başarılı olamıyoruz, çünkü canavar savunmalarımızın çoğundan daha güçlü," diye devam etti Zaiper, sesi meydanda yankılanarak. "Hepinizin bildiği gibi, canavar her kaçtığında hayatlar kaybediliyor. Bunun devam etmesine izin verebilir miyiz?"

Kalabalık usulca mırıldandı, korkuları açıktı ama büyük krala duydukları sevgi daha da açıktı.

Yüzyıllar boyunca halk, nezaketle hükmeden ve topraklarına barış getiren büyük krallarını sevmiş ve ona saygı duymuştu. Tüm vahşileri hor gören ve avlayan aynı Urekai, büyük krallarının tamamen öldürülmek yerine vahşi haline rağmen hayatta kalmasını tercih etti.

Ve yüzyıllar boyunca bu inançta birleştiler. Ama
bir gün gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Büyük krallarının öldüğü ve geriye kalan canavarın yok edilmesi gerektiği gerçeğiyle. Zaiper o günün bir an önce gelmesini istiyordu.

"Halkı böyle kararlar almaya zorlayamayız, Yüce Lord Zaiper," diye araya giren Lord Ottai kürsüye çıkarken tüm gözleri üzerine çekti. "Halk, canavarı nasıl ele almak istediklerine kendileri karar verme hakkına sahiptir. Bir zamanlar onların büyük kralı olduğu gerçeği göz ardı edilemez."

Birçok kişi başını sallayarak onayladı, mırıltılar kalabalığın içinde dalgalandı.

Zaiper gösterişli ve kederli gözlerini Ottai'ye çevirdi. "Haklısınız, Büyük Lord Ottai. Ama karanlıkta kaldıklarında nasıl karar verebilirler ki? Çoğu daha dün gece festival sırasında canavarın tekrar kaçtığını bilmiyor."

Kalabalıktan soluk soluğa sesler yükseldi.

Zaiper devam etti. "Canavarı kontrol altına almayı başardık elbette. Ama çok geç kalsaydık ya da bir hata yapsaydık ve canavar kaleden kaçsaydı neler olabileceğini bir düşünün."

Gözler dehşetle irileşti ve mırıltılar korku dolu konuşmalara dönüştü. Yaygaranın ortasında birkaç kelime ortaya
çıktı. "Ukrae bizi korusun."
"Tanrılar adına...!"
"Festivaldeydim. Öldürülebilirdim..."
Lord Ottai yumuşak bir sesle, "Herkes sussun," diye emretti ve meydan bir mezar kadar sessizleşti. "Bu mahkeme için bir mesele. Lord Zaiper'in de bahsettiği gibi, canavar kontrol altına alındı ve kimseye zarar gelmedi." Bakışlarını Zaiper'e yöneltti. "Tehdit bertaraf edilmişken Lord Zaiper halk arasında korku yaratmamalı."
"Halkın, hayatları tehlikede olduğunda bunu bilmeye hakkı var," diye karşı çıktı Zaiper, gözleri memnuniyetle parlıyordu.
"Büyük kral bizim yüzümüzden vahşileşti," diye aniden kalabalığın içinden bir kadın konuştu. Sesi dikkat çekiyordu. "O olmasaydı o gece hepimiz ölebilirdik. Onun fedakârlığı sayesinde hayattayız. Peki ya artık akılsızsa? Ya canavarı kimseyi tanıyamıyor, dostu düşmanı ayırt edemiyorsa? O bizi kurtardı!"
"Evet!" diye bağırdı kalabalık.
"O bizi korudu!" diye ekledi kadın şiddetle.
"Evet!" diye koro halinde söylediler.
"Onu kaybetmeye hazır değiliz!"
Kalabalık ellerini çırparak coşkulu bir tezahürata başladı.
Tüm bunların ortasında Lord Vladya hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı.
Kollarını kavuşturmuş, Zaiper'in inançlarına sıkı sıkıya bağlı insanlar arasındaki etki ağını örmesini izledi.
Henüz hazır değillerdi.
Tıpkı Vladya gibi.

Gün boyunca Emeriel, uykuya dönmeden önce kısa bir süre yemek yemek için iki kez uyandı.
Her iki seferde de acı içinde bağırdı ve Aekeira'nın kız kardeşinin uyanışlarının kısa sürmesine şükretmesine neden oldu. Aekeira, Madam Livia'ya Emeriel'e daha güçlü bir ağrı kesici vermesi için yalvardı, ancak kadın ek dozların ona daha fazla zarar vereceği konusunda ısrar etti.
Öğleden sonra, Emeriel hâlâ uyurken Lord Vladya ziyarete geldi ve yanında sadece Aekeira'yı bıraktı.

"Henüz uyanmadı Lordum." Aekeira eğildi.

Lord Vladya başını yana eğdi. "Uyandığında ve yeterince iyi olduğunda, ona Blackstone'a gelmesini söyleyin. Onu görmek isterim."

"Emredersiniz Lordum," Aekeira onun bakışlarından kaçınarak başını öne eğdi. Bu büyük lordun gözlerindeki bir şey onu endişeli ve gergin hissettiriyordu.

Önceki gece garip bir şey olmuştu ama Aekeira bunun üzerinde durmayı reddederek kapıyı aniden kapattı.

Emeriel nihayet gece boyunca uyandı. Aekeira onu besledikten sonra Madam Livia, Amie'ye odada yıkanması için bir leğen hazırlattı. Banyodan sonra Emeriel bütün gün olduğundan daha iyi görünüyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Aekeira, Emeriel'i tekrar yatağa yatırdıklarında sordu.

"Daha iyi," diye cevapladı Emeriel yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bir an için başaramayacağımı düşünmeye başlamıştım."

Suçluluk duygusu Aekeira'nın gözlerini doldurdu. "Bunun için çok üzgünüm-"

"Kendini suçlama kardeşim," dedi Emeriel, kız kardeşinin ellerini tutarak. "Bu senin hatan değildi. Kontrolün dışındaki bir şey için kendini cezalandırma."

Madam Livia bir kez daha içeri girdi ve Emeriel'e bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Uyanmışsın."

"Evet, madam. Benimle ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum," diye gülümsedi Emeriel.

Madam Livia ona el salladı. "Bunun için üzülmeyin. Şimdi nasıl hissediyorsun?" "Daha iyi hissediyorum, madam. Teşekkür ederim."

"O canavarın seninle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum, Em," diye düşündü Aekeira. Tüm gözler ona döndüğünde bakışlarını kaçırdı. "Ona gönderildiğim ilk gece şüphelerim vardı. İçeri girmeden önce koluma dokunmuştun ve canavar özellikle oraya sabitlenmişti."

Madam Livia, "O korkunç çizikler," diye araya girdi. "Onlara neyin sebep olduğunu merak ediyordum."

"Hiçbir fikrim yok Keira." Emeriel titreyerek nefes verdi. "Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Ne sıcaklık, ne canavarın hareketleri, ne de syren olayı. Hiçbir şey."

Aekeira'nın kafası karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Emeriel, kaleye girdikleri ilk geceden başlayarak Aekeira'ya çektiği çileyle ilgili ayrıntılı açıklamalar yaptı. Emeriel bitirdiğinde

her şeyi anlatırken Aekeira'nın kulakları çınlıyordu ve elleri soğuk ve terliydi.

"Isınmaya mı giriyorsun? Bu doğru mu?" Aekeira hasta görünüyordu. Emeriel yavaşça başını salladı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Şimdi iki kez."

Aekeira dikkatle Emeriel'e bakarken yüzünün rengi soldu. "Ya sen onun *Ruhbağıysan*? Bu onun saplantısını açıklar, değil mi?"

Emeriel şiddetle başını salladı, en az kız kardeşi kadar solgun görünüyordu. Çok daha fazla dehşete düşmüştü. "Bu imkânsız, değil mi Madam Livia?" diye sordu kısık bir sesle.

Madam Livia sessiz kaldı, düşüncelere dalmıştı.

Madam Livia'nın sessizliği devam ettikçe Emeriel paniğe kapıldı ve korkuları daha da arttı. Aekeira'nın saçma açıklaması doğru olamazdı, değil mi? Umutsuzca öyle olmamasını umuyordu.

"Lütfen bir şeyler söyleyin Madam Livia," diye yalvardı Emeriel, sesi endişeyle karışıktı. Birinin, özellikle de canavarın bağ arkadaşı olma düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Bu ihtimal bile kalp krizi geçirmesine yetiyordu.

Sonunda Madam Livia duvara yaslanarak iç geçirdi. "Sanırım hepiniz acele karar veriyorsunuz," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Belki de canavar sadece sizin kokunuza takılmıştır. O kadar güzel kokuyor olabilirsin ki, o kokunun geldiği yerden daha fazlasını istiyor olabilir."

Ama Emeriel onun gözlerinde endişeler olduğunu görebiliyordu. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem Emeriel," diye yanıtladı Madam Livia, ama Emeriel'in genişleyen gözlerindeki paniği görünce hemen ekledi, "Bildiğim şu ki, vahşi bir canavar dost, düşman, bağ arkadaşı veya yavru arasında ayrım yapmaz. Onlar için herkes ya bir tehdit, ya bir av ya da bir düşmandır. Bir yabani, bir *Ruh Bağını* tanıma yeteneğinden yoksundur."

Sözleri bir nebze rahatlama sağladı.

"İlk seferinde kızgınlık döneminde olduğun için şanslıydın. Aksi takdirde, canavar size girdiğinde ciddi bir zarar verebilirdi." Madam Livia açıkladı. "Ateşli seks normal cinsel ilişkiden farklıdır. Syren beziniz ve onun vücudunuza getirdiği değişikliklerle birlikte, kanalınız artık bizimkinden oldukça farklı. Urekai erkek partnerinize herhangi bir biçimde uyum sağlayabilecek kadar esneklikle esneyebilir, ancak tekrar eski haline dönebilir.

kısa bir süre sonra orijinal boyutuna ulaştı. Doğa bu şekilde eksiksiz ve dikkat çekiciydi-"

Yüksek sesli bir haykırış havayı deldi. "Herkes Majesteleri İkinci'yi selamlasın! Urai'nin ikinci egemen hükümdarı ve kuzey kanatlarının tek lideri. Herkes Büyük Lord Zaiper'i selamlasın!"

Madam Livia'nın gözleri komik bir şekilde açılırken sertçe fısıldadı, "İkiniz de başınızı eğin." Hemen ardından kendi başı neredeyse yere değecek şekilde derin bir baş eğme hareketi yaptı.

Emeriel ve Aekeira da hiç tereddüt etmeden onu takip ettiler ve vücutları derin bir eğimle eğildi. Verdiği rahatsızlığa rağmen Emeriel kaslarındaki acıyı görmezden geldi.

"Ayağa kalk," diye emretti derin bir ses.

Emeriel doğrulurken, sonunda meşhur Lord Zaiper'e baktı. O... olduğunu iddia ettikleri canavara benzemiyordu. Ama yine de, canavarlar nadiren öyle görünürler.

Lord Ottai ve Lord Vladya kadar genç ve yakışıklı görünüyor, erkeklik ve gözdağı yayıyordu.

Lord Zaiper odaların ortasında rahatça durdu ve kollarını kavuşturdu, inceleyen bakışları Emeriel ve kız kardeşine kilitlendi. "Yani siz ikiniz Vladya'nın satın aldığı insan köleler misiniz?"

"Evet, Majesteleri. Benim adım Aekeira ve bu da kardeşim Emeriel," diye uysalca cevap verdi Aekeira.

"Ne kadar güzel yaratıklar. Tüm kraliyet mensupları bu kadar güzel mi, yoksa siz ikiniz istisna mısınız?" Lord Zaiper onları hazırlıksız yakalayarak konuştu. Bakıştılar ve sıkıca yutkunarak sessiz kaldılar.

Lord Zaiper, Aekeira'ya odaklanırken gözleri kararak, "Bir şeyler duymayı bekliyorum," diye ısrar etti.

"Bilmiyoruz, Majesteleri," diye araya giren Emeriel, Lord Zaiper'in dikkatini kendi üzerine çekti.

"İlginç. Belki de güzelliklerini kendim değerlendirmek için tüm insan asilzadeleri edinmeliyim." Başını eğdi, bakışlarını yeniden Emeriel'e odaklamadan önce bu fikri gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu. "Dün gece canavarın bindiği kişi sensin."

Emeriel, Lord Zaiper'in 'canavar' kelimesini söylerken zorlukla gizlediği kızgınlığı fark etti. "Evet, Lordum."

"Tartarus'ta nasıl hâlâ hayattasın?" Lord Zaiper kaşlarını çatarak Aekeira'ya bir bakış attı. "Ondan önce ata binmiştiniz; ikiniz de nasıl

hala hayatta mısınız?"

Ölmemizi isterdin, değil mi? "Bilmiyoruz Lordum," dedi Emeriel.

Gerilim dolu, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra Lord Zaiper, Emeriel ile göz göze geldi. "Soyun."

On Altıncı Bölüm

KIYAMETİ. SANCTUARI.

Aekeira'nın kalbi birkaç kez çarptı ve Emeriel'in gözlerinde panik parladı. Yatağın üzerinde kendini ayarlayan Emeriel'in parmakları titreyerek tuniğinin eteğine uzandı.

"Sen değil." Lord Zaiper'in bakışları Emeriel'den Aekiera'ya kaydı. "Sen. Kalk ve benim için soyun."

Aekeira'nın içini bir rahatlama kapladı. Tanrılara şükür, o Em değildi.

Ayağa kalktı ve gergin bir şekilde soyundu. Lord Zapier'in önünde çırılçıplak kalan Em, aralarındaki mesafeyi kapattı ve gözleri dikkatle Aekeira'nın vücudunu inceledi.

Gözleri dolgun göğüslerinde kaldı, sonra en mahrem bölgesine yerleşmeden önce düz karnına indi. "Mmh. Çok güzel," dedi Lord Zaiper. Eli kadının kadınlığına doğru ilerledi ve onu avuçladı.

Aekeira gözlerini sıkıca kapattı ama Lord Zaiper vücudunu keşfederken hareketsiz kaldı. Gözlerinde cüretkâr bir meydan okuma vardı ve onu herhangi bir olumsuz tepkiye karşı sessizce uyarıyordu.

Emeriel'in yumruğu sıkılmıştı.

Tepki verme, Em. Aekeira içten içe yalvardı. *Tepki vermek sadece başını belaya sokar.*

"Lord Zaiper'in bir eli Aekeira'nın dar belini sararken, diğeri bacaklarının arasına girerek onları ayırmaya zorladı. Ustalık göstermeden iki parmağını onun içine soktu.

Aekeira haykırdı, gözleri yaşarmıştı.

"Sıkı," diye mırıldandı onaylarcasına, başını yana eğerek. "Canavar formumuzu aldıktan sonra vücudun çabucak toparlandı. Etkileyici." Parmaklarını içeri ve dışarı sokup çıkarmaya, keşfetmeye ve araştırmaya devam etti. "Hades, kanalın çok dar. Aletimin üzerinde kendini çok iyi hissedeceksin. Çok eğleneceğiz."

Aekeira keskin, şiddetli bir acının içini kemirdiğini hissetti. Gözyaşları serbestçe aktı ve dizleri dik durma çabasıyla titredi.

"Majesteleri Üçüncü'ye selam olsun! Urai'nin üçüncü hükümdarı. Batı kanatlarının tek lideri. Büyük Lord Vladya'ya selam olsun!"

Kapı açıldı ve Büyük Lord Vladya kendine has ölümcül zarafetiyle içeri girdi.

"Varlığımız talep ediliyor. Konseye hitap etmek için Görev Divanı'nda toplanmalıyız," diye duyurdu Lord Vladya, bakışları Lord Zaiper'e sabitlenmişti.

Lord Zaiper parmaklarını geri çekti ve dünyadaki tüm zamana sahip bir erkek gibi parmaklarını burnuna götürüp derin bir nefes aldı.

"Dünyevi bir koku." Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi, parmaklarını yalayıp temizlemeden önce kokunun tadını çıkarırken gözleri bir anlığına kapandı. "Gerçekten enfes."

Ancak o zaman Aekeira'dan uzaklaştı ve dikkati arkasında duran Lord Vladya'ya kaydı.

"Bölünmek istemedim. Kahretsin, bu gece için planlarım vardı," diye homurdandı, gözleri Aekeira'ya dikilmişti.

"Halkımız arasında aptalca korku yaymaya karar vermeseydin bunlar olmayacaktı," diye homurdandı Lord Vladya.

Lord Zaiper'in gözleri öfkeyle parladı. "Aptalca mı? Bana aptal mı diyorsun!"

"Beni doğru duydunuz, Büyük Lord Zaiper. Yoksa aptallığınız duymanızı mı engelliyor?"

Lord Zaiper onun yüzüne baktı. "Bana hakaret etmeye nasıl cüret edersin? Hem de bu köylülerin huzurunda?"

Ama Lord Vladya sadece kapıya doğru döndü. "Konseyi bekletmeyin, Büyük Lord Zaiper. Eğer büyük kral olmaya talipseniz, en azından halkın sesine saygı gösterin. Sadece rol yapmayın. Ve konsey toplantılarına zamanında katıldığınızdan emin olun."

'Büyük kral'dan söz edilince Lord Zaiper'in öfkesi yatıştı ve gözleri parladı. Öfkeyle, "Rol yapmıyorum," dedi ama Lord Vladya çoktan gitmişti.

Lord Zaiper yatak odasındaki üç tanığa ters ters baktı, onlar da başlarını öne eğerek dikkatle onun bakışlarından kaçınıyorlardı.

Aekeira'ya hitaben, "Buna daha sonra devam edeceğiz," dedi. Sonra Emeriel'e baktı. "Oldukça güzel bir çocuksun. İyileştiğinden emin ol."

Lord Zaiper cübbesini savurarak arkasını döndü ve odadan çıktı.

Hafta sonunda Emeriel'in durumu önemli ölçüde iyileşmişti. Bazı nedenlerden dolayı, iyileşene kadar görevlerinden geçici olarak muaf tutulmasına dair bir emir çıkarılmıştı.

Bu ne iş ne de sorumluluk anlamına geliyordu, bu yüzden Amie yemek aralarında kendisini meşgul etmesi için ona özenle kitaplar getirdi.

Emeriel bu beklenmedik değişiklik hakkında soru sorduğunda Madam Livia ağzını sıkı tuttu. "Bunu takdir etmiyor musun? İyileşirken çalışmayı mı tercih edersin?"

Emeriel doğal olarak bu erteleme için minnettardı ve yaşlı kadına teşekkürlerini iletti, ancak o bunu umursamaz bir tavırla geçiştirdi.

Madam Livia'nın sürekli yardımının ardındaki neden onun için bir sır olarak kaldı, ancak Emeriel onun nezaketini sorgulamak için bir neden görmedi.

Ne yazık ki Emeriel Aekeira'yı istediği kadar sık göremiyordu.

Bu hafta boyunca kuyu bölgesine atanmıştı, yorulmak bilmeden su çekiyor ve kale boyunca sayısız leğen ve galonu dolduruyordu.

İşin iyi tarafı, büyük kuyular kuzey kanatlarından uzakta bulunuyordu. Aekeira'nın Büyük Lord Zaiper ile karşılaşma ihtimali çok azdı.

Yaşadığı korkunç deneyimden sonra Emeriel kız kardeşinin onunla bir daha karşılaşmamasından memnun olacaktı. Sonsuza dek.

Aekeira onu Lord Vladya'nın çağrısından haberdar etmişti. Emeriel Blackstone'a gittiğinde Büyük Lord Vladya'nın bir seyahatte olduğunu öğrenmişti. O zamandan beri Lord'dan ne bir işaret ne de bir haber gelmişti.

Ancak, bu onun endişelerinin en küçüğüydü. Canavar aklından hiç çıkmıyordu.

O gece içinde bir şeyler değişmişti. Ne ateşi vardı ne de bunu bir daha yaşamıştı ama içinde alışılmadık bir arzu uyanmıştı.

O geceyi ya da canavarı düşünmek bile içinin ısınmasına neden oluyordu. Onu ıslattı.

Sanki vahşi onun bedenini acımasızca yağmalarken aralarında açıklanamaz bir bağ oluşmuş gibiydi ve Emeriel *daha fazlasını* istiyordu.

Bu düşünce çok saçmaydı. Korkunçtu. Tamamen korkunçtu.

Canavar tarafından ele geçirilmekten nefret ediyordu, dayanılmaz acı hafızasında hâlâ tazeydi. Tekrar karşılaşma korkusu ve paniği onu soğuk terler dökmeye itmişti.

Hayır, canavarın garip ilgisinin kendisine odaklanmasını hiç istemiyordu. Hayır, canavar tarafından tekrar üzerine binilmesini istemiyordu.

Yine de vücudu daha fazlasını arzuluyordu.

Geceleri, canavarın onu tekrar tekrar becerdiği erotik rüyalarla boğuşuyor, Emeriel'in kızarmış, ateşli ve doruğun eşiğinde sallanarak uyanmasına neden oluyordu.

Tanrım, bana neler oluyordu?

Yolda geçen iki tam günün ardından Büyük Lord Vladya, rahat yatağına uzanıp günün geri kalanında uyuklamaktan başka bir şey istemiyordu.

Tam da bu yüzden Urai'nin dış mahallelerine gitmekten nefret ediyordu. Ancak bir Yaşlı onu çağırmış ve cevap vermekten başka çaresi kalmamıştı.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, odasına giden patikada ağır adımlarla ilerledi.

Kapısının önünde duran Sina'yı görünce durdu.

Ukrae adına, onun döndüğünü nereden biliyordu?

Sina Hanım onu gülümseyerek karşıladı. "Döndünüz mü?"

"Yakında geleceğimi nereden öğrendiniz?"

"Aşağıda uşağınızla karşılaştım Lordum," diyerek ona doğru yürüdü. "Yolculuğunuz nasıl geçti?"

Derin bir nefes aldı. "Yorucu. Dinlenmem gerek."

"Çocuk hakkında bir şeyler duydum. Adı Emerald mı?"

"Emeriel," diye sertçe düzeltti. "İsminin benim için bir önemi olduğundan değil. Konu nedir?"

Tam önünde durduğunda derin bir kaş çatma onun güzel yüzünü gölgeledi. "Daemon'un canavarının onunla yakından ilgilendiğine dair söylentiler duydum. Onunla ilgili haberler tüm kaleye yayılmış. Bu doğru mu? Canavar onu gerçekten arayıp buldu mu?"

Lord Vladya bir an düşündü ve dürüst olmayı tercih etti. "Evet."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye tısladı, gözleri kararmıştı. "Canavarı yüzyıllardır ziyaret ediyorum ve bir kez olsun, saplantı bir yana, herhangi bir tanıma belirtisi bile göstermedi. Neler oluyor böyle?"

Lord Vladya, Daemonikai'nin vahşileşmeden önce bile ona hiç bağlanmadığını, hatta ona zar zor tahammül ettiğini hatırlatmayı düşündü. Ancak bu haksızlık olurdu.

Sinai'nin çoğu zaman çekilmez olan doğasına rağmen, büyük kralın kanlı ev sahibi olarak Urai'deki en güçlü ve saygı duyulan kadınlardan biriydi. İçinde

Bu durumda endişeleri haklıydı.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, Sinai. Belki de çocuğun kokusudur. Belki de canavarı baştan çıkaran bir koku yayıyordur. Onu arayıp bulmasını sağlayan bir koku. Senin de çok iyi bildiğin gibi, ilkel içgüdülerimiz zaman zaman öngörülemez olabiliyor."

"Biliyorum. Elbette biliyorum. Ama bu? Bu çok garip. Kulağa hiç hoş gelmiyor. Hem de hiç!"

"Neden?" Lord Vladya kapının kolunu tutmayı bıraktı ve ona doğru döndü, kaşları çatılmıştı ve neredeyse saç çizgisine ulaşıyordu. "Mucizevi bir olay sonucu canavarı sabitlenirse herkesten çok sizin sevinmeniz gerekir. Bu olumlu bir şeye işaret ediyor olabilir. Belki de aklı tamamen kaybolmamıştır? Ya da belki akıl sağlığı yeniden yerine geliyordur. Delilikten kurtulan ilk Urekai olabilir."

Sina'nın ağzı açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Bu işlerin böyle yürümediğini en iyi sen biliyorsun. Geri dönüşü yok. Akıl bir kez gitti mi, sonsuza dek kaybolur ve onun yerine sadece bir kabuk kalır. Bir kabuk. Bir zamanlar olduğu kişinin hayaleti."

"Mucizevi bir şekilde' diye eklemiştim, değil mi?" Büyük Lord Vladya nefes verdi. "Canavarın çocuğu bir birey olarak arzulamasının mantıksız olduğunu bilmeniz için bir neden daha. Muhtemelen tek seferlik bir olaydı." Zonklayan şakaklarına masaj yaptı. "Beni rahat bırak, Sinai. Uzun bir yolculuktan yeni döndüm ve dinlenmeye çok ihtiyacım var."

"Haklısın, haklısın. Muhtemelen tek seferlik bir şeydi. Tekrarlanamaz." Yüzündeki öfke çizgileri soldu ve kaygan bir gülümseme oluşturdu. "Şimdi seni dinlenmen için yalnız bırakacağım."

Eğilerek adamın yanağına bir öpücük kondurdu, eğildi ve zarifçe uzaklaştı, elbisesi zarifçe arkasından süzülürken gülümsemesi genişledi.

"Emin misiniz?" Yaz nazikçe sordu, gözleri zorlukla gizlenen bir endişeyle doluydu.

"Eminim," diye yanıtladı Lord Vladya ve Yaz başıyla onayladı. Sağlam metal kapılardan çıktı, kilitleri arkasından kilitledi ve Lord Vladya'yı yasak odalarda canavarla yalnız bıraktı.

Yorgunluğun onu bunalttığı günlerde teselliyi burada arıyordu. Kendini çok bitkin hissettiğinde.

Bugün o günlerden biriydi.

Daemonikai'nin canavarı en sevdiği yerden çıkarak ona doğru yaklaştı. Canavar hırlayıp tıslayarak etrafında dönerken Vladya hareketsiz kaldı.

Kendi canavarını bastırarak başını eğdi ve yana yatırdı.

Onun gönüllü teslimiyetiyle vahşinin hırlaması kesildi. Pençelerini Vladya'nın böğrüne sapladı, kan akıtıyor ve misilleme bekliyordu.

Yine de Vladya, canavar pençelerini daha da derine bastırırken, vücudundan acı akarken bile hareketsiz kaldı.

Sonunda vahşi hayvan geri çekildi, arkasını döndü ve yerden tavana kadar uzanan barikatın arkasına çekildi. Vladya ancak o zaman kendi canavarının yüzeye çıkmasına izin verdi ve onu ikinci bir deri gibi sardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kıyafetleri yırtıldı ve ortaya muhteşem bir canavar çıktı. Barikatın arkasındaki canavarla neredeyse aynı olan bu canavar, kuyruğunu esneterek dimdik duruyordu.

Barikatın önünde pozisyon alarak, vahşinin duruşunu yansıtacak şekilde yerleşti.

Her Urekai gibi Vladya da canavar formunda teselli buluyor ve rahatlıyordu. Geçmişte, bu forma büründüğünde, Daemonikai ile birlikte ormana gider, koşar, avlanır ve savaşırdı.

Ama şimdi, parmaklıkların ardındaki canavar ona hiçbir tanıma izi olmadan bakıyordu.

Göğsü sıkıştı ve nefes alması zorlaştı.

Vladya en iyi arkadaşına eşlik ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Bu yer ona büyük bir acı veriyordu ama aynı zamanda bir nebze huzur da sağlıyordu. Onu yaralıyor ama iyileştiriyordu. Burası onun kıyameti ve sığınağıydı.

Zaman hiçbir şeye dönüşmüyordu. Burada dakikalar ya da saatler geçirebilirdi - sadece canavar formunda var olabilirdi. Dünyayı dışarıda bırakarak.

Sonunda insan formuna döndüğünde, günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. Kalbi ağrısa bile.

Vladya Daemonikai'ye baktı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama dökülmelerine izin vermeyi reddetti. Gözyaşı dökmeyecekti. Yüzyıllardır bunu yapmamıştı.

"Nasılsın dostum?" diye sordu, bakışları boşluğa sabitlenmişti. "Bazen seni kıskanıyorum. Senin için acı yok. Anı yok. Hatırlama yok. Sadece mutlu bir hiçlik. Sana musallat olacak rüyalar yok. Geceleri seni uyanık tutacak, kalbini göğsünden söküp atacak rüyalar yok." İç çekti. "Sadece basit, mutlu bir sessizlik, delilik olarak tezahür etse bile."

Vladya, vahşiyi son ziyaretinden bu yana olan biten her şeyi anlattı, boşluğa doğru konuşuyordu, vahşi olanın ne duyabildiğinin ne de anlayabildiğinin farkındaydı ama yine de yaptığı bir ritüeldi bu.

"Gördüğünüz gibi hiçbir şey aynı kalmadı. Topraklarımız artık bir zamanlar olduğu gibi değil. O gece hepimizde onarılamaz yaralar açtı. Sen burada insanlara dayanak olmazsan, hepsi kaybolur." Parmaklıkların arasından bakan Vladya'nın gözleri yorgundu. "Ve gerçek şu ki, onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Zonklayan başını avuçladı. "Yüzyıllar geçti ve ben henüz kendimi bulamadım. Bulacağıma da inanmıyorum, bulmak da istemiyorum. İşte hepimiz bu kadar kayıp durumdayız Daemonikai.

On Yedinci Bölüm

ÇIPLAK

Emeriel, Büyük Lord Zapier'i zar zor dinliyor, gözleri toplantı salonundaki çok sayıda kölenin arasında Aekeira'yı arıyordu. Kız kardeşi büyük lordun dikkatini çekmekten kaçınıyor olmalıydı çünkü görünürde yoktu. *Burada olmalıydı; Lord Zaiper her kölenin hazır bulunmasını istemişti.*

"Hepiniz efendilerinize hizmet etmek için varsınız. Onlar sizden ne isterse onu yapın. Hayatınız sizin değil; efendileriniz ne zaman isterlerse onu alabilirler. Aynı şey bedenleriniz için de geçerli. Sizin sahibiniz biziz. Daha fazla gün görmek istiyorsanız, görevlerinizi iyi ve yeteneklerinizin en iyisine göre tamamladığınızdan emin olmalısınız."

O sözlerine devam ederken salon sessizliğe gömüldü ve onların duyguları ya da iradeleri olmayan birer nesne olduklarını açıkça ifade etti. Kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi. Aslında kimse onun dikkatini çekmekten korktuğu için nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Karşı gelme ve aldatma ağır cezalarla karşılanacaktır. Özellikle de aldatma. Bir kölenin sır saklamasına izin verilmez. Bir kölenin sır saklamaya hakkı yoktur. Çünkü sakladığınız şey gün ışığına çıktığı gün, kendi varlığınızı küçümsediğiniz gün olacaktır. İtiraf edecek bir şeyi olan var mı? Bizden sakladığınız bir şey var mı?"

Emeriel'in kalbi göğsünde çarpıyordu. Dünyanın tüm krallıklarında yasaklanmış olan kendi sırrı, kulaklarında uyarı çanları gibi yankılanıyor, ağırlığı üzerine çöküyordu.

"Şimdi konuşursan senin için daha hafif bir ceza düşünebilirim. Ya da dilini tut. Eğer ikincisini seçersen, zamanın çoktan geçiyor demektir. Tik tak. Tik tak." Yakışıklı ama ürkütücü yüzü tedirgin edici bir gülümsemeye dönüştü. "Yeni kölelerin takdim edileceği tarih yakında açıklanacak. Hepinizin o gün mahkemede olması bekleniyor. Hepiniz dağılabilirsiniz."

Onlar mahkemeden çıkarken, Emeriel iki kölenin arasından sıyrılarak dışarı çıktı. Büyük Lord Zaiper'in sözleri aklından çıkmıyordu.

Bir kölenin sır saklamakla işi olmaz. Bir kölenin sır saklamakla işi olmaz.

Emeriel kölelerin saraya sunulmasının ne anlama geldiğini biliyordu. Çırılçıplak soyulacaklar ve lordlar ve ayrıcalıklılar için eğlence olarak kullanılacaklardı. Kölelerin bu konuda fısıldadıklarına kulak misafiri olmuştu ve duyduğu şeyler...

Birkaç Urekai tarafından teşhir edilme, çıplak bırakılma ve kullanılma düşüncesi boğazında düğümlendi. Ve neler keşfedeceklerini.

Tüyleri diken diken oldu. *Çok fazla sorun ve çözüm yok.*

Düşüncelerinde kaybolan Emeriel o günkü işlerini yapmaya koyuldu.

Pazara giderken büyük bir el onu yakaladı, öne doğru itti ve onu hayal aleminden çıkardı. Kafasını kaldırdığında Köle Ustası Boris'in kendisine baktığını gördü.

"İyi günler Efendi Boris," dedi Emeriel başını eğerek.

"Yıllardır hana gelmedin," diye öfkeyle hırladı Efendi Boris, Emeriel'in kolunu sıkıca kavrayarak.

Emeriel yüzünü buruşturarak masumca köle sahibine göz kırptı. "Ben kilerde görevlendirilmedim, Efendi."

Urekai öfkeyle dişlerini sıktı ve sonunda Efendi Boris elini bırakıp geri çekildi.

"Nihai karar atamayı yapana bağlı olsa da, kölelerin öneride bulunmasına izin verilir. Bir sonraki atamanızda mahzeni önermelisiniz köle prens. Anlaşıldı mı?"

Hayatta olmaz.

"Emredersiniz, Efendim." Emeriel başını eğdi. Efendi Boris'in gözlerindeki o bakışı tanımaya başlamıştı. Lord Zaiper'in Aekeira'ya bakarkenki bakışının aynısıydı; saf, katıksız şehvet.

Bunu önereceğime çöp kutusundan yemek yerim daha iyi.

"Güzel." Köle Ustası Boris arkasını döndü ve yoluna devam etti.

Kurutma iplerinin arkasında duran Emeriel, sayısız ıslak giysiyi teker teker astı. Mırıltılar havayı doldurdu, ardından bir aristokratın yaklaştığını gösteren selamlama sesleri geldi.

Uzun çarşaflar görüşünü engelliyor, kim olduğunu görmesini engelliyordu. Çarşafların arkasından çıktığında, diğer kölelerin derin bir şekilde eğildiğini fark etti ve o da aynı şekilde eğildi.

Aristokratın lüks elbisesi, tam önünde durana kadar gittikçe yaklaştı. *Çat!*

Kulakları çınladı, yüzüne inen tokatın acısı tüm benliğinde yankılandı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim önümde eğilmiyorsun?" Aristokratın zehirli sesi öfke doluydu.

"Bağışlayın beni, hanımefendi. Kuruyan iplerin üzerindeki giysiler yüzünden sizi zamanında göremedim-"

Yanağına bir tokat daha indi. "Bahanelerin benim için hiçbir önemi yok. Buranın sorumlusu köle efendisi nerede?" sesi öfkeyle gürledi.

"Evet, hanımefendi!" diye cevap verdi uzak bir ses. Telaşlı ayak sesleri yaklaştı ve köle yöneticisi diz çöktü. "Saygısızlığım için özür dilerim, Bayan Sinai."

Sina Hanım mı? Geçen gün Lord Vladya'nın yanındaki kadın değil miydi o?

"Ona beş kırbaç vurun. Hemen!" diye emretti.

Ne?! Emeriel'in kalbi göğsünde yüksek sesle çarpıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, sesi titriyordu, "Bağışlayın beni hanımefendi. Size karşı bir suç işledim ve cezalandırılmayı hak ediyorum. Ama lütfen, merhamet göster
-"

"Sessizlik! Seni soyup teşhir etmediğime şükret!"

Emeriel daha önce kölelerin kırbaçlandığına şahit olmuştu ve bu insanın asla unutamayacağı bir manzaraydı. Kırbaçlar da çok sağlamdı ve dikenlerle doluydu.

Panik onu yakaladı. Ağzı daha fazla yalvarmak için açıldı...

Ama sonunda sessizce kapattı.

Yalvarışlarını dinlemeyecekti, değil mi?

Emeriel Navia'da onun gibi aristokratlara çok aşinaydı. Başkalarının acılarından beslenirler, hiç merhamet göstermezlerdi. O bir *prensti -prenses mi? Her neyse- ve* sahip olduğu tek şey gururuydu.

"Sırt üstü yat köle," diye emretti köle sahibi.

Emeriel emre uydu ve Sina Hanım'a iyice bakabilmek için başını kaldırdı. Tamamen memnun görünüyordu, mağrur burnuyla Emeriel'e sanki bir pislikmiş gibi bakıyordu. Sırt üstü yatarken vücudunda titremeler başladı. İlk kırbaç darbesi indiğinde henüz tam olarak yerine yerleşmemişti.

Vücudu dayanılmaz işkencenin altında bükülürken, haykırırken içinden beyaz bir acı fışkırdı. O dayanılmaz acıyı tam olarak sindiremeden

Acı, başka bir kırbaç izledi. Ve bir tane daha.

Emeriel çığlık attı, kırbacın dikenleri altında sırtı yırtıldı, kan damladı.

Üçüncü darbeden sonra şoka girmiş olabilir. Etrafındaki sesler kayboldu, her kırbacın etkisi onu sarsıyordu. Çiğ bir acıydı... sanki tüm vücudu kaynar suya batırılmış gibiydi.

Etrafına dair farkındalığını yeniden kazandığında, yerde tek başına yatıyordu. En ufak bir hareket sırtında ve tüm vücudunda acı dalgalarının dalgalanmasına neden oldu. Ayağa kalkmak için mücadele ederken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bulanık görüşü sayesinde kaleye geri dönmeyi başardı.

Merdivenlerden çıkarken tökezledi ama kadınsı bir kol onu sardı. "Size ne oldu, Prens Emeriel? Seni kim kırbaçladı?" Amie'nin
figür onun önünde belirdi.

"Amie..." diye hıçkırdı, dudakları kurumuştu.

"Hiçbir şey söyleme. Açıklamana gerek yok. Seni Madam Livia'ya götüreceğim!" dedi ve onu kollarıyla destekledi. Kendi yolunu bulmak zorunda olmadığı için rahatlayan adam, Amie'nin ona eşlik etmesine izin verdi.

Bir saat sonra, Madam Livia'nın verdiği ilaç sayesinde ağrıları biraz azalmıştı. Amie yanında dururken ve Madam Livia bir kâsede birkaç yaprak karıştırırken, üstsüz bir şekilde yatağa uzandı.

"Sina Hanım'dan uzak durmak için elinden geleni yapmalısın Emeriel," diye öğüt verdi Madam Livia. "Onun hedefi olmamak için elinden gelen her şeyi yap.".

"Geldiğinden haberim yoktu Madam, yemin ederim. Farkına varır varmaz onu karşıladım ama ona göre artık çok geçti." Emeriel, Madam Livia yaralarına şifalı otlar sürüp beze sararken sırtına saplanan kırbacın yakıcı acısını hatırladı. "Kulağa saçma gelebilir ama sanki özellikle beni hedef almış gibi hissettim. Onun kinini ya da öfkesini çekecek hiçbir şey yapmadım."

Madam Livia sessiz kaldı, açıkça işine odaklanmıştı.

Kadın sonunda, "Al, bunu iç," dedi ve Emeriel'e acı bir karışımla dolu bir fincan uzattı.

Yüzü buruştu ve boş tahta bardağı hemen geri verdi. "Biraz dinlen. Yorgun olduğunu biliyorum. Köle efendinize haber vereceğim.
günün geri kalanı için görevinizden alındığınızı bildirmek isterim."

Emeriel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bunu yapmaya izniniz var mı?" diye sordu inanamayarak. Kölelerin kırbaçlanması normaldi. Görevlerinden muaf tutulmayı hiç beklemiyordu.

"Bunun için endişelenmeyin. Sadece biraz dinlen," dedi Madam Livia ve başka bir açıklama yapmadı.

Nezaketi için minnettar olan Emeriel ona teşekkür etti. Ve rahat bir nefes alarak başını yastığa koydu ve gözlerini kapattı.

Birden aklına gelen bir düşünce gözlerini açmasına neden oldu. "Senden bir şey isteyecektim," diye duraksadı ve yanaklarının ısındığını hissetti.

"Tamam, nedir?"

"Hamileliği önleyen şu haplardan istiyorum." Emeriel'in sözleri bir telaşla ağzından döküldü. "Canavar... um... O gece neler olduğunu hatırlıyorsun. Ondan gebe kalmadığımdan emin olmam gerekiyor."

İsteği şok edici bir sessizlikle karşılandı. Yatak odası rahatsız edici bir sessizlikle doldu.

Sonra Madam Livia'nın şaşkınlığı kahkahaya dönüştü. Gerçek ve içten bir kahkaha.

Emeriel baş hizmetçinin güldüğünü ilk kez duyuyordu ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar onu daha güzel ve genç gösteriyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Emeriel şaşkınlıkla sordu.

"Ah, Emeriel. Güldüğüm için özür dilerim," diye konuştu Madam Livia sonunda, kendini toparlamaya çalışarak. "Her şeyden önce, canavar formları bir dişiyi hamile bırakamaz. Gebe kalmak için bir düğüm atmanız gerekir ve sadece erkek ya da melez formlarında düğüm atabilirler."

"Dahası, Urekai *nadiren* doğum yapar." Yaşlı kadın gözlerindeki yaşları sildi. "Türlerinin doğurganlık sorunları olması oldukça efsanevi. Çiftlerin çocuk sahibi olması genellikle ortalama yirmi ila yüz yıl veya daha uzun sürer. Birçoğu yüzlerce yıl boyunca çocuk sahibi olmaya çalışır."

Oh. Emeriel bu açıklamayı oldukça üzücü buldu. Bu pek çok şeyi açıklıyordu.

Bu adamların çoğu iki bin yıldır yaşıyordu ama yine de ya hiç çocukları olmamıştı ya da sadece birkaç tane.

"Yani hayatım, kesinlikle endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, tam kızgınlık döneminde bile değildin ve o senin rahminin dışına boşaldı. Gebe kalma ihtimalin sıfır." Durakladı, hâlâ eğleniyordu. "Bununla birlikte, eğer

Kendini daha iyi hissedersen, ilk ateşli seksinden sonra sana hapları vereceğim. Tamam mı?"

Bu noktada haplara gerçekten de gerek yoktu ama Emeriel yine de başını salladı. "Teşekkür ederim, Madam Livia."

Birkaç dakika sonra Emeriel yalnızdı. Ve uykusu gelmişti.

O geceyle ilgili konuşma, içinde kıpırdanan anıları tetiklemişti.

Canavarın sert kenarlarının onu yere mıhladığı hissi, organının zalim itişlerinin titreyen kanalına girip çıkması, sanki yaratığın onu sahiplenmeye her türlü hakkı varmış gibi. Onu almak. Ona sahip olmak.

Bacaklarının arasında nem birikti. Kapalı meme uçları sertleşti ve vücudu ısındı. Emeriel bacaklarını hızla birbirine kenetleyerek inledi.

Benim neyim var böyle? Neden zihnim sürekli bana büyük acılar çektiren bir canavarın üzerinde duruyor? Neden bu kadar tahrik oldum?

On Sekizinci Bölüm

ISTENMEYEN BIR DUYGUNUN YÜKSELIŞI

Emeriel'in kırbaçlanmasının üzerinden bir hafta geçmişti ki tekrar tavernaya kiler kölesi olarak atandı.

Oradan uzak durmak için elinden geleni yapmış, hatta fırsat bulduğunda alternatif iş görevleri önermişti ama köle sahibinin bakışları onu susturmuştu. Başka bir seçeneği yoktu.

Tavernada bir hafta sonu toplantısı vardı ve fazladan yardıma ihtiyaçları vardı.

Emeriel, Amie'yle eşleştirildiği için şanslı olmasına rağmen, Amie de en az onun kadar keyifsiz görünüyordu.

Emeriel, Amie'nin peşinden hana girdiğinde tüm gözler onlara çevrildi. Her masada Urekai erkekleri oturuyordu, bazıları biralarını yudumluyor, diğerleri ise kâğıt oyunlarıyla uğraşıyordu.

Bira fıçıları ve şarap kadehleri kadeh kaldırırken, masal anlatıcılığı ve ozan müziği havayı dolduruyordu.

Karanlık köşelerde bazı Urekai erkekleri kölelerine kendilerini tatmin ettiriyor, bir yandan da sohbetleri arasında şamatayla gülüyorlardı. Taverna bu gece çok hareketliydi.

Tezgâha doğru ilerlerken her adımlarında daha fazla göz üzerlerine çevriliyordu.

Emeriel birinin, "O çocuk yine döndü," diye mırıldandığını duydu. Sonra daha yüksek bir sesle, "Buraya gelin köleler," diye seslendi.

Emeriel çağrılan kişi değilmiş gibi davranabilmeyi diledi. Ancak, tüm gözler onun üzerindeyken böyle bir hatayı göze alamazdı.

Erkeğe doğru yürüdü ve masanın önünde durdu. "İyi günler beyler," diyerek masadaki herkesi selamladı.

Urekai erkeğinin iri eli yanağına uzandı ve kaşlarını çatarak onu kucakladı. "Bir erkeğe göre gülünç derecede yumuşak bir cildin var."

Eller kalçalarını yokladı, sanki bunu yapmaya hakları varmış gibi dokunup sıktılar.

Emeriel tiksintisini yuttu, tepki vermemek için vücudu gerildi.

"Evet, haklısın Cypher. Oldukça yumuşak ve teni... kaymaktaşı kadar solgun ve güzel," diye tezahürat yaptı içlerinden biri. "Hey, köle, dizlerinin üzerine çök. Bana sakso çekeceksin."

Cypher diğer erkeğe ters ters baktı. "Geri çekil, Ralph. Bu benim." Tekrar Emeriel'e döndü. "Dizlerinin üzerine çök. Bence çocuklar seni sakso çekerken görmekten mutlu olurlar. Ve eğer sakso çekeceksen, bu kesinlikle benimki olacak."

"Ama mahzende bana ihtiyaç var. İçeri girmem gerek-"

"Sana söylediklerimiz dışında hiçbir şey yapmana gerek yok," diye tehdit etti Cypher, gözleri öfkeyle doluydu. "Eğer dilini kesmemi istemiyorsan, dediğimi yapacaksın. Tamam mı? Şimdi."

Emeriel'in dizleri yere çarptı. Göz ucuyla bir adamın Amie'yi kabaca elledığini gördü, bir çift el de göğüslerinin üzerindeydi.

Emeriel titreyen elleriyle Cypher'ın pantolonuna uzandı.

"Emeriel! Amie! Hemen mahzene!" Köle Ustası Boris'in sesi havada gürledi.

Emeriel ellerini geri çekerek hızla ayağa kalktı. Daha önce onun sesini duyduğunda hiç bu kadar rahatlamamıştı.

"Eğleniyoruz Boris," diye hırladı Cypher.

"Kölelerimle değil, şimdi de değil. Elimiz kolumuz bağlı. Onlara mahzende ihtiyaç var," dedi Boris kararlı bir şekilde. "Tabii siz beyler biralarınızı istediğiniz gibi almaya hazır değilseniz."

Hoşnutsuzca homurdanarak Emeriel ve Amie'yi serbest bıraktılar ve ikisi aceleyle mahzene doğru ilerlediler.

İçeride, Usta Gaine kaşları çatılmış bir halde içkileri karıştırıyordu. "Geç kaldınız." "Değillerdi. Adamlar onlardan bir parça istedi," dedi Boris Usta.

onlar konuşamadan.

"Aptal yaşlı budalalar." Üstat Gaine homurdanarak birayı elma şarabıyla karıştırmaya devam etti. "Emeriel, buraya gel ve bu işe yardım et. Amie, dışarı çık ve daha fazla müşteriye hizmet et."

Daha fazla gecikmeden işe koyuldular.

"Yiyecekleri içeri bırak ve dışarı çık Clay," diye emretti asker, yasak odaların metal kapılarının dışında.

"Ben sadece ona daha yakından bakmak istiyorum. Ayrıca, barikatın arkasında tembelce çömelmiş durumda. Büyük kralın yakından nasıl göründüğünü hep merak etmişimdir." Arkadaşı biraz daha yaklaştı ve yüzünü kapıya dayamaya cesaret etti. "Yaratıcı, hayvanı muhteşem."

"Sen burada sadece aylardır çalışıyorsun. Senden önce burada bulunmuş askerlerden tavsiye al; o canavara bu kadar yakın durmak istemezsin."

"Pfft. Sizin anlattığınız kadar tehlikeli değil, Sage." Clay onu başından savdı. "Vay canına, pençeleri şimdiye kadar gördüğümden çok daha belirgin. Belki de-"

Havada ürkütücü bir ses çınladı.

Sage arkasını dönüp odaya baktı ve gördüğü manzara karşısında vücudundan aşağı bir ürperti süzüldü.

Canavar odanın ortasında durmuş, elindeki kanı yalıyordu. Clay'in cansız bedeni bir köşede yatıyor, başı ise boynundan ayrılmıştı,
diğerinde kanadı.

Sage donup kalmış, hareket edemiyordu.

Canavarın sarı gözleri ona sabitlenmişti ve o da gücünü toplayıp kaçtı.

Yasak odaların ürkütücü koridorlarında koşarak Blackstone'a doğru ilerledi. Büyük Lord Vladya, bu tür olaylardan kendisini haberdar etmelerini sert bir şekilde tembihlemişti.

Sage hükümdarın kapısına vardı ve kendini tanıttı.

Arkasında askerleri olduğu halde Büyük Lord Vladya güney kanadına doğru ilerledi. "Yemeğinin çoktan yerde olduğunu tahmin ediyorum. Aşçıya yeni bir yemek hazırlamasını söyleyin. Yasak odalara çabucak ulaştırılmasını istiyorum."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Muhafız eğildi, sonra aceleyle uzaklaştı.

Vladya yasak odalara ulaştığında, yemek gerçekten de yerdeydi ve kanla kaplıydı. Canavar barikatlarının arkasına dönmüş, tembel gözlerle ona bakıyordu.

Bir amatör bunu umursamazlık sanabilirdi ama Lord Vladya daha iyi biliyordu. Avını kandırıyor, sessizce avlanıyor ve saldırmak için bekliyordu.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Askerler hafifçe eğilerek ayrıldılar.

"Yemek yemeyi reddettiğin günlerden biri mi bu?" VLadya canavara bakarak sordu.

"Urekai olarak bizi kan ayakta tutsa da yine de yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Ve Vladya'nın o bitkileri tüketmesi için ona ihtiyacı vardı.

Daemonikai vahşileştikten sonra Vladya binlerce bitki için bir servet harcamıştı.

Büyücülere göre, bazıları zihni temizlemek içindi. Yatıştırmak ve sakinleştirmek için. Deliliği azaltmak. Teselli vermek için.

Bazıları canavarın gücünü azaltıyor, erkek formuna daha fazla kontrol sağlıyordu.

Tüm o bitkileri -tüm o hapları ve iksirleri- uygulayarak Daemonikai'nin zihninin mucizevi bir şekilde geri döneceğini düşünmüştü.

Büyük Lord Vladya homurdandı.

Elbette artık bunun ne kadar sonuçsuz ve beyhude olduğunu kabullenmişti. Ama eski alışkanlıklar zor ölür.

Bu yüzden, yüzyıllar sonra bile hâlâ o bitkilerden tedarik ediyor ve canavarın ne olursa olsun onları tüketmesini sağlıyordu.

Bir asker yemek tepsisiyle geldi.

Vladya gözlerini canavardan ayırmadan, "Şuraya koyun," diyerek bir köşeyi işaret etti.

Tekrar yalnız kaldıklarında Vladya boynunu eğdi ve bunu yaparken dişlerini sıktı. İçindeki canavar kükredi ve öfkelendi. "*Biz kimseye boyun eğmeyiz!"*

Saniyeler içinde canavar barikatlarından çıktı ve Vladya'nın önünde durdu. Canavar onu kokladıktan sonra homurdandı ve geri çekildi.

Vladya her çeşit biftek ve sadece birkaç sebzeden oluşan büyük tepsiyi getirdi.

Vladya sabırla beklerken dakikalar geçti ama canavar yemeği görmezden geldi. Elinden gelen her şeyi denedi ama canavar sonunda onları reddetti.

Bir saat ve dört tabak sonra Vladya bundan kaçış olmadığını biliyordu. Canavarın yemesini istiyorsa, onu tüketmesi gerekiyordu.

Vahşilerle savaşmak asla akıllıca bir hareket değildi ama tek yol buydu. Vladya derin bir nefes alarak canavarının yüzeye çıkmasına izin verdi.

İki Urekai alfa canavarı şimdi karşı k a r ş ı y a y d ı . Kocaman. Otoriter. Biri saldırganlık kokarken, diğeri yatıştırıcıydı.

Kafalarını tokuşturdular ve sonra dövüş başladı. Yabani olan öldürmek için savaşırken, diğeri savunmaya geçti ve aktif olarak yabani olana saldırdı.

Vahşiceydi. Vahşiydi. Öldürücüydü.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra canavar yoruldu. Vladya insan formuna geri döndüğünde yorgunluktan bitap düşmüştü. Çürükleri vardı, bazıları çok kanıyordu, diğerleri ise hafif sıyrıklardı.

Ama Daemonikai nihayet yemek yiyordu; canavarın başka seçeneği yoktu; dövüşte o kadar güç sarf ettikten sonra yenilenmesi gerekiyordu. Bu bir içgüdüydü.

Vladya adamlarının kendisi için hazırladığı yedek giysileri giydi ve yasak odalardan ayrıldı. Askerleri dağıldıktan sonra tek başına yürümeye başladı.

Sonra onu gördü. Köle prenses, Aekeira.

Başında su dolu bir kova taşıyordu. Vladya'nın tahminine göre, büyük fıçıları doldurmakla görevliydi. Bir an durdu ve onu inceledi.

Kız büyüleyiciydi - hiçbir insanın böyle bir güzelliğe sahip olmaya hakkı yoktu.

Ve köle kıyafetleri içinde bile asaletini bir pelerin gibi taşıyordu.

Bu açıklanamaz cazibe onun içinde dalgalandı. Yabancı. Aşırı güçlüydü.

Ardından gelen öfke, cazibeyi ortaya çıkar çıkmaz söndürdü.

Yanıyordu. Öfke.

Onun içinde böyle duygular uyandırmaya hakkı yoktu. Ne kadar geçici olurlarsa olsunlar, buna hakkı yoktu. Hiçbir insan bu güce sahip değildi.

Bu ne cüret?

Bir an için öne doğru bir adım attı. Elleri yumruk oldu. Onu cezalandırması gerekiyordu.

İnsanlar ve onların küstahlıkları. *Onun içinde böyle bir duygu uyandırmaya nasıl cüret ederdi?* Onun canını yakma ihtiyacıyla neredeyse titriyordu.

"Blackstone'a dönmelisiniz, Majesteleri. Beslenmeniz gerekiyor." Yaz'ın sesi onu duraklattı.

Baş asker duvarın yanında durmuş, ona endişeyle bakıyordu.

"Hepinizi kovdum Yaz. Diğerleriyle birlikte gitmedin mi?" "Hayır lordum."

Lord Vlayda şaşırmamıştı. Ve Yaz haklıydı; beslenmeye ihtiyacı vardı.

Kıza nefret dolu son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü ve ters yöne, Blackstone'a doğru yürümeye başladı.

Efendi Gaine arka bahçede çalışan diğer köleleri denetlemek için dışarı çıkmış ve Emeriel'e o gece gelen yeni içkileri boşaltma görevini vermişti.

Böylece Emeriel kendini mahzende tek başına bulmuş, içeceklerin paketlerini açıp uygun şekilde düzenliyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Efendi Boris içeri girdi.

Vay canına. Emeriel bütün akşam köle sahibinden kaçmıştı. Görevine devam etmeden önce köle sahibini selamlarken Emeriel'in içini huzursuzluk kapladı.

"Vay, vay, vay, bakın sonunda kimi kendime aldım. Buraya gel, Emeriel."

Emeriel bu emir üzerine isteksizce ayağa kalktı ve Efendi Boris'e yaklaşırken köle sahibi kapıyı arkalarından kilitledi, yüzü esrarengizdi.

Emeriel yaklaştığında Efendi Boris onu kabaca yakaladı ve vücudunu kullanarak en yakındaki duvara çarptı.

Korku Emeriel'in içine doldu ve içgüdüsel olarak mücadele etmeye başladı.

Ama köle sahibi Emeriel'in belindeki tutuşunu sıkılaştırdı, tutuşu o kadar sertti ki Emeriel bunun bir iz bırakacağını biliyordu.

Emeriel haykırdı ve daha sert mücadele etti.

"Kes şunu!" Efendi Boris havladı, gözlerindeki sarı benekler büyüdü, neredeyse griyi yutacaktı. "Benden kaçıyorsun ama saklanamazsın."

Canavarı yüzeye çok yakındı. Emeriel anında sakinleşti, titriyordu. "Size nasıl olacağını söyleyeyim. İşbirliği yaparsan, ben de sadece
Aşırı acı çektirmeden istediğimi yaparım. Canın yanacak ama uyumlu olursan seni işkenceden kurtarabilirim. Beni anlıyor musun?" Boris Usta'nın sesi derinleşmişti.

Dehşete kapılan Emeriel şiddetle başını salladı. "Lütfen, bunu yapmayın."

Köle efendisi onun yalvarışını tamamen görmezden gelerek Emeriel'i diz çökmeye zorladı.
Sonra kendi pantolonunu çözerek ayak bileklerine kadar indirdi.

Organı serbest kaldı. Büyük, sert ve dikti, ucunda precum parlıyordu.

Emeriel o iğrenç şeyi yakınında istemiyordu. Ondan iğreniyordu.

Tamamen savunmasız değildi; başka bir insana karşı kendini koruyabileceğini biliyordu. Ama bir Urekai'ye karşı? Hiç savaşma şansı yoktu.

"Ben Büyük Lord Vladya'ya aitim. Öğrendiğinde seni de ikimizi de öldürecek," diye kekeledi Emeriel, penise bakarak.

Canavarınki kadar büyük değildi ama o hâlâ bir Urekai'ydi ve hâlâ heybetliydi.

"Koku bastırıcılar kullandım; senin üzerinde kokumu alamaz. Yani, farkına varamayacak." Boris Usta onun saçlarını kavradı ve başını zorla geriye yatırdı. "Çeneni kapalı tutarsan öğrenemez."

Kavrayışı sıkılaştı. "Burada bir kiler kölesi olarak geçireceğin zamanı keyifli ya da cehenneme çevirebilirim. Seçim senin."

Bununla birlikte, Emeriel'in ağzını erkekliğine doğru zorladı ve diğer elini kullanarak onu ileriye doğru yönlendirdi.

.

On Dokuzuncu Bölüm

IKI KIZ KARDEŞIN ISTIRABI.

Emeriel'in, iğrenç penisin etrafındaki ağzını isteksizce kapatmaktan başka çaresi yoktu.

Midesi çalkalandı ve öğürdü, kusmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı, özellikle de penis boğazının arkasına çarptığında.

Uzakta bir kargaşa patlak verdi. Kırılan eşyaların sesleri ve küfürler savuran erkek sesleri havayı doldurdu.

"Orospu çocukları! Yine kavga ediyorlar," diye küfretti Boris Usta, Emeriel'den uzaklaşarak.

Aceleyle pantolonunu düzeltti ve nefesinin altında öfkeli küfürler mırıldandı. "Bu iş daha bitmedi," diye tısladı Emeriel'e. Sonra da dönüp hışımla uzaklaştı.

Emeriel hiç böyle bir rahatlama hissetmemişti. Ağzını silerken kapıya dik dik baktı.

Kapı açıldı ve Amie içeri girdi. "İyi misiniz, Prens Emeriel?"

"Lütfen bana böyle hitap etmez misiniz?" Emeriel öfkeyle tersledi.

"Özür dilerim," dedi Amie başını eğerek. "Bu bir alışkanlık ve üzerinde çalışacağım."

"Özür dilerim, özür dilerim, seni terslememeliydim. Bu senin hatan değil. Sadece..." Emeriel başını salladı, titreyen eli giysilerindeki kırışıklıkları düzeltiyordu.

"Sorun değil, anlıyorum. Kraliyet soyundan bile değilim ama yine de bazen ben de bu öfkeyi hissediyorum. Sana zarar verdikten, seni zorladıktan sonra yalvarmaya çalışıyorsun ama onlar gülüyor. Çünkü sen bir oyuncaksın, yalvarmamalısın." Amie'nin sesi biraz çatallaştı. "O mutlak çaresizlik hissinden sonra öfke gelir. Her şeyi tüketen. Ezici."

O anlıyor.

Birinin anladığı gerçeği Emeriel'in gözlerini yaşarttı. Düşüncesizce Amie'yi kucakladı ve kızın kolları onu sardı. "Özür dilerim. Ve teşekkür ederim, Amie."

"Sorun değil, Prin-Emeriel. Sorun değil. Düşündüğünden daha fazlasını anlıyorum," diye mırıldandı kız.

Emeriel kucaklaşmadan çekildiğinde korkusunu gizlemeye çalıştı. Navia'dayken korkuya bu kadar kolay kapılmıyordu.

Belki de bunun nedeni Navia'nın da aynı derecede korkunç olmasına rağmen biraz daha iyi olmasıydı. Orada savaşabilirdi. Kendini savunabilirdi. Ama burada, içinde bulunduğu koşullar kadar fiziksel olarak da zayıftı.

İçindeki korkuyu bastırmaya çalışarak ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. *Ucuz atlatmıştı. Çok yakındı.*

Emeriel sıkıca yutkundu. Çok yorulmuştu.

Birdenbire, Aekiera'yı görme arzusu içinde yaşayan bir şey haline geldi. Kız kardeşini görmesi gerekiyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak için.

Günlük işleri nihayet sona erdiğinde, Emeriel ve Amie birlikte kaleye doğru yürüdüler. Kölelerin odasında yollarını ayırdılar ve Emeriel kız kardeşini bulmak için yola koyuldu.

Aekiera kale içinde çalışmak üzere görevlendirilmiş olsa da, canavarın seks kölesi olma statüsü değişmemişti. Bu nedenle hâlâ ana alanda bir odası vardı.

Emeriel yatak odasının kapısını açtığında Aekiera'yı aynanın önünde saçlarını tararken buldu. Kapı açıldığında başını kapıya doğru çevirdi ve gözleri rahatladı.

"Em!" diye haykırarak ona doğru koştu. Emeriel onu yarı yolda karşıladı ve tutkuyla kucaklaştılar.

"Çok endişelendim. Bir haftadan fazla oldu." Emeriel geri çekildi ve ablasını inceledi, herhangi bir çürük ya da yara izi olup olmadığını araştırdı.

"Ben de endişelendim, Em. Ziyaret etmek için bilinçli bir çaba göstermeye çalıştım ama uzun günlerin sonunda hep o kadar bitkin düşüyorum ki başım yatağa değer değmez uyuyakalıyorum." Aekiera suçlu görünüyordu ama Emeriel onu anlıyordu. Çoğu gün onun için de böyleydi.

"Nasılsın Keira? İyi misin?"

"İyiyim. Su getirmenin ve leğenleri boşaltmanın avantajları var. Sizi o kadar meşgul ediyorlar ki köle sahipleri kötü düşüncelerini hayata geçirme fırsatı bulamıyorlar. Bu bir avantajdır.

kullanışlı." Aekiera sandalyesine geri oturdu ve Emeriel arkasında durarak fırçayı ondan aldı. Sonra yavaşça sarı saçlarının arasından geçirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Peki ya sen Em? Sana belirli bir görev vermemelerinden nefret ediyorum. Görevlerini sürekli değiştiriyorlar. Biraz strese katlanmak anlamına gelse bile, tutarlı bir rolün olsaydı daha iyi olurdu. Sadece birkaçıyla etkileşime girersen kötü köle efendileri için çalışma riskin azalır." Aekeira endişesini dile getirdi. "Belki de kiler en iyisi olacaktır."

"Kiler olmaz," diye karşı çıktı Emeriel hızla. Çok hızlı.

Aekeira başını sertçe çevirdi. "Sorun nedir? Hiç kimse... O efendiler sana karşı acımasız mı davrandı?"

Emeriel tereddüt etti. Ama Aekiera'ya yalan söylemek her zaman zor olmuştur. "İkisi de değil.

İçlerinden biri... benimle ilgilendi."

Kız kardeşi dondu kaldı, gözlerinde korku birikti, yorgunluğun yerini endişe aldı. "Aman Tanrım..."

"Endişelenmene gerek yok," diye eklemekte gecikmedi Emeriel. Bu bakışlardan üzüntü duyan Emeriel, onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştı. "Henüz arzuları doğrultusunda hareket etmedi. Ona büyük bir lorda ait olduğumu hatırlattım ve bu onu temkinli yaptı."

"Hiçbir şey onları temkinli yapamaz, Em. Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Seni her zaman koruyamayacağımı biliyorum ama kısa bir süre önce canavarla yaşadığın onca şeyden sonra işe yaramaz bir efendinin yine peşine düştüğünü düşünmek kalbimi kırıyor." Aekeira'nın kederli gözleri öfkeyle parladı. "Belki de onu zehirlemeliyim."

Emeriel o kadar irkilmişti ki bir dakika boyunca kelimeleri bir araya getiremedi. "Hayır! Bunu yapma. Bir efendiyi öldürmenin sonuçlarını unuttun mu? Kırbaçlanırsın, işkence görürsün. Diri diri yakılırsın!"

"Önce yakalanmak gerekir." Aekeira inatla omuzlarını dikleştirdi. "Güneşin altında hiçbir şey gizli kalmaz. Soruşturmaları dışında,

Bu insanlar Urekai, insan değil. Yüksek duyulara ve büyücülere bile rakip olabilecek sayısız büyülü esere sahipler. Yakalanırsınız," diye yalvardı Emeriel.

Onlara kötü davranan her köle sahibini öldürmeye başlarlarsa, kaç kişiyi öldürmeleri gerekecekti? Bu sonsuz bir şiddet döngüsüne dönüşecekti. Kendi insanlıklarının kaybolması ve canavara dönüşmeleri ne kadar zaman alırdı?

"Biz köleyiz Aekeira," diye yumuşak bir sesle konuştu Emeriel, fırçayla saçlarını çözmeye devam ederken sesi teslimiyetle doluydu. "Bu bizim kaderimiz."

Aralarına ağır bir sessizlik yerleşti.

"Bu genellikle benim cümlemdir, Em. Genelde umutsuzluktan ve kabullenişten bahseden ben olurum," dedi Aekeira'nın sesi çatlayarak. "Cesaretlendirici sözler söyleyen, inanç ve umut hakkında saçma sapan şeyler söyleyen hep sendin."

"Evet," diye kabul etti Emeriel. Ama insan bu kadar ağır bir sırra sahip olduğunda, vücudu tuhaf değişimlere uğradığında, vahşi bir canavar tarafından acımasızca üzerine binildiğinde, hoyratça kullanıldığında ve dikenli bir kırbaçla kırbaçlandığında, kendini çok bitkin hissetmesi kaçınılmazdır.

"Çok yorgunum Keira," derken sesini sabit ve hafif tuttu. Kız kardeşi onun içinde ne kadar kırıldığını bilmemeliydi.

Ancak, her zaman anlayışlı olan Aekeira tekrar ayağa kalktı, döndü ve onu bir başka iç açıcı kucaklamanın içine çekti. Emeriel kolayca gitti, onun tanıdık kokusunu içine çekerken ona sıkıca sarıldı.

Aekeira her zaman anneleri gibi kokardı. Rahatlatıcıydı.

Ta ki Aekeira'nın eli sırtına bastırıp istemeden de olsa yarasına baskı uygulayıp vücuduna keskin bir acı gönderene kadar. Emeriel acı içinde haykırarak sarsıldı.

Kız kardeşi kaşları çatılmış bir halde geri çekildi, "Sorun nedir?"

"Bir şey yok. Bunun için endişelenme."

Ama Aekeira bunun peşini bırakmayı reddetti. Gömleğini pantolonundan çıkarıp kaldırdı ve gözleriyle vücudunu dikkatle taradı.

"Önemli bir şey değil," diye ısrar etti Aekeira, gömleğini yavaşça başının üzerinden çekerek. Göğsündeki bağlar ortaya çıkana kadar diğer iki gömleğini çıkarmaya devam etti. Nefesi kesildi ve bir adım geri çekildi.

"Kırbaçlandın mı?"

"Çok şiddetli değildi. Ayrıca şimdiden iyileşmeye başladı. Madam Livia önümüzdeki haftaya kadar tamamen geçeceğini söyledi."

Aekeira'nın gözlerinden bir damla yaş kaçtı. "Kırbaçlandın mı?"

Emeriel aralarındaki mesafeyi kapattı, kolu Aekeira'yı sardı ve yatıştırıcı bir tonda konuştu, "Bunun seni rahatsız etmesine izin verme, Aekeira. Sen çok daha kötülerine katlandın-"

"Evet, insanlar kendilerini bana zorla kabul ettirdiler. Bazılarıyla Kral Orestus'un gazabına uğramamak için isteyerek işbirliği yapmak zorunda kaldım. Çoğu zaman, onlar

Sadece bana şiddetle zarar vermeden zevk alıyorlar. Ya acı çekiyorum ya da acıya karşı hissizleşiyorum. Ama hiçbiri beni kırbaçlamadı, Em."

"Benim hatırım için küçümsüyorsun, kardeşim. Ben de oradaydım, hatırladın mı? Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu konuda seninle tartışmayacağım ama senden tek istediğim benim için de güçlü olman. Tıpkı benim senin için her zaman güçlü olduğum gibi," diye yalvardı kendi gözyaşlarına karşı koyarak. "Özellikle de böyle bir gecede güçlü olmayı sürdürmekte çok zorlanıyorum, Kiera."

"Çok üzgünüm, Em. Senin için buradayım," Aekeira'nın sesi titreyerek ağlamaya başladı, kolları Emeriel'i şefkatle tutuyordu. "Senin için bu kaderi asla istemedim. Belki de haklısın. Belki de kaçmalıyız."

"Aekeira-"

"Deneyene kadar asla bilemeyeceğiz! Bundan nefret ediyorum! Tüm bunları yaşamak zorunda kalmamızdan ve bunu durdurmak için bu kadar çaresiz olmamızdan nefret ediyorum! Bundan nefret ediyorum!" Aekeira hararetle ve kederle haykırdı.

"Her gün korku içinde yaşıyorum, canavarı tekrar memnun etmek için ne zaman gönderileceğimden emin değilim. Haftalar oldu, yani çok yakında olacak." Gözyaşları Emeriel'in omzunu ıslattı. "Yeni kölelerin takdimi için yapılacak tören çok yakında. O kadar çok erkeğe sunulacağız ki, bedenlerimize tecavüz edenlerin sayısını unutacağız. Sizi soyacaklar ve sırrınız ortaya çıkacak. Sonra ne olacak? Sana ne yapacaklar? Her gün korku içinde yaşıyorum, Em."

Emeriel'in yüzünden sessiz gözyaşları aktı.

"Burada kimsemiz yok, Em. Mucizelere güvenemeyiz. Bizi ne bekliyor? Sonsuza kadar böyle mi yaşayacağız? Böyle bir kaderi düşünmek beni parçalıyor." Aekeira hıçkırıklara boğularak ağladı. "Bunların hepsi benim hatam. Navia'dan ayrılmak için asla dua etmemeliydim. O duaları ederken kastettiğim bu değildi Em. En azından Navia'da güvendeydiniz. *Her şeyden* korkarak yaşamak zorunda değildik. Bu Navia'dan daha kötü bir kader."

Gecenin sessizliğinin kucağında birlikte ağladılar.

Aekeira'nın gözyaşları kontrolsüzce aktı, yüzü şişti ve gözleri kızardı. Emeriel'in ellerini tuttu, sıkıca kavradı. "Bırak kaçalım. Bir gün. Deneyelim."

Yirminci Bölüm

TATLI KABUS.

O gece Emeriel, yatağında yatarken gerçek kimliğini gizleyen fiziksel kılıktan kurtuldu. Artık o sadece Emeriel'di, köleye dönüşen prenses.

Gece kıyafetlerini giyerek göğüslerine hafifçe masaj yaptı ve gün boyu kapalı kalmaktan dolayı oluşan ağrıyı dindirmeye çalıştı. Kız kardeşinin sözleri aklından bir türlü çıkmıyordu.

Emeriel bu işe karıştığı ya da Urekai'nin kendisini de satın almasını sağladığı için pişman değildi. Burada kız kardeşiyle birlikte olduğu için pişman değildi.

Ama Aekeira haklıydı. Urai'de onlar için gerçekten kurtuluş yoktu. Sıradan bir pislik gibi muamele görmek artık onların kaderiydi. Hiçbir mucize gerçekleşmeyecekti.

Acı gerçek içine yerleşti ve Emeriel göğsünde, göğüslerindeki rahatsızlıkla ilgisi olmayan keskin bir acı hissetti. Gözyaşlarına tekrar yenik düşmemeye kararlı olan Emeriel, kendini bu tür düşünceleri terk etmeye zorladı.

Onun yerine, yarınki görevlerini düşünmek onu tüketti. Emeriel köleler arasındaki konuşmalardan parçalar yakalamıştı. İş görevlerinin bir kez daha değiştirildiğine dair fısıltılar.

Birisi, yasak odalara giden katların temizlenmesi görevine atanacak kadar şanssız olacaktı.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. *Oh, Tanrım, umarım bu ben olmam.*

Canavarın tekrar yakınında olma fikri bile onu korkutuyordu. Hem de çok.

Uyumak. Uyumam gerek.

Yan tarafına dönerek gözlerinin kapanmasını diledi. Neyse ki yorgunluk kısa sürede onu ele geçirdi ve uyku onu kucakladı.

Canavar onu duvara yapıştırdı, bacaklarını ayırdı ve vücuduna girdi. Emeriel h a y k ı r d ı , başka bir şey yapacak gücü yoktu.

onun vahşi hamlelerine dayanamıyordu.

Devasa erkekliği dar, kaygan girişine girip çıkarken pençeleri vücudunda geziniyor, darbelerinin gücüyle onu duvara çiviliyordu.

Ve o kadar iyi hissettiriyordu ki, yıldızlar gördü. "Bu çok iyi. Daha fazla..." diye haykırdı.

Geri çekilen canavar onun pozisyonunu değiştirerek duvara bakmasını sağladı.

Onu eğerek sonuna kadar soktu ve bir çığlık atmasına neden oldu.

O kadar derindi ki, rahmine doğru bastırdığını, acımasız, cezalandırıcı itişlerle içini dövdüğünü hissedebiliyordu.

Yoğun ecstasy dalgaları onun üzerine çöktü ve dudaklarından zevk çığlıkları atmaya zorladı.

Ve canavar orada durmadı.

Onu tekrar tekrar aldı, kalın, zonklayan üyesi onu uçurumun kenarına sürükledi. Zevk eziciydi, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir his seli.

Onu ele geçirilmiş bir yaratık gibi parçalıyor, durmadan serbest bırakıyordu.

Yine de canavar tatmin olmamıştı. Daha fazlasını alacaktı. Ve daha fazlasını...!

Emeriel sarsılarak ayağa kalktı, nefes nefese kalmıştı. Ter vücudunu sırılsıklam etmişti ve darmadağınık örtüsü, huzursuz hareketlerinin kanıtı olarak bir kenara atılmıştı.

Vücudu dayanılmaz bir sıcaklıkla yanıyor, o kadar yoğun bir uyarılma ile tüketiliyordu ki, bir an için tekrar ateşe düştüğünden korktu.

Sanki rahatlamadan ölecekmiş gibi.

Yorganı üzerine çekerek iç çamaşırlarını çıkardı, parmakları şişmiş, zonklayan klitorisine temas ettiğinde dudaklarından yüksek sesli bir inilti kaçtı.

Çok ıslaktı. Sırılsıklam ve zonkluyordu.

Vücudu, canavarın çatallı dilinin o gece yaptığı gibi onu unutulana kadar yalaması için yalvardı...

Fiske atmak, zevkini göklere haykırana kadar ağrıyan klitorisini emmek için.

"Tanrılar...!" diye haykırdı, zihnindeki görüntü içindeki ateşi söndürülemez bir cehenneme dönüştürdü.

Parmakları umutsuzca çalıştı, vücudu yataktan kalkarken kendini okşadı, zevk onun içinden yükseldi. Çığlıklarını bastırmak için yatağı ısırdı, her şeyin yoğunluğundan bunalmıştı.

İç çekirdeği acı verici bir şekilde boş hissediyor, doldurulmayı arzuluyordu. Bir parmağını içine sokarak bir mutluluk çığlığı attı.

İç kaslarının parmağının etrafında aç bir şekilde kenetlenmesi onu ürküttü. O kadar sıkıydı ki, sanki canavarın canavarca üyesi onu hiç tahrip etmemişti.

Ya canavar bir kez daha bedenim için gelirse? İçime girmeye, beni en ilkel şekilde sahiplenmeye mi ihtiyaç duyuyordu? Ya beni açıp vücuduma girseydi-

Kendinden geçmenin eşiğine geldiğinde şok olmuş bir çığlık attı. Duygu üzerine duygu vücudundan aktı, onu titriyor ve kanalını parmağının etrafında çırpınıyor bıraktı. Zevk dalgaları hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Emeriel sonunda gözlerini açtığında kendini tuhaf hissetti.

Yorgunluk bastırıp uyku onu bir kez daha çağırdığında bile gözyaşları sel oldu.

Hain zihni, kendi bedeni tarafından ihanete uğramıştı.

Tanrı aşkına, onun nesi vardı? Vücudu o canavardan daha fazlasını nasıl isteyebilirdi?

Yukarıdaki ışıklar, ben bir ucubeyim.

Bölüm Yirmi Bir

CANAVARLA BİR GÜN

Emeriel'e ek binanın zeminini temizleme görevi verilmişti.

Monoton bir işti ama yine de minnettardı. Zamanını tavernada geçirmekten çok daha iyiydi.

Birinci ve ikinci katları tamamladıktan sonra Emeriel kendini üçüncü katta buldu.

Henüz tüm koridorlara ve varış noktalarına aşina olmadığından, temizlediği katın nereye çıktığını keşfettiğinde şaşırdı.

Tanıdık tabloları ve ürkütücü koridorları tanıdı.

Dördüncü kanat.

Yasak odalar ikinci koridorun içindeydi. Tüyleri diken diken oldu.

O koridoru olabildiğince çabuk temizlemeli ve bu işi bitirmeliydi. Ne kadar erken, o kadar iyi.

Emeriel çalı çırpıdan yapılmış süpürgesini sıkıca kavradı ve işine devam etti. Kıllar soğuk taşların üzerinde gezinerek toz bulutlarını karıştırdı. İlerledikçe toz almak ve temizlemek için giysi parçalarını kullandı.

Yasak odalara ulaştığında durdu, askerlerin yokluğunu ve yere saçılmış el değmemiş yemek tepsilerini fark etti.

Burası neden bu kadar ıssızdı? Sabah olmuştu ve Büyük Lord Vladya saraydaydı, bu yüzden askerlerin olmaması için bir sebep yoktu.

Belki de canavarın yeri değiştirilmişti?

Emeriel dayanamadı. Heybetli metal kapılara varana kadar bacakları içgüdüsel olarak hareket etti. Nefesi kesildi ve iki adım geri gitti.

Meşe kapı ardına kadar açık duruyordu ve arkasında canavarın gözleri Emeriel'e kilitlenmişti.

"Gidebilirim," diye fısıldadı yüksek sesle. "Bu salondan ayrılabilir ve temizliğimi çoktan tamamlamış gibi davranabilirdim."

Başını sallayarak çevresini gözden geçirdi. Gitme umudu yok olmuştu.

Duvarlarda asılı iki tablo toz içindeydi ve taş duvarın iyice silinmesi gerekiyordu. Koridorun sonundaki aslan başı da aynı derecede bakımsız görünüyordu. Ve zeminin kendisi...

Gergin bir şekilde dudağını ısırdı ve canavara bir kez daha baktı.

Hareketsiz kaldı ama bakışları hâlâ onun üzerindeydi. Bir zamanlar tembel sarı olan gözleri şimdi ardına kadar açıktı.

Emeriel bekledi ve *bekledi*. Ancak canavarın kendisine saldırmayacağı belli olunca rahatlamaya başladı ve temizliğine başladı.

Arada sırada canavarla göz göze geliyordu. Her hareketini izleyen delici sarı gözler dışında başka hiçbir hareket yoktu.

Öyle bir noktaya gelmişti ki Emeriel kendini işine o kadar kaptırmıştı ki neredeyse kapıların ardındaki vahşi yaratığı unutacaktı. Süpürgelerin şakırtısı ve ara sıra metalin taşa çarparak çıkardığı sesler havayı dolduruyordu.

"Burada ne yapıyorsun köle? Ölmek mi istiyorsun?"

Emeriel'in kafası önünde dikilen ve ters ters bakan bir Urekai askerine kaydı. "Bu salonu temizlemek için görevlendirildim."

"Ölmek isteyen aptal insanlar," diye mırıldandı asker nefesinin altından. "Tamam. Ama çabuk ol ve hemen git."

Sorun değil, seni aptal. "Anlaşıldı. Bu tabaklar ne için?"

"Büyük kral için yemek. Üçüncü hükümdarın emri. Sarayda işi bitince, gelip ilgilenecek. Hiçbirine dokunmayın."

Büyük Lord Vladya canavarı mı *besliyor*?

"Canavarın yemesi için neden orada olması gerekiyor? Yiyecek içeri alınıp yaratığın yemesine izin verilemez mi?" Emeriel, canavara sunulan yiyecekler arasında çiğ et de olduğundan emindi.

"Bazen vahşi hayvan yemek yemeyi reddeder. Birkaç asker onu beslemeye çalışırken öldü." Asker otoriter bir tavırla Emeriel'e baktı. "Tepsileri boş ver ve görevine odaklan köle."

"Emrettiğiniz gibi." Emeriel başını eğdi, sonra asker mırıldanarak uzaklaşırken temizliğine devam etti.

Saatler geçtikçe, yaratık Emeriel temizlik yaparken ona saldırmak için hiçbir harekette bulunmadı ve işi bittiğinde korkusu biraz azalmıştı.

Belki de yaratığın bir tür rutini vardı; içgüdülerinin belirli ihtiyaçları talep ettiği belirli bir zaman ya da gün.... Belki de bugün azgınlaştığı gün değildi.

Bu bir bakıma mantıklıydı. Aekeira'nın neden her zaman gönderilmediğini ve kan sahibinin neden sadece ara sıra ziyaret ettiğini açıklıyordu. Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve son korkularını da yatıştırdı.

Yorgun düşen Emeriel kısa bir mola vermeye karar verdi.

Güvenlik ve huzur bulmak için hem kölelerin hem de efendilerin vebadan kaçar gibi kaçındıkları bir yerden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Emeriel heybetli metal kapıların önünde yere oturdu, bacaklarını altına katlayarak kapı ile arasında biraz mesafe bıraktı.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamıyorsun, değil mi? Bazen, bir zamanlar büyük büyük kral olduğuna inanmak çok zor," diye yüksek sesle konuştu. "Muhtemelen insanlardan nefret etmek için Büyük Lord Vladya'dan bile daha fazla sebebin var."

Vahşi yaratık yere uzandı, çenesini yere dayadı ve hâlâ Emeriel'i izliyordu.

"Bahse girerim bana ne yaptığını hatırlamıyorsundur bile. Neden yaptın bunu? Neden ben?" Emeriel başını salladı. "Anlamıyorum. Ama beni en çok şaşırtan şey, o geceden beri başıma gelmeye başlayan tuhaf şeyler. Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor, Yüce Kral."

Bu sözleri fısıldamak onları fazlasıyla gerçek kıldı ve kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Neden vücudum size tepki veriyor? Neden rüyalarımda seni görüyorum? Neden sürekli seni düşünüyorum? Neden bedenim... neden bedenim seni daha çok arzuluyor?"

Emeriel'in dikkati yakındaki yiyeceğe kaydı.

Etti ama yanındaki kadar çiğ değildi. Ayağa kalkarak dikkatle tepsiden bir tabak aldı. Aroma duyularını kışkırtarak yukarı doğru yayıldı.

"Bunu yiyebilirim, değil mi?" diye sordu yüksek sesle, hâlâ bifteğe bakıyordu. Başını kaldırdığında bir nefes nefese kaldı.

Canavar önceki yerini terk etmiş, yakınında duruyordu. Kolayca uzanıp Emeriel'i yakalayabilirdi.

Buraya gelmemeliydim. Askerin sözünü dinleyip gitmeliydim.

Korku onu olduğu yere mıhladı, artık kaçmanın bir anlamı yoktu. Yaratık kolayca kurtulabilir ve onu yakalayabilirdi.

Gözlerini kilitlediler, gergin bir sessizlik onları sardı.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, canavar yere çömeldi, oturdu. Beklemeye başladı.

Emeriel'in içini bir rahatlama dalgası kapladı ama yine de gitmek için harekete geçti.

Canavardan gelen alçak bir gümbürtü onu olduğu yerde durdurdu. Çaresizce, ne yapacağından emin olamadan olduğu yerde kaldı.

Sonunda dikkatlice kendini yere bıraktı ve yaratığın herhangi bir tepki verip vermeyeceğini izledi. Onu rahatlatacak şekilde, yaratık hiçbir şey yapmadı.

Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

"Bak, seni kızdırdığımı biliyorum. Mahremiyetinizi ihlal ettim ama..." Emeriel durakladı ve canavarın dikkatle elindeki yiyeceğe baktığını fark etti.

Kahretsin. Tabii ki tabağı elime almamalıydım.

Bilinmeyen bir güç tarafından yönlendirilen Emeriel ayağa kalktı, bacakları kendi kendine hareket ederek onu canavara yaklaştırdı.

"Yemek ister misin?" diye sordu ve bifteği ona doğru fırlattı.

Vahşi yaratık bifteğe baktı, sonra Emeriel'e baktı ve başını eğerek bir ısırık aldı.

Şaşıran Emeriel bir parça daha et fırlattı. Ve sonra bir tane daha.

Canavar hepsini yuttu ve Emeriel'in içine bir zevk dalgası yayıldı.

Ne olduğunu anlamadan canavarı beslemeye başlamış.

Lord Zaiper, "Saray işleriyle ilgilenmeni engelleyen garip bir rahatsızlığın kurbanı olduğunu düşünmeye başlamıştım," dedi ve aletini masanın üzerinde yatan kızdan rahatça çekti. Kızın vücudunu çevirerek tekrar içine soktu.

"Meşguldüm." Lord Vladya, Zaiper'in hareketlerine kısa bir süre baktı, dudaklarını büzdü, başını salladı ve tahtına doğru ilerledi. "İğrençsin."

Zaiper kurt gibi sırıtarak, "Bu güzel sabahta hıncını benden çıkarma," dedi. "Farklı bir şeyler arzuluyordum."

"Artık ölü bedenleri mi beceriyorsun?"

"O ölü değil. Sadece uyuşturularak uyutulmuş. Bir süredir onları hareketsiz arzuluyordum. Bilirsin, biraz heyecan katmak için. Ve arzuladığım şeyi kendimden asla esirgemem."

"Lord Ottai nerede?"

Zaiper kalçalarını tekrar tekrar pompaladı ve kızın kalçalarına vurarak bir zevk iniltisi çıkardı. "Hiçbir fikrim yok. Geç kalıyor. Muhtemelen Morina'dan biraz almıştır."

"Seksten bıkmadın mı, Zaiper? Ara sıra ara veren diğerlerinin aksine, son dört bin yıldır durmaksızın seks yapıyorsun."

İtme. "İnsan hayatın en büyük zevklerinden birinden bıkmaz, Lord Vladya." İt. İt. "Bu kadar çok seçenek varken olmaz. Sizin gibi bağlılık isteyenleri ya da Ottai gibi yüzyıllardır bağlılıklarını sürdürenleri asla anlayamıyorum. Birine bağlı kalmaktansa çeşitliliği tercih ederim."

O anda kapı açıldı ve Büyük Lord Ottai odaya girdi. "Ne kaçırdım?" Bakışları Zaiper'in üzerine düştü ve kaşlarını çattı. "Bu maskaralıklar için çok erken, Lord Zaiper. Şimdi de nekrofili mi yapıyorsunuz?"

Zaiper gözlerini devirdi. Birkaç hamleden sonra hareketsiz bedenin içinde doruğa ulaştı. Kendini temizledi ve muhafızlardan birine köleyi çıkarması için işaret verdi. Ardından kıyafetlerini düzeltti ve kendi tahtına doğru ilerledi.

"Pekâlâ beyler," dedi Zaiper. "Geç kalanlar da aramıza katıldığına göre, artık güne başlayalım.

"Ziyafete sadece üç gün kalmışken, o gün yeni bir kölenin takdim edilmesini öneriyorum," dedi Büyük Lord Zaiper.

"Takdim töreni olmak zorunda mı? Bu törenden hiç hoşlanmıyorum," diye yanıtladı Büyük Lord Ottai ve üçüncü hükümdardan destek istedi.

Ancak Büyük Lord Vladya tamamen sıkılmış ve ilgisiz görünüyordu.

"Neden? Halkımızın alabileceği tüm mutluluğa ihtiyacı var. Lordlar bu ritüeli çok seviyor ve çoğu da hevesle bekliyor. Bu törenden vazgeçmek için iyi bir neden yok," diye ısrar etti Zaiper.

"Lord Vladya, siz ne düşünüyorsunuz?" Ottai, Lord VLadya'ya baktı.

"Her iki durumda da umurumda değil." Vladya bir askerin az önce getirdiği parşömeni açtı. Bir başka asker de elinde hokka ve tüy kalemle hızla yaklaşmak için işaret verdi. Vladya tüy kalemi aldı, açık hokkaya daldırdı ve parşömene bir şeyler karalamaya başladı. "Nasıl istersen öyle yap."

"Görüyorsunuz, Lord Vladya bile aynı fikirde," diye devam etti Zaiper. "Demek istediğim, erkeğin biraz dinlenmeye ve eğlenmeye ihtiyacı var. En son ne zaman eğlendi?

kendisi mi? Başka bir kan sahibine bağlanmış ve çocuk doğurmak üzereyken, onun bedenine düşkün bile olmayabilir."

Ottai sert bir bakışla Zaiper'e sitem ederek, "Lütfen bana hâlâ Adissa'ya bindiğini söyleme," dedi.

"Kan ev sahibim mi?" Zaiper kollarını kavuşturarak sırıttı. "Ne düşünüyorsun?"

"O bir başkasına bağlı. İki çocuğu var." Ottai başını salladı. "Yani? Buna karşı bir yasa yok. Elimizden bir şey gelmiyor. Bu çok zor.

İnsanın bedeni çaresizce arzuladığında mantıklı olmak zor," dedi Zaiper. "Ayrıca, bunun için adeta yalvarıyor."

Ottai, "Onu feromonlarla sarhoş ediyorsun; başka seçeneği yok," diye uyardı. "Ondan beslenirken iksirinizi ona pompalamamayı seçebilirsiniz."

"Mmm," Zaiper başka bir sırıtma ortaya çıkmadan önce bu fikri düşünüyormuş gibi yaptı. "Peki bunun neresi eğlenceli?"

Ottai derin bir iç çekti, teslim olmuştu. "Sen kurtuluşun ötesindesin, Zaiper. Sadece kendini düşünüyorsun."

Zaiper el sallayarak onu başından savdı. "Yaklaşan sunuma gelince, iki oturum düzenleyeceğiz. İlki ziyafette gerçekleşecek. O gün tüm köleleri tanıtmamız mümkün olmayabilir. Bu nedenle, ikinci tanıtımın ilk sunumdan dört gece sonra yapılması planlanıyor."

Ottai başını salladı. "Her yıl ruhumuzdan geriye kalanları kaybediyoruz. Biz büyük lordlar, umutsuzluğumuzun derinliklerinde kalmak yerine halkımızı birleştirmek, onları yeniden doğru yola sokmak için çabalamalıyız. Daemonikai bize olanlardan memnun olmayacaktır."

Vladya'nın zarif eli parşömenin üzerinde ritmik bir şekilde hareket ederken durakladı. Başını kaldırıp bakmadı ya da Ottai'nin sözlerini onaylamadı ama eli, karalamaya devam etmeden önce birkaç uzun saniye boyunca hareketsiz kaldı.

Bu sırada Zaiper, Ottai'nin endişelerini elinin tersiyle itti. "Büyük kralın ölmüş olması talihsizlik ama yaşayanlar hayatlarına devam etmeli. Şu anda hayatlarımızda kesinlikle yanlış bir şey yok. Halkımızın her zaman böyle yaşaması gerekiyordu."

Ottai ona baktı.

"İnsanlar sadece kötü değil; bizden aşağılar. Sonsuza kadar bize hizmet edecekler." Sırıttı. "Bu sunumu sabırsızlıkla bekliyorum." Büyük Lord Zaiper'in gözleri parladı. "İlgilendiğim özel bir köle var."

"Dur tahmin edeyim, getirdiğimiz insan soylular mı? Kardeşler mi?" Ottai sordu.

"Doğru tahmin ettin Ottai. Oğlan oldukça çekici, ama kız... soyunduğunda görülmeye değer."

Vladya bu söz karşısında kaskatı kesildi, içinden öfke fışkırıyordu. "Kız değil," diye ağzından kaçırdı, sözleri dudaklarından çıktığı anda pişman oldu.

Ottai ve Zaiper şaşırmış görünüyorlardı ama Vladya'nın yarısı kadar bile şok olmamışlardı.

"İnsan kızla mı ilgileniyorsun? Sen mi?" Ottai haykırdı.

"İlgilenmiyorum," dedi Vladya sakince ve sesinin sakinliğini korumasından dolayı rahatlamıştı. Karalamaya devam etti. "O vahşilere ait."

"Saçmalık. Bu gibi meseleler seni ilgilendirmez. Birlikte olduğun neredeyse her köleye, her bakireye sahip oldum ve sen hiç kılını bile kıpırdatmadın." Zaiper'in bakışları daha delici ve şüpheci bir hal aldı. "Bu kız farklı mı? Onu istiyor musun?"

Vladya kendi kolunu daha çabuk keserdi.

Askere işaret etti, o da öne çıkıp parşömeni ondan aldı. Tahtından kalkarak Zaiper'e yaklaştı ve önünde durdu. "Eğer bundan bir daha bahsedersen, vereceğim cevaptan hiç hoşlanmayacaksın."

İkinci hükümdarın yüzü temkinli bir ifadeye büründü ve boğazını temizledi. "Bu kadar ciddileşmeye gerek yok. Tamam, kıza karşı bir ilginiz yok. Bu benim için iyi bir şey, çünkü ya ona ya da oğlana sahip olmayı düşünüyorum. O yüzden üzerinde durmayalım. Böyle şeylere gerek yok."

Ottai şaşkınlıkla Vladya'ya baktı ama Vladya onu görmezden gelerek tahtına döndü ve bir kez daha üzerine oturdu.

Havada garip bir sessizlik vardı.

"Neyse, hazırlıkları konuşalım," diyerek Lord Ottai nihayet gerginliği bozdu.

Toplantıdan sonra Büyük Lord Vladya'nın ruh hali yasak odalara doğru ilerlerken daha da karardı. Koridorun köşesini döndüğünde bacakları aniden durdu. Boş tabaklarla dolu tepsiler duvarda özenle dizilmişti.

Dikkatle yaklaşırken kaşları çatıldı. Daemonikai barikatın arkasında her zamanki pozisyonunda çömelmişti ama canavar derin bir uykudaydı. Her zaman iyi beslenmiş bir karnı takip eden derin bir uyku.

Birisi canavara yemek yedirmeyi başarmıştı. Boş tabakların oda yerine koridora yerleştirilmiş olmasına bakılırsa, bu kişi

sadece canavarı beslemeyi başarmış ama aynı zamanda onu elle beslemişti.

Büyük Lord Vladya konuşamayacak kadar şaşkındı.

Sonunda sesini bulduğunda "Yaz," demeyi başardı.

Güvendiği askeri köşeden çıktı. "Evet, Ekselansları?"

"Binayı boşaltmaları için emir verdiğinizde görevdeki tüm muhafızlar ayrıldı mı?"

"Evet, lordum. En son ben ayrıldım."

Vladya'nın bakışları başka ayrıntılara takıldı. Çevre daha temiz görünüyordu. Tablolar yeni alınmış gibi görünüyordu. Duvarlar sanki yeniymiş gibi parlıyordu ve yontulmuş aslan başı bile ışıldıyordu. "Burada çalışması için bir köle görevlendirmişler."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Yaz. "Burası şaşırtıcı görünüyor. Neredeyse eski günlerdeki gibi..." Sözlerini aniden yarıda kesti, şüphesiz sözlerinin uygunsuzluğunun farkındaydı. Bilgelik sahibi hiç kimse eski günlerden bahsetmeye cesaret edemezdi, özellikle de Büyük Lord Vladya'ya. "Yoldan çıkmış dilim için affınıza sığınıyorum lordum."

Lord Vladya onu el sallayarak uğurladı, aklı başka yerdeydi. Eskiden Abyss topraklarıyla ilgilenen tüm köleleri bizzat kovmuştu, toz birikmesinden hoşlandığı için değil, açıklanamaz bir nedenden ötürü Daemonikai'nin canavarı onların varlığında son derece tedirgin oluyordu.

Vahşi yaratık birçok kez serbest kalmış ve birkaç köleyi parçalara ayırmıştı. O zamandan beri, bu alanda herhangi bir çalışmayı durdurmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Aradan birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen -üç ya da dört, izini kaybetmişti.

Tamamen şaşkına dönmüştü. Birisi burada saatlerce çalışmış, etrafı iyice temizlemiş ve canavar tarafından parçalanmaktan kurtulmayı başarmıştı. Ve yaratık bu kişiden yiyecek kabul etmişti.

"Burada çalışan kölenin kimliğini öğrenmek istiyorum. Bu köle hakkında gerekli tüm bilgileri toplayın ve bana getirin. Av gezisinden döndüğümde detayları öğrenmek istiyorum."

"Emredersiniz, Lordum."

Vladya şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla, ruh hali biraz düzelmiş olarak oradan ayrıldı.

Yirmi İkinci Bölüm

SAKLANACAK YER YOK

Tanıtım gecesinden önceki gece, mayın tarlasındaki işini bitiren Emeriel, ormanda gözlerden uzak, gölgeler içinde, sırtını bir ağaca dayamış, bakışlarını nehre dikmiş bekliyordu. Banyo yapmayı çok istiyordu ama önce herkesin gitmesi gerekiyordu.

Kalenin çok sayıda köleyi barındırdığı ve abdest almaları için sadece bir nehir tahsis edildiği düşünüldüğünde, günün herhangi bir saatinde her zaman bir veya iki köle mevcuttu. Bu da çoğu kölenin mahremiyete çok az önem vermesine, nehirdeki diğerlerine katılmasına ve kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmesine yol açıyordu.

Emeriel genellikle nehrin güvenliğini sağlamak için geceye, hatta gece yarısına kadar beklerdi. Ancak bu gece özellikle zorlayıcı oldu, çünkü kölelerin yaklaşmakta olduğu haberi herkese ulaşmıştı.

Bu hatırlatma karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Emeriel bir gün önceki duyurunun etkisinden henüz kurtulamamıştı. Yıkanan kölelerin heyecanlı telaşını gözlemlediğinde, kendisinin aksine çoğunun bu tanıtımdan dolayı sevinçli göründüğünü fark etti.

Emeriel, mayın tarlasında birlikte çalıştığı kölelerden biri olan Martha'nın günün erken saatlerinde çalışırken söylediklerini düşündü.

"Eğer bir lordun dikkatini çekersen, seni satın almak için ferman çıkarabilir, bilmiyor musun? Seni kişisel kölesi yapabilir. Artık ağır işlerde çalışmak yok, dayak yemek yok. Bir metres gibi şık giyinir ve sadece bir lorda hizmet edersin! Ah, bir lordun beni seçmesini nasıl da arzuluyorum!"

Emeriel bu fikri düşünürken gözlerini gece gökyüzüne dikti. Yarım ay güzelliğini yayarken yıldızlar yukarıda kümelenmişti. *Bir lordun onu seçmesi gerçekten bu kadar korkunç olur muydu?*

Bu düşünceyle alay etti. Eğer lord erkeklere ilgi duyuyorsa -ki Emeriel duymuyordu- sonrasında öyle bir hayal kırıklığına uğrardı ki

Emeriel'in idamını emredebilirdi, değil mi?

Bunun gerçekleşmediğini varsaysak bile, Emeriel hayatının bacaklarını açmak etrafında döndüğü, her gün rastgele bir Urekai tarafından cinsel zevk için kullanıldığı fikrine katlanamazdı. Tüm varlığı buna indirgenmişti.

Yerdeki yaprakların hışırtısı onu yakınlarda birinin varlığına karşı uyardı. Başını kaldırdığında Aekeira'nın kendisine doğru yürüdüğünü görünce rahatladı.

Kız kardeşi nazik bir gülümseme sundu, o da karşılık verdi ve Aekeira'ya yük olmamak için endişelerini gülümsemenin arkasına gizledi.

"Nehir yavaş yavaş boşalıyor," dedi Aekeira aralarındaki mesafeyi kapatarak.

"Burada ne yapıyorsun?" Emeriel bir an için bir Urekai askerinin tesadüfen karşılarına çıkıp Aekeira'yı güney kanadından fazla uzaklaştığı için azarlayabileceğinden endişe ederek etraflarını taradı.

"Endişelenmeyin; Madam Livia bana izin verdi. Bu gece seninle yıkanmak istiyorum." Aekeira onun yanına yerleşti.

"Odanızda muhteşem bir banyo düzeniniz var Keira," diye iç geçirdi Emeriel. "O oda canavarın hizmet kölesi olarak sana tanınan tek lüks ve bunun tadını sonuna kadar çıkarmalısın. Burada olmamalısın."

"Oh, sus. Birlikte yıkanmak istiyorum, tıpkı sayısız yaramazlık yaptığımız eski günlerdeki gibi." Aekeira'nın gülümsemesi genişledi. "Kral Orestus'un bahçesinde çöpçü avına çıktığımız zamanları hatırlıyor musun?"

Hiç beklenmedik bir anda Emeriel'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. *Nasıl unutabilirdi ki?* "O kadar öfkelenirdi ki yüzü kıpkırmızı olurdu. Onun değişen ten rengine tanık olmak her zaman eğlenceliydi."

"Ne güzel günlerdi onlar."

Emeriel, "O zamanlar ormana gider ve gün boyu savaşıyormuş gibi yapardık," diye ekledi.

"Annem bir keresinde bizi aramak için çok endişelenmişti. Bundan hiçbir zaman gurur duymadım."

"Aynı şekilde. Ama biz çocuktuk." Emeriel kız kardeşine baktı. "Annemi özlüyorum."

Aekeira'nın gülümsemesi kederli bir hal aldı. "Ben de öyle. Eminim ki o göklerde yaşıyor, bizi izliyor ve güvende tutuyor."

Hayır, Emeriel bundan emin değildi, bu yüzden sessiz kaldı. Bu belirsizlik kız kardeşinin yüzüne de yansımıştı.

Ay ışığı altında, ölmüş sevdiklerinin yaşayanları izleyip koruduğuna dair tüm o öğretiler -Emeriel bu iddialardaki sahteliği algılamaya başlamıştı.

Ebeveynleri onları gerçekten gözetmiş olsaydı, paylaştıkları bu acımasız kaderde en azından bir nebze şansla karşılaşırlardı, değil mi?

"Tanıtımla ilgili olarak..." Aekeira'nın sesi düşüncelerini böldü. "...Herkesin soyunmaya zorlanmayacağını duydum. Lordlar gözlerine çarpanları seçecek ve onları soyacak. Kim bilir, belki de seni asla seçmezler. Ya da belki de lordlar bir erkeği seçmekte tereddüt edeceklerdir?"

Emeriel bir homurtu daha çıkardı. "Urekai, ister erkek ister kadın olsun, binmek istedikleri kişi için arzularını gizlemez. Bunu sen de biliyorsun. Ben daha çok senin için endişeleniyorum, Kiera. Daha fazla acı çekmeni istemiyorum."

"Kendim için endişelenmiyorum. Senin için korkuyorum. Yarın o mahkemede yaşanacaklardan dehşete düşüyorum." Bundan sonra onları bir sessizlik kapladı.

"Gelin artık, herkes ayrıldı. Hadi yıkanalım," dedi Aekeira ve Emeriel'in kabul ettiği elini uzattı.

Birlikte nehre doğru yol aldılar.

Aekeira banyoları boyunca tetikte kaldı. Emeriel zamanının çoğunu vücudu nehre batmış, sadece başı suyun üzerinde geçirmiş olsa da, Aekeira kendini koruyucu bir şekilde konumlandırdı ve onu her zaman herkesin görüşünden korudu.

Kölelerin resmi kıyafetlerini giymiş bir halde sarayın önünde duruyorlardı. Dizlerine ancak ulaşan kısa, vücuda oturan bir elbise.

Devasa avlunun bir tarafında toplanmış, gözleri yuvarlak masanın etrafında oturan lordlara sabitlenmiş, önlerine cömert bir ziyafet serilmişti.

Masa bol miktarda çiçekle süslenmişti ve bazı lordlar kendi kölelerini getirmişlerdi; efendilerinin ayaklarının dibinde yemek yemeleri için boyunlarına eşsiz tasmalar takmışlardı.

Emeriel şaşkınlık ve dehşet içinde Urekai Büyük Yüksek Mahkemesi'ne baktı.

Daha önce hiç bu kadar çok lordun bir araya geldiğini görmemişti.

Hepsi şık giyinmişti ama önlerindeki insanlara bakarken gözlerinde nefret ve zalimlik ışıltısı vardı.

Müjdeci büyük lordların girişini anons ederek herkesin ayağa kalkmasını ve zaten ayakta olanların da doğrulmasını istedi. Heybetli kapılar açıldı ve üçlü içeri girdi.

Alışılagelmiş beyaz giysilerine bürünmüş olan bu üçlünün dökümlü kumaşları zarafet saçıyor, altın işlemelerle süslenmiş olmaları da görkemli görünümlerine katkıda bulunuyordu.

İroni Emeriel'in gözünden kaçmamıştı. Bu erkekler bembeyaz cübbeler giymişlerdi ama kalpleri kömür gibi kapkaraydı.

Kalabalık onları takip etmeden önce tahtlarındaki yerlerini aldılar. Onlar yerleşirken, saygıdeğer Tören İşleri Lordu ayağa kalktı ve yüksek mahkemeye hitap ederken dikkatleri üzerine çekti.

"Hanımefendiler ve beyefendiler, bugün sadece geleneksel ziyafet törenimiz için değil, aynı zamanda Urekai'nin geçtiğimiz yıl edindiği yeni köleleri tanıtmak ve ortaya çıkarmak için de bir araya geldik. Bu toplantı geleneklerimizin devamlılığının ve asil hanemizin genişlemesinin bir kanıtıdır. Bu neşeli etkinliğe katılırken, krallığımızın refahını ve büyümesini kutlayalım."

Lord yerine otururken kalabalıktan onay sesleri yükseldi. Başka bir lord devam etmek için ayağa kalktı ve Emeriel'in zihni sürüklendi. Sinirleri bozulmuş, ağzı kurumuş ve avuçları terlemişti.

Bugün göğsüne sarılan bağlayıcı kumaş son derece sıkıydı, bol olmayan tek tuniğin altında göğüslerini gerçekten düzleştirmek için tasarlanmıştı.

Aekeira'nın eli onunkini örttü. Ona baktı ve gergin gülümsemesinde teselli buldu. Kız kardeşinin iyiliği için duyduğu korkuya rağmen, onun yanında olması teselli veriyordu.

"Şölen başlasın!" diye anons eden ses Emeriel'i şimdiki zamana geri çekti. Başlar onaylarcasına sallandı ve alkışlar salonu doldurdu. İşler iyi gidiyor gibi görünüyordu-şimdiye kadar kimse köle çağırmadı. Belki de her şey daha da iyi olacaktı-

"Sen, sen ve sen," diye gürledi bir lordun sesi, parmağıyla aynı anda üç köleyi işaret ederek. "Soyunun."

Köleler bir adım öne çıktı ve soyunmaya başladı. Emeriel gerginliğini yuttu, elleri destek için Aekeira'nın ellerini sıktı.

Komutlar korosuna bir başka lord daha katıldı. "Sen, dalgalı kumral saçlı olan. Bir adım öne çık. Soyun." Sesi acımasız, bakışları soğuk ve değerlendiriciydi.

Kumral saçlı köle itaat etti, adımları tereddütlüydü ama salonun ortasına doğru ilerlerken itaatkârdı. Tuniği omuzlarından kayarak çıplaklığını odaya gösterdi.

Durmadı. Talepler sel gibi akıyordu.

"Bana sırtını göster."

"Yavaşça arkanı dön."

"Bakalım tutmaya değer misin?"

Daha fazla köle çağrıldı ve daha fazla giysi döküldü.

Bazı lordlar emirlerini oturdukları yerden vermeyi tercih ediyor, hesapçı gözlerle izliyorlardı. Diğerleri ayağa kalktı ve yırtıcı h a y v a n l a r gibi sinsice dolaşarak köleleri pazardaki sığırlar gibi inceledi.

Eller uzanıyor, etleri yokluyor, göğüslerin üzerinde duruyor, sırtları kavrıyordu. İncelemede dokunulmadık yer bırakılmıyordu. Eğer lordlar hissettiklerini beğenirlerse, köleye soyunmasını emrediyorlardı.

Salon kısa sürede ziyafet ve "kutlama" ile doldu. Çıplak bedenler efendilerinin önünde diz çöküyor, alaycı kahkahalar havayı doldururken oral zevk vermeye zorlanıyordu. Diğerleri yuvarlak masanın üzerine çırılçıplak yatırılmıştı, elleri leş toplayan akbabalar gibi açıkta kalan tenlerinin üzerinde geziniyordu.

Bazıları eğildi, Lordlar onları arkadan yakaladı. Birkaçına podyuma çıkmaları emredildi, titreyen formlarına kalabalığın alkışları eşliğinde dans etmeleri emredildi.

Emeriel, varlığının her zerresi bunu istese de gözlerini kaçıramıyordu. İğrençti. Aekeira'ya sarıldı, o kadar gergindi ki başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Gece ilerledikçe, bir zamanlar sunumda duran kalabalık köle grubu sadece birkaç kişi kalana kadar seyreldi. Açıkta. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Ve sonra her şey oldu.

Büyük Lord Zaiper'in bakışları bir şahininki kadar keskin bir şekilde Emeriel'e kilitlendi. Büyük Lord'un parmağı kalktı ve hiç şaşmadan onu işaret etti. "Çocuk. Soyun."

Emeriel'in dünyası altüst oldu, nabzı kulaklarında uğuldadı.

Duyulmak için seslerini yükseltmek zorunda kalan diğerlerinin aksine, büyük lordlar emirlerini sabit bir tonda söylediler, ancak ağırlığı salonu susturdu. Bütün gözler ona çevrilmişti.

Hareket edemiyordu. Ayakları sanki kök salmış, onu olduğu yere sabitlemiş gibiydi. Kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki kimsenin duymaması mucizeydi. Bakışları odanın içinde gezinerek bir çıkış yolu aradı ama yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı yanındaki köle. Sesi keskin ve acildi. "Kafanı kaybetmek mi istiyorsun? İlerleyin ve soyunun!" Kadının fısıltısı bir kırbaç gibi geldi ve onu felç halinden çıkardı.

Emeriel kafasını lordların ziyafet çekmesi için bir tepside sunmak istemedi, bu yüzden bacakları gücünü buldu ve ileri atıldı.

Açıkta, titreyen parmakları tuniğinin eteğine uzandı ve soyunmaya başladı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LORDLARIN YUVARLAK MASASINDA

Emeriel tuniği üstünden çekip alamadan, Aekeira onun önüne geçerek görüş alanını kapattı.

"Önce ben gidebilir miyim, Majesteleri?" Aekeira kekeledi, sesi endişe doluydu.

Üç büyük lordun bakışları Aekeira'nın üzerine düştü. Az önce yaptığı şey bir iğrençlikti. Bir saygısızlık.

Bir kölenin herhangi bir lorddan istekte bulunması ya da onların emirlerine müdahale etmesi yasaktı. Aekeira az önce kölelerin iki temel kuralını çiğnemişti.

"Ne yapıyorsun Keira!" Emeriel endişeyle kız kardeşinin arkasından fısıldadı.

Büyük Lord Zaiper tahtında öne doğru eğildi, kaşları çatılmıştı. "Ama ben çocuğa soyunmasını emrettim. Ne cüretle bir kraliyet emrini bölersin?"

"Bu kadar cüretkâr olduğum için özür dilerim ama sizin için soyunmak istiyorum Majesteleri," diye ısrar etti Aekeira soğuk bir sesle, sesi fırtına gibi cüretkârdı. Elindeki hafif titremeyi sadece Emeriel fark etti. "Lütfen bu onuru bana bahşedin."

"Mmm," Büyük Lord Zaiper onu dikkatle inceledi ama Aekeira kararından vazgeçmedi.

Ancak Emeriel'i en çok korkutan Büyük Lord Zaiper'in bakışları değildi. Büyük Lord Vladya'nın kız kardeşine bakma şekliydi.

Yüzünde neredeyse hiçbir ifade yoktu ama gözlerinde kopan fırtına Emeriel'in tüylerini diken diken etmişti.

Aekeira, Büyük Lord Vladya'nın dikkatini çekecek ne yapmıştı?

"Pekala o zaman. Çocuk benim için daha sonra soyunabilir. Madem dikkatimi çekmeye bu kadar heveslisin, küçük cesur şey, artık senindir. Benim için soyun," dedi Büyük Lord.

Zaiper, yüzünde kimseyi kandırmayan yırtıcı bir hoşgörü gülümsemesiyle ilan etti.

Hiç şüphesiz Aekeira'yı yaptığı şeyi yapmaya cesaret ettiği için cezalandıracaktı.

Aekeira, Emeriel'in elini tamamen bırakmadan önce son bir kez daha sıktı ve soyunmaya başladı.

Şiddetli koruma ihtiyacının en büyük korkuyu bile nasıl azaltabildiği ve cesaret aşılayabildiği büyüleyiciydi.

Bu tören başladığında, Aekeira'nın tek arzusu ortama uyum sağlamaktı. Fark edilmekten kaçınmak. Kölelerin çoğu lordların emirlerine uymak üzere seçildiğinde ve kendisi fark edilmeden kaldığında rahatladı.

Her şey yolunda görünüyordu. Ta ki Em'e bu emir verilene kadar.

Şimdi, Aekeira küçük kız kardeşinin elini tamamen bıraktı ve soyundu.

Aekeira diğer kölelerle meşgul olmayan lordların dikkatini çekmişti ve şimdi giysilerini çıkarırken sayısız göz ona dikilmişti. Karşılarında çırılçıplak duruyordu.

Büyük Lord Zaiper'in gözlerini kaplayan şehvet, Aekeira'nın içinde hissettiği öfkeyi bir anlığına gölgede bıraktı. Etkileyici mırıltıların sesi etrafında yankılandı ama Aekeira bunların kaynağını araştırmak için dönmekten kaçındı.

"Yaklaşın," diye emretti Büyük Lord Zaiper.

Aekeira aralarındaki mesafeyi kapatarak dört tahtın bulunduğu yükseltilmiş podyumda durdu.

"Büyük Lord Zaiper'in bakışları Aekeira'nın vücudunun her santimetresinde gezindi. "O gün odanızda dikkatimi çekmiştiniz. Ve sen de bunun farkındaydın, değil mi köle?"

Aekeira başını salladı.

"Vücudunun ne kadar güzel olduğunu biliyorsun - erkekleri ne kadar kolay dize getirebileceğini. Bu yüzden emrime müdahale etmeye cüret ettin. Çünkü böyle bir vücutla, büyük bir güce sahip olduğunuza inanıyorsunuz? "

Olamaz. "Hayır, Lordum. Emirlerinizi engellemeye cüret etmektense ölmeyi tercih ederim. Ben sadece bir kez daha dikkatinizi çekmek istedim," Aekeira bu yalanları söylerken gözlerini yere indirdi ve fazla abartmadan onun egosunu yatıştırmayı umdu.

"İlginç. Artık şüphesiz tüm dikkatim sizde."

Aekeira başını kaldırdığında büyük lordun sırıttığını gördü. Sonra soluna döndü ve Lord Vladya'ya hitap etti. "Ne düşünüyorsunuz, Büyük Lord Vladya?"

Aekeira ürperdi ve nedense vücudu karıncalandı.

Hayır, *ona bakmayacaktı.* Görebileceklerinden çok korkuyordu.

Büyük Lord Vladya'dan sakin bir ses geldi: "Arzu ettiğiniz eğlenceye devam etmeniz ve kölenizin çirkin vücudunu görmemizi engellemeniz gerektiğine inanıyorum."

Utanç Aekeira'nın üzerine çöktü.

Büyük Lord Zaiper'in dudakları hoşnutsuzlukla gerildi, umduğu yanıtı alamadığı belliydi. Ama neden Lord Vladya'dan herhangi bir yanıt beklediğini Aekeira anlayamıyordu.

Büyük Lord Vladya onu hor görüyordu. Ona öfke ve tiksintiyle bakıyordu, öyle ki Aekeira onun yüzünü görmenin acısından kurtulmak için kafasını koparmasını bekliyordu.

Büyük Lord Zaiper kendini beğenmiş bir sırıtışla başını salladı. "Biliyor musunuz? Oldukça haklısın." Oturduğu yerden kalktı, gözleri Aekeira'ya sabitlenmişti. "Yuvarlak masaya, köle. Git ve üzerine uzan."

Aekeira'nın titreyen bacakları onu itaatkâr bir şekilde uzandığı masaya doğru götürdü. Lordun aç bakışları, hem arzu hem de değerlendirme ile dolu olarak onun üzerine düştü.

Ve sonra, Büyük Lord Zaiper onun görüş alanına girdi, eli göğsünde yerini buldu ve sıkıca sıktı.

Em'e yönelik acil tehlikenin önlenmesiyle birlikte, Aekeira'nın içinde bulunduğu tehlikenin tam olarak farkına vardı ve bir iniltiyi bastırdı.

"Dokunabilir miyim, Majesteleri?" diye bir lordun sesi duyuldu. "Elbette, Lord Dante."

Eller onu keşfetmeye başladı. Bir çift elden daha fazlası. Parmaklar uyluklarından aşağı inerken, başka bir el diğer göğsünü avuçladı.

Eller kalçalarını ayırırken, bir diğeri hazırlıksız bir şekilde zorla içine girdi.

Aekeira irkildi ve gözlerini sıkıca kapattı.

İşgalci parmak onun içinde ve dışında hareket ederek acıya neden oldu. Biri meme ucunu sertçe çimdikledi ve Aekeira haykırdı. Huzursuzca kıpırdandı, rahatlamak istedi ama karşılaştığı tek şey kalçasına inen bir tokat oldu.

"Kıpırdama," diye emretti Büyük Lord Zaiper.

Aekeira acı vücudunu kasıp kavururken itaat etmek için kendini zorladı. Lordlardan bazıları cinsel organlarını açmış, ona bakarak mastürbasyon yapıyordu.

Büyük Lord Zaiper kendini onun görüş alanına yerleştirerek görüşünü engelledi. Sonra cübbesini çözerek şişman erkekliğini ortaya çıkardı ve onunla göz göze geldi. "Aç."

Kadın itaat etti ve adamın boyu ağzını doldurarak boğazının arkasına ulaştı.

Kadın öğürdü ama büyük lord merhamet göstermeyerek elini bırakmadı. Boğazına saplanmış halde kaldı ve geri çekilmesi için ona meydan okudu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve boğazı sanki öğürmenin eşiğindeymiş gibi rahatsız edici bir şekilde daraldı. Aekeira geri çekilme dürtüsünü bastırmak için mücadele etti, bunu yaparsa ardından gelecek cezayı biliyordu.

Büyük Lord Zaiper zorla itmeye başladı.

Aekeira haklıydı.

Bu sefil, cehennem gibi yerden kaçmanın bir yolunu bulmalıydılar.

Lordların kız kardeşini taciz edişine tanık olan Emeriel'in aklından bu düşünce hiç çıkmıyordu. Gözyaşlarına karşı koydu, elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı.

Aekeira'yı nasıl hırpaladıklarını gördükçe boğazına bir şeyler düğümlendi.

Kız kardeşini kurtarmak için onlara doğru fırlama dürtüsüne direnerek ayaklarını yere sabitlemek zorunda kaldı. Böyle bir hareket muhtemelen ikisinin de idam edilmesiyle sonuçlanacaktı.

Aekeira bir kez daha her şeyi riske atmış, onu korumak için kendini tehlikeye atmıştı. Onun sırrını saklamak için.

Emeriel'in ona borcunu ödeme fırsatı ne zaman olacaktı? Onu gerçekten kurtarmak için?

Neden cesur kız kardeşi her zaman fedakârlığın yükünü taşırken, o bir korkak gibi korku içinde sinmişti?

Emeriel onun tüniğini sıkıca kavradı. "Çok üzgünüm Keira," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Büyük Lord Ottai kayıtsız görünüyordu, önüne serilen ziyafeti sadece ilgisiz bir eğlenceyle izliyordu.

Bu sırada Büyük Lord Vladya yazılarına dalmış, dikkatini sadece önündeki parşömene odaklamıştı.

Yemeye, içmeye ve zevklerine düşkün diğer lordların aksine Vladya çekimserdi, yüz ifadesi esrarengizdi.

Emeriel'in göz ucuyla gördüğü ani bir hareket dikkatini çekti. Şüphesiz onu "teftiş etmek" niyetinde olan bir lord yaklaşıyordu.

Emeriel içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Ama bu çok mu şüpheciydi? Durdu.

Lord yaklaştı ve Emeriel ile göz göze geldi. Yakışıklı ve genç, tipik Urekai görünümüne sahipti.

Bir yırtıcı hayvan gibi etrafında dönen lord, Emeriel'in önünde durdu. Emeriel'in arka tarafını avuçlamak için uzandı.

"Yumuşak," diye mırıldandı lord kaşlarını çatarak. "Çok yumuşak."

Sonra lordun eli Emeriel'in tuniğinin altına kaydı ve gerçek kimliğini gizleyen bağlarla karşılaştı. Lord dondu kaldı.

Emeriel nefesini tuttu. Gözleri kilitlendi. Lordun bakışlarını şaşkınlık kaplarken, Emeriel'in bakışları panikle doluydu.

Yavaş yavaş lordun bakışlarında bir anlayış belirdi ve karşısındaki kişinin gerçek bir insan olmadığını fark etti.

"Lütfen, size yalvarıyorum lordum, beni ifşa etmeyin," diye geveledi Emeriel, çaresizlik sözlerini renklendiriyordu. "Size yalvarıyorum. Lütfen bana yardım edin."

Lord derin düşüncelere dalmış bir halde başını yana eğdi. Emeriel'in giysisinin içindeki eli daha da ilerledi ve sonunda bantlı göğüslerini keşfetti.

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve Emeriel'i delici bakışlarla süzdü.

"Lütfen lordum. Her şeyi yaparım... lütfen," diye yalvardı Emeriel, vücudu endişeyle titriyordu.

Bir an aralarında asılı kaldı.

Sonunda lord elini geri çekti ve bir adım geri çekildi. "Moors'un ötesinde, Boş Tepe'nin tepesinde, dolambaçlı Yılan Deresi'ne bakan evimi bulacaksın. Üçüncü geceden önce beni arayın."

Bu sözlerle birlikte Lord, Emeriel'i bir rahatlama ve bir endişe dalgası içinde bırakarak ayrıldı.

Ne yapmıştı acaba?

Büyük Lord Vladya, kurtadam kral Azrael'den gelen mektuba cevabını yazarken, kendini konsantre olmakta zorlanırken buldu.

Bu oldu bir tanıdık olmayan deneyim. O vardı asla deneyimlidaha önce böyle bir zorluk yaşamamıştı.

Azrail bir müttefikti ve mektubun içeriği krallıkları arasındaki bir ticaret anlaşmasıyla ilgiliydi. Tek başına bu bile onun tüm dikkatini

dikkat.

Ancak, zihni konsantre olmaktan vazgeçti. Dolaşıyor. Dikkati dağıldı.

"Sizin için soyunmak istiyorum, Majesteleri."

Sözler zihninde yankılanırken damarlarında öfke kabardı. Bu sözlerin kendisini bastırılmış bir öfkeyle titreşen gergin bir ip gibi hissettirecek kadar etkilemiş olması onu çok kızdırmıştı.

Sürtük bir insan köle kızın çapkın sözleri onu neden bu kadar etkilemişti?

"Belki de sözler sana yönelik olmadığı içindir?" diye fısıldadı içinden bir ses.

Büyük Lord Vladya dişlerini sıktı. Bu çılgınlık.

Tüm kalbiyle öfkesini kucakladı. Çünkü bu, altında kaynayan tahrike tercih edilirdi.

Kızın çıplak vücudunun görüntüsü gün ışığı kadar canlı bir şekilde düşüncelerini işgal etti. Bir baştan çıkarıcınınkine benzer çekici bir güzelliğe sahipti.

Zaiper'i büyülemeye çalışmasına şaşmamalıydı. Vücudunun güzelliğinin büyüsüyle onları büyülemek için.

Bir prenses olduğu için miydi?

Vücudu porselendi, güzelce yontulmuştu ve kıvrımlıydı. Gerçek bir başyapıttı ve her lordun dikkatini, bakışlarını ayıramayacakları noktaya kadar çekiyordu.

Dudaklarını açlıkla yalıyor, zihinleri onun baştan çıkarıcı bedeniyle yapmak istediklerinin fantezileriyle dolup taşıyordu.

Vladya onların mücadelesini anlıyordu.

Soyunduğunda onu yakalama isteğine karşı koymak için yumruklarını sıkıca sıkmak zorunda kalmıştı. En kötüsü de, kendi ilkel içgüdülerine karşı savaşmıştı.

-Canavarını.

Beş yüzyıl önceki olaylardan bu yana, canavarı birçok yönden uykuda kalmıştı. Ruhunu kaybettikten sonra, içindeki hayvandan koptuğunu hissetti.

Şehvet artık içindeki canavara hükmedemiyordu. Vladya istediği zaman kadınları yatağına alabiliyordu ama canavarı kayıtsız ve ilgisiz kalıyordu.

Ta ki bu gece Aekeira soyunana kadar.

"Sevgili Ukrae, bu iyi hissettiriyor," Büyük Lord Zaiper'in zevk dolu iniltileri Vladya'nın kulaklarına ulaştı. Bunu Aekeira'nın iniltisi izledi.

"Vladya?" Büyük Lord Ottai ona endişeyle bakarak seslendi.

Vladya o anda yazmayı bıraktığını ve hırlamaya başladığını fark etti.

"Bir sorun mu var?" Ottai sordu. Vladya
onu görmezden gelerek yazmaya devam
etti.

"Gözlerinin değiştiğini biliyor musun?" Ottai devam etti.

Orijinal açık kahverengi tonu yerine artık koyu sarı görünen parşömen herhangi bir gösterge ise, evet, Vladya şüphesiz farkındaydı.

"Canavarınız yüzeye yakın. Bir sorun mu var?"

Vladya dişlerini sıkarak, "Ben iyiyim," dedi ve Ottai'ye bir bakış bile atmayı reddetti.

İçten içe hem kendini hem de içindeki canavarı sakinleştirmek için savaştı. *Ukrae aşkına, onun nesi vardı böyle?*

"Bil diye söylüyorum, iş bekleyebilir," diye devam etti Ottai, yılmadan. "Zaiper'e katılmasam da, tören hâlâ devam ediyor ve bu olayın tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. Şenliklere katılmalısınız. Bu ziyafet biter bitmez, ilk fırsatta Rina'ya saldıracağım. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

Ottai'nin gülümsemesi, bağ arkadaşından bahsederken bir parça eğlence içeriyordu. Ardından Vladya'yı beklenti dolu bakışlarla süzdü. "Sen de biraz eğlenebilirsin. İstediğin köleyi seç ve seni rahatsız eden her ne varsa bırak gitsin."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Yine de Ottai haklıydı. Vladya da ziyafetin tadını çıkarabilirdi. İstediği şey elinin altındayken onu neden inkâr etsin ki?

Böylece parşömeni rulo haline getirip yakındaki bir askere uzattı ve tahtından kalktı. "Gerçekten de haklısınız Lord Ottai."

Arkadaşı sırıttı. "Her zaman öyleyimdir."

Vladya kürsüden indi ama hâlâ sergilenmekte olan köle kalabalığına katılmak yerine yuvarlak masaya doğru ilerledi.

Senin için soyunmak istiyorum. Senin için soyunmak istiyorum. Iwishtostripforyou Iwishtostripforyou Iwish-

Hırladı, içinden geçen çirkin his daha da şiddetlendi.

Aekeira'yı okşayan lordlar ona yer açmak için ellerini geri çektiler.

Cezalandırmak istediği kadın elinin altındayken neden kendini inkar etsin ki?

Yirmi Dördüncü Bölüm

KAYBEDECEK BIR ŞEY KALMADI

Aekeira'nın canını yakan tüm eller aniden durdu.

İçindeki parmak geri çekildi ve serin bir esinti ağrıyan göğüslerine değerek onu açıkta bıraktı.

Aekeira ne olduğunu merak etti ama bakamadı çünkü Büyük Lord Zaiper hala ağzını kullanıyordu.

Aekeira bu lordlardan hiçbiri henüz vücuduna binmeye çalışmadığı için kendini şanslı sayarken, karnındaki yapışkan döl kalıntısı onu iğrendiriyordu.

Büyük Lord Zaiper'in kalçaları durakladı ve sesinde bir gülümseme yankılandı. "Bakın kim bize katılmaya karar vermiş."

Güçlü eller uyluklarını kavrayıp birbirinden ayırdı ve en mahrem bölgesine sert bir şaplak indirdi.

Acı keskindi. Beklenmedik ve acı vericiydi.

Aekeira'nın acı dolu çığlığı ağzındaki erkeklik karşısında boğuldu. Geri çekilmeye çalıştığında, Büyük Lord Zaiper'in parmağı saçlarına dolandı ve sıkılaşarak onu yerinde tuttu.

Tokatlar sert ve cezalandırıcı bir şekilde devam etti. Her vuruş acımasızdı ve Aekeira'yı gözyaşları içinde bırakıyordu.

Uylukları saldırı altında titriyordu. Acı dayanılmazdı. Bu lordlardan hangisi ona bu eziyeti çektirecek kadar zalimdi?

"Kahretsin, bu çok ateşli. Boşalacağım," dedi Büyük Lord Zaiper'in sesi uzaklardan geliyordu. Sonra adamın spermleri boğazından aşağı aktı ve kadın boğulmamak için kendini yutkunmaya zorladı.

Adamın salgısı yoğun ve boldu ama en azından tadı Kral Orestus'un ona ödünç verdiği lordlarınki kadar acı değildi.

Bunu zaten sert olan acıyı daha da şiddetlendiren bir tokat daha izledi.

Aekeira bacaklarını kapatmaya çalıştı ama güçlü eller, savunmasız kısımlarına şaplak atılırken onları birbirinden ayırdı.

Kalçaları seğirdi. Zihni bulanıklaştı. Uyuşmaya başladı.

Aekeira tam bu sert gerçeklikten kaçıp kendi zihninin rahatlığına dalabileceğini düşünürken, şaplak aniden durdu.

"Çok çekici, sence de öyle değil mi? Bu gece kendimi en az üç köleyle eğlendirmek istiyordum ama bir istisna yapacağım. Bu gece onu yatağıma yalnız götüreceğim." Büyük Lord Zaiper fallusunu kızın ağzından çekerken başka bir erkeğe sesleniyor gibiydi ama parmakları hâlâ kızın saçlarını sıkıca tutuyordu. "Adın ne köle?"

"Aekeira," sesi küçük, gözyaşı dolu ve boğuktu.

"Aekeira," adam bu ismi dilinde yuvarladı. "Asaletin adı. Kraliyet soyundan geldiğin için mi bu kadar farklı hissediyorsun?"

Başını eğdi ve yüzü bulanık görüşünü doldurana kadar ona yaklaştı. "Çok heyecan vericisin. Geceyi seninle geçirmekten keyif alacağım. Aklımda senin için birçok plan var."

Boğazında bir bulantı dalgası yükseldi. *Aman Tanrım, o olmasın. Ondan başkası olmasın.*

Kalçasındaki bir el güçlü kavrayışını serbest bıraktı. "Bu gece benim yatağıma gidecek."

Bu ses Aekeira'yı ürküttü ve başını, kafa derisine yayılan acıya rağmen kaynağa doğru çevirdi.

Büyük Lord Vladya'nın sert gözleri onunkilere dikilmişti. Vücudunu bir korku ürpertisi kapladı.

Gözlerinde biriken öfke onu dehşete düşürmüştü. Bu öfkeyi onun üzerine salacaktı, değil mi?

Onun bedenini tokatlayan oydu.

Birden Büyük Lord Zaiper geceyi birlikte geçirmek için daha iyi bir seçim gibi göründü.

Büyük Lord Vladya masanın etrafında dönerek onlara yaklaştı ve Büyük Lord Zaiper'in elini tutarak Aekeira'nın saçlarından uzaklaştırıp parmaklarını çözdü.

Büyük Lord Vladya onun çenesini kavradı ve başını öne eğerek kendisine bakmaya zorladı. "Bu gece benim yatağımda olacaksın, Aekeira. Arzuladığın büyük lord olmayabilirim... Soyunmak için kuralları çiğnediğin kişi olmayabilirim ama elde edeceğin büyük lord benim. Ve bu gece bitmeden önce, bunun hiç yaşanmamış olmasını dileyeceksin."

Büyük Lord Vladya onu serbest bıraktı ve yüzü taş gibi sert olan Büyük Lord Zaiper'e döndü. "Herhangi bir itirazınız var mı, Lord Zaiper?"

Zaiper'in gözlerinde görmeyi beklediği öfke yoktu. Bunun yerine, Vladya'nın Zaiper'in bu gece Aekeira'yı sırf ona inat olsun diye seçtiğine dair şüphesini doğrularcasına kendini beğenmiş görünüyordu.

"İtirazım yok," dedi Zaiper ellerini teslimiyetle kaldırıp sırıtarak. "Bu gece onu alabilirsin. Rahatlamaya bu odadaki herkesten daha çok ihtiyacın var. Her zaman başka bir gün vardır." Aekeira'ya döndü, "Bir dahaki sefere kadar, tatlı ufaklık."

Büyük Lord Zaiper saraydan çıkarken kendisine eşlik edecek üç kadın köle seçmek için duraklayarak uzaklaştı, askerleri de arkasından geliyordu. Büyük Lord Vladya da Aekeira'ya bir bakış bile atmadan oradan ayrıldı.

Aekeira ayağa kalktı, bacakları titriyordu ve çevresini inceledi. Köleler dans ediyor, bazıları cinsel eylemlerde bulunurken diğerleri oral hizmet veriyordu. Aekeira yaşaran gözlerini sildi ve gözleri kapalı bir şekilde kıyafetlerine uzandı.

Biri eline giysiler sıkıştırdı ve bir kolunu beline dolayarak onu merkezi toplantıdan uzaklaştırdı.

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm," diye bağırdı Emeriel, vücudu pişmanlıktan titriyordu.

Aekeira sessiz kalmayı tercih ederek başını salladı. Avludan uzaklaşırlarken Emeriel'in ona rehberlik etmesine izin verdi ve usulca ağlamaya başladı.

Emeriel'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama saraydan uzakta olmak istediğini biliyordu. Aekeira'nın gözlerinden dökülen her damla yaşla kalbi kırılıyordu.

Sonunda tenha bir yere ulaştılar ve Emeriel onu kollarıyla sardı. "Haklıydın, buradan kaçmak zorundayız. Sana yaptıkları için kendimi asla affetmeyeceğim." Kız kardeşine sımsıkı sarılırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bu senin hatan değildi, Em. Bunun olması kaçınılmazdı," diye burnunu çekti Aekeira. "Ayrıca, sen haklıydın. Eğer kaçarken yakalanırsak, ölümle yüzleşeceğiz."

"Ölüm o kadar korkunç bir alternatif mi? Hayatlarımız zaten berbat," diye düşünen Emeriel kendini tuttu ve sözlerinin sadece kız kardeşinin umutsuzluğunu arttırdığını fark etti. "Özür dilerim. Dur, sana yardım edeyim."

Emeriel giysileri ondan aldı ve Aekeira'nın giymesine yardım etti. Bir süre aralarında sessizlik hüküm sürdü. Daha sonra, kız kardeşinin gözyaşlarını silmek için avucunu kullandı ve Aekeira da onunkini sildi.

"Hadi, cezamızı çekmeden önce içeri dönelim. Tören neredeyse bitmek üzere," diye önerdi Emeriel, Aekeira'nın moralini düzeltmek için geniş ve ağlamaklı bir gülümsemeyle.

İşe yaradı, çünkü Aekeira bu ifadeyi kendi sulu gülümsemesiyle yansıttı ve usulca kabul etti. "Tamam."

Emeriel onun elini tuttu ve geri yürümeye başladılar.

"Ne yapacağım ben, Em? Büyük Lord Vladya beni bu gece resmen odasına çağırdı," diye fısıldadı Aekeira.

"Ne!?" Adımlarını aniden durduran Emeriel'in gözleri irileşti.

Aekeira gözle görülür bir şekilde titreyerek başını salladı. "Bana her baktığında gözlerindeki bakış beni korkutuyor, Em. Tüm insanlardan nefret ettiğini biliyorum ama neden en çok benden nefret ettiğini anlamıyorum."

Emeriel'in gözleri yaşlarla doldu ve öfkeyle yanağını sildi. Hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. "Senin için bunu dilemiyorum Keira. Bunun olmasından nefret ediyorum."

Aekeira'nın dudaklarını sulu bir gülümseme süsledi. "Diğer seçenek Büyük Lord Zaiper, yani sanırım şanslıyım, değil mi?"

"İkisi de yanlış seçimler. Sen Büyük Lord Zaiper için soyunmayı seçtiğinde, Büyük Lord Vladya'nın yüzünde çirkin bir duygunun parladığını fark ettim. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama... rahatsız ediciydi."

"Evet, o..." Aekeira dudağını ısırdı.

"Bu gece orada çok fazla köle vardı. Neden sen?" Emeriel yüksek sesle merak etti. "Büyük lordlar neden seni seçti? Şansımız kötü ve talihsizliklerle dolu."

Aekeira, her zamanki Aekeira haliyle, başını salladı. "Böyle söyleme, Em. Bunu atlatacağız." Yine de gözleri belirsizlikle doluydu. "En azından bu gece onlardan kurtuldun."

Emeriel gözlerini kaçırdı, sesi boyun eğmişlikle doluydu. "Üç gün sonra, bu gece tanıştırılmayan köleler Antlaşma Partisi için mahkemeye hizmet etmek zorunda kalacaksa bunun ne faydası var? Diğer köleler o gece başka bir sunum yapılacağını fısıldıyor ve korkarım haklılar."

Aekeira endişeyle dudağını ısırdı. "Henüz gelecek hakkında endişelenmeyelim. Şu an zaten yeterince külfetli. En azından bu gece sırrınız ortaya çıkmadı ve başınıza bir şey gelmedi. Bu da bu gece olacakları katlanmaya değer kılıyor."

Yüksek mahkemenin kapısına geldiklerinde Emeriel sessiz kaldı. Yüzündeki bir şey Aekeira'nın dikkatini çekti ve durmasına neden oldu. "Ne oldu? Bir şey oldu, değil mi?" Panik gözlerini doldurdu.

Emeriel tereddüt etti, "Bir lord beni teftiş

etti." "Ne-"

"Ama endişelenme kardeşim, beni ifşa etmedi. Bunun yerine gitmeme izin verdi," diye sözlerini tamamladı Emeriel, gülümsemeyi başararak. "Şanslıydım."

"Gerçekten mi?" Aekeira'nın gözleri büyüdü. "Öylece gitmene izin mi verdi?"

Emeriel başını salladı ve Aekeira'nın gözlerindeki endişenin dağıldığını görerek rahatladı. "Tanrıya şükür! Endişelenmiştim--"

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? İçeri girin!" diye bağırdı köle sahiplerinden biri, onlara ters ters bakarak ve onlar da aceleyle içeri girdiler.

Ziyafetin geri kalanı sorunsuz bir şekilde ilerledi. Emeriel, kutlama devam ederken Aekeira'nın köle arkadaşlarından gördüğü kıskanç bakışlara inanamıyordu.

Bu kadar zalimce bir şeyi nasıl kıskanabilirlerdi? Bu kadar acınası?

Gözlerinden taze yaşlar süzülürken, zavallı kız kardeşi yerine o kölelerin büyük lordların dikkatini çekmiş olmasını diledi.

Gece, karanlık örtüsünü Urai'nin üzerine sererek toprakların üzerine çökmüştü.

Emeriel, Madam Livia ve Amie'nin Aekeira'yı hazırlamasına, onu yıkamasına ve Büyük Lord Vladya'nın topraklarına yapacağı ziyaret için giydirmesine tanık oldu.

Ardından Madam Livia onu kovarak odasına dönmesini ve gece boyunca dinlenmesini emretti.

"Ama burada kalabilirim ve..."

"Hayır, Emeriel." Madam Livia başını salladı. "Odana dön ve biraz uyu. Uyanık kalmaya çalışmak ve kendini bitkin düşene kadar dövmek kardeşine yardımcı olmaz. Sadece onun için işleri daha da zorlaştırıyorsun," diye uyardı Madam Livia.

Sonra sesi daha sert bir ton aldı. Hizmetçilerin saraydaki görevlerini yerine getirmelerini sağlamak için kullandığı bir ton. "Odana git Emeriel. Ve bu gece seni başka bir yerde yakalamama izin verme."

Ve o da buna uydu.

Emeriel odasında huzursuzdu, kalenin o tenha bölümünde rahat edemiyordu. Kendisini kız kardeşinden tamamen kopmuş hissediyordu, özellikle de böyle bir gecede.

Bununla birlikte, uyuması emredilmek, gerçekten uykuya dalabilmekten çok uzaktı. Emeriel fazla zorlamadı bile; çok endişeliydi, çok huzursuzdu ve kalbi ağırlaşmıştı.

Bir saat sonra Emeriel yataktan kalktı, kapıyı yavaşça açtı ve odasından dışarı çıktı. Yalnızlığı ve arkadaşlığı özlemişti.

Rahatsız edilmemek için sessizlik istiyordu ama aynı zamanda yalnız kalmak da istemiyordu.

Ne olduğunu anlamadan ayakları onu tüm kale içinde rahatsız edilmeden yalnız kalabileceği tek yere götürdü.

Emeriel bu cesareti nereden bulduğunu ya da ne zaman tehlikeye meydan okuyacak kadar istekli olduğunu anlayamıyordu ama kendini yasak odalara doğru tek başına yolculuk ederken buldu.

Emeriel oraya vardığında askerlerin yerlerinde olmadığını görünce rahatladı. Koridor ıssızdı ama birkaç gün öncesinin aksine meşe kapı artık sıkıca kilitlenmişti.

Emeriel metal kapıya yaslanarak yere çöktü ve ağlamaya başladı.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu ama Emeriel kalbinin derinliklerinde canavarın orada olduğunu biliyordu. Anlamadan dinliyordu.

Yine de o anda umurunda değildi; Emeriel'in sadece içini boşaltmaya ihtiyacı vardı.

"Şimdi biraz daha düşününce, hayatıma son vermenin o kadar da korkunç olmayabileceğine inanmaya başladım," diye fısıldadı Emeriel usulca, sesi titreyerek. "Belki de ölüm daha katlanılabilir olurdu?"

İç çekti, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "O mahkemede kız kardeşime zarar verdiler ve bu yeterli olmadı. Ve şimdi, gece boyunca onu tekrar incitmek istiyor."

"Ve bununla da bitmiyor. Dördüncü gece bitmeden bir lordla görüşmem gerekiyor, aksi takdirde sırlarımı saklamayacak. Bu yetmezmiş gibi, yakında bugün kendini tekrar edecek. Kölelerin bir başka tanıtımı." Emeriel hıçkırarak yanağını soğuk zemine koydu.

"Buraya getirildiğimizden beri huzurlu bir gece uykusu uyuduğumu sanmıyorum, Majesteleri, çünkü sürekli korku içinde yaşıyorum. Keşfedilme korkusu. Dövülme korkusu. Boyun eğdirilme korkusu. Bir hayvan gibi muamele görme korkusu. Başka ne yapacağımı bilmiyorum, yüce kralım." Hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken soğuk zeminde nefesi titriyordu.

Büyük Lord Vladya labirenti andıran koridorlardan geçerek kendi topraklarına doğru ilerliyordu.

Misilleme Savaşı'nın ardından pek çok insan köle edinmişti ama hiçbirini yatağına almamıştı. Nefreti o kadar yoğundu ki, bunu yaparsa dişinin üzerine salınarak onu vahşi bir canavarın avını öldürdüğünden daha hızlı öldürebileceğinden korkuyordu.

Ama bu gece ilk insan dişisini yatağına alacaktı. "Lord

Vladya," diye seslendi tanıdık bir ses.

Vladya dönüp Lord Ottai'ye baktı. "Ne oldu?" Sesine bir parça sabırsızlık karışmıştı.

Başını iki yana sallayan Ottai'nin yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Devam etmeyin."

Vladya cahil numarası yapmadı; Ottai'nin neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Yine de sessiz kaldı ve kollarını kavuşturarak Ottai'ye baktı.

"Yapma Vlad," diye yalvardı arkadaşı. "Kendini isteksiz kölelere zorla kabul ettirmek daha önce hiç geçmediğin bir çizgi. Bu Zaiper'in hareketi, senin değil. Daha önce bir köleyi cezalandıracak kadar bile umursamamıştın ama mahkemede gördüklerim..."

Ottai başını salladı. "Eğer bir kelime edersen, topraklarımızdaki tüm bağlanmamış dişiler sırf sana ulaşmak için kendilerini ezerler. Cinsel rahatlama için bu kıza binmene gerek yok."

"O kızla arzularımı tatmin edip bu işi bitirebilirim Lord Ottai." Vladya'nın gözleri karardı, sertleşmiş yüz hatlarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İçimdeki canavarla olduğu kadar dürtülerimle de savaşmaktan bıktım."

"İçindeki canavarla mı?" Ottai bir kaşını kaldırdı. "Bunun bir canavar olduğunun farkında değildim.

"

"Böyle olması gerekmiyordu," diye tersledi Vladya, sonra arkasını dönüp kararlı adımlarına devam etti.

Ottai hemen onu takip etti. "Eğer canavarın gerçekten de onunla ilgileniyorsa, bu direnmen için bir sebep daha Vlad. Onu serbest bırakabilirsin."

Vladya tereddüt etmeden, "İyi kurtulduk o zaman," dedi ve yürümeye devam etti. Ona göre, köle prenses hakkındaki bu tuhaf ve rahatsız edici düşüncelerden kurtulacağı için onun ölümü bir rahatlama olacaktı. Bu onun için bir zafer olacaktı.

"İçindeki bu karanlığa yenik düşme. Ona karşı savaşmanın zamanı geldi, yoksa insanlığından geriye kalanları da kaybedersin."

Vladya olduğu yerde durdu. "Unuttun mu? O meşum gecede her şeyimi kaybettim. Her şeyimi." Konuşurken yüzünü Ottai'ye dönmedi. "Hayatın bir önemi kalmadığında vicdan, ahlak ve değerler gibi kavramlar da yok olur gider. Birinin ruhu kaybolduğunda, Ottai, kaybedecek başka bir şey kalmaz."

"Vlad... Bunun Daemonikai ile ilgili olmadığını biliyorum ama--"

"Adını bile söyleme. Sakın buna cüret etme," diye fısıldadı alçak sesle, tehlikeli bir şekilde.

Ottai yenilmiş bir halde içini çekti.

Vladya kararlı adımlarına devam etti, ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Bir dönemece yaklaştığında Lord Ottai bir kez daha seslendi.

"En azından onu öldürmemek için bilinçli bir çaba göster. Unutmayın, o büyük krala hizmet ediyor. İlk kez onun için onun gibi bir dişiye sahibiz - montajdan sonra öldürmeyeceği birine."

Vladya neredeyse kızın erkek kardeşinin de bu konuda çok başarılı göründüğünü söyleyecekti. Yine de bundan kaçındı. *Ne anlamı vardı ki?*

İnsan kızın hayatına kasten son vermek gibi bir planı yoktu.
Kendini tutmaya hiç niyeti yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

BEKLENMEYEN UYARILMA VE ZALIM ŞEYTAN

Aekeira, Büyük Lord Vladya'nın yatak odasının kalbinde diz çökmüş, ellerini önünde kavuşturmuş ve başını eğerek boyun eğmişti.

Kaderini beklerken, başlangıçtaki gerginliği çoktan azalmıştı. Artık yorgun hissediyordu. Boyun eğmiş. Uyuşmuş.

Kapı açıldı ve büyük lord içeri adım attı. Ardından gelen kilit tıkırtısı onun kaderini mühürledi.

Odanın diğer tarafına geçti ve pencerenin önünde durdu, kollarını kavuşturmuş geceye bakıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onunla konuşmadı, varlığını kabul etmek için ona doğru bir bakış bile atmadı.

Aklından neler geçiyordu?

Aekeira dudaklarını ıslattı. "Tanrım, lütfen bana merhamet et. Bana kızgın olduğunuzu biliyorum-"

"Yap. Konuşma. Konuşma," dedi soğukkanlılıkla, sırtı ona dönük olarak. "Üzerine bastığım kuma değmezsin. Neden ben, Vladya, sana kızayım ki?"

Aekeira gözlerini indirdi. Adamın sözleri onu incitmemişti, her ne kadar ses tonu aksini söylese de duruşu başka bir şey ifade ediyordu. Onu korkutan da buydu.

Sessizlik içini kemiriyor, sinirlerini bir kez daha uyandırıyordu. Şifonyerine geçti ve tören kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Aekeira bakmamak için elinden geleni yaptı, gözleri ondan başka her yerde geziniyordu. Merakına karşı kaybettiği bir savaş veriyor gibiydi.

Kumaş hışırtısı havayı doldurdu, buna hareketlerin yumuşak sıyrıkları eşlik etti.

Ne olduğunu anlayamadan gözleri ona sabitlendi. Adam ona arkasını dönmüştü ama manzara...

Aekeira sertçe yutkundu.

Vücudu bir tanrının yontulmuş mükemmelliğiydi. Kaslı, yontulmuş, güçlü yapılı - hem büyüleyici hem de rahatsız edici bir görüntüydü ve kendini bakışlarını ayıramazken buldu.

Daha önce hiçbir erkeğin fiziğine hayranlık duymak için bir neden bulamamıştı. Karşılaştığı her erkek ona sadece acı çektirmiş ve tiksintiyle doldurmuşken neden hayranlık duysun ki?

Onların verebileceği acının fazlasıyla farkındaydı.

Gözlerini dikip bakmaya devam ederken, bir parça uyuşukluk yerini huzursuz bir farkındalık sızısına bıraktı. Bu his alışılmadıktı. Rahatsız edici.

Tuhaflık onu dehşete düşürmüştü. Bu Büyük Lord Vladya'ydı, nefret ettiği aynı erkek. Ona zarar verme, hatta isterse hayatını sona erdirme gücünü elinde tutan aynı lord.

"Ayağa kalk."

Bu komut onu irkiltti ve hayal dünyasından zorla çekip çıkardı. Anlayabilmesi için bir an geçmesi gerekti ve farkına vardığında buzlu suyla ıslatılmış gibi hissetti.

Aekeira ayağa kalktı, duruşu dengesizdi, bakışları saygıyla alçalmıştı.

"Soyun. Seni çıplak istiyorum," derken sesi soğuk ve kırpılmıştı. "Lütfen, ben-"

Başını çevirdi ve ölümcül bakışları anında onu susturdu.

Tamamen soyunduktan sonra döndü ve ona vücudunun tam görüntüsünü sundu. "Sana soyunmanı emretmiştim, konuşmanı değil. Bana kendimi tekrar ettirme."

Adamın sözleri kızın dikkatinden kaçmıştı. Tüm dikkati istemsizce adamın vücuduna odaklanmıştı.

Kutsal ışık tanrıları. Göğsü genişti, karın kasları iyice belirginleşmişti. Ve o kaslı omuzlar. *Kimse bu kadar güzel görünmemeliydi.*

Aklı burada, onun odasında uyuduğu geceye gitti. Uyandığında onun hizmetçiyi götürüşüne tanık olmuştu. Adamın hamleleri kuvvetli, hareketleri sertti ve kız zevkle inliyordu.

Bu görüntü hafızasında yer etmiş, ne zaman hatırlasa içinde bir sıcaklık uyandırmıştı. Şimdi ona bakarken, bakışları onu iyice içine çekti.

Sonra aşağıya doğru kaydı.

Aekeira'nın nefesi vücudunu terk etti. Ve iyi bir şekilde değil.

Erkekliği dik duruyordu, korkutucu derecede büyüktü ve zarar vermeye hazırdı.

Zihni korku ve dehşetle doldu.

Onu yakınında görmek istemiyordu. *Öyleyse neden vücudu sıcaklıkla karşılık veriyordu?*

Ama Aekeira hayatında ilk kez bir erkeğin çıplak halini gördüğünde vücudunun ıslandığını hissetti. *Tanrılar aşkına, onun nesi vardı? Neden kadınlığı aniden ağrımaya ve zonklamaya başlamıştı?*

"Seni sürtük."

Aekeira irkildi, gözlerini kaçırdı. Adam onu bakarken yakalamıştı.

Amaçlı ve yırtıcı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. Aekeira'nın nefesi boğazında düğümlendi.

Adam onun etrafında daireler çizerek arkasında durdu. Adamın vücudundan yayılan sıcaklık karşısında neredeyse kıvranacaktı.

Adamın nefesi boynuna değdi. "Miskinin kokusunu alıyorum. Uyarılmanın." Aekeira utanç ve aşağılanma duygusuyla gözlerini sıkarak kapattı.

"*Fahişe*. Sadece birkaç saat önce Zaiper'in gözlerinin üzerinde olması için sabırsızlanıyordun. Onun için o kadar istekliydin ki, onun için soyunmak için adeta yalvarıyordun," diye tehlikeli bir şekilde hırladı, nefesi kızın kulağına değiyordu. "Ve şimdi, açlıktan ölüyormuş gibi bana bakıyorsun. Gözlerin sanki içine almak için sabırsızlanıyormuşsun gibi sikimi yalayıp yutuyor."

"Bu doğru değil. Asla yapmam!" diye bağırdı, inkârı içinden taşıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve kendini ona karşı sert bir şekilde tuttu.

"Ama ne yapmalı? Evet, bu gece bu horozu alacaksın. Ancak, senin için hiçbir zevk olmayacak. Sen sadece kullanmam için bir deliksin. Sadece kendi zevkim için buradayım.". Vücut ısısı kayboldu ve onun önünde durmak için hareket etti. "Soyun."

Aekeira ağzını açtı ama adamın ona bakışı erimiş lavı dondurabilirdi. Ağzını kapattı ve elleri giysilerine uzandı. Adamın karşısında tamamen çıplak durana kadar soyundu.

Yoğun bir şekilde onu inceleyen karanlık, delici gözleri sonunda aşağı indi. Bakışları titizlikle ve derinlemesine vücudunun her santimini taradı.

Garip hisler yeniden başladı. Tüm vücudu sıcak hissediyordu. Çok sıcak.

Hayatında yaşadığı her şey göz önüne alındığında, giysileri her zaman koruyucu bir katman gibi hissettirmişti. Ama şimdi, Aekeira aniden kıyafetlerinden kurtulduğu için rahatlamış hissetti. Bu onu şaşırttı.

Gözlerini kaçırdı, boşluğa baktı, bakışlarının bir daha onun çıplak formunda gezinmesine izin vermemeye kararlıydı. Orada hiç yokmuş gibi davranacaktı.

Ama gözleri bir kez daha onunkilerle buluştuğunda Aekeira donakaldı. Gözlerindeki gri geri çekilmiş, sarı daha belirgin hale gelmişti.

Dudaklarındaki hırıltı, yanağındaki yara izini vurgulayarak onu daha da korkutucu gösteriyordu. Parmaklarını yumruk yapmış, kızın vücudunu incelerken yüzüne koyu bir kaş çatmıştı.

Sanki bir iç çatışmayla mücadele ediyor gibiydi. Sanki onu yutmak istiyordu. Ona zarar vermek.

Aralarına mesafe koymak daha iyi olurdu. Aekeira bir adım geri çekildi. Ama o bir adım ilerledi.

"Bir seks tanrıçasının vücudu. Çekici. İğrenç derecede baştan çıkarıcı," diye tükürdü. "Saraydaki tüm o lordları bu şekilde tuzağa düşürdün. Hepsi senin içine girmek istiyordu."

Aekeira onu anlamamıştı. *Vücudu mu? Seks tanrıçası mı?*

Onu her zaman dehşete düşüren o bakış adamın gözlerine geri döndü. Bir adım daha geri çekilirken elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Lord Vladya-"

İki hızlı adımda kızın önündeydi, eliyle saçlarını kavradı ve başını zorla geriye çekti. "Küçük parmaklarına sarılmış lordların olması umurumda değil. Zaiper'e büyü yapmış olman da umurumda değil. Ama o büyüyü bana yaklaştırmaya nasıl cüret edersin?"

"Ben cadı değilim, ben insanım! Ben bir şey yapmadım!" Onu büyüleyen oydu.

Neden onun gibi aşağılık bir adam için ıslansın ki? Neden onun çıplak vücudunu görünce içi sıcacık oluyordu?

Vücudundan bahsetmişken.

Gözlerini indirdi ve onun izni olmadan tekrar gezinmeye başladılar. Göğüs kılları çekiciydi ve o kollar... Aekeira bir iniltiyi ısırdı.

"Kokun daha da güçlendi," diye hırladı adam. Güçlü eli kızın boynuna dolandı.

Bir an adamın alanının ortasında duruyordu, bir an sonra ise duvara yaslanmıştı. Adam etrafını sarmış, yoğun bakışlarını ona sabitlemişti. "Ben Zaiper'den bahsediyorum ve senin tahrikin artıyor mu? Buradasın... benim egemenliğimdesin ve onu düşünmeye cüret mi ediyorsun?"

Bekle. Ne? "Hayır, onu o şekilde düşünmedim, yemin ederim!"

Onu görmezden gelerek burnunu boynuna dayadı ve uzun bir nefes aldı. "Kanın nefis kokuyor. Baştan çıkarıcı. Ambrosia gibi. Seni kolayca kurutabilirim. İnsanların kanlarının her damlası çekildiğinde güzel göründüklerini duymuştum. Solgun, güzel ve cansız."

Aekeira'nın yüzündeki tüm renk kayboldu. O sert gözlerle karşılaştığında yüzünü korku kapladı. Heyecanı dağıldı ve vücudu korkuyla sarsıldı.

"Bunu bana Zaiper söyledi, biliyorsun." Taş kesilmiş yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "İnsanlardan kan emmeyi çok seviyor. Yatağını şereflendirdiğin gün muhtemelen sen de aynı ayrıcalığa sahip olacaksın."

Gülümsemesi aniden kayboldu ve geri çekildi. "Şimdi de onu burada, benim bölgemde düşünmeye mi cüret ediyorsun?"

Aekeira sertçe yutkundu, boğazı cam kırıkları yutmuş gibi kurudu. Cevap onun için rüzgârdaki bir fısıltı kadar anlamsızken neden sormuştu ki? Onun cevapları hiç umurunda değildi.

"Lord Zaiper'i istemiyorum," diye fısıldadı, sesi yenik düşmüştü.

"Yalancı. Onu çağırdın. *Onun için soyundun*." Lord Vladya'nın eli kadının bacaklarını ayırdı ve ıslak bölgesini okşadı. Gözleri karardı ve kesinlikle öfkeli görünüyordu. "Şimdi de onun için mi tahrik oldun? İçinde. Benim Odamda mı?"

Aekeira'nın ağzı açıldı. Ama bu sefer ağzından tek bir kelime bile çıkamadan kapattı. Onun için gerçekten tahrik olduğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Önündeki bu zalim şeytan için.

"İnsanlar iğrenç. Ve dünyada ne kadar az insan olursa, Urekai o kadar mutlu olur." Bağırmadı. Aslında sesinde içinde kopan fırtınaya dair hiçbir belirti yoktu.

Her şey sakin ve sessizdi. Aldatıcı.

"Bir insan gördüğümde tek düşündüğüm onlara nasıl acı çektireceğim. Onları nasıl öldüreceğim ve sakat bırakacağım. Hiç harekete geçmedim... Zaman ve çaba harcamaya değmezler. Ama sen..." Gözlerinin gri kısmı neredeyse kaybolmuştu, ta ki Aekeira onun canavarının gözlerine baktığını düşünene kadar. "Düşüncelerimi istila etmeye nasıl cüret edersin? Orada olmaya hakkın yok."

Ne kadar da saçma suçlamalar. Aekeira'nın bu kadar yanlış ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Tanrım, en az büyük kral kadar deli.

Yasak odalarda iki canavar kilitli olmalıydı çünkü Büyük Lord Vladya da en az onun kadar deliydi. Korku onu duvara karşı felç etmişti.

"Evet, bu doğru. Korkunun kokusu sarhoş edici. Arzunuzdan çok daha iyi." Bir parmağını onun içine soktu.

Aekeira haykırdı. "Lütfen." Daha önce ona yaptıklarından dolayı vücudu hâlâ acıyordu.

Boynundaki el sıkılaşarak hava akışını kısıtladı. Lord Vladya'nın parmağı acımasızca içine girdi ve Aekeira inledi, gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Bir sonraki saniyede onu serbest bıraktı, kaldırdı ve odanın diğer tarafına fırlattı.

Aekeira inleyerek kendini yere çarpmaya hazırladı ama bir kez zıplayarak büyük yatağın üzerine düştü.

Sonra, adam onun önündeydi ve yatağa tırmanıyordu. Onu yüzüstü çevirerek yere yatırdı ve yanağını yatağa bastırdı.

Bacakları Aekeira'nın bacaklarının arasına girerek onu açmaya zorladı ve sert vücudu Aekeira'nın üzerinde belirdi. Aekeira keskin bir dürtü hissetti ve kendini toparlayamadan adam zorla içine girdi.

"Hayır...!" Dayanılmaz bir acı vücudunun alt kısmını yırtarken boğazından bir çığlık koptu.

Vücudu ona uyum sağlamak için hazırlıksız olmasına rağmen kendini içeri itti. Aekeira çığlık atıp kıvranarak durması için yalvardı ama Lord Vladya sadece üzerine bastırdı. Acımasızca. Acımasızca.

Ta ki vücudu sonunda teslim olup, organının her santimini alana kadar.

Aekeira neredeyse bilincini kaybediyordu, acı verici hisler yüzünden görüşü gidip geliyordu. Sanki iç organları ona yol açmak için yer değiştirmiş gibi hissediyordu.

Her yeri acıyordu. Sanki içinde bir orman yangını başlatmış ve çıra eklemeye devam etmişti.

Tiz çığlıkları havayı dolduruyor, vücudu onun güçlü saldırısı altında titriyordu.

Her biri onun içine derinlemesine nüfuz etmeyi amaçlayan sığ itişler yaptı. İçindeki alevler gittikçe yükseliyordu.

"Lütfen dur! Lütfen!" Kadının bedeni Vladya'nın altında kıvrıldı ama Vladya onu zahmetsizce zapt etti, hızlı bir tempo tutturdu, sertliği vahşi bir hareketle kadının içine doğru ilerledi.

Büyük Lord Vladya ona muazzam bir acı verdiğini biliyordu ama o anda bunu umursayacak durumda değildi.

Bir adamın ruhunun vicdanını tuttuğunu söylerler ve şimdi haklı olduklarını anladı.

Onun ruhu yoktu. Vicdanı gerçekten ölmüştü.

Zevk, deneyimlediği tek duyguydu. Duygularını bastıran sarhoş edici bir zevk. Vücudu onu bir mengene gibi kavramış, sıcaklık etrafını sarmıştı.

İlkel canavarı yüzeyin hemen altında gizleniyordu. İtiyordu. Lord Vladya bu yanını bastırdı. Onun ölmesini istemiyordu... henüz.

Onu öldürme dürtüsüne direnmek mümkündü. Ancak, canavarının acı verme arzusuyla savaşmak daha zor olurdu. Bu yüzden denemedi bile.

Geri çekilerek kadının kalçalarını kaldırdı ve vücudunun üst kısmını aşağı bastırarak kalçalarını havaya kaldırdı.

İlkel doğası bu pozisyona bayılıyordu ve prensesten gelen bu ses doğrudan onun kafasına gitti. Tekrar içeri itmek için kendini hizaladı.

"Ah," diye hıçkırdı, her yeri titriyordu. Çarşafları öyle sıkı kavramıştı ki parmaklarının altında yırtıldılar.

"Onu bize hediye et."

Vladya hareketsiz kaldı. Dürtü çok güçlüydü. Bu dürtüye direnmek için kaslarını sıkıca kavradı.

Hayır. Bir insan kızının kendisine hediye edilmesini İSTEMİYORDU. Bu da nereden çıkmıştı?

"Üzerine salın."

Hayır, bu onu öldürürdü. Vladya dişlerini sıktı. Kızın daracık deliğine girdi ve onu almaya devam etti. Bundan zevk almıyordu, bunu biliyordu.

Yine de kanalı ıslaktı. Çok değil, ama yine de oradaydı. Defalarca kurumuştu, ama vücudu hâlâ ona uyum sağlamak için daha fazla sıvı üretiyordu.

Kendini ilkel içgüdülerini engellemeye zorlayarak hislere odaklandı. Kolay değildi ama kızın hissi konsantre olmasına yardımcı oldu.

Islak ve çok sıcaktı, içine gömüldüğünde kendini çok iyi hissediyordu.

Eğer bir vahşiyle başa çıkabiliyorsa, bizimle de başa çıkabilir. Üzerine salın.

Bu noktada Vladya, bu düşünceleri yönlendirenin canavarı mı yoksa kendisi mi olduğundan emin değildi. Onun düşünceleri. İlkel içgüdüleri.

Birkaç saniye sonra, ilkel dürtülerini daha iyi kontrol eden Vladya eğildi, vücudu küçük bedenini sararken elleri boğazına dolandı.

Onu acımasızca ve merhametsizce becererek, şiddetle içine geri itti.

Kadın seğiriyor ve ona karşı titriyordu. Çığlıkları geceyi deliyor, karanlıkta yankılanıyordu.

Ve gece ilerledikçe, kafasındaki sesler daha da yükseldi.

Serbest bırak
onu. Serbest
bırak onu!
ÜZERINE SALIN!

Yirmi Altıncı Bölüm

KALEDEN UZAKTA

İki gün sonra Emeriel, Yüksek Mahkeme'den lordun verdiği talimatları izledi. Kapıya vardığında kendini tanıttı ve kapı onun için açıldı.

Onu ön verandaya doğru götüren ev çalışanı şaşırtıcı derecede arkadaş canlısı ve konuşkandı.

İnsan erkek Emeriel'i kapıda bıraktığında, Emeriel kendisini çağıran yüksek lordun adını biliyordu - Lord Herod. Soylu tarım lordu dul ve iki bin yaşından fazlaydı.

Emeriel tereddütle kapının önünde durdu, elini kaldırdı ve havada asılı kaldı. *Dönüp kaleye geri dönebilirsin, Emeriel. Bu yolculuğu yapmamış gibi davran.*

Ancak bu çağrıyı sonsuza dek görmezden gelemezdi. Tanrı ona sadece dört gün vermişti ve bu dört günün ikisi çoktan geçmişti. *Bu dört gün sona ererse ne olacaktı?* Emeriel bu düşünceyle ürperdi.

Gezinen zihni onu vazgeçiremeden Emeriel kapıyı çaldı.

Kapıyı bir uşak açtı ve Emeriel orada bulunma nedenini açıkladı, ardından bir hizmetçi onu evin içine doğru götürmek üzere dışarı çıktı.

"Efendi birazdan sizinle görüşecek," diyen hizmetçi onu büyük meşe kapının tam karşısındaki ahşap banklı bekleme alanına bıraktı.

Emeriel beklerken giderek huzursuzlaştı. Endişeli hissediyor, Lord Herod'un kendisini unuttuğunu düşünerek neredeyse umutlanıyordu. Ama kapı açıldı ve Lord Herod dışarı çıktı.

Lord Herod odaya geri çekilerek, "İçeri gel," diye emretti. "Emeriel, değil mi?"

"Evet, lordum."

Lord Herod kütüphanenin ortasında durdu, Emeriel'e döndü ve küçük bir gülümseme verdi. "Ben de sizi bekliyordum."

"Çağrınıza geç cevap verdiğim için özür dilerim lordum." *Emeriel endişeyle yerinden fırlamak üzereyken neden gülümsüyordu?*

Lord Herod başını salladı. "Bu kadar korkma Emeriel. Bugün seni buraya zarar vermek ya da tehdit etmek için çağırmadım. Eğer Urai'nin Ravenshadow Citadel Büyük Güç Kalesi'nde erkek kılığına girmiş inanılmaz güzel bir kızdan haberdar olmasını isteseydim, büyük lordlar çoktan sana karşı harekete geçerdi. Ama benim niyetim bu değil."

"Oh... Teşekkür ederim lordum." Emeriel rahatlamış hissetmiyordu. *Ne yakalamıştı? Bu lord bana ne yapacaktı?*

Lord gözleriyle onu dikkatle inceledi. Dudakları tekrar kıvrıldı ve konuştu, "Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Emeriel onu çalışma odasından çıkarken takip etti ve birlikte koridorda yürüdüler. Evin hizmetkârları ortalıkta görünmüyordu ve ortam ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Bir köşeyi döndüklerinde, büyük bir kadın resmi Emeriel'in dikkatini çekti. Ona ulaştıklarında Lord Herod durdu.

"Bu Rivera, dava arkadaşım. Otuz yıl önce vefat etti," dedi, sesinde biraz hüzün vardı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Emeriel.

"Dört yüz yıl önce bağlanmıştık." Lord Herod'un gözleri anılarla doldu. "Yedi günlük bağlanma ritüelinden sonra bağımız kurulduğunda kendimi dünyadaki en şanslı Urekai gibi hissettim. Ruhlarımız birbirine bağlandığında o kadar mutlu olmuştum ki dağları yerinden oynatabilecekmişim gibi hissetmiştim."

Emeriel'in Lord Herod'un bunu neden kendisiyle paylaştığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama çok açıktı.

"O bir insandı," diye açıkladı.

-Karısını çok seviyordu. Bekle, ne?

"Ha?" Emeriel şaşkınlıkla ona baktı.

Lord Herod'un yakışıklı yüzünü bir gülümseme daha süsledi ve başını salladı. "Rivera insandı. Lord Festus'un çocuğunun doğum törenine katılmıştım ve orada içecek servisi yapıyordu. Ciddi şekilde yetersiz beslenmişti ama inanılmaz derecede güzeldi. Günlerce onu düşünmeden edemedim. Festus'a kölesini satın almak istediğimi söylediğimde kabul etti. Ben de onu satın aldım ve buraya getirdim. Yıllarca bu evde çalıştı. Sonra birbirimize aşık olduk. Onu bir Syren olduğunu öğrenmeden önce bile seviyordum." Emeriel başını kaldırdı ve gözleri irileşti. Onun Syren olduğunu biliyor muydu?

Syren mi?

Ancak lord anılarında kaybolmuş gibiydi, bakışları tabloya sabitlenmişti.

"Ama onun sırrını keşfettiğimde, bunun kader olduğunu biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz yüzyıllar uzun hayatımın en mutlu dönemleriydi. Ve o öldüğünde," diye durakladı, sesi kederle doluydu, "tüm ışığı ve neşeyi de beraberinde götürdü."

"En derin taziyelerimi sunuyorum lordum."

Lord Herod şimdiki zamana dönmüş gibiydi. "Tüm bunları seninle korkunun azalması umuduyla paylaşıyorum, genç adam. Bunca yıl sonra bile, dava arkadaşımın yasını hâlâ derinden tutuyorum. Ziyafete katıldım çünkü zaten birkaç festivali kaçırmıştım ve bunu da kaçırsaydım sonuçlarıyla yüzleşecektim. Orada seninle karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Biliyor musun, Vera da tıpkı senin gibiydi. Erkek kılığına girerek Lord Festus'la birlikte yaşıyordu."

Emeriel şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Mmm. Onlar onun gerçek kimliğinden habersizdi ama ben bir bakışta anladım. Sırrını keşfettiğimde Vera'yla ilgili anılarım canlandı."

Lordun açıklamasına rağmen Emeriel'in kafası karışmaya devam etti. "Benden ne istediğinizi anlamıyorum lordum."

Lord Herod'un bakışları Emeriel'in gözlerine dikildi, gözleri yoğun bir şekilde doluydu. "Kendini güvende hissetmeni istiyorum. Benim yanımda kendin olabileceğini bilmeni istiyorum."

Bir kapı açıldı ve insan bir hizmetçi -belki de bir köle- aceleyle ilerledi. "Akşam yemeği hazır, efendim."

Demek bir köleydi. Emeriel, evdeki kölelerin diğer kölelerin aksine iyi giyimli ve sağlıklı göründüğünü fark etti.

Lord Herod Emeriel'e döndü. "Aç mısın?"

Emeriel kendi kendine konuşmaya fırsat bulamadan başını salladı. Lord Herod gülümsedi. "Gel, yemeğe gidelim."

Yemek sırasında Emeriel rahatlamaya başladı. Bu lord onu buraya sırlarını saklaması karşılığında bedeninin alınacağı iğrenç bir ilişki için çağırmamış olabilir miydi? Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Zihninin çalıştığını görebiliyorum," dedi Lord Herod.

Emeriel dürüst olmaya karar verdi. "Beklediğim bu değildi."

"Ne beklediğini anlıyorum ama Urai'deki tüm lordların kalpsiz olmadığını bilmeni isterim."

Emeriel bakışlarındaki şüpheciliği bastırmaya çalıştı ama Lord Herod yine de bunu fark etti ve sertçe başını salladı. "Öyle göründüğünü biliyorum ama herkes öyle değil. İnsanlar acı çekiyor ve acılarını başkalarına yansıtıyorlar."

Emeriel durakladı ve aklını her zaman kurcalayan bir soruyu düşündü. "Atalarımızın günahları için neden biz cezalandırılalım? Urekai her insana sanki topraklarını işgal eden bizmişiz gibi davranıyor. Sırf aynı türe ait olduğumuz için başkalarının eylemlerinden sorumlu tutulmamalıyız."

Masaya sessizlik çöktü ve Emeriel başını eğerek yemeğine odaklandı. Şimdi Lord Herod'un sadece nazik davranıp davranmadığını öğrenecekti. Emeriel'in midesinde düğümler oluştu.

"Kesinlikle haklısın," diye cevap verdi Lord Herod ve Emeriel'in başı şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Lord omuz silkti. "Gerçek bu. Hiç kimse atalarının günahlarının bedelini ödemek zorunda kalmamalı. Ancak Urekai'lerin ömrü uzundur ve ne yazık ki halkımız uzun süre kin tutar. Bir insanın hayatı kısadır. Kısacık. Ve insanların o gece yaptıklarının sonuçlarından hala acı çektiğimiz için, affetmek inanılmaz derecede zorlaşıyor. O gece her Urekai'nin hayatındaki en önemli kişiyi kaybettik - Büyük Kral Daemonikai. Dört bin yıldan fazla bir süredir bizim büyük kralımızdı. Halkımız onsuz kayboldu."

Bu isimden bahsedildiğinde Emeriel'in omurgasından bir ürperti geçti. Bunu bir kenara itti. "Peki ya diğer büyük lordlar? Elbette onlardan biri onun yerini alabilir. Kararı geciktirmek sadece halkın acısını uzatır." "İktidar mücadelesi Büyük Lord Vladya ile Büyük Lord Zaiper arasında yaşanıyor," diye açıkladı Lord Herod. "İkincisi gerçekten zalim ve halka hiçbir faydası olmaz. Pek çok kişi Lord Vladya'nın liderliği üstlenmesini istiyor ama duyduğuma göre onun taht için bir arzusu yok. Üstelik hâlâ yaralı; o gece büyük kayıplar verdi ve hâlâ yas tutuyor. Bu acıdan nasıl kurtulacağını bilmiyor. Bu onu değiştirdi."

Önceki gece yaşananlardan sonra Emeriel, Lord Zaiper ile Lord Vladya arasında pek bir fark görememişti ama fikrini kendine sakladı. "Peki ya Lord Ottai?"

"Büyük Lord Ottai oldukça iyi kalpli, ancak siyasi zekâdan yoksun. Ayrıca, Urekai toplumunda sadece aramızdaki en güçlüler kral olmaya uygun görülür.

Kral ve Lord Ottai inanılmaz bir güce sahip olsa da en güçlüsü değil. Dahası, büyük taht için hiçbir hırsı yok."

Emeriel bir an düşündükten sonra aklına başka bir soru geldi. "Sorduğum için beni bağışlayın ama rahmetli bağ arkadaşınız insanken yüzlerce yıl nasıl yaşadı?"

Lord Herod'un gözlerine yumuşak, nostaljik bir ışık girdi. "Bir Urekai bir syren ile bağ kurduğunda, yaşam süreleri iç içe geçer. Urekai'nin kalan yılları bağlandığı kişiyle paylaşılır. Yani benim üç bin yılım kalmış olsaydı, bunun yarısı Urekai olmayan eşime giderdi."

"Vay canına," diye haykırdı Emeriel, bu açıklama karşısında hayrete düşmüştü. "Ömrünü paylaştığına hiç pişman oldun mu?"

"Asla." Lord Herod başını sertçe salladı. "Hastalığından kurtulacağı anlamına gelseydi, bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Her Urekai bir başkasına bağlanmaktan ve ömrümüzü onunla paylaşmaktan gelen tatmini ister."

Emeriel tereddüt etti, merakı hâlâ devam ediyordu. "Bağlandığınız kişi öldüğünde ne olur?"

"Bazıları kalan paylaşılan yılların Urekai'ye geri döndüğüne inanıyor ama gerçek bilinmiyor," diye yanıtladı Lord Herod. "Urekai yaşam süreleri büyük farklılıklar gösterebildiğinden, bazıları sadece iki bin yıl yaşarken bazıları on iki bin yıl yaşayabildiğinden, kesin bir cevap yok. Ancak, biz Urekailer yaşlanmayız. İnsanlar gibi yaşlanmayız."

Emeriel büyülenmişti. Yüzlerce yıl yaşamak nasıl bir his olurdu? Bu kavram akıllara durgunluk veriyordu.

"Oğlum Dale, doğaya duyduğu derin sevgi ve çalışma tutkusu nedeniyle çok uzaklarda yaşıyor." Lord Herod'un ifadesi yumuşadı. "Vera'nın ölümünden sonra yalnızlık bu duvarların içine yerleşti. Senden hoşlandım Emeriel ve umarım birbirimize yakınlaşabiliriz."

Emeriel kaleye geri dönerken aklı Lord Herod'a yaptığı ziyaretle ilgili düşüncelerle doluydu.

Uzun zamandır ilk kez bir sükûnet ve huzur duygusu hissetti. Lord Herod'un kendisine benzediğini açıkladığında gözlerini okumaya çalışmıştı ve bakışları yoğun olsa da yırtıcı değildi.

Yemeğin geri kalanı rahat bir sessizlik içinde geçti ve sonra Emeriel ayrıldı. Lord Herod ona tekrar ziyaret etmesi için izin vermişti ve Emeriel de geleceğini biliyordu. Sadece güzel yemekler için bile olsa.

Belki de Lord Herod kendisinin ve Aekeira'nın durumuna bir çözüm olabilirdi. İhtiyaç duydukları yardımı sağlayabilecek tek Urekai o olabilirdi. Lord Herod, Emeriel'in karşılaştığı ilk gerçekten iyi kalpli Urekai olarak göze çarpıyordu.

Emeriel'le sohbet etmek için zaman ayırmış, onu etrafta savrulacak bir nesne olarak görmek yerine bir insan olarak görmüştü. Lord Herod'la konuşmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu, Emeriel'in Urekai'den beklediği korkunç karşılaşmalardan çok uzaktı.

Emeriel doğruca Aekeira'nın yatak odasına yöneldi ve Madam Livia'nın odadan çıktığını fark etti. Yoluna devam etmeden önce baş hizmetçiyi selamladı.

Odanın içinde, Aekeira yatakta uzanmış kitap okuyordu. Emeriel'i görünce başını kaldırdı ve gülümsedi. Gözlerinin etrafındaki şişlik inmişti ve son birkaç gündür olduğundan çok daha iyi görünüyordu.

"Madam Livia'yı gördüm," dedi Emeriel içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Bana daha fazla bitki verdi ve yarın görevime devam edeceğimi bildirdi. Son birkaç gündür beni işten uzak tutmayı nasıl başardı hiçbir fikrim yok ama ona minnettarım. Lord ile nasıl gitti?" Aekeira'nın gözleri teslim olmuş görünüyordu. "Sana ne kadar zarar verdi?"

Emeriel başını sertçe salladı ve Lord Herod ile nasıl geçtiğini hızlıca anlattı. "Senin için yiyecek hazırladım," diye neşeyle sözlerini bitirdi.

Aekeira, Emeriel'den ekmek ve eti alıp hızla yemeye başlarken şaşkın görünüyordu.

Emeriel derisinde bir karıncalanma hissetti ve kaşıntıyı hafifletmek için kolunu kaşıdı. "Peki ya sen?" diye tereddüt etti. "O geceden beri Lord Vladya ile herhangi bir etkileşimin oldu mu?"

"Neyse ki hayır. Onu görmedim ve ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ondan çok nefret ediyorum," diye yanıtladı Aekeira lokmalar arasında. "Ayrıca, artık beni istediği şekilde incittiğine göre, işkence edeceği bir sonraki insan köleye geçeceğinden eminim."

Yemeğini yedikten sonra Aekeira uzandı, gözleri gittikçe uykulu bir hal alıyordu. Emeriel şaşırmadı; Madam Livia'nın verdiği bazı otlar uykuya neden oluyordu.

"Biraz dinlenmeye çalış Keira," diye onu rahatlattı Emeriel. "En azından sen uyuyana kadar burada seninle olacağım."

"Sen iyi misin?" Aekeira sordu.

"Ha?"

"Son birkaç dakikadır durmadan kollarını kaşıyorsun. Eminim o kadar kaşımaktan kızarmışlardır." Aekeira uykulu bir şekilde gözlemledi.

Emeriel'in parmakları dondu ve yavaşça ellerini indirdi. Fark etmemişti bile. "Ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok." Yükselen paniğini bastırarak kendini buna inanmaya zorladı.

E n d i ş e l e n e c e k bir şey olmamalıydı, çünkü alternatifi korkutucuydu. Tekrar kızışmasının imkânı yoktu.

Hayır. Hayır.

Oh, Lights, sadece hayır.

Yirmi Yedinci Bölüm

GECE YARISI, KARGALAR UYURKEN

Büyük Lord Vladya, Blackstone kulesinin merkezinde dururken kollarını kavuşturmuş geceye bakıyordu. Aklı bulunduğu yerden çok uzaklarda dolaşıyordu.

Ruh hali her zamanki gibi karanlıktı, ancak bunun arkasındaki nedenleri analiz etmeyi reddetti.

Açıkçası, son birkaç yüz yıldır ruh hali nadiren güneşli olmuştu, bu yüzden belirli bir nedeni olmadığına inanıyordu.

Bunun iki gece önce olanlarla kesinlikle bir ilgisi yoktu.

Kendi kontrolünü kaybetmişti. Söylediği şeylerin yarısını hatırladığında yüzünü buruşturdu.

Vladya, insan prenses Zaiper için soyundu diye öfkelenen kişinin kendisi olduğuna inanmayı reddetti.

Kız ikinci hükümdardan etkilenmişse ne olmuş yani? Bu onun için hiçbir şey ifade etmemeliydi. Kızdan hoşlanmıyordu bile, o zaman bu da neydi?

Kızın saraydaki tüm erkeklerin dikkatini çekmiş olması, gözlerinin açgözlülükle kızın çıplak halini incelemesi onu bu kadar üzmemeliydi.

Kızın üzerine atılmamak için mücadele ederken, neredeyse bir canavar parıltısına yenik düşecekti.

Homurdandı. Kazara şekil değiştirmek genç Urekai'ye göreydi, onun gibi bir kadime göre değil. Ukrae aşkına, üç bin sekiz yüz yaşındaydı.

Öyleyse neden cehennem ateşleri içinde neredeyse gerçekleşiyordu? Değişime karşı savaşmıştı... ve neredeyse kaybediyordu.

Öfke içinde alevlendi. *Aekeira.* Hepsi onun yüzünden olmuştu.

Bu küçük insanda kontrolünü kaybetmesine neden olan şey neydi?

Vladya derin, sakinleştirici bir nefes alarak öfkesini bastırdı. Zihnini istila etme cüretini ona ödettikten sonra bir sakinlik hissedeceği düşünülebilirdi ama zihni kaos içindeydi.

Urai'de geceler her zaman güzeldi ama bu gece gökyüzünde yıldızlar azdı ve ay alışılmadık bir şekilde ancak dörtte bir kadardı.

Ama ne zaman çeyrek ay daha sık görünse, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Ay tutulması gecesi yaklaşıyordu.

Ve o gece Daemonikai'nin canavarı öldürülecekti.

Sanki bir el göğsüne uzanmış ve onu boğmak için sıkıyormuş gibi göğsü sıkıştı.

Yıllardır bırakmaya hazırlanıyorsun Vladya. Onunla barışmak için zamanın tükeniyor. Kararını vermenin zamanı geldi.

Sessiz ayak sesleri arkadan yaklaştı ve onun yanında durdu. "Lordum, büyük kralı besleyen bilinmeyen kişi hakkında bilgi topladım."

Lord Vladya dönüp baktı. "Kim o?"

"Genç prens Emeriel. Yerleri temizlemekle görevlendirilmişti ama canavarı beslemeyi kendi üzerine aldı. Ancak dün orada görevli değildi ama yine de gidip canavarı besledi."

Emeriel mi?

Lord Vladya bu çocuğu hiç düşünmemişti. Belki bir asker ya da bir Urekai hizmetçisi olabilirdi ama canavardan kaçmak için her türlü sebebi olan insan prensi asla.

Ve şimdi bunu iki kez yapmıştı. *Ama neden?*

"Emin misiniz?"

"Evet, Majesteleri."

Lord Vladya onu kovdu. Bir kez daha yalnız kalınca düşünceleri dönmeye başladı. Canavar ile o çocuk arasında kaçırdığı bir tür bağlantı mı vardı?

Çocuğun elini vahşi bir canavarın ağzına yaklaştıracak kadar cesur olması için başka bir neden yoktu. Ve bu cesaret isterdi.

Canavarın üzerine binmesi için çocuğu seçtiği o gece o da oradaydı - Emeriel'in korkuları gerçekti.

Binme düşüncesi aklına Prenses Aekeira'yı getirdi.

Çok canı sıkılmıştı.

Gün ışığında, kızın baygın haline bakarken içinde bir vicdan azabı kıpırdanmıştı.

O öyle bir insan değildi. Evet, insanlardan nefret ederdi ve iş, kötü performans ya da itaatsizlik cezalarına geldiğinde onlara karşı asla hoşgörülü davranmazdı. Ama bir dişinin üzerine zorla binecek türden biri değildi.

Ottai abartmamıştı, Urekai dişileri ona ulaşmak için kendilerini parçalıyordu. Neredeyse istediği herkese sahip olabilirdi.

Yine de sorun buydu, değil mi?

Herkese sahip olabilirdi ama son birkaç haftadır ondan başka kimseyi arzulamıyordu. Canavarını değil. *Onu*.

Onunlayken kontrolünü kaybetmişti ve tüm gizli çirkin yanları ortaya çıkmış, çirkin başlarını kaldırmıştı.

Şehvetini tatmin etmesi ve kendini ondan kurtarması iyi bir şeydi. Artık kontrolü tekrar eline almıştı ve diğer acil konulara konsantre olabilirdi.

Bir insanı istemek kabul edilemezdi.

Vladya bir insanın kendisi üzerinde bu tür bir etkiye sahip olmasına izin vermektense onu öldürmeyi tercih ederdi.

Emeriel gecenin bir yarısı uyandı, kendini ateşli ve huzursuz hissediyordu.

Vücudu titriyor ve karnına acı veren kramplar giriyordu.

Karnını sıkıca kavrayarak haykırdı.

Oh hayır, oh hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Öyle bir uyarılma halindeydi ki, bacaklarını açıp parmaklarıyla rahatlama ihtiyacı ağır basıyordu.

Ancak Emeriel, bu dürtüye boyun eğmenin sadece ateşi artıracağını deneyimleriyle öğrenmişti.

Panik içinde yataktan fırladı ve kapıya doğru koştu. Emeriel, Madam Livia'yı aramaya koyulurken gece yarısı sessizliği onu sardı.

Mutlaka bu sıcağı geçirecek bir bitki ya da ilaç olmalıydı.

Olmak zorunda!

Emeriel düşüncesinin mantıklı olmadığının farkındaydı. Eğer bir bitki olsaydı, Madam Livia bunu ona çoktan sağlamış olmaz mıydı?

Ama paniklemiş ve çaresiz durumdayken, Emeriel mantıklı düşünemezdi. Uzanmak ve sıcağının azabına katlanmak yerine odasının sınırlarından kaçmak zorundaydı.

Bir kasılma onu yakaladı ve acı içinde iki büklüm olarak haykırdı.

Askerleri uyarmak istemediği için çığlıklarını bastırmaya çalıştı. Nefes nefese kalarak gözlerini sıkıca kapadı ve bu olayın geçmesini bekledi.

Acısı nihayet dindiğinde, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Acı her şeyi tüketiyordu. Tüm vücudu arzuyla alev alev yanıyordu.

"Prens Emeriel?"

Tanıdık ses, Amie ortaya çıkmadan önce ona ulaştı. Kız aceleyle kıyafetlerini düzeltti ve Emeriel'in bulanık görüşü sayesinde, Amie'nin yaklaşıp koluna dokunduğunda yüzündeki kırmızı izleri fark etti. "İyi misin?"

Derisi ürperdi ve Emeriel kolunu geri çekti.

"Kim bu köle? Gece vakti ne işin var senin?" diye sordu bir asker, ayak sesleri yaklaşırken.

Amie, Emeriel'in önüne geçerek onu korudu. "Burada her şey yolunda asker. Bu köle sadece Madam Livia için bir ayak işinden dönüyordu. Endişelenecek bir durum yok."

"Değersiz insanlar! Kırbaçlanmak istemiyorsanız hemen odanıza dönün," diye bağırdı asker alçak bir sesle, kıyafetini düzeltirken.

"Teşekkür ederim efendim. Şimdi gidiyoruz," Amie Emeriel'in elini tuttu, Emeriel'in yüzünde beliren acı ifadesini görmezden geldi. Birlikte uzaklaşmaya başladılar.

"Yarın aynı saatte, Amie. Seni aramak zorunda bırakma beni," diye seslendi asker, sözleri bir tehditle doluydu.

Amie'nin yüzünde derin bir hüzün belirdi. "Elbette efendim," diye cevap verdi Amie sahte bir neşeyle.

Hizmetkârların odasına vardıklarında Amie nihayet hızını yavaşlattı. Emeriel'i bir spazm daha yakaladı ve kendini Amie'nin elinden kurtarmasına neden oldu.

Bedenini duvara dayadı ve rahatlamak için umutsuzca duvara sürtünmeye başladı.

Küçük iniltiler boğazından kaçtı, kısa süre sonra stimülasyon onu sadece daha fazla hayal kırıklığına uğrattığı için acı verici inlemelere dönüştü.

Olay yatıştığında, Emeriel yere doğru kaydı. Dizlerini yukarı çekti ve bacaklarını sıkıca birbirine kenetleyerek başını onların üzerine koydu. "Acıyor...acıyor."

"Özür dilerim," dedi Amie acıyarak. "Acınızı hafifletmek için ne yapabilirim?" Emeriel başını salladı, sonra kaldırıp duvara yasladı.

Ter yüzünü ıslatmış, alnından aşağı dökülüyordu.

"Biliyor musun, şey... askerlerden biriyle buluşman daha kolay olabilir," diye önerdi Amie, çekingen bir tavırla. "Ormana girmeyi göze alabilirsin. Muhafızlar

Orada görev yapanlar sizi geceliğinizle, göğüsleriniz serbest ve saçlarınız bağlı değilken tanıyamazlar. Orada... rahatlama arayabilirsin."

Gerçekten bu kadar korkunç olur muydu?

Emeriel bu düşünce karşısında inledi. Bu fikri düşünmek bile durumunun ne kadar kötüye gittiğinin bir göstergesiydi. Ne kadar çaresiz hale gelmişti.

"Madam Livia'yı çağırın lütfen," diye fısıldamayı başardı.

Amie başıyla onayladı. "Tamam, tamam, beni burada bekle." Koşmaya başladı, durakladı, sonra arkasına baktı. "Hiçbir yere gitme, tamam mı?"

Emeriel başını salladı. Konuşmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Amie'nin dönüşünü beklerken Emeriel dayanmaya çalıştı.

İlk kasılma öncekilerden daha şiddetli bir şekilde geldi ve kasılmadan çıktığında Emeriel kendini yerde kıvrılmış, yaprak gibi titrerken buldu.

İkinci kasılma sadece birkaç dakika sonra geldi ve Emeriel acı çığlıklarını bastırmak için elinin tersini ısırmak zorunda kaldı.

Ah gökyüzü, ne çok acı...

O anda, kaybedeceği bir savaş verdiğini fark etti. İçinde bir şeye ihtiyacı vardı. Ve buna acilen ihtiyacı vardı.

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı, kendi kendine hareket ediyordu.

Sanki bedeni içgüdüsel olarak ne istediğini biliyordu, halsiz zihni ise ona ayak uydurmak için mücadele ediyordu. Vücudu onu takip ederken, bacakları yolu gösteriyordu.

"Nerede o?" Madam Livia, Amie'nin Emeriel'i bıraktığı koridora döndüklerinde sordu.

Amie sanki Emeriel'in sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi, "Onu burada bıraktım, madam," diye döndü. Çok daha alçak bir sesle, "Kalmayı kabul etti," diye ekledi.

Amie arkasından giderken Madam Livia onu aramaya başladı.

Yatak odasını ve köle odalarını ararken ayak sesleri koridorlarda yankılanıyordu. Ancak çabaları sonuçsuz kaldı. Kız hiçbir yerde bulunamamıştı.

"Belki de ilk önerimi kabul etmiştir," dedi Amie sessizliği bozarak. "Peki bu ne olabilir?"

"Ona rahatlaması için askerlerle buluşabileceğini söyledim," diye itiraf etti Amie, başını eğerken yanakları kızarmıştı.

Madam Livia homurdandı. "Uyanıkken burada ne işin var senin?"

"Hiçbir şey!" Amie çok hızlı bir şekilde söyledi. "Kesinlikle hiçbir şey. Prin-Emeriel'e rastladığımda sadece tuvaletimi yapmaya gidiyordum."

Yaşlı kadın durakladı, Amie'yi dikkatle inceliyordu. Amie onun bakışlarına karşılık veremedi.

"Muhafızlar yine seni rahatsız mı ediyor? Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Onları rapor eder ve cezalarını çekmelerini sağlarım."

Amie bunun gayet iyi farkındaydı. Daha önce de olayları rapor etmişti ve Madam Livia sözünün eri olarak gardiyanın rütbesini indirip nöbetçi yapmıştı.

Ama kimse ona askerleri ve köle sahiplerini ifşa etmenin sonuçları hakkında bilgi vermemişti. Amie bunu zor yoldan öğrenmişti. "Elbette, Madam Livia. Hiçbir şey olduğu yok."

Baş hizmetçi yürümeye devam etti ama kavşağa varıp dördüncü kanada giden yola girdiğinde Amie'yi şaşırttı.

Prens Emeriel neden dördüncü kanada gitsin ki?

Bir an sonra Amie merakını d a h a fazla tutamadı. "Şey... Madam Livia? Neden Abyss topraklarına doğru gidiyoruz?"

Yürümeye devam ettiklerinde Madam Livia sessiz kaldı.

Amie soruyu tekrar sormaya hazırlanırken, boğuk sesler duydu. "Beni yalnız bırakın," dedi titrek, tanıdık, küçük bir ses.

"Bu kölenin neden böyle tatlı bir kokusu var? Sanki kızışmış gibi," dedi derin bir erkek sesi.

"Değil mi? Mini bir kızışma belki, kokusu hafif. Kokuyu aldığımdan beri sikim inmedi," diye ekledi başka bir erkek sesi.

"Kim bu kız? Daha önce böyle güzel bir yüz gördüğümü hatırlamıyorum. Ya da böyle tatlı saçlar. Neredeyse melek gibi. Kesinlikle hatırlardım," diye konuştu ilk ses.

"Bırakın beni," dedi Emeriel'in sesi zayıf ve küçük çıktı.

"Ne kadar güzel. Şu kıvrımlara bak... ve teni, neredeyse ışıl ışıl. Çabuk onu duvara yaslayalım, ne dersin? Ben önden gideyim."

"Hayır, hayır, beni yalnız bırakın."

Madam Livia adımlarını hızlandırdı. "Oh, bu bir sorun." Amie de hemen onu takip etti.

Köşeyi döndüklerinde, yasak odalara giden koridor önlerinde belirirken, iki asker Emeriel'i duvara yaslamıştı.

Biri geceliğini kaldırmış, iç çamaşırlarını ve kaymak gibi kalçalarını ortaya çıkarmıştı, diğeri ise pantolonunu çoktan çıkarmış, terli ve gözyaşları içinde kalmış yüzüyle çırpınan, perişan haldeki Emeriel'i zapt etmeye çalışırken erkekliği ortaya çıkmıştı.

"Onu hemen serbest bırakın," diye emretti Madam Livia, otoriter sesi gergin atmosferi yararak onlara doğru yürürken.

Başlarını sese doğru çevirdiler ve Emeriel'i tuttukları yerden yavaşça bıraktılar ama yine de birbirlerine yakın durdular.

"Bundan uzak durun, baş hizmetçi. Bu sizi ilgilendirmez. Bu insan izinsiz girmiş," dedi askerlerden biri.

"O benim kız kardeşimin çocuğu ve Büyük Lord Vladya için çalışıyor. Onu bir iş için göndermiştim ama yolunu kaybetmiş olmalı. Ne de olsa kalede yeni," diye açıkladı Madam Livia.

"Bir mesaj mı? Gece giysisinde mi?" diye şüpheyle sordu askerlerden biri.

"Bunu üçüncü hükümdarla teyit etmek ister misiniz? Çünkü bunu memnuniyetle karşılarım." Madam Livia onlara dik dik baktı. "Büyük Lord Vladya'ya gidelim ve sizi görev yerinizden uzakta, ayak işlerine gönderdiği bir kadına tecavüz etmek üzereyken nasıl yakaladığımı anlatalım."

Askerler karşılıklı bakıştılar. İsteksizce, nefeslerinin altında homurdanarak Emeriel'i serbest bıraktılar. "İyi," diye mırıldandı içlerinden biri.

"Ama neden böyle kokuyor..." diye söze başladı diğer muhafız, aşırı terleyen Emeriel'i incelerken Amie de onun bakışlarını takip etti.

Prensesin gözleri şehvet ve acıyla parlıyordu ve vücudundaki titremelere bakılırsa Amie'nin bir başka ısı kasılması olduğunu tahmin ettiği şeyi bastırıyor gibiydi.

"Neden böyle sarhoş edici bir kokusu var? Tanrıların bir armağanı gibi mi?"

"Daha iyi bilmesem, onun kızışmış bir syren olduğunu düşünürdüm," diye ekledi ilk muhafız, gözleri şehvetle parlıyordu.

"Çünkü uyuşturulmuştu, sizi aptallar," diye tersledi Madam Livia. "Siz askerlerden biri onu bu gece erken saatlerde uyuşturdu, bu yüzden bu gezintiye çıktı."

"Hey, ses tonuna dikkat et," diye öfkelendi diğer muhafız, öne doğru tehditkâr bir adım atarak. "Baş Hizmetçi olabilirsin ama hâlâ insansın. Senin konumun bizim altımızda."

"Öyle mi?" Madam Livia geri adım atmadı. "O zaman bana el kaldırmayı dene. Hadi, sana meydan okuyorum."

İkinci Urekai kızgın askere bir şeyler fısıldadı. Sonunda bir adım geri çekildi.

Amie ikinci askerin Madam Livia'nın Urekai askerlerinin ve köle sahiplerinin rütbelerini indirtme ve hatta işlerini kaybettirme gücüne sahip olduğundan bahsetmiş olabileceğinden şüphelendi.

"Hadi, görev yerlerimize dönelim," dedi ikinci Urekai kızgın askere.

"Aslında bununla ilgili bir sorun var. Gecenin geri kalanı için görevlerinizden alındınız," dedi Madam Livia. "Büyük Lord Vladya'nın emri. Seni yeğenim olan bir Blackstone kölesine zorla sahip olmaya çalışırken yakalamadan önce bunu sana bildirmek için buraya geldim. Yine de ilgileniyorsanız bu konuyu büyük lordla görüşmemiz gerektiğini düşünüyorum."

İki muhafız basitçe uzaklaştı. Muhafızlar gözden kaybolana kadar orada durup izlediler.

Madam Livia arkalarından, "Şafakta dönebilirsiniz," diye seslendi.

"Vay canına, bunlar ciddi yalanlar Madam. Onun adına yalan söylediğinizi öğrendiğinde büyük lordla başınızın derde girmeyeceğinden emin misiniz?" Prenses Emeriel'e yaklaşırlarken Amie sordu.

"Suçlu insanların bir özelliği de suçlarının ortaya çıkmasını asla istememeleridir. Bu gece olanlar kesinlikle Urekai tarafından gömülecek," dedi Madam Livia, Emeriel'le göz göze geldiğinde bakışları yumuşadı. "Yanıyorsun, Emeriel. Burada ne işin var?"

"Hiçbir fikrim yok Madam Livia," diye nefes nefese kalan Emeriel uzanıp Madam Livia'nın kolunu umutsuzca kavradı.

"Lütfen bana yardım edin. Gerçekten burada olmak istemiyorum. Bedenimin beni neden buraya getirdiğini anlamıyorum." Son kelime yüksek sesli bir iniltinin içinde kayboldu, Emeriel'in masmavi gözleri panik içinde açıldı. "Sanırım daha da kötüleşiyor. Bana yardım edin, lütfen."

Madam Livia, "Bacaklarınızı açın," diye emretti. Amie'ye baktı. "Duruşunu destekle Amie, böylece düşmez."

"Emredersiniz Madam." Amie hızla pozisyonunu aldı ve Emeriel de bacakları titreyerek ona uydu.

Madam Livia gece giysisinin altına uzandı, iç çamaşırını yırttı ve iki parmağını dikkatlice sırılsıklam olmuş deliğine soktu.

Emeriel, içinden güçlü bir orgazm dalgası geçerken boğuk bir çığlık attı.

Baş hizmetçinin parmak eklemine sürtünerek zevk dalgalarını sürerken, Madam Livia metodik olarak syren bezini aradı. Uzun süre aramak zorunda kalmadı. Parmakları onu buldu, büyümüş ve zonkluyordu.

Sert bir dokunuşla üzerine bastırdı, sertçe.

Emeriel delici bir çığlık attı, vücudu o kadar yoğun ikinci bir orgazmla sarsıldı ki gözleri yuvalarından fırladı.

Amie onu sıkıca tutmasaydı neredeyse Madam Livia'nın elinden kurtulacaktı.

Madam Livia, bir Urekai erkeği tarafından tamamen tatmin edilmeyi ve güçlü spermleriyle kaplanmayı arzulayan içindeki aşırı hassas sinir demetine baskı yapmaya devam etti.

Emeriel üçüncü kez boşalırken hıçkıra hıçkıra ağladı, vücudu dizlerini bükecek kadar yükselirken dudaklarından anlaşılmaz kelimeler döküldü.

Ama Amie'nin şaşırtıcı gücü -küçük boyuna rağmen- vahşi gözleri ve kızarmış yanaklarıyla Emeriel'i dik ve destekli tuttu.

Sonunda Emeriel, Amie'ye doğru yığıldı. Gözlerindeki bulanıklığın bir kısmı dağıldı ve kendine gelir gibi oldu. Madam Livia ancak o zaman parmaklarını çekti.

"Bu birkaç dakika için biraz rahatlama sağlayacaktır," dedi. "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı Emeriel, nefes alış verişi hâlâ düzensizdi.

"Ama o çığlıklar... Büyük lordların işitme duyuları son derece yüksektir. Bunu duyduklarına eminim," diye mırıldandı Amie, sesi panik doluydu.

Tam o sırada koridorun sonundaki odadan derin bir homurtu yükseldi.

Üçü de donup kaldı.

Emeriel'in yüzü solgunlaştı. "Canavar uyandı."

Madam Livia Amie'ye baktı. "Endişenizi gidermek için, bu gece geçerken Greyrock'tan gelen sayısız kadın çığlığı ve erkek bağırışları arasında büyük lordların bunu duyduğundan şüpheliyim. Sanki cehennemin derinliklerinden geliyor gibiydi."

İkisi de şaşırmamıştı. Büyük Lord Zaiper'in malikânesinden çığlıkların yükselmediği geceler nadirdi.

Köle efendilerinin çoğu, erkek ya da kadın olsun, kölelerine işkence etmek için gece yarısını uygun zaman olarak seçerdi.

Hatta bazı köleler Lord Zaiper'in eğlencesi için bağlanır ve taşlanırdı. Tartışmasız tüm lordlar arasında en acımasız olanıydı.

"Korkarım burada uzun süre kalamayız, Emeriel. Bu gece buraya getirilme sebebinle ilgili varsayımlarım doğruysa, canavarın dördüncü kanada ayak bastığın andan beri uyanık olduğuna inanıyorum. Sadece şimdi varlığını belli etmeyi seçti," dedi Madam Livia.

"Madam Livia sözlerine şöyle devam etti: "Bizimle birlikte buradan ayrılmaya çalışmanız imkânsız. "Bu, canavarın serbest kalması ve kanımızın bu duvarları kirletmesi anlamına gelir. Ayrıca, rahatlamanız sadece geçici. Hâlâ bu sıcağa dayanmanız gerekiyor. Eğer bacaklarınız sizi buraya getirdiyse, vücudunuz tatmin olmak için canavarı seçmiş demektir. Size sadece vücudunuzun yönlendirmesini takip etmenizi tavsiye edebilirim."

Arkalarında bir başka korkunç hırıltı yankılandı. Emeriel ona baktı, korkusu her halinden belliydi. "Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı çaresizce.

"Tahminlerim var ama gerçek şu ki, neler olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok. Size söyleyebileceğim şey, mini-ateşlerinizin daha sık ve yoğun hale geldiği. İlk tam ateşinizin gelmesi uzun sürmeyecek. Bu gerçekleşmeden önce büyük lordlardan biriyle temize çıkmanın bir yolunu bulmalısın," dedi Madam Livia.

"Çünkü o gece, bu kaledeki her Urekai erkeği senin kokunu alabilecek. Ve hepsi sana binme arzusuyla yanıp tutuşarak koşarak gelecekler. Birbirlerine meydan okuyup dövüşecekler ve bu gibi durumlarda ölümüne dövüşecekler. Ardından, vücudunuzu doyurmak için gereken üç gün boyunca sayısız erkek üzerinize binecek. Şimdi, sisin etkisi geçip de aldatmacanızı fark ettiklerinde neler hissedeceklerini hayal edin."

Emeriel sıkıca yutkundu.

"Cinsiyetinle ilgili gerçeği söyleyerek onları korumayacak kadar pervasız olduğun için birbirlerini öldürdüklerini öğrendiklerinde ne yapacaklarını bir düşünsene?"

Emeriel bunu kavrayamadı. Bu senaryonun düşüncesi bile onu paniğe sürükledi. *Ne yapacaktı ki?*

Ağzını açtı ama gözleri komik bir şekilde genişledi. "Yine oluyor. Lütfen beni sıkı tutun."

Madam Livia ve Amie ona sıkıca sarıldılar ama hiçbir şey içindeki fırtınayı dindiremedi.

Fırtına geldi, onu alıp götürdü, yakıcı dalga içinde kabardı. Terden sırılsıklam olana kadar fırtına tekrar tekrar koparken kıvranıyor ve haykırıyordu... feryat ediyor, bindirilmek için yalvarıyordu.

"Sus," diye fısıldadı Madam Livia kulağına, bu acı verici çile boyunca onu nazikçe salladı. "Ben buradayım. Seni tutuyorum."

Emeriel inleyerek baş hizmetçiye sarıldı. Onu götürdüler ama Emeriel çevresinin farkında değildi. Her adım acı vericiydi. Fırtına şiddetlendi ve Emeriel zaman ve mekân duygusunu yitirene kadar içinde koptu.

Ve sonunda o dalganın diğer tarafından çıktığında, yasak odaların içindeydi, elleri ve dizleri üzerinde sallanıyordu, kıçı havadaydı ve canavarı için ağlıyordu.

Önce hırıltıyı duydu. Ardından onu çevreleyen devasa bir varlığın ezici sıcaklığı geldi.

Canavar arkasındaydı ve Emeriel onunla savaşmaya zahmet etmedi. Daha fazla değil.

Bacaklarını iki yana açarak vücudunun üst kısmını yere indirdi ve dizlerini sert yüzeye bastırdı. Am dudaklarını kavradı ve onları birbirinden ayırarak canavara sundu. Kendini sunuyordu.

Canavar, odaların içinde yankılanan ilkel bir kükreme çıkardı. Bir sonraki an, onun üzerine çıkıyordu.

Erkekliği onu dürttüğünde, Emeriel alınmaya hazırdı. Güçlü bir hamleyle organı sırılsıklam olmuş bedenine girdi.

Çığlık attı, zevk ve acı dalgalarıyla boğuldu. Boşalırken kaslarındaki gerilim koptu ve kontrolsüzce sarsıldı.

Vahşi yaratık acımasızca ve zorla onun ırzına geçtikçe his fırtınası yoğunlaştı.

Acıyordu ama geçen seferkinin aksine, acı garip bir zevk veriyordu. Sıcaklığın yoğun acısı azaldı ve saf bir zevke dönüştü.

Doldurulmuş hissediyordu. Çok doluydu.

Kokla. Kokla. Kokla. Soğuk bir burun boynuna bastırarak derin bir nefes aldı.

Bu his Emeriel'in vücudunu ürpertti, meme uçları sızladı, nefesi hızlandı. İçinde başka bir orgazmın oluştuğunu hissedebiliyordu.

Canavarın boğazından alçak bir gümbürtü yayıldı. Keskin pençeleri derisini kazıyor, içine girip çıkmaya devam ederken onu daha da yakınına çekiyordu.

Karşı konulamaz bir dürtü onu ele geçirdi, amansız bir ihtiyaç içine baskı yapıyordu.

Emeriel ona teslim oldu ve kelimeler döküldü.

"Oh, Sevgilim. İçimde çok iyi hissediyorsun. Evet, aynen böyle," diye haykırdı. Utanç duygusu üzerine çöktü. Bu sözler de nereden çıkmıştı?

Canavar neredeyse mırıldandı. Geri çekilip yükselmeden önce iki kez daha içine daldı. Sonra Emeriel'i kollarının arasına aldı.

Emeriel irkildi, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Ne yapıyordu bu? Onu parçalara mı ayıracaktı?

Canavar onu en sevdiği yer olan metal barikatın arkasına götürdü ve iri gövdesiyle duvara bastırdı.

Onun alanı. Vahşi canavar onu kutsal alanına getirmişti.

Emeriel, bir Urekai canavarının kendi alanı konusunda bölgeci olduğunu ve davet edilmeden giren her şeyi yiyip bitireceğini okumuştu. Yine de onu oraya getirmişti.

Bir hırıltıyla tekrar içine girdi ve başka bir orgazm onu parçaladığında tüm tutarlı düşünceler aklından k a y b o l d u .

"Yesssss!" Emeriel hıçkıra hıçkıra ağladı, zevkin zirvesine çıktı. Umutsuzca sevgili hayatı için tutunuyordu.

Fallusu vücudunun içindeki şişmiş beze sıkıca bastırdı, artık hareket etmiyordu ve gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı.

Şok dalgası üzerine şok dalgası, onu sersemlemiş hissetmesine neden oldu. Bayılmaktan korkuyordu.

Dalgalar yatıştığında, vuruş devam etti. Canavar kalçalarına açı verdi ve acımasızca daha derine, aşırı hassas vücuduna doğru itti. Zevk azaldı, yerini artan acıya bıraktı.

"Acıyor," diye haykırdı ama elbette vahşi duyamıyordu. Bir vahşi tarafından ele geçirilmenin felaketi. Saf içgüdülerle hareket ediyor.

Boynunu koklayarak itişlerini yoğunlaştırdı, daha da sertleşti. Sanki rahmine girmek istiyormuş gibi. Mühürlü girişe doğru her hamlesinde, alçak hırıltıları öfkeli homurdanmalara dönüşüyordu.

Onu, bir Urekai'nin kızgınlık dönemindeki bir dişiyi alacağı en sahiplenici şekilde almak istiyordu.

"Tam kızışma döneminde değilim, senin için açılmayacak!" Emeriel çığlık atarak acı içinde kıvranıyor, elleriyle duvarı tırmalıyordu.

Yine de canavar zahmetsizce onu kendine yakın tutuyor, açılması için onu zorlamaya çalışıyordu. Sanki onu yeterince zorlarsa, rahminin onu içeri alacağını düşünüyordu.

Kızın üzerinde diğer erkeklerin kokusunu mu almıştı? Bu yüzden mi onu her yönden ele geçirmek için yanıp tutuşuyordu?

Canavar özellikle güçlü bir hamle yaptı, acımasızca kapalı rahim ağzına vurdu ve onu şiddetle duvara doğru bastırdı.

Emeriel çığlık attı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Bayılacaktı, değil mi?

Tanrım, buraya gelmemeliydi.

Ama kimi kandırıyordu ki? Aslında başka bir seçeneği yoktu.

Sıcağın acısıyla sayıklasa bile; bedeni, zihni ve ruhu onu buraya getirmişti.

Ve eğer gelecekte tekrar olacak olursa, muhtemelen onu bir kez daha buraya getireceklerdi.

Sanki onun bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi.

Sanki onun bildiği ama kabul etmek istemediği bir şeyi biliyorlarmış gibi, diye düşündü bayılırken.

Yirmi Sekizinci Bölüm

KADER BU KADAR ACIMASIZ OLAMAZ.

Metres Sina yataktan kalktı, tamamen çıplaktı ve saçlarını çözmeye başladı. Bir sandalyeye oturdu ve metal aynadaki yansımasına baktı.

"Çok tatlısın, Sina. Keşke bunu daha sık yapabilsek," dedi yatağına uzanmış erkek figürü, gözleri onun her hareketini izleyerek.

"Bin yaşından büyüksün Daryl. Artık bu kadar iştahlı olmamalısın," dedi Sinai sıkılmış bir ses tonuyla.

Ticaret Lordu kıkırdadı. "Hâlâ her zamanki gibi gencim. Kristal Sular'ın ötesindeki araziyi satın alma işi nasıl gidiyor?"

"Hâlâ serbest bırakmayı reddediyor." Sina'nın damarları öfkeyle titreşti. Bu düşünce onu her zaman üzmüştü.

Büyük Lord Vladya o toprakları ona vermek istemiyordu. Daemon'u hayatının aşkı olabilirdi ama o bile artık olmadığını kabul etmişti.

Sadece Lord Vladya ona tutunmuştu. Ve Sina sonuçlarına katlanmak zorundaydı. "O toprakların artık benim olmasını istiyorum."

"Belki de onun önerdiği gibi davanızı Büyük Lord Ottai ve Büyük Lord Zaiper'e sunmayı düşünmelisiniz? Belki içlerinden biri seni destekler ve onu ikna etmene yardımcı olur."

Sina Hanım homurdandı. "Kabul edelim. Lord Zaiper, Daemon'umdan sonra taht için ikinci sırada olabilir ama herkes halkın kime daha çok saygı duyduğunu ve korktuğunu biliyor. Seçme şansı verilse kralları olarak kimi seçeceklerini. Kimin sözlerine altın muamelesi yapılır ve itaat edilmesi gerekir."

Döndü ve sevgilisine baktı. "Lord Zaiper ve Ottai benim tarafımda olsalar bile, eğer istemiyorsa Lord Vladya'yı topraklarından vazgeçmeye zorlayamazlar."

"Doğru," diye kabul etti Lord Daryl. "Ve söylentilere göre Lord Zaiper bile Lord Vladya'dan korkuyor çünkü Vladya çok daha güçlü. Eğer bir

Bir sonraki büyük kralı belirlemek için düello yapılsaydı, Lord Zaiper kaybedebilirdi."

Tüm bunların Sina'ya hiçbir faydası olmadı. Neden Büyük Kral Daemonikai'nin en yakın arkadaşı olan Büyük Lord Vladya olmak zorundaydı? Neden Zaiper değil?

O zaman o toprakları elde etmek onun için daha kolay olurdu. Tek yapması gereken Zaiper'le yatmaktı ve toprak onun olacaktı.

Vladya ile bu daha da zordu. O lordun ne hobileri ne de ilgi alanları vardı. Hiçbir şeyi yoktu.

Ve yatak partnerleri konusunda seçiciydi.

Urai'deki erkekler Sina'yla birlikte olmak için her şeyi yapardı. Onu severlerdi. Ama Vladya'yı değil.

Sina iki yüz yıldan fazla bir süredir onu baştan çıkarmaya çalışıyordu ama tüm çabaları boşa gitmişti. *Neden en iyi arkadaşı o olmak zorundaydı?*

Birkaç dakika sonra, iki hizmetkârının da peşinden gelmesiyle, giyinmiş olarak odasından çıktı. Kaleden çıkıp pazara doğru ilerlerken hayal kırıklığı hâlâ içinde uğulduyordu.

O geçerken insanlar eğilip ona yol veriyordu.

"Bugün o trend ipeği satın almam gerekiyor. Altın sikkelerle satın almam gerekse bile umurumda değil," diye tersledi hizmetçilerini.

"Peki leydim."

"Ah, bu Sina Hanım değil mi?" **diye** bir ses yükseldi arkasından.
Tanıdık. Rahatsız edici.

Sinai davetsiz misafiriyle yüzleşmek için döndü. "Bayan Gaille." Her iki kadın da başlarını eğerek onayladı. "Sizi bu sabah şehrin bu tarafına getiren nedir?"

Çileden çıkarıcı güzellikteki hanımefendi gülümsedi. "Pazara gidiyordum. Lordum bu sabah bana cömertçe bir miktar para ihsan etti. Ukrae sağ olsun, böyle abartılı hediyelerle ne yapacağımı bilemiyorum."

Bayan Gaille, Büyük Lord Zaiper'in pek çok metresinden biriydi ama ne yazık ki onun gözdesiydi.

Sinai onun bu konuda böbürlenirken takındığı 'gülümseme' tavrından nefret ederdi. "Eminim senin diğer metreslerine de benzer hediyeler vermiştir, Gaille."

Hanımefendinin sırıtışı genişledi. "Asla bana bahşettiği kadar değil, Sinai. Bu doğru değil mi hanımlar?" Bakışlarını, büyük bir coşkuyla başlarını sallayan ve yüz ifadeleri son derece mutlu olan iki kişisel hizmetçisine çevirdi.

Sina gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı. *Buna ayıracak vaktim yok.*

"Size iyi sabahlar dilerim, Bayan Gaille. Pazarda şans sizden yana olsun." Gösterişli elbisesini hafifçe kaldırdı ve bir adım uzaklaştı. "Gaille Hanım'ın sınırları içinde dolaşan son söylentileri duydunuz mu? Ravenshadow?" Bayan Gaille her zamanki cıvıl cıvıl ses tonuyla araya girdi.

Sina bu sabahki gülümsemesinde bir terslik olduğunu anlamalıydı. Arkasını dönüp doğrudan Gaille Hanım'la yüzleşme dürtüsüne direndi. "Hangi söylenti dikkatinizi çekti?" diye sordu, merakı artmıştı.

"Ah, farkında değilsiniz. Görünüşe göre büyüleyici insan prens canavarınızla ilgileniyormuş. Ve işte işin ilginç kısmı... Canavar yemek yiyor."

Sina bir kez göz kırptı. Kafası karışmıştı, zihni anlamakta zorlanıyordu.

"Evet, beni doğru duydunuz." Bayan Gaille güldü. "Büyük Lord Vladya'nın Kral Daemonikai'nin beslenmesini sağladığı herkesçe bilinir ama herkes onun canavarının yemek için iştahı olmadığını bilir. Bildiğiniz gibi, vahşiler sadece kan ister. Ancak görünen o ki, dördüncü kanadı temizlemekle görevlendirilen bu insan prens, bir şekilde canavarı beslemeyi başarmış."

Sina hareketsiz kaldı. Sonra dönüp ona baktı.

"Sadece zarar görmemekle kalmamış, aynı zamanda vahşi hayvan bu besini isteyerek tüketiyor. Bu soru işaretleri uyandırıyor, değil mi?" Bayan Gaille durakladı, düşünüyormuş gibi yaptı. "Feral çocuğa karşı bir düşkünlük geliştirmiş olabilir mi? Böyle bir şey mümkün mü?"

Hayır, bu doğru olamazdı.

Sina'nın damarlarında öfke kabardı. *O çocuk! Daemon'una yaklaşmaya nasıl cüret ederdi?*

Birden, o gün onu sertçe kırbaçlamadığı için pişman oldu. Onu *ölene* kadar kırbaçlamadığı için.

"Dahası," diye devam etti Bayan Gaille, "kan emmek için yaklaştığınızda canavar sizi tanımıyor bile. Sadece onun kan konağı olduğunuz ve her karşılaşmada hayatta kalmanızı sağlayan varlığınızı içgüdüsel olarak algıladığı için. Eğer onun konakçısı olmasaydınız, yaklaştığınızda kesinlikle ölürdünüz. Yine de bu insan prens defalarca canavara yaklaştı ve onu besledi."

Bayan Gaille merak ve inançsızlıkla başını sallayarak nefes verdi. "Acaba bu ne anlama geliyor?" Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve uzaklaştı.

Yalnız kalan Sinai öfkeden kuduruyordu. *O çocuğa mı? Kendi Daemon'una mı?*

Sinai arkasını dönüp uzaklaştı ve pazarla ilgili planlarını bir kenara bırakarak kaleye doğru yol aldı. Aklında farklı bir amaç vardı.

Emeriel Aekeira'nın odasında uyandı, kız kardeşi başında bekliyordu.

"Uyandı, Amie!" Aekeira'nın sesi odada yankılandı. "Lütfen gidip Madam Livia'yı getirin."

Hareketler birbirine karıştı.

Emeriel'in başı baş ağrısıyla zonkluyordu ve muhtemelen boğazından zorla geçirilen otlar yüzünden ağzının tadı acıydı.

Doğrulmaya çalıştı ama vücudu itiraz edince irkildi. "Ne oldu?" diye inledi.

Aekeira'nın sesi titriyordu: "Dün yine bir mini-ateşlenme yaşadın ve bir şekilde yasak odalara kendi başına gitmeye kalkıştın." "Amie bana söylediğinde inanmakta güçlük çektim. Tanrılar adına, Em! Yasak odalara kendi isteğinle ve tek başına mı giriyorsun?"

Emeriel'in aklına anılar geldi. Aekeira *haklıydı*, *onu ele geçiren* neydi*?*

"Bilmiyorum Keira," diye itiraf etti.

"Ama... ama... Ben sadece anlamıyorum." Aekeira adım atmaya başladı, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. "Etrafta bir sürü Urekai erkeği var. Muhafızlar seni memnuniyetle bir odaya kapatır ve sıcaklar azalana kadar ihtiyaçlarınla ilgilenirlerdi. Onlardan herhangi birine kolayca gidebilirdin. Peki neden o canavarı seçtin? Neden?"

"Gerçekten bilmiyorum. Bedenim benim yerime karar verdi," diye itiraf etti Emeriel, boyun eğerek.

Aekeira aniden durdu. *"Ne?"*

Emeriel yüksek sesle nefes verdi. İçindeki gerçeği kabul etmek bir şeydi, bunu yüksek sesle dile getirmek başka bir şey.

Tereddüt etti.

Aekeira gerginliğini fark etti ve gözlerinde suçluluk duygusu parladı. "Özür dilerim, geçirdiğin geceden sonra seni sorgulamamalıydım." Yaklaştı ve yatakta Emeriel'in yanına yerleşti. "Şimdi nasıl hissediyorsun, Em?"

"Bir araba tarafından ezilmiş gibiyim. Vücudumun her yeri ağrıyor."

Aekeira'nın yüz hatlarını derin bir keder gölgeledi. "Bu duyguyu çok iyi bilirim. Madam Livia belirli bir bitkiyi almak için uyanık olmanız gerektiğini söyledi-

Adı neydi? Yılan otu. Acıyı hafifletmede daha etkili olacağından bahsetmişti."

"Tamam," Emeriel vücudunun yorgunluğuna teslim oldu ve dik oturma çabasından vazgeçerek yatağa uzandı. "Buraya nasıl geldim?"

"Madam Livia sabahın erken saatlerinde seni kontrol etmek için dördüncü kanada döndü. Ve işte oradaydınız, koridorda yatıyordunuz." Aekeira'nın sesine bir huşu ve şaşkınlık notası girdi. "Canavar seni dışarı çıkardı, Em. Seni koridorda yere serdi."

Emeriel bunu beklemiyordu. Yüzü şaşkınlığını göstermiş olmalıydı, çünkü Aekeira başını salladı.

"Bana da çok saçma geliyor. Anlamıyorum. Canavar sana zarar vermedi. Sana acı çektirmek için kasıtlı bir girişimde bulunmadı. Neler olduğunu anlamıyorum."

Emeriel uzaklara baktı ve bir an sessizliğe gömüldü.

"Kendimi kontrol edemedim Keira," diye fısıldadı sonunda yüksek sesle. "Sıcaklık başlar başlamaz tek düşünebildiğim oydu. Zihnimde onun benim olduğunu iddia ettim. Ve ısı yoğunlaştığında, bunaltıcı hale gelir, net düşünmeyi, kontrolü sürdürmeyi zorlaştırır."

Bakışlarını kız kardeşine çevirdi. "Dördüncü kanada kendi başıma yürüdüm Keira. Onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordum. Onu içimde hissetmek için. Tek düşünebildiğim ona kendimi sunmaktı. Her şeyimi ona vermek."

Aekeira'nın rengi soldu. Dudakları sözsüzce açıldı, sonra tekrar kapandı.

Emeriel'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Sanırım ben o canavara aidim Keira. Ben onun *Ruhbağıyım*."

"Asla!" Aekeira tersledi, sesi şiddetle inkârla doluydu. "İmkânı yok. Bir daha böyle korkunç bir düşüncenin aklından geçmesine izin verme, Em. Kader asla bu kadar acımasız olamaz. Bir daha asla böyle düşüncelere kapılma!"

Emeriel'in gözyaşları akmaya devam etti. "Ben de böyle düşünmek istemiyorum. Asla. O kalpsiz Urekai'lerden birine bağlanmak istemiyorum. Biriyle kader birliği yapma fikri beni dehşete düşürüyor. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Sertçe yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Ama sırf yok olmasını istediğim için bunu görmezden gelmek aptallık olur. Sırf doğru olmamasını istediğim için bunu görmezden gelemem. Doğru olduğunu *hissediyorum*, Aekeira. Burada, kalbimde, doğru olduğunu hissediyorum."

"Hayır, buna inanmayı reddediyorum." Aekeira Emeriel'in ellerini sıkıca kavradı ve kararlılıkla başını salladı. "Başka bir açıklaması olmalı. Belki de vücudunuz onu daha fazla arzuluyor çünkü yakınlaştığınız tek kişi o. O vahşi senin bekaretini aldı, bu yüzden-"

"Henüz değil," diye araya girdi Emeriel.

Aekeira'nın ağzı kapandı, ona bakarken yüzünde belirgin bir şaşkınlık vardı.

"Yani, kızlık zarım hâlâ sağlam." Emeriel bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordu. Ne kadar çılgınca. Araştırması sırasında bunu öğrendiğinde o da böyle düşünmüştü. "Bunun benim bir syren olmamla bir ilgisi var."

"Ama canavar sana iki kez bindi," diye ekledi Aekeira, buna bir anlam vermeye çalışarak.

"Benim kızgınlığım sırasında. Okuduklarıma göre, bir Urekai erkeği kızgınlığı sırasında bir syren ya da Urekai dişisini doyurmak için ne yaparsa yapsın, vücut daha sonra onarılıyor," diye açıkladı Emeriel.

"Tam kızışma için iyileşme daha fazla zaman alabilir ve çok daha acı verici olabilir. Ancak sonunda vücut kendini kızgınlıktan önceki haline geri döndürür. Canavar bana iki kez bindi ve ikisinde de kızgınlık dönemindeydim. Ve hiç başka biriyle birlikte olmadım." Omuz silkti. "Vücudum tamamen iyileşti - hymen ve hepsi."

"Gerçekten mi?" Aekeira'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Yani bu şehvet düşkünü askerlerden herhangi biri sana dokunursa, seni tekrar bakire yapmayacaklar mı?"

"Sanırım. Eğer kızgın değilsem."

Aekeira şaşkına dönmüştü. "Şimdi senin için beş dakika öncesine göre daha çok endişeleniyorum. O şehvet düşkünü hayvanlardan herhangi birinin sana elini sürmesi düşüncesi beni dehşete düşürüyor."

Emeriel homurdandı. "Zaten çok fazla endişeleniyorsun Keira. Biraz azalt da hasta olma."

"Ben de çabuk iyileştim," diye hatırladı alt dudağını ısırarak. "Kızlık zarım yok elbette ama Lord Zaiper'in buraya ziyarete geldiği gece bir insan için ne kadar hızlı iyileştiğimden bahsettiğini hatırlıyorum."

"Bunun için Işığa şükürler olsun. Sanırım şanslısın. Henüz tüm detayları bilmiyorum ama kütüphanede zaman geçiriyor, okuyor ve daha iyi anlamaya çalışıyorum. Ancak sayısız kitap var ve bu daha fazla zaman alacak." Emeriel söyledi.

Aekeira'nın gözlerinde de umut titreşti. "Evet, başka bir açıklaması olmalı. Onu bulacağımıza eminim."

Emeriel emin değildi ve titreyerek nefes aldı. Keira'ya düşüncelerinin her zaman canavar tarafından tüketildiğini açıklamamayı tercih etti.

Kral Daemonikai'nin canavarıyla ilgili erotik rüyalar gördüğünü, uyandığını ve kendini tatmin ettiğini, bir yandan da canavarın onu ele geçirebileceği çeşitli yolları hayal ettiğini

onu.

O son gece, o odada, karşılaşmaları boyunca canavarı kendi canavarı olarak düşünmüştü. Onun canavarı. Sevgilisi.

Emeriel tüm bunları kendine sakladı, zavallı kız kardeşini ne kadar korkutacağının farkındaydı. Aynı zamanda, umutsuzca Aekeira'nın haklı olduğunu umuyordu.

Tüm bunların başka bir açıklaması olduğunu umuyordu. Ve tüm varlığının ona söylediği şey değil. Büyük Kral Daemonikai'nin *Ruhbağı* olduğunu.

Bölüm Yirmi Dokuz

KAYIP VE KEDERIN AĞIRLIĞI

Büyük Lord Vladya, Urai'nin verimli topraklarıyla ünlü büyükçe bir köyü olan Brookwood'daki tarım koşullarını ayrıntılı bir şekilde anlatan Yaz'ın eşliğinde Blackstone bahçelerine doğru ilerledi.

En iyi çiftçilerinin çabalarına rağmen, bu sezonun mahsul üretimi bir öncekinden önemli ölçüde düşüktü.

Yürürlerken Vladya tarlanın karşı tarafında çalışan köleleri ve talim yapan askerleri gözlemledi.

"Sevgili lordum, Vladya?" diye seslendi tanıdık bir ses.

Vladya döndüğünde Bayan Sina'nın yaklaştığını gördü. Onun uzattığı elini tuttu ve saygılı bir öpücük kondurdu. "Bugün ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama konuşmak istediğim bazı konular var," dedi.

Vladya, Yaz'la anlamlı bir bakış alışverişinde bulunarak baş askerin gitmesi için işaret verdi. Sina ile yalnız kalınca dikkatini ona yöneltti. "Sorun nedir?"

"Kölelerinizden birini ağır bir şekilde cezalandırmak istiyorum. Özel olarak satın alındığı için size haber vermeyi uygun buldum. Ne de olsa onu satın almak için bu yolculuğu siz üstlendiniz."

Vladya kaşlarını çattı. "Tam olarak kimden bahsediyoruz?" "Genç prensten."

Büyük Lord Vladya düşünceli bir şekilde başını eğdi. "O ne yaptı?"

"Ondan hiç hoşlanmıyorum. Sinirlerimi bozuyor."

"Sizi bu kadar etkilemesi için çocukla fazla vakit geçirdiğinizi hatırlamıyorum. Yoksa yanılıyor muyum?" Lord Vladya sordu.

"Haklısınız." Gözleri öfkeyle karardı. "Ancak, o bir köle
-Bir *insan* köle. Onu öldürmek isteyecek kadar ondan nefret etmek için bir nedene ihtiyacım yok."

"Doğru. Ama bahsettiğiniz gibi, onlar özel olarak edinilmiş köleler - prens ve prenses. Onları öldürmek söz konusu olduğunda daha sağlam bir gerekçeye ihtiyacınız olacaktır. Büyük Lord Ottai ve ben Urai'deki görevlerimizi bırakıp dört günlüğüne insan dünyasına yolculuk yapmadık, sadece onlar sebepsiz yere ölsün diye."

Sina ağır ağır nefes alarak sessizliğe gömüldü. Gözleri kısıldı, burnu öfkeyle parladı.

Büyük Lord Vladya onu dikkatle inceledi. "Bu gerçekten neyle ilgili? Bu sabah sebepsiz yere bir köleyi öldürme arzusuyla uyandığına inanmakta güçlük çekiyorum."

"Daemon'u beslediğini duydum," diye konuştu sonunda.

Vladya bu habere tepki vermeyince gözleri onunkilerle buluştu. "Haberin var mıydı?"

"Farkındayım."

"Ve bunda yanlış bir şey görmüyor musun? O bir köle! Büyük Kral'a yaklaşmaya hakkı yok!"

"Sanırım aşırı tepki veriyorsun, Sinai. Çocuk sadece canavarı besledi; yanlış bir şey yapmadı. Ayrıca Daemonikai'nin savaşmak için sana ihtiyacı yok. Çocuktan nefret etseydi, artık hayatta olmazdı."

Sina ihanete uğramış bir ifadeyle bir adım geri çekildi. "Bunu nasıl söylersin? Daemon şu anki ruh haliyle böyle bir karar veremez. Ve o çocuk bir insan! Buna hiç hakkı yok! Bu ne cüret!"

"Sakin ol, Sinai. Öfkeni anlamakta güçlük çekiyorum. Evet, çocuk bir insan ve evet, o bir köle. Ancak, böyle bir şey olduğu için herkesten çok sizin memnun olmanız gerekir. Bir sebepten dolayı, çocuk vahşiye yemek yedirmeyi başardı."

"Ya canavarı büyülediyse? Onu bir şekilde büyülediyse."

Vladya gözlerini devirdi. "Çocuk bir insan, cadı değil. Ne yazık ki böyle güçlerden ya da büyüden yoksun." Daha üç gece önce prensesi de aynı şeyle suçladığı düşünülürse, kulağa ikiyüzlüce geldiğinin farkındaydı. Ama bunun üzerinde durmayı reddetti.

Sina gözlerini kaçırdı. "Daemonikai'nin beslenmesini istiyorum; bunu biliyorsun. Ben sadece bir insan kölenin Daemonikai'ye yaklaşmanın kabul edilebilir olduğuna inanmasından hoşlanmıyorum.

onu. Vahşi olsun ya da olmasın, büyük kralla aynı yerde yürümeyi hak etmiyorlar."

Lord Vladya sessiz kaldı.

"Yarın akşam Hasat Töreni'ne katılacağım. Onun bir köle olarak takdim edilişine şahit olmak istiyorum," dedi, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Lordlar onunla eğlendikten sonra, onu bizzat ben cezalandıracağım."

Evet, Vladya neredeyse yaklaşan töreni unutuyordu. Kölelerin geri kalanı tanıtılacaktı.

"Peki ya siz Lord Vladya? Törende küçük prense binecek misiniz?" Güzel yüzünü heyecan kaplamıştı. "Bunu çok isterim."

"Ne yazık ki bu tür konularla ilgilenmiyorum. Ben sadece Hasat Töreni'ne katılacağım. Kölelerin tanıtılması benim için hiç cazip değil."

"Ne yazık. Yine de Lord Zaiper'i çocuktan bir parça almaya ikna edebilirim. Acı çektirmekten hoşlanıyor." Bunu söyledikten sonra gitmek için döndü ama durakladı. "Peki ya o topraklar?"

Vladya başını salladı. "Bunu birkaç kez konuşmuştuk."

Ona yalvaran gözlerle baktı. "O toprakları gerçekten arzuluyorum. Onu bana veremez misiniz?"

Daemonikai'nin sahip olduğu kullanılmayan topraklar arasında Kristal Sular en iyi topraklara, ticaret için bol miktarda su yoluna, görkemli dağlara, nehirlere, madencilere ve keresteye sahipti.

Daemonikai bu topraklara çok değer veriyordu ve Vladya'nın onları Sina'ya vermeye hiç niyeti yoktu. Ya da canavarı hâlâ hayattayken Daemonikai'nin mallarından herhangi birini paylaşmaya.

"Ben onun kan ev sahibiyim. O toprakların en azından bir parçasına sahip olmamı isteyeceğine inanıyorum," diye ısrar etti Sinai.

"Her seferinde bir adım, Sinai. Bu tür kararlar için henüz zaman gelmedi."

"Peki." Suratını astı. "Ama bu tartışmayı daha sonra tekrar ele alacağız. Şimdi gitmeliyim. Efendimi kanla beslemem gerek."

Vladya durdu. "Son beslenmesi onu hâlâ ayakta tutabilir. Bir başkası için henüz zamanı gelmedi."

"Belirlenen zamanı beklemek zorunda mıyım?" Sinai omuz silkti. "Onu şimdi beslemek istiyorum."

Vladya onun gidişini izledi.

Bu ani Daemonikai'yi kanla besleme ihtiyacının insan prens yüzünden olup olmadığını merak etti.

Akşam olduğunda Büyük Lord Vladya saraydan çıktı ve onu asker ordusu takip etti.

Zaiper, Daemonikai'nin canavarını ortadan kaldırma planını Hasat Töreni'nde duyurmayı planlıyor ve halkın büyük bir kral olmadan acı çektiğini iddia ediyordu.

Ottai bile boyun eğmiş görünüyordu. Yüzyıllardır bu meseleden kaçmışlardı ama şimdi ikisi de Zaiper'in başarılı olabileceğini biliyordu.

Ay tutulmasının olduğu geceyi beklemek yerine, sarayı vahşiyi öldürmek için aktif bir çaba göstermeye ikna edebilirdi. Ve halk bunun arkasında toplandığında, büyük lordların elleri zorlanacaktı.

Dahası, halk bir kez destek verdiğinde, İhtiyarlar şüphesiz kararı kabul edecek, hatta gecikmeye devam ederlerse yöneticilere baskı yapacaklardı.

Vladya'nın aklı karmakarışıktı. Gerçek şu ki, Daemonikai'nin canavarını öldürmeye devam etmemek için mantıklı bir neden yoktu. Sadece hazır değildi. O canavar, çökmekte olan akıl sağlığından geriye kalan tek şeydi. O meşum gecede her şeyini kaybetmediğinden emin olmasını sağlayan bağ. Daemonikai yaşadığı sürece, Vladya kaybetmekte olduğu savaşa direnmeyi daha kolay buluyordu.

Akıl sağlığını.

Tanıdığı en güçlü erkek olan Daemonikai, karşılaştıkları dehşetten kaçmak için deliliğe yenik düşmüştü. Vladya ise zar zor tutunuyordu.

Ve o canavar yaşadığı sürece, o ip sıkı sıkıya tutundu. Ne kadar incelmiş olursa olsun, sıkı sıkıya tutundu.

Ve sonunda en eski dostunu, birlikte yas tutması gereken yoldaşını kaybettiğinde, Vladya son akıl sağlığının da canavarla birlikte gideceğinden korktu.

Belki Zaiper de bunu biliyordu. Belki de vahşiyi ortadan kaldırmaya bu kadar hevesli olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Kahkaha sesi Vladya'nın dikkatini tekrar günümüze çekti.

Kaynağını keşfetmek için önüne baktı. Köle prenses bir kuyunun başında oturmuş, kardeşinin su çekişini izliyordu.

Çalışırken yüzünde beliren hoşnutsuz ifadeye gülüyordu.

Küçük prens kesinlikle güçlüydü. Çocuk zahmetsizce suyu çekti, daha büyük bir kovaya boşalttı ve küçük kovayı geri gönderdi.

Aekeira uzanıp prensin gözlerini kapatan saç telini kaldırdı. Nazik bir itmeyle saçı diğerleriyle birleştirdi, gözleri

mutluluk ve kahkaha.

Bu manzara içinde anıları canlandırdı. Ona Daemonikai'yi ve dostluklarının ilk günlerini hatırlattı. Vladya'nın kalbini keskin bir acı kapladı.

Durdu ve kardeşleri gözlemledi. Daemonikai ondan bin yıl daha yaşlıydı ve ilk tanıştıklarında çoktan kral olmuştu.

Vladya ise o zamanlar inatçı, geveze ve can sıkıcı bir prensti. Hiçbir zaman büyük bir lord olmak istememişti ama babası ısrar etmişti.

Ve babası öldükten sonra, henüz üç yüz yaşındayken bu görevi üstlenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Soyları saftı, genç yaşlarında bile güçleri olağanüstüydü. Vladya, başkalarını kasıtlı olarak kışkırttığı ve baltaladığı zamanlarda Daemonikai'nin ona karşı sert davranmasını beklemişti.

Ama Daemonikai öyle değildi. O farklıydı.

Dostlukları çiçek açmış ve üç bin yıldan fazla sürmüştü. Ve şimdi, aniden, Daemonikai yoktu. Sadece onun canavarı vardı.

Sadece Vladya'nın yakında öldürmek zorunda kalacağı canavarı. Kızın bakışları gezindi ve onu bakarken yakaladı.

Kızın rengi soldu. Gülümsemesi kayboldu, yerini korku aldı.

Vladya hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyordu ama bu konuda çocukça davranmayı reddetti. Adam bakışlarını sürdürdü ve kız hemen gözlerini kaçırarak, başını kaldırıp Vladya'yı gören kardeşini dürttü.

Çocuk korkmuştan çok kızgın görünüyordu ama itaatkâr bir şekilde gözlerini indirdi. İkisi de eğildi.

"Görevlerinizin başına dönün," dedi onlara.

Onlar da itaat ettiler. Hareketleri artık gerginlik taşıyordu, önceki rahatlıklarından yoksundular.

Her ikisi de insanlar arasında sadece onları her zaman çevreleyen kraliyet havasıyla değil, aynı zamanda olağanüstü güzellikleriyle de öne çıkıyordu.

Çocuk, hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken sıra dışı bir güzelliğe sahipti ve uzun, simsiyah saçları da buna katkıda bulunuyordu.

Alışılmadık bir çekiciliği vardı. Neredeyse ruhani.

Yine de Vladya'nın dikkatini sürekli olarak çeken kızdı. Şu anda bile bakışları onun üzerinde sabit kalmıştı.

Bir insan dişisinin bu kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olması hiç de adil değildi.

"Lordum?" Yaz'ın sesi düşüncelerini böldü.

"Ne oldu Yaz?"

"Hırlıyordunuz," diye işaret etti Yaz.

Öyle miydi? Vladya boğazındaki gurultuyu fark etti ve hemen sustu.

Tanrılara lanet olsun, bu kız hiçbir insanın yapamadığı kadar onun derisinin altına girme yeteneğine sahipti. Ona binme arzusu içinde bir kez daha kabardı.

Genç prensesle ilgili düşünceleri... rahatsız ediciydi.

Ellerini onun üzerine koymak istiyordu. Acıtmak için. *Çığlık* atmasını sağlamak.

Onu *tüketmek*.

Onu serbest bırakmak ve en hayvani halindeyken onunla nasıl başa çıkacağını izlemek istiyordu. Her şeyden öte, onun kanı onu çağırıyordu.

Dişlerini onun solgun boynuna geçirmeyi ve kollarında kıvranana kadar ondan içmeyi *arzuluyordu*.

"Lordum?" Yaz'ın sesi düşüncelerini tekrar böldü. "Yine

ne var Yaz?" diye sordu biraz sinirlenerek.

"Dişleriniz, lordum. Çıktılar."

Lanet olsun! Vladya onları geri çekti, etrafında döndü ve uzaklaşmaya başladı. *Lanet olası insan.*

"Leydi Merilyn'i çağırın. Benimle odamda buluşmasını söyle," diye emretti Vladya uzaklaşırken.

Nedense bu kız onun karanlık tarafını uyandırmıştı. Ondan nefret etmesinin birçok nedeni vardı. Ona karşı duyduğu arzulara bir daha yenik düşerse lanetlenecekti.

Yapmayacaktı.

Yapmayacaktı!

Otuzuncu Bölüm

KARANLIĞA GÖMÜLDÜ.

Emeriel tereddüt etti, sonra kapıya vurdu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve içeriden bir hizmetçi çıktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Emeriel. Lordunuza Emeriel'in kendisini ziyaret etmek için burada olduğunu bildirebilir misiniz?" Emeriel rica etti.

"Elbette. Lütfen bir dakika burada bekleyin." Hizmetçi içeride kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndü ve Lord Herod'un kendisini kabul etmeye hazır olduğunu söyleyerek onu içeri götürdü.

Emeriel sinirlerinin gerildiğini ve çaresizlikten başını sallamaktan başka bir şey yapamadığını hissetti.

Hizmetçi onu sabırla beklediği koridorda bıraktı. Bir lordu bu kadar geç bir saatte ziyaret etmenin kabalık olduğunu biliyordu ama çaresizliği endişesinin önüne geçmişti.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve Lord Herod gecelik ve cübbesiyle dışarı çıktı. "Emeriel?" Sesi sanki uykudan uyanmış gibi halsizdi.

Emeriel ona doğru hızla ilerledi ve yalvaran gözlerle Urekai lordunun elini tuttu. "Bu geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama başka kime başvuracağımı bilemedim. Yarın akşam Hasat Töreni'nde köleler bir kez daha tanıtılacak ve benim de tanıtılacağımdan eminim. Eğer ne olacağını bilmiyorum-"

"Sakin ol." Lord Herod elini nazikçe Emeriel'in omzuna koydu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Emeriel'in bakışları Lord Herod'unkilerle buluştu. "Karınızı eski sahibinden satın aldınız, acaba beni ve kız kardeşimi de satın almayı düşünür müsünüz?" Lord'un gözleri şaşkınlıkla açıldığında, Emeriel aceleyle devam etti, "Lütfen. Ne isterseniz yapmaya hazırım. Arzu ettiğiniz her şeyi."

Emeriel'in titreyen parmakları tuniğini karıştırdı, düğümü çözdü ve onu sabitleyen ipi gevşetti. "Bana sahip olabilirsin. Kızlığım bozulmadı. Sayılır. Bakirelerin piyasada değerli olduğuna inanıyorum-"

"Ne? Dur Emeriel," diye araya giren Lord Herod elini Emeriel'in elinin üzerine koyarak onun hareketlerini durdurdu.

Emeriel sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmış, gözlerinden yaşlar süzülmüştü. Hiç de iyi uyumamıştı. Yaklaşan töreni her hatırladığında paniğe kapılıyordu.

Lord Herod nefes verdi. "Benimle gel."

Emeriel'e koridordan çıkıp oturma odasına girmesi için rehberlik etti ve onu oturmaya çağırdı.

"Özür dilerim, özür dilerim." Emeriel'in gözünden bir damla yaş süzülürken öne doğru eğildi ve endişeyle ayaklarını yere vurdu. "Sadece..."

"Anlıyorum," diye nazikçe karşılık verdi Lord Herod. "Sana bu şekilde dokunmak gibi bir arzum yok. Senden faydalanmayacağım. İçinde bulunduğunuz durumu anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, size nasıl yardım edebileceğimi defalarca düşündüm. Ama gerçek şu ki, bir yol göremiyorum. Seni satın alan herhangi bir lord olsaydı daha kolay olurdu ama satın alan büyük bir lorddu. İki büyük lord tarafından satın alındın ve şimdi de büyük krala aitsin. Bu imkânsız, Emeriel."

Emeriel de bundan şüpheleniyordu. Gerçekten de öyleydi. Ama bir umut kırıntısına tutunmuştu...

Çaresizce aşağıya doğru baktı, taze gözyaşları gözlerini bulanıklaştırıyordu.

Lord Herod kendini Emeriel'in yanına yerleştirdi. "Aklıma gelen tek çözüm, senin üzerinde hak iddia etmek. Tanışma faslı başladığında seni seçebilirim ve benimle kalabilirsin. Seni seçtiğimde, başka hiçbir lordun seni alma şansı olmayacak."

Emeriel başını kaldırdı, umut gözlerini parlattı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Lord Herod bir kez başını salladı. "Paylaşmayı seçmediğim sürece, ki seçmiyorum. Ortaya çıkabilecek tek engel, büyük bir lordun seninle ilgilenmesidir. Bir lord zaten hak iddia etmiş olsa bile, sadece onlar sizi talep etme yetkisine sahiptir. Ve önceki tanışma faslına dayanarak, Büyük Lord Zaiper'in size ilgi gösterdiğinin farkındayım."

Emeriel bunu inkâr edemezdi.

Açıklanamayan bir nedenden ötürü, o büyük lord Emeriel ve Aekeira ile gerçekten ilgilenmeye başlamıştı. Dudağını ısırdı, bacağı artan bir tempoyla tıkırdıyordu.

endişenin ritmi.

Lord Herod, Emeriel'in huzursuz hareketlerini durdurdu. "Fazla endişelenme Emeriel. Umarım Büyük Lord Zaiper başka biriyle ilgilenmeye başlar ve sen de unutulur gidersin. O neredeyse insanların 'kadın avcısı' diyeceği biri. Ve sen de 'erkeksin', o yüzden umalım da başka biri dikkatini çeksin. Onun müdahalesi olmadan seni koruyabilirim."

Emeriel minnetle başını salladı ve içini bir rahatlama duygusunun kapladığını hissetti. "Yardımınız için çok minnettarım."

"Kalenin köle efendileri yokluğunu fark etmeden önce buradan ayrılmalısın. Bunun cezası çok ağır olur, değil mi?" Lord Herod sordu ve Emeriel'in oturduğu yerden kalkmadan önce sarsak bir şekilde başını sallamasına neden oldu. Gerçekten de yokluğu fark edilmeden önce geri dönmek zorundaydı.

Merilyn kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama kapının hafif aralık olduğunu fark etti.

Dikkatle odaya girdi.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Sevgili Vlad. Son birkaç gündür kramplar yaşıyorum. Sanırım bebek her an doğabilir..." Efendisini gördüğünde sesi kesildi.

Büyük Lord Vladya'nın sırtı ona dönüktü ama yüzünden yayılan gözle görülür gerginlik Merilyn'in onu dikkatle izlemesine neden oldu.

Onu bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini sezecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

"Vlad?" diye seslendi nazikçe.

Şimşek hızıyla hareket etti. Merilyn bir anda kendini duvara yaslanmış, parmakları boynunu sıkıca kavramış halde buldu.

"Ben senin efendinim," diye hırladı dişlerini sıkarak, sesi derin ve tehditkârdı. "Bana böyle hitap et."

Canavarı yaklaşıyordu. Bu onun için hiç de iyi görünmüyordu.

"Efendim," diye fısıldadı. Bakışlarını indirerek itaatkâr bir duruşa büründü. "Efendim."

"Bu doğru. Sen bana aitsin. Bir başkasına bağlı olmana ve onun çocuğunu taşımana rağmen," parmakları kızın boynunda sıkılaştı.

"Sen hâlâ benimsin. Kan ev sahibim olduğun anda, neredeyse bağlandığımız süre boyunca ve hatta şimdi bile bana aitsin. Sen benimsin, Merilyn."

"Ben seninim. Tamamen senin," diye hızla tekrarladı. Bölgesel bir durumda bir Urekai Alfa'sına meydan okumaktan daha iyisini biliyordu. Tahmin edilemez bir durum.

Özellikle de Vladya kadar güçlü birine.

"Haklısın," diye mırıldandı Vladya, eli şişmiş karnından aşağı kayarak kıyafetlerinin arasından kadınlığını okşadı.

"Sevgili olduğumuz zamanları hatırlıyor musun? Ah, eski güzel günler. Sikim için tam bir sürtük gibiydin. Hep üstüne çıkılmasını isterdin. Dokunuşuma çok açtın, sahiplenilmeye hevesliydin." Kadının giysilerini çekiştirmeye başladı. "Vladya..." diye itiraz etti ve onu durdurmak için elini onun elinin üzerine koydu. "P-Lütfen dur. Sana neler oluyor?"

Gri gözleri neredeyse kaybolmuş, sarı irisleri derinleşmişti. "Seni hemen şimdi alabilirim. Tam buraya. Tek yapman gereken iyi bir kız gibi o güzel kalçalarını benim için açmak."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı Merrilyn. Bir zamanlar bu erkeği derinden sevmişti. Kalbi bağlandığı arkadaşında olsa da Vladya'ya olan ilgisini hiç kaybetmemişti.

Feromonun neden olduğu kanla besleme çılgınlığı sırasında ayartılmak bir şeydi - uyarılma bir yan etkiydi ve bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Ama aklı başındayken böyle bir ayartmayla yüzleşmek bambaşkaydı. "Bunu istemediğini biliyorsun."

Parmakları Merilyn'in boynunu bıraktı, gezinen eli durdu ve dudaklarında bir sırıtışla geri çekildi. "Bana hediye ver, Merilyn."

Ne? "Yapamam. Başka birine bağlı olduğumu biliyorsun." Gözleri ona yalvarıyordu. "Lütfen Vladya, bunu yapma."

Tehditkâr bir adım attı. "Umurumda değil. Bana hediye ver, şimdi."

Merilyn sessizce son bir kez yalvarırken gözlerinden çaresiz yaşlar süzüldü. Ama Vladya'sına hiç benzemeyen bu soğuk, tanınmaz erkek kararını çoktan vermişti. Onun kendisine tamamen boyun eğmesini istiyordu, büyük bir lord olarak değil, bir sevgili olarak.

Merilyn soyunmaya başlarken, Büyük Lord Vladya yatağa doğru yürüdü ve üzerine yerleşti. Beklerken kollarını kavuşturdu.

Merilyn çıplak bir şekilde onun önünde durdu. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, ilerlemiş hamileliği nedeniyle pozisyon almakta zorlanıyordu.

En hafif tabirle rahatsızdı.

Yanaklarını ayırarak mahrem bölgesini adamın sert bakışlarına maruz bıraktı. Dengesini korumak için mücadele etti ama bunu yapmakta zorlandı. "Vladya, lütfen."

Adamın boğazından memnun bir hırıltı yükseldi. Merilyn onun sıcaklığını arkasında hissetti, artık yatakta oturmadığını, üzerine çıkmak üzere yakınlarda gezindiğini biliyordu.

"Aekeira," diye inledi, nefesi kulağını
gıdıklıyordu. Kadın sustu. *İnsan prenses mi?*
"Adım Merilyn, Aekeira değil, Lordum. Lütfen, kendinize gelin."
"Aekeira," diye bir hırıltı daha. Boynunda bir ısırık. "Tatlı, kötü cadı."
Çabuk davranmalısın Merilyn. Sana saldırmadan önce onu kendine getir.
Sonra aklına bir fikir geldi.
"Ava gittiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Sen, Kral Daemonikai, Tiara ve ben av gezilerine çıkardık. Hatırlıyor musun? Tiara o gezintilere bayılırdı." Ona ölen bağ arkadaşını hatırlatması haksızlıktı ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.
Onu trans halinden çıkarmanın başka bir yolunu düşünemiyordu. "Tiara'nın ağaçlara tırmanmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun? Canavar formuna geçer ve bir ağaçtan diğerine atlardı."
Durakladı.
"Tiara mı?" sesi çatallaştı.
Sesindeki titreme... umut ve belirsizlikle dolu tek bir kelime.
Merilyn'in kalbi onun için kırıldı.
"Evet, onu hatırlıyor musun? Kaya tırmanışına ve ormandaki o aptalca anlara düşkündü. Saklanır ve sabırla avın yanımızdan geçmesini beklerdik. Daemonikai'nin her zaman en büyük avı yakaladığını ve senin günlerce somurttuğunu hatırlıyor musun?"
Bunu sessizlik izledi. Adam yavaş yavaş Merilyn'i tutmayı bıraktı. Merilyn yüzünü ona döndü, bakışları onunkilere kilitlenmişti. Kısa bir an için kaybolmuş gibi göründü.
Sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Gözlerindeki sarı renk kayboldu, yerini tanıdık gri gözlere bıraktı ve ona odaklandı.
"Merry?" diye yumuşak bir sesle adını söyledi.
Merilyn gözyaşları içinde gülümsedi, içini bir rahatlama kapladı. "Merhaba,
sevgili Vlad." "Bu halde ne yapıyorsunuz? Dur, sana yardım edeyim.
kalk." Ayağa kalkmasına yardım ederken dokunuşu nazikti. Kadının gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne baktı ve yüz hatlarına bir gölge düştü. "Ne yaptım ben?"
"Henüz gerçekten zararlı bir şey yapmadım," diye cevap verdi titrek bir
gülümsemeyle.
Adam ikna olmamıştı. Kaşları daha da çatıldı. "Korkuyorsun. Seni incittim, değil mi? Ne yaptım ben?"
Ah, Vlad. Bunun için kendini suçlayacaktı, değil mi? Ama ona yalan söylemekten daha iyisini biliyordu. "Benden sadece sunum yapmamı istedin, hepsi bu.

Bana binmek istedin."

Elini alnına bastırarak geri çekildi. "Bunun için özür dilerim, Merry. Henry'yle aranızdaki bağa saygı duyduğumu biliyorsun, değil mi? Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum." Sesi suçluluk ve pişmanlıkla ağırlaşmıştı. Gözlerini kaçırdı. "Bir an için kendimi kaybettim."

Görünüşe göre bu gece iki güç vardı. Biri kafa karıştırıcı bir tetikleyici olan Aekeira ismiydi. Aklı neden bu kıza takılmıştı ki? Şaşırtıcı bir durumdu.

Ancak bu, ikincisinin yanında sönük kalıyordu. Korkunç ve acı verici olanla. Vladya gerçekten de akıl sağlığı için savaşıyordu.

Vladya'sı az önce vahşileşmenin başlıca belirtilerinden birini göstermişti: kendini tamamen kaybetme yeteneği. Tırmanmadan önce kurnazca başlar.

Ve yaşadığı olaya bakılırsa, bu ne ilk ne de üçüncü kez oluyor; bu ileri bir aşamanın göstergesi.

Ve bunca zamandır bunu saklamayı başarmış. *Bu ne zaman başladı?*

Merilyn'in gözlerinde taze yaşlar birikti ve kollarını boynuna dolayarak ona sarıldı. "Seni kaybetmek istemiyorum Vlad. Lütfen, savaş onunla. Sana yalvarıyorum."

Vlad yanlış anlamış gibi yapmadı, Merilyn'in kollarında kaskatı kesildi ve hiçbir şey söylemedi.

"Sana yalvarıyorum. Halk zaten Kral Daemonikai'yi kaybetti. Seni de kaybetmek daha da fazla zarara yol açacak. Seni önemseyen herkese. Bana da. Bu karanlıkla savaş Vlad, lütfen." Vlad'ın kucağında hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sonunda Vlad ona daha sıkı sarıldı ve onun kucağında rahatladı. "Ben hasarlıyım, Merry. Yapabileceğim başka bir şey yok."

"Böyle söyleme." Merilyn şiddetle başını salladı. "Onunla savaşabilirsin! Sen tanıdığım en güçlü erkeksin! Yas tut! Yas tut! Dağlara bağır! Faydası olacaksa insanlara zarar bile verebilirsin, yeter ki bir şeyler yap! Herhangi bir şey!"

Sessizlik.

Sonra, zar zor duyulabilen bir ses tonuyla, "Ama sorun da bu. Artık hiçbir şey yapmak istemiyorum. Savaşmak istemiyorum. Sadece çok yorgunum."

Merilyn'in içinde bir şeyler paramparça oldu. Son ay tutulması gecesine ve başlarına felaket getiren insanlara bir kez daha lanet okudu.

Merilyn hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmamıştı ama böyle zamanlarda bir insan bulup boğazını kesmek istiyordu.

Bu karanlık bir düşünceydi ve o öyle bir insan değildi. Ama insanların verdiği zararı deneyimlemeden kimse bunu gerçekten anlayamazdı.

Ve herhangi bir amaç, hiç amaç olmamasından daha iyiydi, değil mi?

"İstediğin biri var, değil mi? Bu gece bununla ilgiliydi. Zihnin benim o olduğumu düşünmen için seni kandırdı. Bu yüzden sana sunmamı istedin."

Adam hemen cevap vermedi ama Merrilyn onu bekledi.

"O bir insan," diye cevap verdi sonunda, iri gövdesine gerginlik geri dönmüştü. "Onu istememden nefret ediyorum."

Şimdi bu insan prenses daha da ilgisini çekmişti. "Ondan tam olarak ne istiyorsun?"

Vladya yüzünü Merilyn'in boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı. "Çok fazla şey. Karanlık, karanlık şeyler. Ona bir kez sahip oldum ama bu yeterli değildi," diye konuştu tenine karşı.

"O zaman neden kendini tutuyorsun? Sen Büyük Lord Vladya'sın. Bir şey istediğinde kendini tutmazsın." *Üzgünüm Prenses Aekeira, ama ona savaşması için bir amaç vermeliyim.* "Onu bu kadar çok istiyorsan, belki de senin için bir anlamı vardır. Belki de özeldir."

"Onun hiçbir anlamı yok," dedi kesin bir dille. "Onun hiçbir şey ifade etmesini istemiyorum."

Ah, Vladya. Keşke kader istediğimiz gibi işleseydi. Birbirimize bu kadar derinden aşıkken aramızdaki bağı onaylardı.

"Demek istediğim, onu bu kadar çok istiyorsan kendini tutmana gerek yok."

Ve eğer gerçekten onun için doğru kişiyse, Merilyn ona çok acır. Çünkü kaybettiği her şeyin yasını tutan, içindeki hasarlı erkeğe ulaşmak için derin bir karanlığa doğru yol alması gerekiyor. Ve çok şey kaybetti.

Bölüm Otuz Bir

EMERIEL'İN SUNUŞU

Bereketli hasadın kutlanmaya başlamasıyla birlikte hava beklentiyle dolmuştu. Gösterişli süslemelerle bezenmiş salon, bol miktarda yiyecek ve içeceğin tadını çıkaran lordlar ve ayrıcalıklı sınıfla dolup taştı.

Dışarıda ise halk arenalarda toplanmış, şenliklerin tadını çıkarıyordu. Kale, büyük yüksek avluda ve tüm yerleşkede neşeli bir kalabalıkla dolup taşıyordu.

Emeriel kendini Yüksek Avlu'da, henüz tanışmamış olan diğer kölelerle birlikte içki servisi yaparken buldu. Neşeli lordlar kutlama yaparken kahkahalar ve tezahüratlar havayı dolduruyor, büyük kralların gelişini sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Tören İşleri Sorumlusu Lord Gaff, kadehlerini tokuşturan topluluğa hitap ederken, bazı lordlar sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi köleleriyle cinsel ilişkiye girmeye başlamıştı bile.

"Bu yılın hasadı bir önceki yılın bereketini yakalayamamış olabilir ama yine de bize fazlasıyla yetti. Büyük lordlarımızın gelişini beklerken krallığımızın refahına içelim," diye duyurdu Lord Gaff ve kalabalık hep bir ağızdan kadehlerini kaldırarak alkışlamaya başladı.

Emeriel, kalabalığın toplanması ve törenin başlamasından bu yana artan endişesini gizlemeye çalıştı. Tüm bunların bir an önce bitmesini arzuluyordu.

Gözleri, başka bir lordla sohbet ederken gülümseyen ve içkinin tadını çıkaran Lord Herod'u aradı. Herod'un kölesi onun ayaklarının dibinde saygıyla oturuyordu.

"Köle, biraz daha şarap getir!" diye bağırdı bir lord, Emeriel'in düşüncelerini bölerek. Emeriel hemen emre itaat etti ve emri yerine getirmek için acele etti.

Çok fazla dikkat çekmekten kaçınırsan, iyi olursun.
Kalabalığa karış. Diğer kölelerin arasına karış.

Moral konuşması pek yardımcı olmuyordu ama odaklanmasına yardımcı oluyordu. Hasat kutlamasına katılmak üzere davet edilen ayrıcalıklı ailelere avlunun uzak ucunda yemek servisi yapan yeşil giysili Aekeira'yı gördü.

Emeriel ve onun gibiler kırmızı giysiler giyerken, tanıtılan köleler yeşil giysiler içinde başka bir köşeye yerleştirilmişlerdi.

En azından Aekeira bugün sarayda zarar görmeyecekti.

Trompetlerin tanıdık sesi yöneticilerin gelişini işaret etti ve ardından yüksek sesle bir bağırış duyuldu: "Saygıdeğer yöneticilerimizin gelişi için herkes ayağa kalksın.

"Majesteleri, Büyük Lord Zaiper, Urai'nin yüce ikinci hükümdarı ve Greyrock'un tek lideri. Kuzey kanatları!

"Majesteleri, Büyük Lord Vladya, Urai'nin yüce üçüncü hükümdarı ve Blackstone'un tek lideri. Batı kanatları!

"Majesteleri Büyük Lord Ottai, Urai'nin yüce dördüncü hükümdarı ve Mabblewood'un tek lideri. Doğu Kanatları!

"Herkes büyük hükümdarları selamlasın!"

Büyük giriş açılıp hükümdarlar içeri girerken törene katılan herkes derin bir selam verdi. Emeriel de diğerleriyle birlikte saygıyla eğildi ve "Büyük hükümdarları selamlayın!" korosuna katıldı.

Herkes yerine oturduktan sonra Büyük Lord Zaiper, "Hepiniz ayağa kalkabilirsiniz," diye anons etti ve herkes doğruldu. Lordlar yerlerine oturdu ve köleler görevlerine devam etti.

Büyük giriş bir kez daha açıldı ve hanımlar geçit töreniyle içeri girdi. En az on taneydiler; bazıları lordların kızları, diğerleri büyük lordlara aitti ve aralarında kan ev sahipleri de vardı.

Emeriel içlerinden birini tanıdı-Mistress Sinai. Büyük Kral Daemonikai'nin kan ev sahibiydi. Onun kırbaçlanmasını emreden hanımefendiydi.

Sanki bir işaretmiş gibi, Bayan Sinai'nin bakışları Emeriel'e kilitlendi ve ona ters ters baktı.

Emeriel gözlerini kaçırdı. Hanımefendinin neden kendisinden nefret ediyor gibi göründüğünü bilmiyordu ama duyguları karşılıklıydı; Emeriel de ondan hoşlanmıyordu.

Yine de ondan tamamen uzak durmak ve yolundan çekilmek en iyisiydi.

Emeriel bazı siparişleri bıraktığında lordlardan biri "Çok tatlı bir çocuksun," dedi. Lordun iri eli Emeriel'in kalçasını kavradı ve sıktı.

Diğer tüm köleler gibi Emeriel de tepki vermemeye çalıştı. Aceleyle içkiyi yere bıraktı ve lordun eli daha fazla dolaşmadan uzaklaştı.

Birkaç adım ötede, erkek kölelerden biri olan Arang'a diz çökmesi emredilirken Emeriel durdu ve lord kölenin ağzını cinsel organıyla doldurmaya başladı.

Bir başka lord Emeriel'e anlamlı anlamlı baktı ve sırıttı. "Güzel çocuklar bunun için yaratılmıştır."

Emeriel sertçe yutkundu, bir korku dalgası hissetti ve lord onu da aynı şekilde kullanmaya karar vermeden önce hızla uzaklaştı.

Getirmesi emredilen şarapla döndüğünde onu masaya bıraktı ve gitmek için döndü.

"Hey, güzel çocuk. Buraya gel," diye emretti bir ses.

Emeriel donakaldı, eli cüppesini sıkıca kavradı. Bu, Emeriel'in kaçtığını sandığı lordun ta kendisiydi.

Yürümeye devam edip hiçbir şey duymamış gibi davranmayı seçebilirdi ama bu akıllıca olmazdı. Lord muhtemelen ısrar edecek ve diğer lordların istenmeyen dikkatini Emeriel'in üzerine çekecekti.

Emeriel isteksizce döndü ve başını eğerek lorda doğru yürüdü. Ancak, iri bir figür aniden yolunu kesti.

"Önce ben seni seçtim. Bana hizmet etmen gerekirken ne diye içki servisi yapıyorsun?" diye homurdandı derin bir ses, siyasi tartışmaları bölmeyecek kadar alçak ama diğer lordun duyabileceği kadar yüksekti.

Emeriel başını kaldırdı ve Lord Herod'u gördü.

İçini bir rahatlama kapladı, neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti. Lord Herod'a olan yakınlığını belli etmek istemediği için kendini sakin kalmaya zorladı. Başını tekrar eğen Emeriel, "Özür dilerim lordum," diye konuştu.

Lord Herod onun kolunu sıkıca kavradı ve yuvarlak masadaki koltuğuna geri götürdü.

Emeriel, Lord Herod'un solunda yere otururken, kölesi de sağında oturuyordu ve her ikisi de efendilerinin emrini bekleyen itaatkâr hizmetkârlar gibi başlarını öne eğmişlerdi.

Büyük Lord Zaiper, "Büyük kralımızın vahşi canavarını ortadan kaldırma niyetimi resmen açıklamak istiyorum," diyerek Emeriel'in dikkatini tekrar saraya çekti.

Bazı lordlar anında içkilerini tükürdü.

Kaşıklar havada asılı kaldı ve bir yudum almaya niyetlenenler ağızları açık bir şekilde donup kaldı.

Kölelerden her türlü oral zevki alan lordlar bile sustu.

Tüm gözler Büyük Lord Zaiper'e çevrildi ve saray ani bir sessizliğe büründü. Ancak sessizlik kısa sürdü ve mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanmaya başladı. Önce yavaşça, sonra seslerin kakofonisine dönüştü.

"Mahkemede düzen! Mahkemede düzen!" diye bağırdı mahkeme görevlilerinden biri ama gürültü daha da arttı.

Büyük Lord Zaiper, "Herkes sessiz olsun," diye emretti. Mırıltılar, Büyük Lord Vladya'nın emri olsaydı kesileceği gibi hemen kesilmedi. Ancak yavaş yavaş sustu ve Büyük Lord Zaiper ayağa kalkarak divana hitap etti.

"Buradaki çoğumuzun bunu duymayı beklemediğini anlıyorum, ancak bunu çok düşündüm. Halkımızın güvenliği için vahşi canavarı ortadan kaldırmanın en iyisi olacağına inanıyorum. Aylar önce Büyük Kral Daemonikai'nin canavarının serbest kalıp ortalığı kasıp kavurduğu ve yıkıma yol açtığı olaylara hepimiz şahit olduk. O gece, kendimizden kırk kişiyi kaybettik. Ne yazık ki bu, yıllar içinde yaşanan ilk olay değildi.

Eminim ki Kral Daemonikai bunu istemezdi. Binlerce yıldır korumak için savaştığı insanları öldürmek. Kralımız sonsuza dek gitti ve canavarı da onu takip etmeli."

Saray ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Bir zamanlar şenlikli olan atmosfer hüzün ve melankoliye dönüşmüştü. Bazı erkekler zorlukla yutkunurken, bazı dişiler gözyaşlarının eşiğindeydi.

Büyük Lord Zaiper üzgün bir ifadeyle sözlerine devam etti: "Kendimizi buna hazır hissetmiyor olabiliriz ama aradan beş asır geçti. Gerçek şu ki, asla tam olarak hazır olamayacağız. Ve bu sorun değil. Büyük kralımızın atalarımızla birlikte huzur içinde yatmasına izin vermeyi ona borçluyuz. Beş yüz yıl boyunca, dünyalar arasında sıkışıp kalarak acı çekti. Vahşileştiğinden beri fiziksel bir şekil almadı ve zihni çoktan yok oldu. Yine de onu burada tutuyoruz. Ona acı çektiriyoruz. Ona işkence ediyoruz. O daha iyisini hak ediyor. Dinlenmeyi hak ediyor."

Nedense Emeriel, içine derin bir hüzün yerleşirken kalbinin sıkıştığını hissetti. Nedenini anlayamıyordu.

Canavarı öldürmek iyi bir fikir, değil mi?

Kız kardeşi artık canavar tarafından bindirilmenin dayanılmaz acısına katlanmayacak, kendi zihni ve bedeni ona oyun oynamaktan vazgeçecekti.

Bir şekilde o canavara ait olsa bile, canavarın ölümü nihayet garip duygularını dindirecek ve sonunda vahşiyi düşünmeyi bırakacaktı. Yani, canavarın ölümü onu rahatlatmalıydı, öyle değil mi?

Öyleyse neden göğsünde böyle bir acı hissediyordu? Sanki biri kalbini parçalıyormuş gibi.

Neden gözyaşlarının eşiğinde hissediyordu?

Büyük Lord Zaiper devam etti, "Kralımız olarak hüküm sürdüğü süre boyunca bize saygıyla hizmet etti. Şimdi ona hizmet etme ve huzur bulmasına yardım etme sırası bizde. Onun acılarına son verelim."

Büyük Lord Vladya midesinde mide bulandırıcı bir his hissetti. Kalbi *Yanmıştı*, sanki biri içine bir kılıç gömmüş ve öylece çekip gitmiş gibiydi.

Yazı kalemini elleri titreyene kadar sıkıca kavradı. Zaiper çıkarcı bir orospu çocuğuydu ve Vladya ayağa kalkıp yüzüne güçlü bir darbe indirme dürtüsüne karşı koymakta zorlandı. Kendini dizginlemek için tüm iradesini kullandı.

Ama söylediği her şey doğru. Bu yüzden bu kadar acıtıyor, değil mi?

Vladya boğazındaki yumruya karşı sertçe yutkundu. Çünkü Zaiper, Daemonikai'nin ölmesini ve böylece nihai hükümdar olarak tahta çıkmayı isteyen çıkarcı bir pislik olsa da, söyledikleri doğruydu.

Canavarı vahşi haliyle kilit altında tutmak Daemonikai'nin hak etmediği bir işkenceydi. Sırf gitmesine izin veremedikleri için. Vladya bunu biliyordu. Tüm saray bunun farkındaydı. Ve işte tam da bu yüzden bu kadar acı veriyordu.

"Bu konuyu şenliklere gölge düşürmek için değil, niyetimi hepimize duyurmak için açtım. Resmi olarak. Ancak, bu gece hasat olduğu için kutlamalara devam edelim. Bu konuyu başka bir gün tartışabiliriz," diyerek sözlerini tamamladı Büyük Lord Zaiper ve yerine oturdu.

Emeriel bağlı göğsünü ovuşturarak ağrısını hafifletmeye çalıştı.

Bir süre için salon kasvetle doldu. Neşe sönmüştü.

Neşe ruhunun yavaş yavaş geri dönmeye başlaması gecenin ilerleyen saatlerini buldu.

Atmosferin canlanmasında kölelerin katılımı da rol oynadı.
Gerçekten de Urekai cinsel arzuları söz konusu olduğunda şaka yapmazdı.

Çıplak köle dansçılar gösteri için ortaya çıktığında, saray alkışlıyordu ve lordlar cinsel düşkünlüklerine geri dönmüşlerdi.

Emeriel'in korkuları nihayet dağılmıştı. Gecenin büyük bölümünde Lord Herod'un yanında güvende kalmıştı.

Tanıştırma sırasında bile lordlar ona kısa bir süre bakmış, pişmanlıklarını dile getirmiş ve sonra diğer köleleri seçmeye devam etmişlerdi. O güvendeydi.

Birden gözleri bir hareket yakaladı.

Bayan Sina oturduğu yerden kalktı ve zarif bir şekilde büyük lordların oturduğu podyuma yaklaştı. Lord Zaiper'in yanında durdu, başını eğdi ve Emeriel'e birkaç kez bakarak ona bir şeyler fısıldadı.

Lord Zaiper'in bakışları Emeriel'e kaydı, yerleşti ve daraldı. Gözlerini Emeriel'e kilitledi ve bakışlarıyla onu delip geçti.

Metres Sinai doğruldu, sırıttı ve yerine döndü.

"Ticaret Lordu, şu yakışıklı oğlunuzu benimle paylaşır mısınız?" Büyük Lord Zaiper açıkladı. "Hey, köle, kalk ve buraya gel."

Emeriel'in kanı buza dönüştü.

Lord Herod'a baktı, gözleri buluştu. Lord Herod üzüntüyle başını salladı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Emeriel donmuş halde kaldı, vücudunu hareket ettiremiyordu.

Zaiper tahtından doğruldu. "Emirlerime karşı gelmeye cüret mi ediyorsun?" diye bağırdı, çatık kaşlarıyla öne doğru eğilerek.

"Bunu aklımın ucundan bile geçirmem, Majesteleri," diye atıldı Emeriel, zayıf bacaklarının üzerinde duracak gücü toplayarak.

Odanın ortasına doğru yürürken, Emeriel bu sefer gerçekten mahkûm olduğunu biliyordu.

Bu sefer Aekeira bile onu kurtaramayacaktı. Bu kez kimsenin onu kurtaracak gücü yoktu.

Otuz İkinci Bölüm

YABANİ KONUK

Emeriel odanın ortasına ulaştığında Büyük Lord Zaiper, "Tam orada dur," diye emretti.

Emeriel olduğu yerde durdu, bir sonraki emri beklerken herkesin dikkati onun üzerindeydi. Kalbi göğsünde çarpıyordu.

Metres Sinai sırıtarak heyecanla onu izliyordu. *Onun sorunu neydi? Neden benden bu kadar nefret ediyordu?*

"Kız kardeşin geçen sefer benim için soyunmaya oldukça hevesliydi. Bu gece senin de aynısını yapmanı istiyorum." Lord Zaiper tahtında arkasına yaslandı. "Soyun ve bana sun."

Evet, kesinlikle lanetlenmişti.

Emeriel sıkıca yutkundu ve etrafına bakındı. Bazıları ona ilgiyle bakıyordu. Gözleri kısa süreliğine Aekeira'nınkilerle buluştu ve kız kardeşinin yüzü soldu.

Zihninde bu olayın nasıl gelişebileceğine dair çeşitli senaryolar canlandı ve hiçbiri onun için iyi şeyler ifade etmiyordu. Hepsi onun için kötü sonuçlanmıştı.

Tanrım, bana yardım et. Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. Şimdi bir yıldırım ya da başka bir şey göndermek için iyi bir an olabilirdi.

"Büyük Lord'u duymadın mı!? Kulakların ağır mı işitiyor!?" Sina Hanım oturduğu yerden fırladı, Emeriel'e yaklaştı ve yanağına şiddetli bir tokat indirdi.

Çatırtı Emeriel'in içinde yankılanarak başının yana savrulmasına ve acıyla kör olmasına neden oldu.

Hanımefendi koltuğuna dönmeden önce, "Belki bu işitme duyunu eski haline getirir," diye tersledi.

Büyük Lord Zaiper dikkatini yeniden Emeriel'e yöneltti. "Tekrar ediyorum, giysilerinizi çıkarın ve benim için hazır olun. Tamam. Şimdi."

Sıkıntı ve panik onu ele geçirirken gözyaşları Emeriel'in görüşünü bulanıklaştırdı. Sonra, içinde derin bir ihtiyaç kabardı.

Bu daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki zorlayıcı bir güç onu bir şeyler yapmaya *çağırıyordu*. *Konuşmaya*.

Emeriel karşı koymadı, ona teslim oldu.

Kelimeler alçak bir fısıltıyla döküldü. "Sevgilim, yardımına ihtiyacım var. Sevgilim, lütfen bana yardım et."

Bekle, ne diyordu ki? Bu sözler nereden çıkmıştı?

Ve Sevgilisi de kimdi?

"Beni duymadın mı!?" Lord Zaiper kükredi, alnındaki damarlar şişerken öfkesi açıkça görülüyordu. Gözleri alev alev yanarak tahtından kalktı. "Dedim ki, soyun-"

Sağır edici bir kükreme havayı deldi. O kadar yüksek ve derindi ki tüm kale boyunca yankılandı. Emeriel duvarların titrediğine yemin edebilirdi.

Kırılan metal kilitlerin sesi havayı doldurdu, ardından bir kapı parçalanarak açıldığında yankılanan bir çarpma sesi duyuldu.

Tüm faaliyetler dururken çoğu insan dondu kaldı. Kalan büyük lordlar tahtlarından kalktı ve tüm bakışlar büyük girişe çevrildi.

"Bu da ne?" diye haykırdı kalabalıktan biri. "Neler
oluyor?" diye sordu başka bir ses. "Uzaktan ama
yakından geliyordu!"

"Bir şey serbest kaldı!"

"Ah, Ukrae, neler oluyor!? Kaçmalıyız!" Büyük
lordlar bakışlarını değiştirdi.

Lord Ottai, Büyük Lord Vladya'ya yaklaştı. "Halkımızın çoğu bu gece burada. Bu bir katliam olur!" Çaresizlik yüzüne yansımıştı. "Ne yapmalıyız?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Büyük Lord Vladya. "Ama kaçmamalı ya da kaçmaya çalışmamalıyız."

Büyük Lord Vladya öne çıkarak herkese hitap etti. "Kral Daemonikai'nin canavarı yasak odalardan kaçtı. Biz-"

Nefesler havayı doldurdu, korkunun kokusu o kadar baskın hale geldi ki neredeyse elle tutulur oldu.

"Beni dinleyin!" Büyük Lord Vladya havladı ve anında sessizlik çöktü. "Canavar çoktan serbest kaldı ve kaçmaya çalışırsanız, yoluna çıkan her şeyi öldürecektir. Sen Urekai'sin; canavarlarımızın nasıl çalıştığını biliyorsun. Ne yapmaman gerektiğini biliyorsun. Yırtıcıyı KIŞKIRTMAYIN."

Kafalar hızla başını salladı, gözler korkudan irileşmişti.

Büyük Lord Vladya devam etti: "Kaçmayın. Kimse yerinden kıpırdamasın, beni duyuyor musunuz?" Çoktan Emeriel'in durduğu Saray'ın merkezine doğru koşmaya başlamış olan Aekeira'ya sert bir bakış attı.

Aekeira sıkıntılı bir çığlık attı ama kardeşine çaresiz bir bakış atarak önceki pozisyonuna geri döndü.

Bir başka gök gürültülü kükreme havayı doldurdu, bu sefer daha yakındı. Canavar endişe verici bir hızla hareket ediyor gibiydi ve hedefi...

"Buraya geliyor. Ve hızla yaklaşıyor," dedi Lord Ottai, Lord Vladya ile anlayışlı bir bakış alışverişinde bulunarak.

Lord Zaiper dik durdu. "Onu durdurmaya çalışabilirim. Kapıya doğru ilerle ve-" Lord Ottai küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Kahramanlık yapmanın sırası değil,
Zaiper. Böyle bir gecede, yarım ayın altında o canavarla yüzleşirsen hiç şansın olmaz. Tek başaracağın onu daha da kızdırmak olur ve öfkeli bir vahşi ne yapar biliyor musun?" Durakladı. "Yoluna çıkan her şeyi öldürür. İnsanlarımız zaten tehlikede. Onları daha fazla riske atmamıza gerek yok."

Lord Zaiper, Ottai'ye ters ters bakarken yüz ifadesi öfkeyle çarpıldı. "Lanet olsun sana, Ottai. Zayıf olduğumu mu ima ediyorsun?"

Ottai derin bir nefes aldı, sesi sakindi. "Zayıf olmadığımı biliyorsun-"

"Canavarla tekrar dövüşmek için can attığını hepimiz biliyoruz," dedi Vladya Zaiper'e sert bir bakış atarak. "Geçen sefer gururun incindi ve kendini kanıtlamak istiyorsun, bunu anlıyoruz. Ama bu gece buna kalkışmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Sadece kendini aptal durumuna düşürürsün. Türümüzün bildiği en ölümcül zehirle dolu bir ateşli silahla bile onu öldüremezsin. Bu gece başarılı olacağınızı size düşündüren nedir?"

Utanç ve öfke Zaiper'in yanaklarını kızarttı. "Seni piç kurusu."

"Halkımızı kurtarmaya odaklanalım, olur mu?" Vladya irkilmedi. "Canavarı öldürme takıntın bekleyebilir."

Yüksek sesli bir hırlama yankılandı. Bu sefer *çok* daha yakından.

Metres Sinai onlara yaklaştı, yüzünde korku vardı ama cesur görünmeye çalışıyordu. "Onu sakinleştirmeye çalışabilirim. Belki onu kanla beslemek-"

"Böyle bir şey olmayacak. Daemonikai kendi halindeyken bile seni pek umursamazdı, hatırladın mı?" Vladya gözleri alev alev yanarak tersledi. "Onu harekete geçiren kana susamışlık olmasa, vahşi canavarı seni parçalayacak, kalıntılarını bu sarayın etrafına saçacak ve spor olsun diye kanını içecek."

Sina Hanım tokat yemiş gibi geri çekildi. Yerine dönerken yüzü hayalet gibi solgundu.

Sonra, sarayda rüzgâr gibi esen bir güçle büyük giriş kapısı açıldı.

Lordlardan ayrıcalıklılara ve kölelere kadar herkesin gözü canavara çevrildi. Herkes dehşet içinde hareketsiz kaldı. Kimse kılını bile kıpırdatmadı. Kimse çığlık atmadı.

Büyük lordlar ayakta durdular, yüzlerindeki ifade ihtiyatlıydı, kendi hayatlarını feda etmek pahasına da olsa halklarını savunmaya hazırdılar.

Canavar adımlarını görkemli bir şekilde atarak Büyük Yüksek Mahkeme'ye girdi. Boğazından çıkan alçak bir gümbürtü, ağırlığının altında yerin titremesine neden oldu.

Devasa kuyruğu sanki birine saldırmak istercesine tehditkâr bir şekilde sallanıyordu.

Emeriel, kurbanlık bir kuzu gibi ortada, avlunun tam ortasında tek başına dururken altına kaçırma isteğiyle savaştı. Bakışlarını hızla kaçırdı.

Neden buradaydı? Emeriel bu kesintiye minnettardı ama bir gök gürültüsü, kafesinden bu kadar uzaktaki bu muhteşem yaratıkla yüzleşmekten daha iyi olmaz mıydı?

Onca zaman kendi isteğiyle canavara gittiğine inanamıyordu. O ağzı beslemişti. Emeriel, narin parmaklarını o korkunç dişlere nasıl bu kadar yaklaştırdığını anlayamıyordu.

Kral Daemonikai'nin canavarı avlunun ortasına, tam Emeriel'in önüne doğru ilerledi ve Emeriel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sarı gözleri sanki ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi onu delip geçti.

Aman Tanrım, ölecekti! Canavar onu bunca zaman sadece halka açık bir ziyafet olarak saklamak için mi bağışlamıştı?

Ama canavar onun yanından geçerek Emeriel ile seyirciler arasına girdi. Sonra başını kaldırdı ve gökyüzüne doğru kükredi.

İniltiler, idrar kokusu eşliğinde havayı doldurdu. Ezici bir dehşetle karışmıştı.

Büyük Lord Vladya'nın kafası tamamen karışmıştı. Ukrae'de neler oluyordu burada?

Canavar arkasını dönerek hepsini inceledi.

Urekai lordları ve katılımcıları kendilerinden ne istendiğini içgüdüsel olarak anladılar. Kendilerini pençeleyen bariz dehşete rağmen, alfa canavarların dilini biliyorlardı. Sessiz ama açık hakimiyet işaretleri, boyun eğme talepleri.

Herhangi bir yanlış hareket, herhangi bir meydan okuma durumunda ya av ya da tehdit olarak algılanacaklarını biliyorlardı. Ve bundan kurtuluş yoktu.

Urekai'ler hep birlikte başlarını yana eğerek boyunlarını ortaya çıkardılar.

Farkında olmadan kışkırttıkları baskın alfa canavara tam bir teslimiyet gösterisiydi bu.

Canavarın gırtlaktan gelen homurtusu, büyük yuvarlak masanın etrafında dönmeye başladığında salonda gürledi.

Sadece incelemekle kalmıyor, değerlendiriyordu da. Keskin bakışları her bir lord ve leydinin üzerinde geziniyor, sanki önce hangisini yiyeceğine karar veriyormuş gibi onları tek tek işaretliyordu.

Durduğunda, oda nefesini tutmuş gibiydi. Aniden döndü ve sarı gözlerini büyük lordlara dikti.

Büyük Lord Ottai ve Vladya, içlerindeki alfa canavarları öfkeden kudursa da başlarını yana eğerek boyunlarını büktüler. Ancak Zaiper meydan okurcasına canavara baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Lord Ottai Zaiper'e ters ters bakarak tısladı.

"Zamanını boşa harcıyorsun, Ottai. İkinci hükümdar ne bir aptal ne de bir çocuk. Ateşle oynamaya karar verirse, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok," diye mırıldandı Lord Vladya, Zaiper'e sıkılmış bir bakış atarak.

Zaiper isteksizce onlara itaatkâr pozisyonda katılmadan önce nefesinin altından küfretti.

Canavar aniden önlerinde belirdi. Çoğundan daha büyük olmasına rağmen yıldırım hızıyla hareket ediyordu. Alçak, tehditkâr bir hırıltı çıkardı, Zaiper'i boğazından yakaladı ve ayaklarından kaldırdı.

Canavar Zaiper'in yüzüne hırlayarak pençesini derisinin derinliklerine batırıp kanını çekerken şok olmuş nefesler havayı doldurdu.

Zaiper'in korkusunun kokusu havaya sinmişti, belli belirsiz ama mevcuttu, sadece büyük lordlar kokusunu alıyordu.

Vladya homurdandı. "Korkak."

Ottai Vladya'ya yalvaran bir bakış atarak durması için ısrar etti.

Neyse ki Zaiper'in şansına, canavar onu serbest bırakarak tekrar ayağa düşürdü. Zaiper bu kez tereddüt etmeden boynunu aceleyle açtı ve tamamen teslim oldu.

Ama vahşi canavar tatmin olmamıştı.

Zaiper'e saldırgan feromonlar göndererek, Zaiper'in canavarını kendisine meydan okuması için kışkırtmayı amaçladı. Vahşi hallerinde bile, Urekai canavarları dövüşün heyecanından, hükmetmekten hoşlanırlardı, bu yüzden her zaman kışkırtmaya çalışırlardı.

Zaiper homurdandı, enerjisini kontrol altında tutmaya ve teslim olmaya direnmeye çalışıyordu.

Acının iğne uçları vücudunda geziniyordu ama kıpırdamadı.

Sonunda Kral Daemonikai'nin canavarı oflayıp pufladı, arkasını döndü ve avlunun ortasına doğru yürüdü.

Zaiper rahat bir nefes alırken, Vladya ona sırıtarak Zaiper'in yüzünü öfke kapladı.

Vladya onu görmezden gelerek dikkatini canavara verdi. Endişeliydi. Öldürme ihtiyacı çok büyük olmalıydı. *Şanssız kurban kim olacaktı?*

Hepsi canavar formlarına bürünse, yerde yuvarlansa ve en aşağılayıcı şekilde itaatkâr bir tavırla karınlarını gösterse bile, vahşinin birkaç can almadan avludan ayrılmasına imkân yoktu. Bu sadece bir vahşinin tarzıydı ve hepsi bunu biliyordu.

Canavar bu kez Emeriel'in etrafında döndü.

Çocuğun gözleri büyüdü ve hızla boynunu açtı. Ama heybetli vahşi, işi orada bırakmak yerine burnunu küçük prensin boynuna gömdü ve derin derin nefes aldı.

Tatmin olmuş bir kedi gibi mırıldandı. Sonra sanki çocuğun kokusunun her izini ciğerlerine çekmek istiyormuş gibi bir kez daha derin derin içine çekti.

Şaşkın mırıltılar havayı doldurdu.

Burada neler oluyordu? Çocuğun kanı mıydı? Canavar için bu kadar baştan çıkarıcı mı kokuyordu? Çocuğu kurutmak mı istiyordu?

Geri çekilen canavarın devasa kafası çocuğu incelerken eğildi. Sonra yavaşça devasa pençelerinden birini kaldırdı.

Çocuğun hayatını sona erdirecek bir darbe indirmek üzereydi, değil mi?

Ama canavar vurmak yerine pençelerini Emeriel'in beline doladı ve onu zahmetsizce yerden kaldırdı.

Ayakları yerden kesilince çocuktan ürkmüş bir ciyaklama yükseldi. Hafifçe inledi ama neyse ki mücadele etmedi. Çocuğun küçük bedeni, vahşi hayvanın geniş göğsü karşısında inanılmaz derecede kırılgan görünüyordu.

Kral canavar döndü, gözleriyle kalabalığı son bir kez daha taradı. Sanki meydan okuyan biri varmış gibi...?

Kimse meydan okumadı.

Görkemli adımlarla avludan çıkan canavarın her adımından ölümcül bir zarafet sızıyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

ÇOK FAZLA SORU...

Odayı bir sessizlik kapladı. İnsanlar seslerini çıkaramayacak kadar şaşkındı, ağızları şaşkınlıktan bir karış açıktı. Büyük lordların bile yüzlerinde tam bir şok ifadesi vardı.

Sonra, her köşede kaos patlak verdi. Hava, kimsenin cevabını bilmediği sorular soran seslerin kakofonisiyle doldu.

"Az önce ne oldu!?"

"Bu gerçekten kralın canavarı

mı?!" "Bu nasıl olabilir!?"

Sözcükleri farklı olsa da, altta yatan soru aynıydı. Vahşi büyük kralları gerçekten de hapsedildiği yerden kurtulmuş, avlarla dolu bir odaya girmiş ve ayrılmadan önce bir insan çocuğu mu kapmıştı?

Mırıltıların ortasında, canavarın geri dönme ihtimaline karşı kaçmaya hevesli insanlar saraydan kaçmaya başladı. Kale, koridorlarda yankılanan çığlıklar ve çılgın ayak sesleriyle kargaşaya gömüldü.

Lord Ottai, "Herkesin güvenli bir şekilde tahliyesini sağlamam gerekiyor," dedi. Vladya'ya dönerek ekledi: "Canavarın hangi yöne gittiğini kontrol edebilir misin? Arenaya mı yoksa kanatlara doğru mu gidiyor? Emin olmalıyız."

"Elbette," diye cevap verdi Lord Vladya, gitmek için bir adım öne çıkarak.

"Daemonikai'nin vahşi canavarı tam bir baş belası, o kadarını söyleyebilirim." Lord Zaiper olduğu yerde kalakaldı, bakışları büyük girişe sabitlenmişti.

"Neden? Onu kışkırtmanın eğlenceli olacağını ve sonunda ayaklarının yerden kesileceğini düşündüğün için mi?" Ottai zorlukla gizlediği bir eğlenceyle alay etti.

Zaiper nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

"Kolun nasıl?" Vladya Daemonikai'nin Zaiper'e saplandığı noktaya baktı. "Yara derin görünüyor."

"Önemli bir şey değil. Fark etmedim bile," dedi Zaiper.

Vladya başını yana eğdi. "Ben öyle hatırlamıyorum. Korkunun kokusunun hiç de cezbedici olmadığını bilmeni isterim. Kül gibi kokuyordu."

Zaiper kızardı ve bir adım ilerledi. "Seni pislik."

"Siz ikiniz, şimdi olmaz." Ottai aralarına girdi. "İnsanlarımızı güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor, unuttunuz mu?"

Vladya dilini şaklattı ve sadece bir adım uzaklaştı.

Zaiper Vladya'ya tam bir dakika boyunca ters ters baktı, sonra dikkatini başka bir yere verdi. Çok daha önemli bir yere.

Zaiper'in kaşları çatıldı. "Neden o çocuk? Vahşi bir yaratık nasıl olur da bir kalabalığın içine girer, canları bağışlar ve kollarında koruyucu bir şekilde kucakladığı bir çocukla oradan ayrılır?"

"Cevabım yok, Zaiper. Hepimiz en az senin kadar şaşkınız," diye yanıtladı Lord Ottai, elini mükemmel bir şekilde geriye taranmış siyah saçlarında gezdirerek.

Ottai VLadya'ya döndü. "Sence çocuğu sessiz bir yere götürüp öldürmeyi falan mı planlıyor? Onu son aradığında cinsel açlık yüzünden peşine düşmüştü. Bu seferki nedeni ne olabilir?"

Vladya'nın düşünceleri dağılmış gibiydi, aynı anda hem her yere gidiyor hem de hiçbir yere varamıyordu. O da en az diğerleri kadar kafası karışmış bir halde başını salladı.

Vladya hâlâ olanları anlamaya çalışırken, "Belki de kanının tadını almıştır, ya da başka bir şey," diye mırıldandı.

"Ama şimdi spekülasyon yapmanın sırası değil," dedi Ottai. "Canavarın arenaya gitmediğinden emin olmalı ve insanları tahliye etmeliyiz."

Bununla birlikte, halklarını güvenli bir yere götürmek için dağıldılar.

Salon boşalırken, Sina Hanım oturduğu yerde kaskatı ve hareketsiz kaldı. Yüzünde saf bir öfke ifadesi vardı. Az önce ne olmuştu? Bu nasıl olabilirdi?

Kadınlardan biri gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona yaklaştı. "Kim bu çocuk, Sina?

Onun kan ev sahibi olarak, mutlaka bir bilgin vardır."

Sinai ona ters ters baktı, arkasını döndü ve hiç de hanımefendilere yakışmayacak bir şey yapma dürtüsüne yenik düşmeden önce hışımla salondan çıktı. Avazı çıktığı kadar bağırmak ya da bir şeyler fırlatmak gibi.

Saatler sonra, arenaları ve kanatları kontrol ettikten, ziyafet salonunu ve etrafındaki alanları temizledikten sonra, Büyük Lord Vladya yasak odalara doğru yol aldı. O bir önsezi vardı canavar geri döndü için onun

ama bunu teyit etmesi gerekiyordu. Bir de çocuk meselesi vardı - çocuğun akıbetini merak ediyordu.

Dördüncü kanada ulaştığında kadın çığlıklarının giderek yükseldiğini duydu. Köşeyi döndüğünde Aekeira'yı yerde oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

Kız onu görünce ayağa kalktı ve aceleyle ona doğru koştu.

Dizlerinin üzerine çöktü, "Yaklaşmama izin vermiyorlar. Askerler yolumu kesiyor. Kardeşimi göremiyorum, lütfen bana yardım edin."

Vladya kendini korumak için bütün gün kızı bilerek görmezden gelmişti. Ama şimdi ona baktığında, garip bir şekilde ona çekildiğini hisseden bir yanı su yüzüne çıkmaya başladı.

Bu düşünceleri bir kenara iterek kıza kayıtsız bir bakışla baktı. "Odana dön, Aekeira. Burada olmamalısın."

"Hayır, hayır, hayır," diye başını şiddetle salladı, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Em saatlerdir kayıp! Onun güvende olup olmadığını bilmem gerek. O canavarın kardeşimi yok etmediğinden emin olmalıyım. Lütfen, bana yardım edin." Çaresiz eller giysisine yapıştı. "Her şeyi yaparım."

Bunu şimdi duymasına gerek yoktu. "Aekeira-"

"Ne olursa!" diye inatla ısrar etti kız, gözleri kararlılıkla parlıyordu. İçindeki prenses, boyun eğmeyen iradesiyle parlıyordu. "Sana bedenimi veriyorum. Arzuladığın şey bu değil mi? Alabilirsin. Bacaklarımı senin için açacağım ve hatta sana sunacağım-"

"Sakın buna cüret etme," diye tersledi Vladya, içindeki öfke alevlenmişti. Bunun yanı sıra, içinde zonklayan bir uyarılma dalgası vardı. Erkekliği sertleşti, aç ve talepkârdı. "O iğrenç bedenini benimle takas etmeye nasıl cüret edersin?"

Öne doğru tehditkâr bir adım attı ve kızın korkuyla geri çekilmesine neden oldu. Daha da yaklaşarak eğildi ve parmaklarıyla kızın narin boynunu kavradı.

"Sen benim kölemsin, Aekeira. Bu bedenin sahibi benim," dedi alçak bir sesle, bakışları kızın vücudunda geziniyordu. "Onu istediğim zaman ve istediğim şekilde alacağım. Eğer almamayı seçersem, bunun nedeni ona karşı bir arzumun olmamasıdır. Benimle pazarlık yapacak durumda değilsin."

Kız gözlerini sıkıca kapattı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ben sadece...

Lütfen, çaresizim. Kardeşimin güvende olup olmadığını bilmem gerek."

"Yasak odalara girip canavarı kışkırtmanın doğru bir hareket tarzı olduğuna mı inanıyorsun? Kendini ve kardeşinin hayatını

Hem de halkımın hayatını tehlikeye atarak?" diye devam etti aldatıcı bir sakinlikle. "Seni aptal. Seni kırbaçlatmalıyım."

Boynunu serbest bırakarak geri çekildi, "Defol buradan, Aekeira. Odana dön. Bu bir emirdir."

Çaresizce ona bakarken boğazından umutsuz bir çığlık kaçtı, sonra ayağa kalkıp emre itaat etti. Vladya onun gidişini izledi.

Cesareti...

Ondan dehşete düşmüş ama kardeşi uğruna onunla yüzleşmekten asla çekinmemiş bir kadın. Vücuduna karşı nazik davranmayacağının tamamen farkında olarak onunla pazarlık yapmaya bile kalkışmıştı.

Böylesine şiddetli bir sadakat. Bu sevgi ona cesaret veriyordu.

Buna hem hayranlık duyuyor hem de küçümsüyordu. Vladya bu nitelikleri görmek istemiyordu - ya da onun veya herhangi bir insanın herhangi bir niteliğini. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Abyss topraklarına doğru yoluna devam ederken karşılaştığı askerleri kovdu. Ve odaları yakından koruyan hiçbir asker bulamayınca şaşırmadı.

Canavarın bu gece kaçmış olması ve kilitlerin henüz değiştirilmemiş olması nedeniyle herkes o odaya yaklaşılmaması gerektiğini biliyordu.

Metal kapı kilitleri yerde paramparça yatıyordu ve meşe kapı kırılmıştı. Canavar içeride, barikatının arkasında yatıyor, sarı gözleri girişe dik dik bakıyordu. Davetsiz misafire.

Ve sonra, çocuk vardı.

Yerde kıvrılmış, saçları bağlarından kurtulmuş, etrafına dökülmüştü. Tamamen giyinikti.

Nefes alış verişi sabit, ritmik bir düzendeydi, derin uykudaydı. Ve birkaç metre ötede canavar oturmuş, onu koruyarak izliyordu. Sahiplenici bir şekilde.

Ve çocuk kendini o kadar güvende hissediyordu ki uykuya daldı.

"Onun nesi var Daemon?" Vladya fısıldayarak onları gözlemledi. "Onun kanı mı? Yoksa o sadece senin yeni hayranlığın mı? Yeni bir oyuncağın mı?"

Canavar cevap vermedi, Vladya da cevap vermesini beklemiyordu.

"Bu çocuk seni delilikten geri getirecek güce sahip olabilir mi? Bu mümkün mü?" Ama şu anda önünde gerçekleşen bir imkânsızlığı izliyordu.

Burada bir şeyi kaçırıyordu. Önemli bir şey. Ama bu ne olabilirdi ki?

Dönüş yolunda zihni meşguldü. Ama güney kanatlarının ikinci katından geçerken, Aekeira'nın çok uzaklardaki odasından gelen yumuşak çığlıklarını duydu.

Sese bakılırsa, yatağında yatıyor ve hıçkırıklarını yastığıyla boğuyor olmalıydı. Yine de ona o kadar uyumluydu ki duyma yetisi bunu fark etti.

Sakın buna cüret etme, Vladya. Sakın buna cüret etme.

Kızın odasına giden patikaya ters ters baktı. Kızın ruh hali umurunda değildi ve gece boyunca ağlayıp kendine eziyet etmesi de kesinlikle umurunda değildi.

Öyleyse neden bacakları onu kıza doğru götürüyordu?

Çünkü vücudun o kızı arzuluyor. Ona doyamıyorsun.

Ukrae adına, buna bir son vermesi gerekiyordu. Bu o değildi. Kendini kölelere zorlamaz ya da isteksiz hizmetkârları yatağına almazdı.

İnsanlara ya da herhangi bir varlığa saplantılı değildi. O bundan daha güçlüydü. Öyleyse neden şu anda kızın kapısına doğru yürüyordu?

Ve daha da kötüsü, tüm iç konuşmalarına rağmen neden kendini durduramıyordu?

Büyük Lord Zaiper, alanının geniş yeraltındaki dar, kemerli pencerenin yanında durmuş, avlunun gölgeli genişliğine bakıyordu.

Avlunun kenarındaki ağaçlar gece esintisiyle hafifçe sallanıyor, yere dans eden gölgeler düşürüyordu. Ara sıra bir baykuşun ötüşü ya da bir tazının uzaktan gelen havlaması havayı dolduruyordu.

Birkaç metre ötede, en iyi köle efendilerinden biri olan Madah, bir köleyi yakıcı bir kırbaçla kırbaçlıyordu. Kölenin acı dolu çığlıkları Zaiper'in kulaklarına güzel bir melodi gibi geliyordu. Bu gece sıkıntılı kalbi için bir parça teselli. İnsanlar yeryüzünün pislikleridir ve Zaiper onlardan hiçbiri kalmasaydı mutlu olurdu. Urekai ile aynı havayı paylaşmaya layık değillerdi. nefes aldı.

Bu, Zaiper'in canavarını serbest bırakmayı çok istediği gecelerden biriydi. Sadece canavar formuna geçip ormanda avlanmaya gitmek için.

Mahkemedeki olayın üzerinden saatler geçmiş ve haber tüm ülkeye yayılmıştı. Zaiper pek çok nedenden ötürü öfkeliydi.

Neden şimdi? Neden bu gece?

Konuşmasını büyük bir ustalıkla yapmıştı. Pek çok insanı ikna etmişti- Zaiper emindi. Yüzlerindeki ifadeler onların

anlaşmaya vardı. Daemonikai'nin canavarının görevden alınması ve ortadan kaldırılmasını görüşmek üzere başka bir mahkeme toplantısı olsaydı, çok sayıda destekçisi olurdu.

Ama sonra...

Emeriel. Şu lanet insan prens. Bu

çocuğun olayı neydi?

Eğer Zaiper etraflarındaki türler hakkında çok bilgili olmasaydı, çocuğun büyü yapabilen bir büyücü olduğuna inanırdı. Çünkü daha önce olanları haklı çıkarabilecek başka bir açıklama yoktu.

"Lütfen lordum. Size yalvarıyorum!" diye bağırdı erkek köle, sırtına bir kırbaç daha inerken. Derinin yırtılma sesi Zapier'in ruhu için yatıştırıcı bir merhem oldu.

Bir an için, Daemonikai'nin pençesi boğazını kavradığında ve sarı gözleri Zaiper'e kilitlendiğinde, o gözlerin içinde bir şeyin parıldadığına tanık olduğuna yemin edebilirdi.

Sadece bir vahşinin boş bakışlarına değil. Ama bir farkındalık

parıltısı? Cehennemin derinliklerinde neler oluyordu?

Çocuğun kanının kokusu muydu? Ama Zaiper o çocuğa yaklaşmıştı ve baştan çıkarıcı bir kokusu olsa da, yıllar boyunca çekici bulduğu diğer tüm insanların kokusundan farklı değildi.

Peki bir vahşinin ilgisini çekecek kadar özel olan neydi?

Zaiper elini kaldırdı. Kırbacı havada asılı duran Madah durakladı.

Zaiper elinin aşağı doğru bir hareketiyle Madah'a geri çekilmesini işaret etti. Pencereden uzaklaşan Zapier adama yaklaştı.

Köle hırpalanmış ve kanlar içindeydi. Gözyaşları ve ter yüzünden akıyor, çekici pazuları acıdan titriyordu. Oh, iyi kırbaçlanmış bir vücudun güzelliği.

"Biliyor musun, eğer bir kız olsaydı, onun *Ruhbağı* olduğuna inanırdım." Zapier kölenin etrafında döndü. "Bu, bir vahşinin neden herhangi birine saplantılı olduğunu açıklamaya yaklaşan makul bir açıklama olurdu. Yoksa çocuğu yeni oyuncağı olarak mı görüyor? Bize ait olduğunu düşündüğümüz şeyleri nasıl kişiselleştireceğimizi biliriz." Kölenin önünde durdu. "Ne düşünüyorsun?"

Erkek şaşkınlık ve acı içinde, "Anlamıyorum lordum," diye bağırdı.

Büyük Lord Zaiper içini çekti ve başını salladı. "İşte bu yüzden siz insanlar aptalsınız. Peki Daemonikai neden aptal bir insan istesin ki?"

Aklından bir düşünce geçti. Bu düşünce onu olduğu yerde durdurdu.

Ya Daemonikai gerçekten de akıl sağlığına yeniden kavuşursa? Ya açıklanamaz bir mucize sonucu, büyük kral aklı yerindeyken insan formuna geri dönebilirse?

Korku Zaiper'in omurgasını diken diken etti. Eğer böyle bir şey olursa, uğruna yorulmadan çalıştığı her şey yerle bir olacaktı.

Sonunda insanları davasına çekme konusunda ilerleme kaydediyordu. Arkasında duran destekçiler kazanıyordu. Daha fazla çaba gösterirse gerçekten de büyük tahta çıkabilirdi.

Ama eğer Daemonikai geri dönerse, tüm çabaları boşa gidecekti.

Daemonikai çok güçlüydü. Çok güçlüydü.

Zaiper canavarın derisini oyduğu yaralı koluna baktı. Kanama durmuştu ama yara derindi. Daemonikai bugün onu mahkemede küçük düşürmüştü.

Ama bugün, Daemonikai aklını yeniden kazanırsa katlanmak zorunda kalacağı aşağılanma ve acının yanında hiçbir şeydi. Zaiper kenarda kalırken o binlerce yıl daha hüküm sürecekti. Hor görülecekti. Zayıf olarak görüldü. Büyük tahtı hak ediyordu.

"Burada bitir, Madah. Otuz kırbaç daha," diye emretti Zaiper dönüp gitmeden önce. Köle ağladı, yalvardı ve çığlık attı.

Zaiper odasına doğru yürürken öfkesi kaynayan bir öfkeye dönüşüyordu.

Bu onun büyük kral olmak için tek gerçek fırsatıydı ve elinden kayıp gitmesine izin vermezse lanetlenecekti. Gerekirse yoluna çıkan her şeyi yok edecekti.

Ve işe Emeriel ile başlayacaktı.

O çocuğun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Zaiper'in bilmek de umurunda değildi. Çocuk daha fazla zarar vermeden onu öldürmesi gerekiyordu.

Şimdi, çocuğu Zaiper'in istediği yere nasıl götüreceğine dair bir plana ihtiyacı vardı. Burada, onun bölgesinde.

.

Otuz Dördüncü Bölüm

EMERIEL'İN GARİP GÜVENLİ YERİ.

Aekeira ne kadar uğraşırsa uğraşsın uyuyamıyordu.

Bir yandan, Em'in mahkemede Lord Zaiper'in dikkatinden kaçmayı başardığı ve soyunmaya zorlanmadığı için rahatlamıştı. Öte yandan, Aekeira'nın bir parçası, canavarın uzak duracağı anlamına gelecekse soyunmuş olmasını diledi.

Em hâlâ hayatta mıydı? Şu anda acı çekiyor muydu? Aekeira başını kaldırdı ve yastığa yaslanmadan önce gözyaşlarını sildi.

Kapı kolunun dönerken çıkardığı yumuşak ses dikkatini çekti. Doğrulup kapıya baktı.

Ne yazık ki odasında kilit yoktu. Bunu talep ettiğinde, bir köle olarak mahremiyet hakkı olmadığı ve kölelerin odasında olmadığı için şükretmesi gerektiği söylenmişti.

Kalenin güney kanadında olmak en azından bazı avantajlar sağlıyordu. Yetkisiz kişiler bu tarafa nadiren gelirdi. Peki, gecenin bu saatinde buraya kim gelirdi?"

Kapı açıldı ve Büyük Lord Vladya içeri girdi.

Aekeira'nın nefes alış verişi hızlandı, kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Başını eğdi ve onu selamladı, "Lordum."

Sessiz kaldı, yakışıklı yüzü buz gibi bir tavra bürünmüştü. Bu Urekai'nin varsayılan iki ifadesi vardı: kayıtsızlık ya da soğuk bir kaş çatma.

"Kardeşin iyi. Gözyaşlarını sil ve çarşafları lekelemeyi bırak," dedi, yaralı yanağı korkunç bir hırıltıyla aşağı çekilmişti.

Kadının içini bir rahatlama dalgası kapladı. "Çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Sulu bir gülümseme sunmayı başardı.

"Bana teşekkür etme. Sana hiçbir iyilik yapmadım," diye
kesin bir dille ifade etti. "Ama-"

"Buraya ağlaman için gelmedim. Kendini yaratana kadar ağlasan da umurumda olmazdı," diye sakince açıkladı beyaz bornozunu silkip soyunma koltuğuna asarken. "Ama başka bir şey istiyordum, o yüzden almaya geldim."

Oh. Mutluluğu kayboldu, yerini batan bir korku hissi aldı. Yine mi bu? Bu gece olmaz.

"Soyun ve sırtını bana ver."

Midesinde bir düğüm oluştu. Bu seferki onun suçuydu; ne kadar çaresiz olursa olsun teklif etmemeliydi. Bir söz vermişti, değil mi? O yasak odaya girip kız kardeşinin sağlığını teyit edebilecek herkese bedenini takas etmeye hazırdı.

Aekeira yataktan kalkıp titreyen elleriyle cüppesini çözmeye başladığında gözlerinden yeni yaşlar süzüldü.

Vücudu ısındı ve yine ona ihanet etti.

Aekeira panikledi. Keşke vücuduna durmasını emredebileceği bir yol olsaydı. Onu iliklerine kadar hor gören bu adam için soğuk kalmasını.

Neden vücudu neredeyse heyecanlı hissediyordu? Bu erkeğin üzerine binmesini mi istiyordu?

Tamamen soyundu, kıyafetlerini bir kenara bıraktı ve ona baktı.

Adamın gözleri kızın vücudunda gezinirken tahrikten kararmıştı. Sanki kendisiyle savaşıyor, bir şeylere karşı mücadele ediyor gibiydi.

Sonra gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çattı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Aekeira pozisyon almak için çabalarken, adam onun arkasında durdu, elleri kalçalarını kavradı ve onu yatağın kenarına doğru çekti.

Ereksiyonunu ona doğru bastırdı, nefesi tıslıyordu, "Miskinin kokusu beni çıldırtıyor."

Kadın inledi, geleceğini bildiği acıya kendini hazırlarken yüzünü çarşafa gömdü.

Ve geldi de. Tek bir güçlü hamleyle içine girdi ve alçak bir zevk hırıltısı çıkardı.

Aekeira hıçkırarak yanma hissinden uzaklaşmaya çalıştı ama adamın belindeki tutuşu sıkılaştı.

"Çok ıslaksın," diye gürledi. "Günah gibi kokuyorsun. Neden benim için bu kadar ıslanıyorsun?"

Yakıcı acının ortasında, Aekeira utanarak inledi. Nedenini bilmiyordu. Ama o anda, nemin adamın girişini kolaylaştırmasına minnettardı,

Bu da istilayı biraz katlanılabilir kılıyordu.

Yine, itmeden önce boyutuna alışması için ona zaman tanımadı. Kendini çok dolu hissediyordu. Rahatsız hissediyordu.

Adam alçak sesle zevk iniltileri çıkarırken, kadın sessizce ağladı.

Sanki üzüntüsünün ve dünyaya duyduğu öfkenin tek sebebi oymuş gibi, her derin dalışında onu cezalandırarak sertçe içine aldı. Aekeira sadece sevgili hayatı için t u t u n a b i l i r d i .

Artık dayanamayacağını düşünmeye başladığında, adam boşaldı ve kadının derinliklerine doğru fışkırdı. Menisi, içinde yayılan alevlerin iğne uçları gibi *yanıyordu*.

"Sıcak. Yakıyor, lütfen," diye bağırdı, vücudu titriyordu.

"Yakar, sen bir Urekai dişisi ya da bir syren değilsin," diye konuştu boynuna karşı, sesi biraz farklı geliyordu.

Aekeira başını çevirdi ve nefesi kesildi. Adamın dişleri aşağı inmiş, bakışları kızın boynuna sabitlenmişti.

"Kanın beni çağırıyor. Neden?" Lord Vladya tısladı, kontrol için mücadele ediyordu.

"Bilmiyorum, Majesteleri. Lütfen yapmayın..." Urekai'nin öldürmek için insanlardan içtiği ve onları tamamen kuruttuğu bir sır değildi. "Lütfen, beni öldürmeyin."

Vücudu gerildi. Dişleri boynunu sıyırdı.

Aekeira bir an için onun hayatını gerçekten sona erdireceğinden korktu. Nefes alış verişi hızlandı ve omzundaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Şiddetli bir iç mücadeleye kilitlenmiş gibiydi.

Zaman ilerliyor, Aekeira'nın korkusu her geçen saniye daha da artıyordu.

Sonra homurdanarak aniden ondan uzaklaştı. Kıyafetlerini düzeltti, bornozunu aldı ve dışarı çıktı.

Aekeira uzun, çok uzun bir süre boyunca bedenini hareket ettiremeden orada yattı, kararsızdı, usulca ağlıyordu.

Üç gün geçmişti ama Emeriel yasak odada kalmaya devam ediyor, oradan ayrılamıyordu. Ne zaman çıkmaya kalkışsa, canavar uyarıcı bir hırıltı çıkarıyordu.

Emeriel canavarın ne istediğini anlamıyordu. Ona binmeye ya da kanını içmeye çalışmadı. Sadece delici sarı gözleriyle onu izledi.

Emeriel zaman geçirmek için, canavarın onu anlayamayacağını bilse de kendini yüksek sesle konuşurken buldu. Akıl sağlığını korumanın bir yoluydu bu, aksi takdirde bu karanlık, sessiz odada sadece akılsız -biraz akılsız- bir yaratıkla birlikte gerçekten delirebilirdi.

Bazen Aekeira askerler tarafından engellense de kız kardeşi birkaç kez ziyaret etmeyi başarmıştı. Yine de, onları başarıyla atlattığı ve metal kapıların önünde durduğu durumlar da oldu.

Emeriel ona yaklaşmak için herhangi bir hamle yapmadığı sürece canavar sessizliğini korudu. Ancak Emeriel ayağa kalkmaya çalışırsa, canavar doğrulur ve hırlardı.

Bu yüzden Emeriel oturduğu yerden Aekeira ile konuşuyor, sık sık kız kardeşini iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Aekeira endişeli biriydi, Emeriel onu suçlayamazdı.

Aekeira'nın gizli ziyaretlerinden birinde, can sıkıntısıyla savaşmasına yardımcı olmak için kütüphaneden 'ödünç aldığı' birkaç kitap getirdi.

Büyük Lord Vladya'nın askerlere yasak odalara daha düzenli olarak yemek getirmelerini emretmesiyle ziyafetler, bol ziyafetler geldi. Askerler yemeği metal kapının yanına bıraktığında, Emeriel onu alır ve içeri getirirdi. Canavar hırlıyor, gözleri onun hareketlerini takip ediyordu. Ancak Emeriel'in gitmeye niyeti olmadığını anladığında sakinleşirdi.

Emeriel yemeğin küçük bir kısmını yedikten sonra geri kalanını canavara ikram eder, o da her zaman kabul ederdi.

İronik bir şekilde, Emeriel son birkaç gündür uzun zamandır yemediği kadar iyi yemek yiyordu.

Canavar o garip çağrıyı gerçekten duymuş muydu?

Bu soru Emeriel'in canını sıkıyor, itiraf etmek istediğinden daha fazla zihnini meşgul ediyordu. Onu bu sözleri söylemeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama karşı koyamadığı bir dürtüydü bu.

Daha da garip olan şey ise Emeriel'in artık neredeyse canavarın esiri olduğunu anlamış olmasıydı. Onun merhametine kalmıştı. Yine de Emeriel kendini güvende hissediyordu.

Akılsız bir vahşi - Urai'deki en korkunç yırtıcı - onu hapsetmiş ve sürekli gözetim altında tutuyordu ama tek hissettiği korunmaktı.

Bu tuhaf bir duyguydu, gerçekten delilik sınırındaydı ama inkar edilemez bir şekilde doğruydu.

Emeriel Urai'de ilk kez kendini gerçekten güvende hissediyordu. Sanki bu duvarların içinde hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi.

Doğru, duvarların dışında neler olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu ama hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez yalnız kalmıştı.

Ne yorucu görevler, ne ona nefret dolu bakışlar atan askerler, ne şehvet dolu bakışlarla ona eziyet eden köle efendileri, ne de onu kırbaçlamaya çalışan metresleri vardı.

Emeriel burada huzuru bulmuştu.

Bayan Sinai yaklaşan atların sesini duyar duymaz tarlalara koştu ve tam zamanında yetişerek onların ormandan çıktığını gördü.

Büyük Lord Vladya, Zaiper ve diğer birkaç lord avdan dönmüştü. Onlara eşlik eden askerlerin bol miktarda av hayvanı taşıması, izleyenlerin alkışlamasına ve tezahürat yapmasına neden oldu.

Büyük lordlar atlarından inerken, askerler de onların ve av malzemelerinin sorumluluğunu üstlendi. Sinai, Lord Vladya'nın yaklaşmasını sabırsızlıkla bekliyordu ve neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

Lord Zaiper sırıtarak ve onlara anlamlı anlamlı bakarak, "Son zamanlarda Lord Vladya ile çok vakit geçirdiğini fark ettim, güzel Sinai," dedi. "İkinizin arasında bilmemiz gereken bir şeyler mi var?"

"Majesteleri," başını hafifçe eğdi, "Lord Vladya ve ben sadece önemli meseleleri tartışıyoruz. Onu birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Elbette, elbette. Ödünç alınmaya açıksa tabii," diye yanıtladı Zaiper kıkırdayarak.

Lord Vladya ilerledi ve Sinai Zaiper'e veda ettikten sonra adımlarını hızla onunla eşleştirdi.

"O çocuk hakkında hiçbir şey yapmıyorsunuz Lord Vladya! Üç gün oldu ve o hâlâ orada," dedi Sinai.

Ellerini arkasına koyan Lord Vladya sabit adımlarla yürümeye devam etti. Rüzgâr uzun saçlarını hafifçe savuruyor, omuzlarındaki tutamları kaldırıyordu.

"Herhangi bir eylemde bulunmaya niyetim yok, Sinai," dedi ona sakin ve soğukkanlı bir ses tonuyla.

Sina duyduklarına inanamıyordu. "Ama neden? O pis küçük insan benim Daemon'umun bölgesine izinsiz giriyor ve sen bu konuda hiçbir şey yapmıyor musun? Kral'ın mahremiyetine izinsiz giriyor! Orada olmaya hakkı yok!"

"Kralın çocuğu oraya kendi isteğiyle getirmesi dışında. Çocuk bunu istemedi," dedi Vladya ölçülü bir ses tonuyla.

Sina'nın gözleri inanamayarak açıldı. "Neden onu savunuyorsun? Buna inanamıyorum! Herkes bir yana senin bu konuda beni destekleyeceğini sanıyordum!"

"Sakin ol, Sinai." Vladya durdu ve bakışlarını onun üzerinde sabitledi. "Bakış açını anlıyorum ama aşırı tepki verdiğine inanıyorum. Bu konuyu uzun uzun düşündüm." İçini çekti.

"Bu çocuk geldiğinden beri Daemonikai üzerinde olumlu bir etkisi olduğunu kanıtladı. Çocuğun varlığı Daemonikai'nin akılsız, hayvani yönünden ziyade daha mantıklı bir yönünü ortaya çıkarıyor gibi görünüyor." Derin bir nefes aldı. "Sebebini tam olarak anlayamasam da, üzerinde durmamayı tercih ettim. Eğer o çocuğun Daemon'un canavarına yakın olması Daemonikai'nin durumunun iyileşmesine katkıda bulunuyorsa, o zaman umarım çocuk Daemonikai'ye yakın kalmaya devam eder."

Sinai bir an için konuşamayacak kadar afallamış bir halde ona bakakaldı.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Affedersiniz ama sözleriniz hiç mantıklı değil, Majesteleri." Sina'nın sesi inançsızlıkla doluydu. "O değersiz çocuğun Daemonikai üzerinde nasıl bir etkisi olabilir? Kulağa ne kadar saçma geldiğini duyuyor musun?"

"Bilmiyorum Sinai," dedi Lord Vladya her zamanki gibi şaşırmamış görünerek. "Tüm cevaplara sahip olsaydım, bu konuda bu kadar çok düşünerek zaman kaybetmezdim. Ama bildiğim bir şey var ki, o da çocuğun kimseye zarar vermediği. Bu yüzden müdahale etmek için bir neden göremiyorum."

Sina'nın dudakları aralandı, karşı cevabı dilinin ucuna gelmişti ama bir sonraki sözleri onu susturdu.

"Aslında, Daemonikai'de olup bitenler ilgimi çekiyor. Ve eğer çocuğun bir ilgisi varsa -ister büyücülük ister başka bir şey yoluyla olsun- bunun sona ermesini istemiyorum."

Nefesi kesildi. Bir an için sadece ona bakabildi, zihni allak bullak olmuştu. İlgisini mi çekmişti? *Bu delilik ilgisini mi çekmişti?*

Bir ihanet acısı göğsünü burktu. Harekete geçmeyi reddetmesi, bu değersiz çocuğun Daemon'unun etrafında oyalanmasına izin verme isteği, yüzüne inen bir tokat gibi hissettirdi.

"Buna inanamıyorum. Unut gitsin, oraya gidip onu kendim çıkaracağım." Onu selamladı, arkasını döndü ve hışımla uzaklaştı.

"Sina, bunu yapma. Oraya girme." Onun emrini görmezden gelerek yürümeye devam etti.

"Sina." Bu kez sesi daha da sertleşti. Otoriter. Durakladı,
duruşu öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Lordum?"

"Yasak odalara gitmeyin. Çocuğa dokunmayın. Bir emir verdim. Buna karşı gelmeyin," dedi Vladya kararlı bir şekilde, onun yanından geçip uzaklaşmadan önce.

"Bir emir verdim. Karşı gelme, kıçımın kenarı." Sina dolabını karıştırırken alay etti. "Sanki o çocuk orada daha fazla kalırken boş boş oturacakmışım gibi."

Hizmetçileri gergin bir şekilde onun talimatlarını bekliyorlardı ve bu gergin ortamda kendilerini çaresiz hissediyorlardı.

Sina sonunda aradığı giysiyi buldu: kıvrımlarını, özellikle de arka tarafının üst kısmını vurgulayan, vücuda oturan bir elbise. Elbiseyi giydikten sonra hizmetçilerine döndü. "Meccai ayrılıyor mu?"

"Buyurun leydim." İçlerinden biri ona bir fincan sıcak çay uzattı.

Sina tahta fincanı aldı ve içindekileri bir yudumda içti. Meccai yaprakları kanının kokusunu artırarak onu daha cazip hale getirdi. Dayanılmaz.

Giyinme koltuğuna yerleşti ve hizmetçileri bunu saçlarıyla ilgilenmek için bir işaret olarak aldılar. Onlar saçlarını şekillendirirken Sina öfkeyle doldu, elleri yumruk oldu.

Lord Vladya'nın emrinin canı cehenneme, eninde sonunda yola gelecekti. Sıradan bir insan yüzünden onu cezalandıracak değildi ya? Bu fikir çok saçmaydı.

Emeriel'e gelince, Sina'nın bir planı vardı.

Daemonikai'yi doyana kadar, onu uyutacak kadar besleyecekti. Sonra da o değersiz çocuğu alıp götürecekti.

Emeriel'i güvenli bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra, Sinai ona ağır bir ceza verecekti - acı verici ve acımasız. Bunu ona pahalıya ödetecekti.

"Nora?"

"Evet, hanımefendi?"

"Kölelerden birine söyle, sana üç çivili kırbaç ve dikenli taç temin etsin. Daha sonra mutfağa git ve aşçıya acı biber ve pul biberle karıştırılmış kaynar su hazırlamasını söyle. Terk edilmiş yeraltı odasında her şey hazır olsun."

Bölüm Otuz Beş

METRES VE KÖLE

Sina kararlı ve azimli adımlarla yasak odalara doğru ilerledi.

Heybetli metal kapılara ulaştığında onları çelik gibi bir bakışla süzdü. Kapılar bir kez daha dimdik duruyordu, tüm kilitler sıkıca bağlanmıştı.

Görünüşe göre Lord Vladya tahkimatlarını sağlamak için hiç vakit kaybetmemişti.

Yine de Lord Vladya çocuğu orada bırakmayı tercih etmişti.

Hepsinin olanları görmezden gelmesi mi bekleniyordu? Çocuğu, akılsız canavar istediği sürece Daemon'unun yanında mı bırakacaklardı?

Sina'nın ölü bedeni üzerinden.

Son birkaç gün onun için hiç de kolay olmamıştı. Gece uykusunu zar zor almış ve Ukrae'de neler olup bittiğini merak ederek neredeyse mezara kadar endişelenmişti.

Bayan Gaille gibi insanlar onunla alay ediyor, "Sence çocuk özel mi?" gibi aptalca sorular soruyordu. Büyük kralı geri getirmek için gereken özel güçlere sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sinai alay etti. Bu tür düşünceler onu son derece öfkelendiriyordu.

Evet, mümkün olsa bile Daemon'unun akıl sağlığının yerine gelmesini istiyordu ama o çocuğun bu sonuçla herhangi bir bağlantısı olmasına imkân yoktu. Hem de hiçbir şekilde!

"Aekeira? Sen misin?" Kapının arkasından bir fısıltı yükseldi. "Ben de seni bekliyordum."

Sina kilitler üzerinde çalışmaya koyuldu. Metalin çıkardığı çınlama sesleri havanın durgunluğunu bozdu.

"Ne yapıyorsun sen!? Buraya giremeyeceğini biliyorsun!" diye itiraz etti çocuk.

Sina sağlam meşe kapıyı açtı ve içeri girdi. Çocuğun gözleri onu görünce şaşkınlıkla irileşti ve bakışlarını hızla yere indirdi.

Emeriel'in arkasından bir hırıltı geldi ve canavar barikatların arkasından çıkıp çocuğun arkasında korumacı bir şekilde durdu. Uyarıcı bir tıslama çıkaran kuyruğu havada kıvrıldı ve sivri ucu saldırmaya hazırlandı.

"*Onu benden* koruyacak mısın?" Sinai fısıldadı, sesi ihanet ve incinmişlikle doluydu. "Çektiğin acıların sorumlusu onun türü! Bunu sana onlar yaptı! Sevgili Alvin ve Myka'nı öldürdüler ama sen onu burada yanında mı tutuyorsun?"

Canavar tepki vermedi. İblisi onu duymuyordu bile. Prens ona temkinli bir bakış atarken, kuyruğu havada kaldı ve bir uyarı hırıltısı daha çıkardı.

Sina sert bir bakışla Emeriel'i sabitledi. "Ondan uzak dur. Şimdi."

Çocuk hemen itaat etmedi, bu duraksama Sinai'nin öfkesini daha da alevlendirmeye yetti.

O anda ona vurmak istedi, eli yanağına değmek için kaşınıyordu. Ama Sinai aptal değildi, ölmek istemiyorsa tabii.

Sonunda çocuk ona uydu. Odanın diğer ucuna, kapalı pencerenin yanına gitti ve orada büzüldü.

Sina dikkatini tekrar canavarına yöneltti. "İşte sevgilim, seni beslemeye geldim," diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir şekilde, boynunu açarak.

Vahşi hayvan derin bir nefes aldı ve homurdandı.

Pek hevesli bir yanıt değildi ama neyse ki Sina duvara doğru geri çekilirken onu takip etti.

Zaiper gezintisinde ona katıldığında Büyük Lord Vladya Blackstone'a geri dönüyordu. "Söylesene, bir sonraki saray toplantımızı ne zaman planlıyoruz? Hâlâ Hasat Töreni'nde yaşananları tartışmamız gerekiyor," diye sordu Zaiper.

Lord Vladya ona kısa bir bakış attı. "Azrael ile bir toplantım var, hatırlamıyor musun?"

"Azrael, kim o? Kurt adam kral. Onu unutmuşum.
Görüşmenin amacı neydi?"

"Bir ticaret anlaşması. Bizimle ticari ilişkiler kurmak istiyorlar. Bu konu yıllardır görüşülüyor ve biz de mahkemede defalarca müzakere ettik. Ama siz bunu sürekli unutuyor gibisiniz," dedi Lord Vladya yürümeye devam ederken.

Zaiper ülke meselelerine hiçbir zaman fazla ilgi göstermemişti; bu yüzyıllardır böyleydi.

Kayıtsızca omuz silkti. "Eh, ara sıra aklımdan çıkıyor. Bana detayları anlatır mısın?"

"Tüm türler arasında en verimli topraklara sahipler. Eğer uygun bir pazarlık yapabilirsek, biz onların topraklarından birine girebiliriz, onlar da bizimkilerden biriyle ticaret yapabilirler."

"Mmm." Zaiper yeni keşfettiği ilgisini göstererek başını salladı. "Peki, anlaşma umut verici görünüyor mu?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı Vladya.

"Bu durumda, umarım başarılı olur. Bu sefer ne kadar süre uzakta olacaksın?"

"Üç gün."

Lord Zaiper nefesinin altında homurdandı. "Pekâlâ. Döndüğünüzde bir toplantı düzenleyeceğiz. Şimdilik kendimi bir kölenin vücudunun tatlı zevklerine kaptırmalıyım. Bu arada, şu güzel prensesten ne haber? Duyduğuma göre ondan payını alıyormuşsun."

Vladya kaskatı kesildi. Onu düşünmesi ya da tartışması mümkün değildi. Bu yüzden sessizliğini korudu.

"O kız çok iyi olmalı, ha? Ona binmen için. Hem de defalarca. İnsanları beceremediğini biliyorum, hele ki isteksiz olanları, o yüzden bu beni biraz şaşırtıyor, hepsi bu. Gerçekten çok tatlı olmalı."

Lord Vladya sessiz kaldı ve Zaiper'in sözlerini bir yanıtla onurlandırmayı reddetti.

Zaiper sırıttı, açıkça eğleniyordu. "Peki, onunla işin bitti mi?"

Evet, Vladya'nın onunla işi bitmişti. Bu kararı çoktan vermişti ve bu sefer bu kararına sadık kalmaya niyetliydi.

"Çünkü eğer öyleyse, onu almak istiyorum. Bu sefer benim için çığlık atmasını istiyorum."

"Onunla işim bitmedi. Pençelerini uzak tut," diye karşılık verdi Vladya, onun sözlerini hiç düşünmeden. Ukrae'de ne...?

"Şey, bu utanç verici. O solgun teni oymak için sabırsızlanıyorum. Tasarımlar içinde iyi görünecek, sence de öyle değil mi?"

Vladya onu görmezden geldi, çünkü nedense Zaiper'e karşı öfkesi beklenmedik bir şekilde alevlenmişti. Bunu söylediği için Zaiper'e vurma dürtüsü içinde kabardı ve bir kafa karışıklığı dalgasına neden oldu. Onda kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı. Gitme vakti gelmişti.

Aklına bir anı geldi ve olduğu yerde durdu. "İnsanlara bindiğinizde, sizin için ıslanıyorlar mı?"

Zaiper küçümseyerek homurdandı. "O yaratıklar mı? Sadece onları uyandırmak için çaba harcarsan. Ben hiç zahmet etmedim. Kıtlıkla lanetlenmiş bir toprak kadar kuru kalıyorlar."

Vladya da onu tahrik etmek için hiç 'zahmet' etmemişti ve kesinlikle ona karşı herhangi bir sevgi beslemiyordu. Peki, bu kadar nem nereden geliyordu?

"Sen de susuzluk çekiyor musun?" Vladya sordu.

"Susuzluk mu?" Zaiper bir kaşını kaldırdı. "Kanları için mi demek istiyorsun? Kana susamışlıktan mı bahsediyorsun? Hayır, öyle bir şey yaşamıyorum. Sadece eğlenmek için ya da onları öldürmek istediğimde kanlarını içiyorum. Neden soruyorsunuz?"

Vladya başını sallayarak konuşmayı sonlandırdı.

Emeriel onları izledi. Hanımefendinin yaptıklarına şahit oldukça içini bir batma hissi kemiriyordu. Kral Daemonikai'nin canavarını cezbettikçe, içindeki huzursuzluk daha da artıyordu.

Çek ellerini ondan. O benim!

Emeriel kendi düşünceleri karşısında şaşırarak irkildi. Bu da nereden çıkmıştı?

Yine de, canavar hanımefendinin üzerinde yükselip onu duvara yaslarken batma hissi devam etti.

Emeriel kanla besleme eylemini her zaman merak etmişti. Urekai bunu kutsal bir ritüel olarak görüyordu. Şimdi, hanımefendinin boğazını açmasını ve canavarın dişlerini uzatmasını izliyordu.

Hızlı bir hareketle dişler boynunu deldi. Hanımefendi anlık bir çığlık attı, gözleri acıyı yansıtıyordu ama sonra bir zevk iniltisine dönüştü.

Emeriel, içinden geçen tedirginlik ve hayranlık karışımıyla donup kaldı. Canavar içtikçe, metresin inlemeleri daha da şiddetlendi. Kısa süre sonra vücudu çığ bir cinsel arzu içinde kıvranmaya başladı.

Emeriel birkaç Urekai hizmetçisinin kanla beslenmeyi tartışırken kulak misafiri olmuş ve bunun bir yan etki olarak uyarılmaya neden olabileceğinden, bazılarının diğerlerinden daha yoğun olduğundan bahsetmişti. Şimdiye kadar buna hiç inanmamıştı.

Hanımefendi kendini tamamen kaybetmiş görünüyordu, gözleri şehvetle parlıyordu. Kalçalarını canavarın uyluğuna doğru iterken vücudu ahlaksızca kıvrılıyordu.

Bir Leydi'nin olabileceğinden çok daha ahlaksız görünüyordu ve Emeriel onun artık çevresinin farkında olduğundan bile şüpheliydi.

"Evet, sevgilim, aynen böyle. Daha fazla al, iç benden," diye inledi başını geriye atarak.

Neden kadına doğru yürümek, onu saçlarından yakalamak ve onu yaratığımdan ayırmak için aşırı bir dürtü hissediyorum? Neden bu mahrem ana tanıklık ettikçe içimdeki bu nahoş his daha da artıyor?

Ve canavar ne zaman "benim" canavarıma dönüşmüştü?

"Evet, Daemon'ım," diye haykırdı hanımefendi, sesi giderek tizleşiyordu. Hareketleri hızlandı, elleri iki yanında kenetlendi ve doruğa ulaştığında gözleri geriye yuvarlandı.

Canavar dişlerini geri çekti ve geri çekilmeye başladı.

"Hayır, sevgilim-" Sina Hanım ona doğru uzandı ama canavar dişlerini gösterdi ve tısladı.

Kadın geri çekildi ve canavar barikatın arkasındaki tercih ettiği yere doğru ilerledi.

Hanımefendi daha sonra yüzünde kendini beğenmiş ve üstün bir ifadeyle Emeriel'e döndü. "Bir erkeği işte böyle tatmin edersin. Vücudunun arzuladığı kanı ona sadece ben sağlayabilirim. Eğer bugün bana bir şey olursa, hayatta kalamaz. Bir kan ev sahibi olmadan hayatta kalamazlar. İşte ben onun için bu kadar önemliyim."

Hanım gülümsedi. "Dişlerini solgun boynuna geçirdiği gün senin cenazen olacak, çünkü seni kurutacak. Ve ben buna tanıklık etmekten büyük zevk alacağım." Aralarındaki mesafeyi kapattı.

Duraklayan Sina'nın ses tonundan kötülük damlıyordu. "Ne yazık ki bu gerçekleşmeyebilir. Bugün seninle işim bittikten sonra, hayatta kalman için bir mucize gerekecek."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Neden hep beni seçiyorsun?" Emeriel ona baktı, sesi kafa karışıklığıyla doluydu.

Sina'nın gözleri karardı, içinde öfke kaynıyordu. "Beni sorgulamaya nasıl cüret edersin?" diye öfkeyle tısladı, sonra bakışlarını canavara çevirdi.

Emeriel de onu takip etti. Oda karanlık olmasına rağmen, burada geçirdiği üç geceden sonra gözleri oldukça alışmıştı.

Canavarın sarı gözleri uyuşukluktan ağırlaşmış gibiydi.

"Şuna bakın, İblisim uykuya dalmak üzere," diye böbürlendi hanımefendi. "Değerli, sağlıklı bir kaynaktan doyurucu bir beslenmenin ardından gelen şey budur. Bin yıldır yaşıyorum, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

Tekrar Emeriel'e döndü. "Sana gelince, benimle dışarı gel. Hemen şimdi."

Bu noktada Emeriel'in itaat etmekten başka çaresi yoktu. Onu odadan çıkarken takip etti ve canavarın gerçekten de dışarı çıkmış olduğunu görmek için arkasından son bir kez baktı.

uykuya dalmış.

Abyss topraklarından uzaklaştıklarında, hanımefendi onun yüzüne sert bir tokat attı. Tokat muazzam bir güç taşıyordu ve çok acı çekmesine neden oldu.

"Evet, bir süredir bunu yapmak istiyordum," diye alay etti.

Emeriel yanağını avuçladı, içinde derin bir öfke kaynıyordu. Türünün eylemleri nedeniyle herkes tarafından hor görülmek, köleleştirilmek ve kötü muameleye maruz kalmak başka bir şeydi. Ancak böyle bir muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen bu dişi tarafından seçilmek ve hedef alınmak tamamen farklı bir konuydu.

Metres Sinai onun saçından bir tutam yakaladı ve acımasızca çekti. "Kralın canavarına yaklaşmaya nasıl cüret edersin?"

"Sen de oradaydın," dedi Emeriel soğuk bir ses tonuyla, gözleri şiddetle yanıyordu. "O gün saraya katıldın. Beni götüren *oydu*. Ben yanlış bir şey yapmadım! Hiçbir şey!"

"Her şeyi yanlış yaptın. İblisim neden sana takmış durumda? Senin gibi bir pisliğe mi?" Saçlarını sıkıca kavrayarak tükürdü.

"Bunu ona sormanız gerekir ve ben pislik değilim. Ben kraliyet kanındanım, Bayan Sinai. Evet, bir insanım ama saf bir kraliyet soyundan geliyorum. İnsanlara pislik diyorsunuz ama siz de kraliyet soyundan gelmiyorsunuz, sadece seçkin bir ailenin ayrıcalıklarına sahipsiniz." Emeriel bakışlarını onunkilere kilitledi. "Buradaki pislik sizsiniz hanımefendi."

Sina şaşkın bir halde öylece durdu. Emeriel'in saçını tutmayı bırakarak şaşkınlık içinde geri çekildi.

"Sen benimle konuşmaya cevap vermeye cüret mi ediyorsun?"

Onun şaşkınlığı hissediliyordu.

İnanılır gibi değildi.

Emeriel sakince elini saçlarında gezdirdi ve elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı. "Fikrimi söylediğim için özür dilemeyeceğim. Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, beni suçlamak ve incitmek için her zaman bir neden bulacağınızı fark ettim. Öyleyse neden geri durayım?"

"Seni domuz!" Sina Hanım ona bir tokat daha attı. Kahverengi gözleri geri çekildi ve yerini sarı gözlerinin hâkimiyetine bıraktı. "Eğer yer değiştirecek olursam seni paramparça ederim!"

Nedense bu tehdit Emeriel'in gözünü korkutmamıştı. Nedenini tam olarak açıklayamıyordu.

Belki de Kral Daemonikai'nin güçlü ve korkunç canavarıyla üç gün geçirdikten sonra, onu korkutması gereken bazı şeyler artık korkutmuyordu.

Ama o tokatlar gerçekten acıtıyordu.

Eli içgüdüsel olarak hareket etti, daha durduramadan, karşılığında hanımefendinin yanağına vurdu. Çok büyük bir güçle ve yankılanan bir *çatırtı* ile.

Ona ne olduğunu bilmiyordu. Aslında Emeriel hiç düşünmüyordu. Ama başının yana savruluşuna tanık olup soluğunu duyduğunda garip bir tatmin duygusu hissetti. Evet, hiç şüphesiz buna değmişti.

En azından, hanımefendinin pençeleri ortaya çıkmaya, gözleri tamamen sarıya dönmeye ve vücudu dönüşmeye başlayana kadar ilk düşüncesi buydu.

Oh, kahretsin.

Emeriel hızla düşündü, zihni yarışıyordu. "Büyük Lord Vladya ve Büyük Lord Ottai buraya beni öldürmeye geldiğini biliyor mu?"

Metres Sina dönüşümünün ortasında donup kaldı.

Emeriel onun dönüşümü tamamlayacağına gerçekten inanıyordu ama Emeriel'i şaşırtacak şekilde, Sina tam insan formuna geri döndü. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seni öldüreceğim."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin. Sorum şu ki, büyük lordlar biliyor mu? Bizi satın almak için büyük dağları aştılar ve sen şimdi sebepsiz yere beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Sebepsiz yere mi? Bana vurdun." Sina Hanım onun kişisel alanını işgal etti. "Sen, bir insan, bana vurmaya nasıl cüret edersin!? Kralın kanlı ev sahibi olarak bu krallıkta büyük bir güce sahibim. Yanlış kişiye bulaştın."

"Ben sana karışmadım. Bana iki kez vurdun, ben de sadece iyiliğine karşılık verdim."

"Seni öldürmeyeceğim," diye öfkelendi. "Ama seninle işim bittiğinde, ölüm için yalvaracaksın." "Askerler!" diye seslendi.

Görünüşe göre görev yerlerini terk etmiş olan iki Urekai askeri hızla ortaya çıktı. "Buyurun, hanımefendi?"

"Onu alın ve beni takip edin." Kadın uzaklaştı.

Askerler Emeriel'i kollarından yakaladılar ve itaatkâr bir şekilde hanımefendinin arkasından gittiler.

.

Otuz Altıncı Bölüm

EMERIEL'İ CEZALANDIRMAK

Aekeira dördüncü kanada vardığında biraz nefes nefese kalmıştı. Etrafına dikkatlice baktı ve görünürde asker olmadığından emin oldu. Kütüphaneden gizlice bir kitap çıkarmak beklediğinden daha uzun sürmüştü. Bir köşeyi döndüğünde, ayakları aniden durdu.

İki asker Em'i tutmuş, gizemli bir hanımefendinin rehberliğinde onu götürüyorlardı. Kimdi bu kadın? Kız kardeşinden ne istiyordu?

Aekeira'nın içgüdüleri onu ilerlemeye zorladı ama kendini durmaya zorladı. Em'e nasıl yardım edebilirdi? Ya müdahalesi sadece daha fazla soruna neden olursa? O bir köleydi ve kadın da bir metres. Kız kardeşini kurtarmasının hiçbir yolu yoktu.

Gözlerinde yaşlar birikti ve onları uzak tutmak için gözlerini zorla kırpıştırdı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir plan yapması gerekiyordu. Kahretsin, kız kardeşini kurtarması gerekiyordu.

Birden aklına bir fikir geldi.

Aekeira koşmaya başladı ve Blackstone'a doğru yol aldı. İlk başta kolay oldu, askerlerin hiçbiri onu durdurmadı. Onun işçilerden biri olduğunu düşünmüş olmalılar.

Ancak, Büyük Lord Vladya'nın ikamet ettiği Blackstone'un ana bölgesine ulaştığında, askerler yolunu kesti.

"Lütfen, içeri girmeliyim. Lord Vladya'yı görmem gerek," diye yalvardı Aekeira, nefes nefese ve bitkin bir halde.

"Bu alana girmene izin yok Köle," diye alay etti askerlerden biri. "Derhal burayı terk et."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Lord Vladya'yı görmem gerek. O... umm," diye hızlıca düşündü, "Beni bekliyor."

Askerler ona tiksintiyle baktı. İçlerinden biri ona doğru ilerledi ve yüzüne doğru yürüdü. "Bize yalan söylemeye nasıl cüret edersin? Sana bir ders vermeden önce git buradan," diye tehdit etti ve onu sertçe itti.

Adamın gücü muazzamdı ve Aekeira geriye doğru savruldu, acı dolu bir çığlık atarak yere çakıldı. Çarpmanın etkisiyle kalçaları sızladı.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve tekrar denedi: "Hayır, anlamıyorsun..."

Asker kılıcını çekti. "Eğer bir daha buraya gelmeye cüret edersen, yemin ederim
-"

"Bunun anlamı nedir?"

Aekeira'nın arkasından tanıdık, derin bir ses yankılandı. Aekeira arkasını döndü ve Büyük Lord Vladya'yı gördüğünde rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Mistress Sinai askerlerinden birine, "Bağları sabitleyin," diye emretti.

Emeriel asılmış, kolları iki yana açılmış ve sıkıca bağlanmıştı. Askerler iplerin sağlam olduğundan emin olurken ipler derisine batıyordu.

Bakışları küçük yeraltı bodrumunun köşesinde kaynayan su dolu büyük bir leğene kaydı. İçinden yükselen buhar kavurucu sıcaklığını gösteriyordu.

Sığır derisi ve deriden yapılmış kırbaçların yanı sıra çivili olanlar da etrafa saçılmıştı. Dikenlerle dolu bir taç, bir dağlama demiri ve Emeriel'in daha önce hiç görmediği birçok alet vardı.

Emeriel endişeyle yutkundu. Yaklaşmakta olan acının korkusu, belli etmek istemese de, içinin derinliklerine yerleşmişti. Bir dağlama demiri mi?

Gözleri, ateş çukuru hazırlıyor gibi görünen bir hizmetçinin hareketlerini takip etti. Sina Hanım onu dağlamak niyetinde miydi? Kafatasını delen dikenleriyle o tacı takmaya mı zorlayacaktı?

"Bu küçük incelikler hoşuna gidiyor olmalı, değil mi?" Mistress Sinai sırıtarak Emeriel'e yaklaştı. "Seninle işim bittiğinde ölüm için yalvaracaksın. Kanının yasak odaların her köşesini kirletmesini sağlayacağım, böylece herkes İblisimin seni kahvaltıda yediğini düşünecek."

Emeriel bu hanımefendinin kendisine acı çektirmek için ne kadar ileri gidebileceğine inanamıyordu. "Bunu neden yapıyorsun? Ben sana ne yaptım ki?"

"Sayısız nedenim var, gerçekten. Ama esas olarak? Çünkü sen bir baş belasısın. Canavar tarafından fark edildin. Kalmalıydın

Ondan uzak dur."

Emeriel bu kadına inanamıyordu. "Onun ilgisini hiç istemedim. Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Benim için geldiğinde tek başımaydım. Beni takip etti. Beni yakaladı. Beni sahiplendi!"

"Bu bir yalan!" diye tıslayarak Emeriel'e yaklaştı. Gözlerinde öfke yanıyordu, yumrukları sıkılmıştı. "Herkesi kandırmış olabilirsin ama beni değil. Ona bir şey yaptın. Her ne yaptıysan, geri alsan iyi edersin, yoksa seni ben öldürürüm." Durakladı, yüzünde ürpertici bir gülümseme belirdi. "Aslında geri alsan da fark etmez. Çünkü seni öldürdüğümde, yaptığın büyü etkisiz hale gelecek."

Sina Hanım'a bakarken Emeriel'in gözlerinden öfkeli yaşlar aktı. Bu Urekai kadını delirmişti. Kral Daemonikai'nin kan ev sahibi ne tür bir deli kadındı?

"Ne yani? Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Bayan Sina kollarını kavuşturdu, dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. "Hayatın için yalvar."

Emeriel burnunu çekti, teslimiyet içine çöktü. "Bir fark yaratır mı?" "Oh... ama denemeden b i l e m e z s i n , değil mi?" O verdi
O sinir bozucu sırıtışlardan bir tane daha. "Hadi, bunun için yalvar."

Emeriel yalvarmadı. Yalvarmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ve bu kaçık kadının karanlık fantezilerini şımartmayacaktı.

"Tamam o zaman." Metres Sinai başını çevirdi. "Nora, çivili kırbaçları hazırla ve ateşle. Başlayalım."

Aekeira aceleyle Lord Vladya'ya yaklaştı, çaresizliği sesinden okunuyordu. "Majesteleri, sizi görmem gerekiyordu, lütfen..."

"Burada olamazsın, Aekeira. Çağırmadan olmaz." Odasına doğru yürümeye başladı. "Seni cezalandırmadan önce git."

"Lütfen, bana yardım et! Lütfen," diye yalvardı, sesi titriyordu.

Yüzüne sinirli bir ifade yerleşmiş olan adam arkasını döndü. "Neden seni her gördüğümde yardım gerektiren bir durumla karşılaşıyorum? Ve en kötüsü de, nedense sana yardım etmek isteyeceğimi varsayıyorsun?"

Eğer Aekeira'nın istediği olsaydı, Lord Vladya ile asla aynı ortamda bulunmazdı. Ondan vebadan kaçar gibi kaçardı.

Ama aynı zamanda biliyordu ki, onun durumuna yardım edebilecek güce sahip biri varsa, o da Vladya'ydı.

Aekeira gözlerini silerken burnunu çekerek, "Kardeşimi... onu hanımefendi aldı," dedi.

"Hayır. Canavar kardeşini aldı ve bildiğim kadarıyla ölmedi," diye karşılık verdi adam umursamaz bir tavırla arkasını dönerken.

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen, beni dinle." Aekeira uzandı ve onun giysisini yakaladı.

Adam aniden durdu ve onun eline ters ters baktı.

Aekeira elini bıraktı ve geri çekildi. "Lütfen beni dinleyin, Majesteleri."

Bir an için onu inceledi, yüzü anlaşılmazdı. Ona konuşmasını emretmemişti ve yüz ifadesi, onun dışarı atılmaktan bir hata uzakta olduğunu gösteriyordu.

Bu yüzden Aekeira tereddüt etti ve onun iznini bekledi.

Her geçen saniye umudu azalıyordu. Belki de her şeye rağmen ona yardım etmeyecekti. Büyük Lord Ottai kaleden uzaktayken, belki de Lord Zaiper ile şansı daha yüksekti.

Aekeira bu düşünceyle ürperdi. Lord Vladya'nın ona yaptığı her şeye rağmen, yine de onu Lord Zaiper'e tercih ederdi. Hiç tereddüt etmeden.

"Peki. Devam et," diye tersledi, kelimelerin tadı ağzında kül gibi kalmış gibi görünüyordu.

"Onu bir metres aldı. Tanıdık geliyordu ama kim olduğunu gerçekten bilmiyorum, sadece bir hanımefendiye benziyordu. Onu ve muhafızları Emeriel'i sürükleyerek götürürken gördüm."

Büyük Lord Vladya'nın kaşları çatıldı. Kapı kolunu tamamen bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi. "Bir hanımefendi diyorsunuz. Uzun, kahverengi saçlı mı?"

"Evet, Lordum!" Bunu nereden biliyordu?

Büyük Lord Vladya kapıdan tamamen uzaklaştı. "Yaz, beni takip et," diye emretti baş askerine. Sonra Aekeira'ya döndü. "Gel ve bana onları nerede gördüğünü göster."

İçini bir rahatlama dalgası kapladı ve Aekeira aceleyle Büyük Lord Vladya'nın kararlı adımlarına ayak uydurmak için harekete geçti. Daha fazla direniş beklemişti... Tanrılara şükürler olsun!

Vladya'yı kendi gittiği yoldan dördüncü kanada, oradan da hanımefendiyi gördüğü köşeye götürdü. Ona bu kadar yakın yürürken, teninde bir farkındalık tüyleri diken diken oldu. Bu sert ve heybetli erkekte onu dizlerinin üzerine çöktüren şey neydi?

Neyse ki, küçük kız kardeşi için duyduğu derin endişe olası bir tahriki bastırdı.

"Buyurun Lordum. Onları buralarda gördüm." Aekeira, Emeriel'in sürüklenerek götürüldüğüne tanık olduğu noktada durdu.

"Ben gidip onları arayacağım. Çok uzakta olmamalılar," diye önerdi Yaz.

Lord Vladya, "Hayır, bu çok fazla zaman alır, hiç zamanımız yok," diye karşı çıktı. Aekeira'ya döndü. "Elinizde Emeriel'in sahip olduğu bir şey var mı? son yirmi saat içinde dokundun mu?"

Aekeira hızla giysisinin içine uzandı ve Emeriel'in dün okuduğu ama Aekeira'nın kütüphaneye dönmeyi unuttuğu kitabı çıkardı. "İşte." diyerek kitabı ona uzattı.

Lord Vladya kitabı aldı, burnuna götürdü ve derin derin içine çekti. "Kokusu orada, ama çok zayıf. Kokusu zar zor tespit edilebildiği için onu takip etmek daha fazla zaman alacak."

"Peki ya benim elim?" Aekeira çaresizce sordu. "Em elime dokunmaya bayılır. Bunu her zaman yapar. Bu da kokusunun çok daha güçlü olacağı anlamına gelir, değil mi?"

Lord Vladya onun uzattığı ele baktı. Eli almak için bir hamle yapmadı. "Şu anda seni koklamama gerek yok, Aekeira."

Adı Vladya'nın dilinden dökülürken tüyleri diken diken oldu.
Bunu asla kabul etmezdi ama adı kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

O metres çoktan Em'e işkence ediyor olabilirdi. Bu düşünce onu sarsarak gezinen zihnini geri getirdi.

"Lütfen, yap şunu. Sana yalvarıyorum," diye yalvardı.

Sonunda öne doğru bir adım attı ve küçük elini büyük elinin içine alarak burnuna götürdü ve derin bir nefes aldı.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükselince Aekeira şaşırdı. Bir an için gözleri sarı bir renkle parladı. Elini bırakmadan önce bir kez daha nefes aldı.

"Gidelim," diye emretti ve ileri atıldı.

Aekeira onun peşinden gitti, bir yandan da Em'in zarar görmemesi için dua ediyordu.

Büyük Lord Vladya merdivenlerden inerek Aekeira'yı labirentimsi yeraltı odalarına doğru götürdü. Çok sayıdaki oda ve dolambaçlı koridorlar, eğer tek başına girseydi onu kesinlikle şaşırtırdı. Ancak Vladya kendinden emin adımlarla ilerliyor, karmaşık yolda tereddüt etmeden ilerliyordu.

Yaklaştıklarında Aekeira bir ses duydu, bir kadın sesi.

"Seni çivili kırbaçla otuz kırbaça maruz bırakacağım. Sayman ya da saymaman benim için önemli değil," diye ilan etti hanımefendi, onlar yaklaştıkça sesi daha da yükseliyordu.

Büyük Lord Vladya, siyah cüppesi dalgalanarak, varlığıyla hükmederek odaya daldı. "Böyle bir şey yapmayacaksın Sina," diye ilan etti, sesi soğuk bir otoriteyle yankılanıyordu.

Hanımefendinin başı döndü ve bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Elini yakmış gibi kırbacı bıraktı ve kırbaç yere çarptı.

"Lordum, sizi buraya getiren nedir?" diye kekeledi, nefes nefese.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim Sina," dedi Vladya'nın ses tonu aldatıcı bir sakinlikteydi. Bakışları odanın içinde gezinerek işkence aletlerini ve kurbanlık bir sunu gibi asılı duran Emeriel'in figürünü inceledi. Sonra gözleri hanımefendiye döndü.

Hanım bakışlarını kaçırdı.

Adam öne doğru bir adım attı ve kadın hemen bir adım geri çekildi. "Sana çocuğu rahat bırakmanı söylemiştim. Ne cüretle emrime itaatsizlik edersin?"

Çocuğu yalnız bırakmak mı? Aekeira'nın kafası karışmıştı. Yaz adını verdiği heybetli Urekai muhafızının Emeriel'in yanına gidip onu bağlayan bağları çözmeye başlamasını izledi.

Aekeira yardım etmek için aceleyle ileri atıldı. "Em, yaralandın mı?" Dudakları endişeyle titriyordu.

Emeriel'in yüzünü kaplayan derin rahatlama Aekeira'yı neredeyse gözyaşlarına boğacaktı. Kurtarılacağına dair tüm umudunu gerçekten kaybetmişti, değil mi? "Çok özür dilerim, Em."

"Lütfen özür dileme Keira." Emeriel belli belirsiz bir gülümseme takındı. "Teşekkür ederim kardeşim. Bir an için sırtımı dağlayacağından ve derimi dağlama demiriyle yakacağından korktum."

İkisi de bakışlarını hanımefendiye yöneltti.

Emeriel hiçbir şeyin Urekai dişisine korku aşılayabileceğini düşünmemişti ama Ulu Lord Vladya'nın huzurunda sinmesi onun yanıldığını kanıtladı. Emeriel bu manzara karşısında küçük de olsa bir tatmin duygusu hissetmekten kendini alamadı.

"Ne yaptığını sanıyordun? Emirlerime karşı gelip çocuğu öldürdüğünü öğrenmeyeceğime gerçekten inandın mı?" Lord Vladya tersledi.

Emeriel hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu. Kontrollü öfkesi mi, yoksa patlaması mı?

Yaydığı sessiz öfke gerçekten dehşet vericiydi.

"Neden onun adına müdahale ediyorsun? O sadece pis bir insan! Beni kızdırdı ve ben de onu cezalandırmak istedim! Bunda yanlış olan ne?" Sina Hanım öfkeyle bağırdı, yanakları kızarmıştı. "Onların hayatları değersiz! Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Ne sizin görüşünüz umurumda ne de nedenleriniz beni ilgilendiriyor. Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin Sina ve bunun için seni cezalandırmalıyım," dedi Vladya, bakışları onunkileri delip geçerek. "Bir hafta boyunca odanda kapalı kalacaksın. Her ne sebeple olursa olsun dışarı çıkman yasak. Yemekleriniz size teslim edilecek ve odanızın dışında acil bir şeye ihtiyaç duyarsanız, hizmetçileriniz bununla ilgilenecek. Hiçbir koşulda yatak odanızdan dışarı adım atmamalısınız, çünkü atarsanız sizi bizzat ben deliğe atarım."

Emeriel yüzünü buruşturdu. Urekai'nin bir iki kez Delik'ten bahsettiğini duymuştu; bir cezalandırma yeri, gerçeğe dönüşmüş bir kabus. Zamanın kendisinin işkenceci, sonsuz karanlığın boğucu bir ağırlık haline geldiği karanlık, kapalı, küçük bir alan. Şaşkınlığa dayanamayan canavarları çılgınca saldırır ve Urekai formlarına dayanılmaz acılar verirdi.

Metres Sinai'nin rengi soldu. "Pis bir insan uğruna beni oda hapsine mi tabi tutacaksınız? Beni deliğe mi atacaktınız?" Tamamen ihanete uğramış görünüyordu. Yıkılmış.

Aralarında kalan mesafeyi kapatan Vladya, Bayan Sina'nın çenesini kavradı. "Planladığın işkence henüz başlamadığı için kendini şanslı say, Sinai. Aksi takdirde seni doğruca deliğe atardım." Sinai'nin yüzünü yukarı doğru eğerek gözlerini kendisiyle buluşturmaya zorladı. "Bunun insanlarla hiçbir ilgisi yok ve her şey senin itaatsizliğinle ilgili. Bir daha emirlerime karşı gelirsen seni ağır bir şekilde cezalandıracağım." "Muhafızlar." diye alay etti.

İki asker, hanımefendinin onları yerleştirdiği yerden bir adım öne çıktı. "Emredersiniz Majesteleri," diye koro halinde seslendiler, sesleri sert ve itaatkârdı.

"Hanımefendiye kamarasına kadar eşlik edin," diye emretti, sesi bilenmiş bir bıçak kadar keskin ve acımasızdı. Mekanik bir verimlilikle hareket ettiler, elleri Bayan Sina'nın çırpınışlarına rağmen kollarını kavradı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, solgun teninde parlayan izler bırakıyordu. Onu götürürlerken hıçkırıkları taş odada yankılandı.

Aniden dönen Lord Vladya bakışlarını Emeriel ve Aekeira'ya yöneltti, gözleri buz parçaları gibiydi.

Başlarını hızla eğdiler, kalpleri kaburgalarına çarpıyordu. Emeriel, Lord Vladya'nın hanımına karşı takındığı tavır karşısında şaşkına dönmüştü. Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Aekeira'nın omuzlarındaki belli belirsiz sertleşmeye bakılırsa o da şaşırmıştı.

"Livia'ya çocuğu yıkamasını ve tazelemesini söyle. Emeriel ve benim bir görüşme yapmamız gerekiyor," dedi Lord Vladya Yaz'a. "En kısa zamanda odama getirilmesini istiyorum."

Ardından Lord Vladya topuklarının üzerinde döndü, bakışları çoktan kapıya sabitlenmişti. Kararlı adımlarla, pelerini peşinden sürüklenerek, geriye dönüp bakmadan odadan çıktı.

Otuz Yedinci Bölüm

EMERİEL BÜYÜK LORD VLADYA İLE BULUŞUYOR

Emeriel giyindi, parmakları tuniğinin kumaşıyla oynuyordu. Odanın diğer ucunda Aekeira endişeyle volta atıyor, huzursuz adımları odanın içinde yankılanıyordu.

Her biri derin endişe ve tedirginliğini yansıtıyordu.

"Keira, sana bunun üzerinde bu kadar durmamanı söylemiştim." Emeriel göğsündeki gerginlik düğümüne rağmen gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Endişelenmek işleri daha iyi hale getirmez."

Adımlarının ortasında durakladı ve endişeli gözlerle ona baktı. "Ama neden seni görmek istesin ki Em? Ya mahkemede olanlar için seni suçlarsa? Ya seni suçlarsa..." Dudağını ısırarak duraksadı. "Ya seni cadılıkla suçlarsa?"

Emeriel ona kuruntulu bir bakış attı. "Cadılık mı? Cidden mi?"

Aekeira kıpırdandı. "Bak, Büyük Lord Vladya çok tuhaf biri, Em." diye volta atmaya devam etti. "Tahmin edilemez biri. Bu yüzden bu kadar endişeliyim. Ne düşündüğünü asla bilemezsin."

Emeriel sessiz bir iç geçirdi. "Sanırım beni cezalandırmak isteseydi, beni odasına götürmek için beklemezdi. Beni Bayan Sina'nın yanında cezalandırırdı." Konuşurken tuniğini başının üzerine çekti ve kumaşı düzeltti. "Ayrıca, beni o yerden kurtarmak için seni takip etti, değil mi? O kadar zahmete sırf beni cezalandırmak için girdiğini sanmıyorum."

Aekeira isteksizce, "Böyle söyleyince haklı olabilirsin," diye itiraf etti.

"Nasıl hissediyorsun, Emeriel?" Madam Livia sordu. "Mahkemeye katılmadım ama olanları duydum. Herkes duydu."

"Kötü mü?" Aekeria sordu.

"Her toplantıda konuşuluyor ve sayısız tartışmaya konu oluyor. İnsanlar spekülasyon yapmaktan ve kendi teorilerini geliştirmekten kendilerini alamıyorlar.

ne olduğu hakkında." Madam Livia iç çekti. "Bazıları endişeli çünkü bu, canavarın altın kafesinden her an kaçabileceği ve krallığı kasıp kavurabileceği anlamına geliyor. Öte yandan, korkularına rağmen bir umut ışığı bulanlar da var. Bu davranış vahşi bir canavarın hareketi değildi. Belki de bu, krallarının iyileşebileceği anlamına geliyordur."

Emeriel başını salladı. Ya canavarı geri getiren oysa? Bu ne anlama gelirdi?

"Ben iyiyim Madam Livia," diye cevap verdi Emeriel. "Kral Daemonikai bana zarar vermedi." *Aksine, onu korudu.* Ama bu kısmı kendine sakladı.

Canavar onu korumuştu. Tüm işaretler önündeyken Emeriel artık kendini kandırmayacaktı. Büyük Kral Daemonikai ile bir bağlantısı vardı. Özel bir bağ; akılsız bir canavarın ona bu kadar ilgi duymasını sağlayacak kadar güçlü bir bağ.

Emeriel'in canavarı sürekli fark etmesine ve düşünmesine neden olan bir bağ. Onu hayal etmesine. Onun için ıslanmasına. Her türlü garip dürtüyü hissetmesine, her türlü garip şeyi söylemesine neden olan bir şey.

Canavar serbest kalmadan hemen önce mahkemede söylediği gibi.

Canavar onu kurtarmak için mahkemeye gelmişti. Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi, o gerçekten de canavarın *Ruhbağıydı*.

Bunu kendisine ilk kez itiraf etmek omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi hissettirdi ama aynı zamanda midesinde bir düğüm oluştu. Tüm bunlar onun için ne anlama geliyordu?

Kader çok acımasız bir şeydi. Onu kendi türüne karşı yoğun bir nefret besleyen bir türle eşleştirmişti. Karısını ve iki oğlunu Emeriel'in halkının ellerinde kaybetmiş bir erkekle ve bu da yetmezmiş gibi akıl sağlığını kaybedip beş yüz yıl boyunca canavar formunda kalmış biriyle.

Bu, göklerin oynadığı iğrenç bir şaka gibiydi.

Emeriel, Aekeira'yla birlikte büyürken katlandıkları zorluklar ve bu yere satılmaları göz önüne alındığında, tanrıların kendi tarafında olmadığını her zaman hissetmişti. Ama onu bu tür bir zulme maruz bırakmak hayal bile edilemezdi.

Ve dehşet içinde, canavarı *önemsemeye* başlamıştı.

"Ne dediğimi duydun mu?" Madam Livia'nın sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"Ha?"

"Burada işimizin bittiğini ve üçüncü hükümdarla görüşmeye hazır olduğunu söyledim.

Ne düşünüyordun?" Madam Livia bastırdı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi ama ona şüpheyle baktıklarında ekledi, "Sadece geri dönmenin ne kadar iyi hissettirdiğini. Günlerce karanlıkta kaldıktan sonra... bilirsiniz."

Madam Livia ve Amie anlayışla başlarını salladıktan sonra banyo malzemelerini toplamak üzere uzaklaştılar.

Aekeira yaklaştı, bakışları daha dikkatliydi. "İyi olduğuna emin misin?"

Emeriel kız kardeşine içini dökmekten başka bir şey istemiyordu ama bunun onu sadece üzeceğini biliyordu. Aekeira bu olasılıktan çok korkuyordu ve doğruyu söylemek gerekirse o da korkuyordu.

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim."

"Çok güzel görünüyorsun, Em. Erkek kıyafetleri içinde bile." Aekeira onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Şeytani hanımefendinin kötü planlarında başarılı olamamasına çok sevindim. Onun yerinde olmayı asla istemesem de, Büyük Lord Vladya'nın ona verdiği cezaya bayıldım. Sevdiğim için kendimi suçlu hissediyorum." Emeriel utanarak ekledi.

"Ben de öyle. Ama o bunu hak etti." Aekeira kıkırdadı. "Büyük Lord Vladya çok acımasız olabiliyor. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyor musun?"

Emeriel kıkırdadı. "Ateş püskürtmeye hazır bir ejderhaya benziyordu." "Hem de çirkin bir ejderha," diye ekledi Aekeira.

Bir kahkaha patlattılar.

"Tıpkı çocuklar gibi, siz ikiniz." Madam Livia başını salladı. "Pekâlâ Emeriel, hadi gidelim. Büyük Lord'u bekletmek istemezsin. Aekeira, köle efendin yokluğunu fark edip seni cezalandırmadan önce görevinin başına dön."

Madam Livia Emeriel'i götürürken Aekeira başıyla onayladı.

Aekeira'ya endişelenmemesi için güvence vermiş olmasına rağmen, batı kanadına girdiğinde tüm cesareti ve iyimserliği buharlaştı. Livia, Amie'yi de yanına alarak ona veda etti ve yoluna tek başına devam etmesine izin verdi.

Kavşaktaki muhafızlardan biri onu girmeyi planladığı yan kapıdan uzaklaştırarak Lord Vladya'nın evinin büyük girişine doğru yönlendirdi.

Emeriel kapının önünde durduğunda kalbi göğsünde çarpıyordu. Kapıyı bir kez çaldı ve sesini yükseltti. "Majesteleri, benim, Emeriel."

Bir Urekai hizmetçisi dışarı çıktı ve ona içeri kadar eşlik etti. Emeriel soru sormadan onu takip etti.

Gözleri hemen süslü taş sütunlarla desteklenen ve mekâna havadar ama heybetli bir hava veren yüksek tavana takıldı. Zemin, altınla kaplanmış cilalı mermerden kusursuz bir genişlikteydi. Ortada, zengin renklere sahip büyük bir İran halısı dikkatini çekti.

Bir duvarda devasa bir şömine vardı, şöminenin şömine kapağı tek bir mermer bloktan oyulmuştu ve içinde ateş çıtırdıyordu. Yakınlarda, ağır brokar perdelerle örtülü tavandan tabana pencereler kraliyet bahçelerinin manzarasını sunuyordu. Burası Emeriel'in bir kraliyet konutunda gördüğü en görkemli ve en ihtişamlı oturma odasıydı.

"Gelin." Hizmetçi onu, kapalı bir kapının önünde durana kadar kıvrıla kıvrıla ilerleyen geçitlerden geçirdi. "İçeri girin. Seni bekliyor."

Hizmetçi gittikten sonra Emeriel sıkıca yutkundu ve kapıyı açarak büyük çalışma odasına girdi. Büyük ahşap masanın arkasında Büyük Lord Vladya oturmuş, elindeki parşömene bir şeyler yazıyordu.

Lord Vladya durakladı ve ona baktı.

Emeriel eğildi. "Lordum."

Lord Vladya parşömenini bıraktı, ayağa kalkarken sandalye belirgin bir sesle geri çekildi. Büyük lord kararlı ve asil hareketlerle aralarındaki mesafeyi kapattı.

Emeriel geri adım atma dürtüsüne direndi, bunun yerine başını öne eğdi. Önünde duran Büyük Lord Vladya dikkatli bakışlarla onu inceledi. Sanki Emeriel'in içini görebiliyordu.

Daha da kötüsü, Lord Vladya belinden eğilerek yüzünü Emeriel'in yüzüne yaklaştırdı ve göz teması kurdu.

Emeriel'in başı geriye gitti, yutkunurken gözleri irileşti.

"Bu kadar küçük biri nasıl bu kadar büyük bir şey yapabilir?" Lord Vladya kendi kendine mırıldandı.

Emeriel büyük lordun kendi kendine konuştuğunu anlayarak sessiz kaldı.

"Daemonikai'yi bu hale getirmek için ne yaptın, Emeriel?" Bu seferki ona yöneltti. "Daemonikai gibi bir erkek canavara ne yapmış olabilirsin ki?"

Suçlamalar karşısında Emeriel'in midesi bulandı. Bu krallıkta her şey genellikle böyle başlar ve suçlanan kişinin kellesinin bir çiviye asılmasıyla son bulurdu. "Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim!" diye cevap verdi çabucak. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bir şey yaptın." Lord Vladya karşı çıktı.

"Hayır, ben-"

"Canavar onu beslemenize izin verdi. Bir noktada sırf sana binmek için kafesten fırladı. Ve birkaç gün önce, seni saraydan uzaklaştırmak ve kendine saklamak için serbest kaldı. Neden?" Lord Vladya hafifçe geri çekildi. "Bunu kendime sayısız kez sordum, hatta uykusuz geceler geçirdim. Ama biliyor musun Emeriel?"

"Ne?" Emeriel artık nefes nefese kalmıştı. Oda dönüyor, eğiliyordu. Nereye gidiyordu bu?

"Nasıl yaptığın umurumda değil. Ne yaptığınız hiç umurumda değil. Sadece bunu yapmaya devam etmeni istiyorum," dedi Lord Vladya, başını kaldırıp ona bakarak.

Bekle... *Ne?*

Oda tekrar odak noktasına geldi. Duymayı beklediği şey kesinlikle bu değildi. "Ne?"

Büyük Lord Vladya gözlerini kaçırdı. "Bilmenizi isterim ki, bir Urekai'nin zihinsizlikten geri dönmesi son derece imkânsızdır. Böyle bir şey daha önce hiç gerçekleşmedi. Ama Daemonikai de bir vahşide görülmemesi gereken davranışlar sergiliyor ve bunların hepsi seninle başladı. Her şey seninle bağlantılı gibi görünüyor. Bunu düşünmek bile aptalca geliyor ama..."

Gözleri Emeriel'inkilere kilitlendi ve içlerindeki acıyı açığa çıkardı. "Ne kadar zayıf olursa olsun, akıl sağlığını yeniden kazanması için bir şans bile varsa, bunu mümkün kılmak için dağları yerinden oynatırım."

Emeriel şaşkınlıkla onu izledi.

Genelde kayıtsız ya da buz gibi bir soğukluk ifadesi takınan Büyük Lord Vladya'nın yüzünde şimdi Emeriel'i şok eden çıplak bir acı ifadesi vardı. Emeriel'in ondan görmeyi hiç beklemediği bir kırılganlık gösterisiydi bu.

Lord Vladya, "Bu yüzden ona yakın olmanızı istiyorum," dedi. "Bu noktadan sonra senin görevin canavarı beslemek olacak. Güvenli geçişinizi sağlamak için askerleri buna göre bilgilendireceğim. Seni tehlikeden uzak tutmak istiyorum. Daemonikai'ye yardım edip edemeyeceğinizi görene kadar ölmenize izin vermiyorum. Anladınız mı?"

Bu garip bir istekti. Emeriel neden ölmek istesin ki? "Evet, Majesteleri."

"Senden tek bir isteğim olacak. Bunu verilen umut için bir ödül olarak düşün. Seni özgür bırakmanın dışında, benden tek bir istekte bulunabilirsin ve ben de bunu yerine getiririm."

Emeriel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

Lord Vladya bir kez başını salladı. "Evet. Ne arzu ediyorsunuz?"

Cevap şaşırtıcı derecede kolaydı. En büyük arzusu Aekeira'yı özgür bırakmaktı.

Ama Emeriel tereddüt etti.

Aekeira onsuz asla gitmezdi. Gitmek zorunda kalsa bile Navia'ya döndüğünde asla güvende olmayacaktı. Kral Orestus onu sömürmeye devam edecek, onu memurlarına rehin verecek ve bahisleri için teminat olarak kullanacaktı. Ve Emeriel onu korumak için orada olmayacaktı.

Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi seçti. "Kız kardeşimin bir daha asla canavara sunulmasını istemiyorum. Ve..." duraksadı, sesi titriyordu, "Mümkünse, Ekselansları, ona binmeyi de bırakmanızı rica ediyorum."

Odayı bir sessizlik kapladı.

Büyük Lord Vladya'nın keskin bakışları genç prensin üzerindeydi, çocuğun isteğini düşünürken ifadesi okunamıyordu. Emeriel'in isteyebileceği onca şey varken, bu kadar az şey talep etmeyi seçmesi onu şaşırtmıştı.

Çoğu kişi bu fırsatı zenginlik, geniş topraklar ya da altın paralar için değerlendirirdi. Oysa çocuk çok daha kişisel bir şey istemişti... kız kardeşini kurtarmak.

Vladya'nın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Aslında Emeriel'in isteğinin ilk kısmını yerine getirmek neredeyse gülünecek kadar basitti. Tek bir emirle bunun yapıldığını ilan edebilirdi ve kimse ona karşı çıkamazdı.

Ama ikinci kısım? Bu çok daha karmaşıktı.

Yerine otururken hafifçe arkasına yaslandı, parmakları sandalyesinin koluna vuruyordu. Vladya içten içe onu çok rahatsız eden gerçeği biliyordu. Hâlâ Aekeira'yı istiyordu.

Ona duyduğu arzu hâlâ kontrolsüz ve doyumsuz bir şekilde yanıyordu. Ona olan iştahını henüz doyurmamıştı, hem de hiç.

Kendisi gibi gururlu ve baskın biri bile kız söz konusu olduğunda yardıma ihtiyacı olduğunu kabul edebilirdi. Karşı koymaya çalışmış, kendini saplantısından geri çekmeye çalışmış ama her seferinde başarısız olmuştu. Aekeira kaçamadığı bir gölge gibi düşüncelerinde dolaşıyordu ve Vladya iradesinin tek başına yeterli olmadığını kabul edecek kadar erkekti.

Hayır, daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Bir itme gücüne. Durması için bir neden. Ve bu sebebi yaratmak için söz vermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ne de olsa sözü onun bağıydı. Bir kez verildi mi, koparılamazdı.

Vladya hafifçe öne eğilerek, "Bir seçenek seçmelisin," dedi. "Canavarın cinsel tatmini, soğukkanlılığını koruması için çok önemli. Bu olmadan, serbest kalır ve öfkelenmeye başlar. Eğer kız kardeşini canavara cinsel olarak hizmet etme görevinden alırsam, bu sorumluluğu tamamen üstleneceğini anlamalısın."

Sözlerini yavaş ve ölçülü bir şekilde sürdürdü. "Yani ilk seçenek oldukça zorlayıcı. Ama eğer diğer seçeneği seçersen, bugünden itibaren Aekeira'ya dokunmayı bırakacağım. Sana söz veriyorum."

Emeriel'in elleri gergin bir şekilde kenetlendi ve çözüldü. "Peki ya... ilk seçeneği seçersem?"

"Derhal geçerli olmak üzere artık canavarın kölesi olmayacak." Vladya başını hafifçe eğdi. "Ancak bu sorumluluğu tamamen senin üstlenmen gerekecek. Bu yüzden akıllıca bir seçim yapmalısın."

Emeriel seçimlerini dikkatle tarttı. Büyük Lord Vladya'nın kız kardeşine zarar vermeyi bırakmasını ve Aekiera'nın gözyaşlarına ve çığlıklarına bir son vermesini istese de, en büyük arzusu canavarın Aekeira'ya binmeyi bırakmasıydı. Emeriel bunu Lord Vladya'nın geceleri Aekeira'nın odasına gizlice girmesini engellemekten bile daha çok istiyordu.

Canavar son seferinde Aekeira'yı zar zor hayatta tutabilmişti ve bunun nedeni Emeriel'in onun koluna dokunmuş olmasıydı. Ama şimdi Emeriel'in kokusunu kaynağından aldığına göre, bir daha ona hizmet etmeye giderse kız kardeşini yine de bağışlayacak mıydı?

Ya kokulu bir kol artık yeterli değilse? Ya Aekeira'yı kendisine hizmet etmeye cüret ettiği için öfkeyle öldürürse? Emeriel sayısız senaryo hayal etti ve bunların hepsi kız kardeşi için trajik bir şekilde sona erdi.

Emeriel, "Kız kardeşimin bir daha asla canavara hizmet etmemesini istiyorum," diye ricada bulundu.

Lord Vladya'nın çenesi sıkıştı ve Emeriel'e sert bir bakış fırlattı. "Kesinlikle emin misiniz?"

"Evet, eminim." Ve şaşırtıcı bir şekilde, Emeriel buna aldırmadı. Güçlü bir vahşi tarafından üzerine binileceği düşüncesi hâlâ korkutucuydu ama artık onu pek rahatsız etmiyordu. "Ayrıca, canavar beni kız kardeşimden çok daha fazla istiyor."

Büyük Lord öne doğru eğildi. "Peki bu neden küçük prens?"

Emeriel'in dili damağına yapıştı. Bir an için Lord Vladya'ya gerçeği söylemeyi düşündü - bir kız olduğunu ve canavarın ruh eşi olabileceğinden korktuğunu. Bu olasılık içini kemiriyordu.

Ancak Lord Vladya'nın sürekli çatık kaşları, insanları küçümsemesi, Emeriel'in aldatmacasının ciddiyeti ve Lord Vladya'nın verdiği cezaların acımasızlığı kelimeleri bastırdı. Emeriel bunu yapamazdı. Tanrı ona yardım etsin, yeterince cesur değildi. Henüz değil.

"Hiçbir fikrim yok Lordum," diye başardı Emeriel, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Pekâlâ o zaman. Bugünden itibaren Aekeira görevinden alındı ve sen, Emeriel, bundan böyle canavarın tek kölesisin."

Emeriel içindeki ağırlığın kalktığını ve kalbinin hafiflediğini hissetti. Ne kadar küçük olursa olsun, bu zorlu hayattan kurtuluşun herhangi bir şekli ona biraz teselli veriyordu.

Kız kardeşinin sürekli olarak canavarın saldırılarına maruz kalma korkusu olmadan yaşayacağı düşüncesi onu bir nebze olsun rahatlatmaya yetmişti.

"Başka bir şey rica edebilir miyim, Majesteleri?" Emeriel'in boynunda bir kızarıklık belirdi, gözleri kısılmıştı. "Ben de güney kanadında bir oda istiyorum."

Lord Vladya'nın kaşları çatıldı. "Sadece bir tane alabileceğinizi söylemiştim-"

"Demek istediğim, büyük kralın canavarına yakın olsaydım, onunla daha fazla zaman geçirmem daha kolay olurdu, değil mi?" Emeriel hiç vakit kaybetmeden söze girdi, zihni hızla çalışıyordu.

"Ayrıca, eğer canavar benim yüzümden serbest kalırsa, çok uzaklara gitmesine gerek kalmaz, değil mi? O oda yasak odalara köle odalarından daha yakın."

Büyük Lord Vladya bunları düşünürken düşünceli bir sessizlik çöktü. Emeriel nefesini tuttu. Kız kardeşine yakın kalmayı gerçekten çok istiyordu.

"Pekâlâ. Bir emir yayınlayacağım. Kız kardeşinin yanındaki odayı alabilirsin," dedi sonunda büyük lord.

Emeriel geniş bir sırıtışla birlikte derin bir selam verdi. "Çok teşekkür ederim! Nezaketiniz beni çok etkiliyor, Majesteleri!"

Lord Vladya minnettarlığını elinin tersiyle itti. "Şimdi hayatınızın tehlikede olabileceği gerçeğini tartışalım. Bu fikri aklıma getirmekten nefret ediyorum ama Kral Daemonikai'nin yok olmasını sağlamak için her şeyi göze alabilecek kişiler olabilir. Bu insanlar planlarına engel olarak gördükleri herkesi ortadan kaldırmak için her şeyi yapabilirler. Düşman olarak gördükleri herkesi."

Emeriel ne diyeceğini şaşırmıştı. Hayatı tehlikede miydi? "Ama neden bana zarar vermek istesinler ki?"

Büyük Lord Vladya kaşlarını kaldırdı.

Emeriel'in omuzları çöktü ve gözlerini kaçırdı. "Gerçek şu ki," diye başladı, "Büyük Kral'ın ilerleyişiyle bir ilgim olduğunu sanmıyorum. Nasıl olabilirim ki? Ben sadece küçük, önemsiz bir insanım. Belki de tüm bunlar bir yanlış anlaşılmadır..." Sözleri kesildi, sesi içtenlikle kalınlaşmıştı.

"Ama... eğer en ufak bir şans varsa... eğer ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, yaparım." Emeriel omuzlarını dikleştirdi. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Büyük Lord Vladya, Emeriel'i dikkatle inceledi. Bakışları delici, ifadesi okunamazdı.

"Belki de hayatınızın tehlikede olduğu konusunda yanılıyorum. Yine de işi şansa bırakmayacağım," dedi Lord Vladya inançla. "Üç günlüğüne burada olmayacağım. Bu süre zarfında hizmetçiler sizin için burada, Blackstone'da bir oda hazırlayacaklar. Önümüzdeki üç gün boyunca bu duvarların içinde ikamet edecek ve çalışacaksınız. Hiçbir koşul altında Blackstone'un dışına çıkmayacaksınız. Benim yokluğumda, alanımın dışında güvenliğinizi sağlayamam. Anladınız mı?"

Emeriel'in midesinde bir düğüm oluştu. "Evet lordum. Um... Aekeira'yı görebilir miyim? Sadece kısa bir süreliğine?" Tüm bunlar kulağa son derece ciddi geliyordu. Metres dışında, Emeriel kendisini öldürmek isteyecek güçlü bir insan hayal bile edemiyordu. Bu düşünce dehşet vericiydi.

"Kız kardeşiniz ziyaret edebilir." Vladya el sallayarak onu başından savdı. "Gidebilirsin. Başını belaya sokma. Kendinizi öldürtmeyin."

Otuz Sekizinci Bölüm

DÖNÜM NOKTASI

Takip eden iki gün içinde Emeriel Blackstone'a yerleştirildi ve Lord VLadya yolculuğuna çıktı. Bahçelerde çalışmakla görevlendirildi; bu onu beklenmedik bir şekilde rahatlattı.

Emeriel bahçelerde çalışan kölelere her zaman gıpta etmiş, toprak kokularına ve yaşamla ilgilenmenin sessiz ritmine kapılmıştı. Navia'dayken bu onun düşkünlüklerinden biriydi; kargaşa dolu bir hayatın ortasında bir huzur cenneti.

Emeriel bunun mahkemede olanlardan mı yoksa Blackstone'daki kölelerin farklı olmasından mı kaynaklandığından emin olamıyordu ama kendisine yapılan muamelede bir değişiklik olduğunu fark etmişti.

Köle efendileri artık ona bağırıp çağırmıyor, köle arkadaşları da artık ona zarar vermek için sebep aramıyordu. Urekai hizmetçileri bile yeni keşfedilmiş bir saygı gösteriyordu. Etrafta dolaşırken onu merakla izliyor ve genellikle yolundan çekiliyorlardı.

Aekeira da onu daha sık ziyaret etmeye başladı. İşlerini bitirdikten sonra, Emeriel'in işlerine yardım etmek için acele ediyordu.

Elbette, köle efendileri kölelerin birbirlerine yardım etmesini hoş karşılamadığı için bu konuda ihtiyatlı davranmaları gerekiyordu.

Ancak dün Aekeira, Emeriel'in susamış çiçek tarhlarını ıslatmasına yardım etmek için ağzına kadar dolu toprak testiyi dengede tutarken, görevlerinden sorumlu köle efendisi onları yakaladı. Emeriel gerildi, sulama tenekesi uyuşmuş parmaklarından kaydı ve bahçeyi çevreleyen kurumuş saplar gibi kaskatı kesilerek ayağa fırladılar.

Köşeye sıkışmış fareler gibi cezalarını bekliyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, köle sahibi onları görmezden geldi ve Emeriel'i tamamen şaşkın ve rahatlamış bir halde bıraktı. Emeriel, Büyük Lord Vladya ile buluşma haberini paylaştığında Aekeira çok sevindi. Gözyaşları sıcak ve kontrolsüz bir şekilde yüzünden aşağı akıyordu, mutluluğunu ifade ederken.

"Yani şimdi seninle birlikte komşu odada mı kalacağız?" diye sordu, gözyaşlarını ele veren uzun süreli bir burnunu çekerek. Vahşi gülümsemesinin altında bir belirsizlik titreşimi vardı.

Emeriel onu kucakladı ve başıyla onayladı.

"Peki ya yasak odalar?" Gülümsemesi soldu. "Em, bundan memnun değilim. Canavarın sana binmesini istemiyorum."

Emeriel ona daha sıkı sarıldı, kararlılığı sertleşti. "Sendense ben daha iyiyim Keira. Ona hizmet etmek sana onun bana verebileceğinden çok daha büyük zarar verir. O canavar beni asla öldürmez. Bundan eminim."

"Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, sesi kısık, her kelimesi endişe doluydu.

"Çünkü beni öldürmek için her türlü şansı vardı ama öldürmedi. Bu sadece şans değil." Emeriel hafifçe yanağını okşadı, bakışları onunkileri aradı. "Gözlerimin içine bak, Aekeira. Gerçeği göreceksin. Bunu sadece seni kurtarmak için değil, içimden bir ses canavarın bana asla zarar vermeyeceğini bildiği için yapmak istiyorum."

Aekeira'nın endişesi gözlerinin etrafındaki gerginliğe kazınmıştı. Ama isteksiz bir kabullenme titremesi yüz hatlarını yumuşattı. Tartışmayı bıraktı, küçük iç çekişi aralarındaki boşlukta yankılandı. Geldiğinde kucaklaması sıkı, neredeyse çaresizdi. "Pekâlâ. Tek dileğim senin güvenliğin, Em."

Emeriel Aekeira'da bir değişiklik fark etti. Daha mutlu olmuş, neşe saçıyordu. Parlıyordu.

Canavara hizmet etmek Aekeira'yı kız kardeşinin kabul ettiğinden çok daha fazla korkutmuştu ve onun omuzlarından bu yükü kaldırdığı düşüncesi içini sessiz bir memnuniyetle doldurdu.

Emeriel'in Blackstone'dan ayrıldığı tek zaman gece yarısıydı. Canavarını beslemek için. Ve evet, bazen Emeriel elinde olmadan canavardan 'benim' diye bahsediyordu, özellikle de kafasında. Bu eğilimiyle savaşmayı da bırakmıştı.

Oraya vardığında, muhafızlar kenara çekilmeden önce ona şöyle bir baktılar. Bir zamanlar ona gitmesi için bağıran, tehditler savuran ve onu itip kakan aynı muhafızlar şimdi yolunu açmışlardı. Emeriel bunun kendisine verdiği tatmin duygusunu asla açıkça itiraf etmeyecekti.

Küçük kapıdan içeri girdi ve canavar o yaklaşırken kendini yerden kaldırdı.

Bir an barikatların arkasındaydı, bir an sonra Emeriel'i duvara yapıştırmıştı. Hızlı hareketleri artık Emeriel'i korkutmuyordu.

daha önce. Bunun yerine, kendi isteğiyle boğazını canavara açtı.

Canavar derin bir nefes aldı ve her zaman olduğu gibi Emeriel'i sıcaklık ve garip bir mutluluk duygusuyla dolduran uzun, tatmin edici bir mırıltı yaydı. İki kez boğazını yaladı, kaba dili bir ısı izi bıraktı.

Kalbini durduran bir an için, Emeriel'in omurgasını bir korku sarsıntısı sardı. Isıracak mıydı? Hanımının söylediği gibi canavar sonunda onu kurutacak mıydı?

Ama sonra, canavarın günler önce kanla beslendiğini hatırladı, bu yüzden korkusu hafifledi ve rahatladı.

Emeriel ziyafeti hazırlarken -çiğ et levhaları ve dumanı tüten sakatat kaseleri- canavar onları gırtlaktan gelen homurtularla mideye indirdi. Sarı gözleri onu hiç terk etmiyor, her hareketini izliyordu.

O yakıcı bakışlar Emeriel'in omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Kendisini bir kurdun önünde kapana kısılmış bir tavşan gibi hissetmesine neden oldu. Sanki yanlış yemeği yiyormuş gibi, yemek istediği kişi Emeriel'di. Sanki Emeriel'i domaltıp üzerine binmek istiyordu.

Emeriel de bunu düşündükçe ıslanıyordu ve hemen vazgeçti. Yine de, konu canavar olduğunda, onu düşünmemek bir yanılsamaydı.

Emeriel kendini itiraf etmek istemediği kadar çok kez yaratığı düşünürken buldu.

Büyük Lord Zaiper giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyor ve öfkeleniyordu. Vladya uzaktayken, bu küçük prens olan rahatsız edici küçük sinekten kurtulmak ve işini bitirmek için mükemmel bir fırsattı.

Ancak Vladya beklenmedik bir şekilde çocuğu Blackstone'a atamıştı ve sonuç olarak Zaiper son iki gündür onu bir an bile görememişti.

Çocuğu çağırmak söz konusu bile olamazdı. Bunu yapmak kalenin dikkatini çocuğun kendisiyle birlikte olduğu gerçeğine çekebilirdi. Çocuk halk arasında belli bir üne kavuştuğuna göre, Zaiper onun ölümünün izinin sürülmesini istemiyordu.

O zaman bazıları Zaiper'in çocuğu tehdit altında hissettiği için, Daemonikai'nin akıl sağlığına kavuşmasını engelleme arzusuyla ya da taht için yanıp tutuştuğu için öldürdüğünü düşünebilir. Bu söylentilerin yayılmasına ihtiyacı yoktu. Yani, hayır, Zaiper çocuğun ölümünün kendisiyle ilişkilendirilmesini istemiyordu.

Peki çocuğu çağırmadan Greyrock'a nasıl getirebilirdi?

Çocuk hâlâ güney kanatlarında olsaydı daha kolay olurdu ama Vladya onun yerini değiştirmişti. Bu düşünce bile Zaiper'i çileden çıkarmıştı.

Ayak sesleri düşüncelerini böldü. "Lordum, istediğiniz gibi Lord Gaff'a bir mesaj gönderdim. Sabaha kadar cevap verecektir," diye konuştu arkasından askerlerin başı Razarr.

Zaiper başını Razarr'a doğru çevirdi. Erkek inanılmaz derecede yakışıklıydı ve Zaiper, Razarr'ın kendisine olan şiddetli sadakatinin farkındaydı. Razarr onu yüzyıllardır severken nasıl sevmezdi ki?

Zaiper ara sıra Razarr'ı yatağına götürürken bile farkında değilmiş gibi davranıyordu. Razarr'ın son derece profesyonel ve görevine bağlı kalması, Zaiper'in kendisiyle aynı düzeyde dayanıklılığa sahip olması da işine yaramıştı.

"Razarr?"

Doğruldu ve Zaiper'in bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, Lordum?"

"Bir insanın hayatına onu çağırmadan son vermek istersem, ölümüyle kendim arasında herhangi bir bağlantı kurmaktan kaçınmak niyetinde olduğum için, bu kişiyi huzuruma nasıl getirebilirim?" Zaiper sıkılmış bir ses tonuyla sordu.

Razarr soruyu düşündü. "Bir soru sorabilir miyim, Majesteleri?" Zaiper devam etmesi için eliyle işaret etti. "Bu insan, insan prensi olabilir mi?"

Zaiper, Razarr'ın bilgisi karşısında hiç şaşırmamıştı. Erkeğin, Zaiper'in çekici bulduğu, düşüncelerini esrarengiz bir şekilde anlıyordu. "Gerçekten de olabilir."

"Bu durumda," diye önerdi Razarr, "onu gizlice ortadan kaldırmama ve Blackstone'a gömmeme izin verin. Kimse sana kadar izini süremez."

"Övgüye değer bir fikir," diye onayladı Zaiper. "Bununla birlikte, çocuğu daha yakından gözlemlemek ilgimi çekiyor. Onu neyin harekete geçirdiğini ortaya çıkarmak istiyorum. Ayrıca, o küçük sevimli kızı..." Zaiper başını yana eğdi ve sözleri yarım kaldı. "Daemonikai'nin canavarı bir keresinde çocuğa sahip olmuştu ve bir nedenden dolayı ona takılmış durumda. Ben de ona binmek istiyorum. Ondan kurtulmadan önce bu yaygaranın nedenini anlamam gerek."

Razarr soğukkanlılığını koruyor, görünürde bir tepki vermiyordu ama Zaiper onun kafasında bir şeylerin döndüğünü biliyordu. Zaiper ona düşünmesi için zaman tanıdı; ne de olsa Razarr'ın omuzlarında yetenekli bir kafa vardı.

Sonunda Razarr sessizliği bozdu. "Kız kardeşini çağırabilirsin. Kardeşlerin ne kadar yakın olduğu bir sır değil. Eğer kız kardeşi buraya getirirsek, çocuk hiç şüphesiz koşarak gelecektir."

Zaiper bu fikir üzerinde düşündü ve ilgisini çekti. "Devam et."

"Güney kanatlarına gideceğiz ve kızı zorla Greyrock'a getireceğiz. Dışarıdan gelenlerin prensesin varlığını talep ettiğinizi bilmeleri yeterli. Çocuğa kız kardeşinin zorla götürüldüğünü bildirmesi için bir köle göndereceğim. Bu haber kesinlikle çocuğun kız kardeşinin yardımına koşmasını sağlayacaktır. Greyrock'a ayak bastığında, kaderi mühürlenmiş olacak." Durakladı. "Büyük Lord Vladya uzaktayken ve Büyük Lord Ottai hasta bağ arkadaşıyla meşgulken, kimse onu kurtaramayacak. Prens geldiğinde prensesi serbest bırakabilirsiniz," diye sözlerini tamamladı Razarr. "Siz ne düşünüyorsunuz Lordum?"

"İtiraf etmeliyim ki Razarr, sen bir dâhisin," diye övdü Zaiper. "Prensesi güvence altına al, prens de şüphesiz peşinden gelecektir. Bu plan neden daha önce aklıma gelmedi?"

Razarr'a yaklaşan Zaiper, elini erkeğin boynunun arkasına kaydırdı ve onu mutluluktan doğan tutkulu bir öpücük için kendine çekti.

Razarr'dan yumuşak bir inilti yükseldi, Zaiper'in kucağında erirken soğukkanlılığı arzuya dönüştü. Büyük Lord onu hararetle öptü. İyice. Zaiper, Razarr'ın uyarılma kokusu havayı doldurana kadar açlıkla onun ağzını keşfetti.

Kucaklaşmayı bırakan Zaiper geri çekildi, gözlerinde memnuniyet parlıyordu. "Bana iyi hizmet ettin, Razarr. Vladya'nın iki gün içinde dönmesi planlanıyor. Bu yüzden yarın planımızı uygulamaya koyacağız. O prensesin bana getirilmesini istiyorum, anlıyor musun?"

"Şey, ben..." Razarr kafasını toparlamaya çalışarak gözlerini tekrar tekrar kırpıştırdı.

Zaiper bakışlarında dans eden bir eğlenceyle onu izledi. Genelde çok sakin olan baş askerinin kendisi yüzünden telaşlı ve sarhoş bir duruma düştüğünü görmek hoşuna gitmişti.

"Evet, Lordum," diye kekelemeyi başardı Razarr sonunda.

Zaiper pencereye doğru döndü, sesi kararlılıkla yankılanıyordu. "Yarın Emeriel'in bu dünyadaki son günü olacak. Hiç şüphesiz bunu sağlayacağım."

Aekeira o günkü işlerini bitirirken rahat bir nefes aldı. Her kası ağrıyordu; su bidonları sadece yarısı doluyken bile ağırdı ve elleri kaba yeni kuyu halatlarını taşımaktan hamlamıştı. Son yontulmuş kovayı deponun tozlu kasvetine geri götürürken, sık sık kendisini hedef alan köle sahibini görünce omurgasından aşağı bir huzursuzluk sızladı.

Boncuk gözleri her zaman onu buluyormuş gibi görünen boğa gibi bir adam olan köle sahibi, ağır botları bir toz bulutu kaldırarak ona doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun, boş boş dolaşıp ayaklarını mı sürüyorsun, köle? Görevlerini bitirdin mi?" Zaten acımasız olan ağzı alaycı bir ifadeyle buruştu, sesi küçümsemeyle doluydu.

"Evet, Efendi Tyke," diye uysalca cevap verdi Aekeira, bakışlarını yere indirerek. Onun gözleriyle karşılaşmamak daha güvenliydi.

"Yapılması gereken daha çok şey var. Kirlenmeyi en aza indirmek için su depolama alanlarını ve kuyuları temizlemenizi istiyorum." Sesinde yeni, yağlı bir nota, emir kılığına bürünmüş bir tehdit vardı.

Aekeira o gün yeni çiçekler ekerken Em'e yardım edeceğine söz verdiği işi düşündü. Tereddütü bir kalp atışı kadar uzun sürdü.

Köle sahibinin yüzü çirkin bir kırmızıya büründü, yüz hatlarını öfke kapladı. "Orada sessizce durmaya nasıl cüret edersin? Sana bir emir verdim!"

"Evet, elbette efendim," diye kekeledi Aekeira, görev yerine gitmek için arkasını döndü.

Ama köle sahibi onu bu kadar kolay bırakmaya niyetli değildi. "Dur orada! Açıkça itaatsizlik ettiğin için beş kırbaç darbesi!"

"Ama efendim, ben-"

"On kırbaç! Kölelerinizden biri bana kırbacı getirsin!" diye bağırdı köle sahibi ve yakındaki bir köle koşarak uzaklaştı, birkaç dakika sonra sağlam bir kırbaçla geri döndü ve onu köle sahibine uzattı. Deri, sert güneş ışığında karanlık bir şekilde parlıyordu.

Aekeira'nın kalbi kaburgalarına çarptı, kafesine karşı çılgın bir kuş gibi.
Ah yıldızlar, bunu hak etmek için ne yapmıştı?

"Sırtını çıplak bırak, köle!" Efendinin kırbacı havada tısladı.

Gözlerini kapattı, tuniğinin sert kumaşı birden teninde boğucu bir etki yarattı. Tam ilk darbe inmek üzereyken, kırbacın şakırtısı yaklaşan ayak sesleri ve havayı bıçak gibi kesen bir sesle bastırıldı.

"Köle efendisi, korkarım bölmek zorundayım," diye araya girdi soğuk bir kadın sesi.

Bir serçenin kanadı kadar kırılgan olan umut Aekeira'nın içinde titreşti. Ama arkasını döndüğünde bu umut soldu. Abartılı elbisesi ve mücevherleriyle zengin bir kadın olduğu tartışılmazdı. Ayrıca oldukça hamileydi.

Belki de bir metres? Aekeira'nın midesi bulandı.

Aekeira, Metres Sinai ile karşılaşmasını hatırladı ve görünüşün aldatıcı olabileceğini iyi biliyordu. Görünüşte en nazik Urekai metresi bile köle efendilerinden çok daha acımasız olabilirdi.

Bu bir intikam mıydı? Sina Hanım'ın cezalandırılmasına neden olduğu için ona bedel ödetmeye mi gelmişti?

"Umarım kölenizi ödünç almamın bir sakıncası yoktur?" diye ekledi hanımefendi, sesi boğazındaki mücevherler kadar pürüzsüz ve cilalıydı.

Daha önce öfkeyle şişmiş olan köle efendisi söndü. Kırbaç uyuşmuş parmaklarından düştü. "Elbette, hanımefendi," diye kekeledi, o kadar eğildi ki yağlı saçları neredeyse toprağa değecekti.

Hanımefendinin bakışları Aekeira'nın üzerindeydi, ağır ve değerlendirici. "Benimle gel," diye emretti, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Kadın döndü, şişmiş karnı elbisesinin özenli kumaşının altında oynuyordu.

Aekeira tuniğini düzeltti, sert kumaş korkudan kayganlaşmış tenine sertçe yapışmıştı. Hanımefendinin arkasına geçti, tüm hisleri gerilmişti. Hanımefendinin hizmetkârları arkasından geliyordu, bakışları iğne gibi keskindi. Metresle arasındaki sessizlik uzadıkça uzadı, sorulmayan her soru Aekeira'nın midesindeki düğümü daha da sıkılaştırdı.

Kimdi bu kadın? Ondan ne istiyordu?

Otuz Dokuzuncu Bölüm

BÜYÜK LORD VLADYA'NIN HİKAYESİ

Meçhul hanım Aekeira'yı güney kanatlarının avlusuna, oradan da batı kanatlarının derinliklerine götürdü. Her adımda Aekeira'nın korkusu daha da derinleşiyordu.

Köleler ve askerler onlar geçerken eğiliyor, arkalarından fısıltılar yükseliyordu. Bu kadın güçlüydü, etrafındaki havada titreşen elle tutulur bir güç.

Sonunda nehrin kenarında durdular; nehrin yumuşak şırıltısı, aralarında çatırdayan gerginlikle tam bir tezat oluşturuyordu. "Ben Leydi Merilyn," diye açıkladı kadın, sesi berrak ve soğuktu. "Yüce Lord Henry'nin koğuş arkadaşı, ev işlerinin gözetmeni. Ve-" durakladı, dudakları bir gülümsemenin en ufak ipucuyla kıvrıldı "-Urai'nin üçüncü hükümdarının kan ev sahibi."

Aekeira'nın gözleri büyüdü. "Sen Büyük Lord Vladya'nın kan ev sahibi misin?" Şimdi her şey anlam kazanmıştı; bu kadın sadece büyük bir lordun en yakını değil, aynı zamanda saraydaki yüksek bir lordun da eşiydi.

Hanım başını salladı. "Ve sen de insan prenses Aekeira'sın, doğru muyum?"

"Evet, Hanımefendi," diye onayladı Aekeira, sesi kısıktı.

"Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Benim... durumum bu geniş kalede gezinmeyi oldukça zorlaştırdı." Bakışları Aekeira'nın üzerinde gezindi ve Aekeira'nın omurgasından aşağıya bir ürperti gönderecek şekilde kaldı. "Bir insana göre oldukça güzelsin. Şimdi Vlad'ın neden bu kadar... büyülendiğini anlıyorum."

Son kelime havada asılı kaldı, ağır ve tuhaftı. Aekeira gözlerini kırpıştırdı, tamamen şaşırmıştı. "Ha?" Hanımefendi ne demek istemişti? Tutsak mı?

"Büyük Lord Vladya'nın sana özel bir ilgi duyduğunu duydum. Sizi sahiplendiği doğru mu?" Bu soru beklenmedik olmasa da, Aekeira'nın boğazına sarılan bir el gibi hissettirdi.

"Uhm... Ben-"

"Sana biniyor, değil mi?" Hanımefendinin açık sözlülüğü Aekeira'nın tereddütünü yarıp geçti.

Yanakları yandı ama gerçek kaçınılmazdı. Başını salladı, tek bir sarsıntılı hareketle.

"Peki nasıldı?" diye sordu hanım, gözleri okunamayan bir merakla parlıyordu.

"Acı vericiydi. O... nazik değil." *Yüzyılın yetersiz ifadesi.* Lord Vladya'nın onu henüz öldürmemiş olması gerçekten şaşırtıcıydı. "Beni küçümsüyor."

"Hor gördüğünü biliyorum. Vlad'ın insanoğluna karşı derin bir nefret beslemek için kendine göre sebepleri var. Bu yüzden sana olan arzusunu ilgi çekici buluyorum. Vlad insanlardan nefret etse de onlarla cinsel ilişkiye girmekten genellikle kaçınır. Yüzyıllar boyunca sayısız insan kölesi olmasına rağmen, hiçbirini yatağına almadı." Leydi Merilyn başını eğerek Aekeira'yı bir numune gibi inceledi.

Bu açıklama beklenmedikti. Kafa karıştırıcıydı. En azından şimdi Aekeira Vladya'nın onu neden cadılıkla suçladığını anlamıştı.

"Yani, hayranlığımı anlayabilirsin." Merilyn'in sözleri havada duman gibi asılı kaldı. "Senin gibi küçük bir insan dişisi, kudretli Vladya'da böyle bir kontrol kaybı yaratmayı nasıl başarıyor? Eğer bir Syren olsaydın, onun *Ruhbağı* olduğunu varsayardım." Bir adım daha yaklaştı, yakınlığı boğucuydu. Aekeira'nın boynuna doğru eğilirken burun delikleri alevlendi, avının kokusunu alan bir avcı gibi. "Bir syren değil, sadece bir insan. Peki burada tam olarak neler oluyor?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok Sahibe," diye içtenlikle cevap verdi Aekeira.

Aralarında sessizlik uzadı, nehrin mırıltısı aniden çok yüksekti. "Sizin türünüzden neden bu kadar nefret e t t i ğ i n i biliyor musunuz?" Leydi Merilyn'in

Soru daha yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü.

Bu cevaplaması kolay bir soruydu. "Büyük kralın ve ailesinin başına gelen trajik kader yüzünden. Ve kendi halkının."

"Ah, keşke bu kadar basit olsaydı." Hanımefendi bir iç çekti ve bir an için omuzlarından gücün ağırlığı kayar gibi oldu. "Gördüğünüz gibi, Vlad'ın bağ kurma konusunda şansı hep yaver gitmedi. Tüm hükümdarlar arasında bir aileye sahip olmayı en çok isteyen oydu. Umutsuzca bir bağ arkadaşına hasretti. Ve hepsinin içinde kader ona karşı en acımasız olanıydı." İç çekti.

"Önce *Ruhbağı*'nı aradı. Herkes ona güldüğünde ve *Ruhbağları* nadir olduğu, hatta soyları tükendiği için bunu bir hayal olarak görüp reddettiğinde bile, o

pes etmedi. Vlad krallıklar arasında seyahat etti, karaları ve okyanusları aşarak onu aradı. Urekai topraklarından dünyanın dört bir yanındaki diğer türlere kadar." Merilyn'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Eskiden oldukça umutsuz bir romantikti, her zaman aşk masalları anlatırdı."

Aekeira ağzının açık kaldığına dair altın parasına bahse girebilirdi. Şaşkınlıktan.

Merilyn'in çizdiği Lord Vladya imajı tamamen uyumsuz görünüyordu. O büyük lordu böyle bir ışık altında hayal edemiyordu.

"İnanılmaz, biliyorum. Ama gerçek." dedi Merilyn. "Ancak, sonunda arayışından vazgeçip yenilgiyi kabul ettiğinde, hiç sahip olmadığı bir *Ruhbağ*'ın yasını tuttu. Yüzyıllar sonra ilk aşkını yaşadı. Ona derinden aşıktı, ancak bağlanma ritüelinden geçtikten sonra, bağ geleneksel yedi gün içinde oluşamadı. Bir Urekai bağlanma ritüelinin başarısız olmasının ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Aekeira anladı ama yine de başını salladı.

"Çok zalimce. Bu doğanın, Ay'ın, Ukrae'nin ve kaderin 'Ruhlarınız aynı hizada değil ve bu yüzden ikiniz birlikte olamazsınız' deme şeklidir." Merilyn'in yüzünde kederli bir ifade vardı. "Bu son derece acımasız bir kader. *Ruh bağımız* bize bahşedilmedi ama yine de sevdiklerimizle birlikte olamıyoruz çünkü ruhlarımız birbirine bağlanmıyor. Ve bir kez bağlanma ritüeli başarısız olduğunda, bağ arkadaşı olmak imkansızdır. Sonuç olarak, kişi sevdiği kişiyi bırakmalıdır."

"Gerçekten yürek parçalayıcı," diye mırıldandı Aekeira, kelimeler ancak fısıltı halindeydi.

"Bundan çok daha fazlası," diye yanıtladı kadın. "Ruhu paramparça ediyor. Her başarısız bağlanma ritüeli ile Vladya'nın kalbi daha soğuk ve daha duygusuz hale geldi. Ruhu parçalandı. Sanki hem cennet hem de cehennem onun mutluluğuna karşı komplo kurmuş gibiydi. Diğer lordların ve büyük lordların bağlanma ritüelini başarıyla tamamladıklarına ve bir eşe sahip olduklarına tanık oldu. Tüm Urekai'nin bildiği bir mücadele olan çocuk sahibi olma mücadelelerini izledi ama sonunda aile kurdular. Ve tüm bunlar olurken, kendi bağlanma ritüelleri sürekli olarak başarısız oldu."

"Binlerce yıl önce onun kan ev sahibi olduğumda, aşk ve aile onun için artık hayal değildi." Merilyn'in sesi hafifçe çatladı. "Onlar ona musallat olan hayaletlerdi. O kapıları kapattı, sertleşti ve tüm kadın girişimlerini soğuk bir tavırla savuşturdu. Kadınlarımız ona tapıyordu; hepsi onu istiyordu ama Vladya kendini kapatmıştı. İşi bitmişti." Merilyn'in gözlerine bir gölge düştü. "Sonra ona aşık oldum."

Aekeira'nın gözleri büyüdü. Bunu hiç beklemiyordu.

Merilyn küçük, hüzünlü bir gülümseme sundu. "Aşık oldum. Kendi etrafına ördüğü duvarları yıkmak inanılmaz derecede zordu. Beni yakınına çektiğinden daha sık uzaklaştırdı. Bununla birlikte, onun kan ev sahibi olarak zaten benzersiz bir bağ paylaşıyorduk. Her kan emzirme ona karşı hislerimi yoğunlaştırdı ve savunmasını yavaş yavaş aşındırdı. İki yüz yıl sürdü ama başardım. Bana aşık oldu, hem de çok fena aşık oldu."

Aekeira bunun gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Giderek artan bir huzursuzluk hissetti. "Bağ... oluşmadı mı?" diye fısıldadı korkuyla.

Merilyn başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hayır, oluşmadı. Bir efendi ve onun kan ev sahibi arasındaki bağın nadiren oluştuğunu biliyorduk ama birbirimize çok aşıktık. O kadar umutluyduk ki... Onun kan ev sahibi olarak ruhlarımız zaten birbirine bağlıydı, bu yüzden zor olmamalıydı, değil mi?"

O anda Aekeira bu kadına ve Büyük Lord Vladya'ya acıdığını hissetti. Özellikle de onun için. Aekeira o erkeğe karşı merhamet hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Merilyn gözyaşlarını silerek titreyen bir nefes verdi. "Ondan sonra Vladya dünyadan elini eteğini çekti. Kendini soyutladı. Ulaşılamaz oldu. Geçilmez oldu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin... bir şeyi bu kadar derinden istemek ve sonsuza dek ulaşılamaz olmak. Üç bin yıldan fazla bir süredir umutsuzca arzuluyordu ve yine de kader onu bir kenara atmaya kararlı görünüyordu. Sanki yıldızların kendisi onunla alay ediyormuş gibi."

Aekeira ağladığına inanamıyordu. Çabucak elinin tersiyle gözlerini kuruladı. "Sonra ne oldu?"

"Kimse ona yardım edemedi. Ben bile, onun kan ev sahibi ve sevgilisi, ona yardım edemedim. Ama biri ona ulaşmayı başardı. Büyük Kral Daemonikai. Sadece Kral Daemonikai onu aklı başında tuttu ve demir attı, o karanlık, karanlık zamanlarda akıl sağlığını korudu. Urekai Alfaları sahip oldukları şeylere inanılmaz derecede sahip çıkarlar ve kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri şiddetle korurlar. Dostluklarının gücü ne olursa olsun, başka bir alfanın çok yaklaşmasına izin verme konusunda isteksizdirler. Ancak, büyük kral Vladya'yı kendi ailesine entegre etti ve Vladya'nın derin bir aidiyet duygusu hissetmesini sağladı. O Vlad'ın en iyi arkadaşıydı."

Merilyn'in hala akmayan gözyaşlarıyla parlayan gözleri Aekeira'nınkilere kilitlendi. "Bütün bunları sana neden anlattığımı biliyor musun? Neden bu onun insanlardan nefret etmesiyle bağlantılı?"

Aekeira'nın aklına tek bir sebep geliyordu. "Kral Daemonikai ve ailesine olanlar yüzünden mi?"

Merilyn başını salladı, gözleri duygu doluydu. "Bu cevap tamamen yanlış olmasa da, sadece kısmen doğru. Altı yüz yıl önce, yüzyıllar süren sürgünün ardından Vladya sonunda kalbini başka bir kadına açmaya cesaret etti. Kadının adı Tiara'ydı. İnanılmaz bir güzelliğe ve nezakete sahipti ve herkes tarafından çok seviliyordu. Daha bir çocuktu -seksen yaşında bile değildi- ama çok parlak bir ruhu vardı. Bu duvarları aşıp onun kalbini ele geçirmesi şaşırtıcı değildi. Başlangıçta, onunla savaştı. Onu uzaklaştırmaya çalışmak için çok incitti. Yaptığı şeyler, kullandığı kelimeler..." diye devam etti, sonra usulca ekledi. "Vladya'nın kelimeleri bir bıçak gibi kullanmayı bildiğini fark etmiş olmalısın."

Sürtük. Seni fahişe. Aekeira bu kadarını biliyordu. Başını salladı.

Merilyn iç çekti. "Tiara, inatçı, güzel Tiara... Vladya onu kelimelerle yıkar, günlerce hıçkıra hıçkıra ağlatır, ondan ne kadar nefret ettiğini haykırırdı. Ama yine de hep geri gelirdi. Kendine engel olamadı. Asla pes etmedi. Onun ışığı... onun k a d a r karanlık, onun kadar katılaşmış biri tarafından bile söndürülemeyecek kadar parlaktı."

Merilyn'in Tiara'dan bahsedişi Aekeira'nın kalbine keskin bir sızı gönderdi. Nedense hiç tanımadığı bu inanılmaz kadına imrenmişti.

"Elli yıl sürdü ama ona aşık oldu. Ve Vlad'ın bir özelliği de kalbi bir kez açıldı mı, tüm varlığıyla sevmesidir. Tiara onun tüm dünyası oldu." Bir duraklama. "Ve ne oldu biliyor musun?"

Aekeira'nın kalbi şimdiden sızlamaya başlamıştı. "Bağlanma ritüeli... yine mi başarısız oldu?" "Oh, başarılıydı."

"Ne!?" Gerçek bir sevinç, bir sıcaklık titreşimi Aekeira'nın içini doldurdu. "Ama bu harika bir haber!" Bu hikayenin trajedisine rağmen, Aekeira bu iyi haberde beklenmedik bir mutluluk buldu.

"Hayatında ilk kez, bağlanma ritüeli başarılı oldu. Ruhları iç içe geçerek bir oldu. O günü dün gibi hatırlıyorum. Bağı hissedebildiğini açıkladığında Vladya'nın yüzündeki sevinci. Kral Daemonikai'nin yüzündeki saf mutluluğu. Hayatımızın en mutlu anlarından biriydi. Tüm Urai büyük lord için sevindi. Herkes." Merilyn'in sesi tamamen kesildi, gözlerine uzaklardan bir bakış geldi. "Bu, Ay Tutulması gecesinden bir hafta önceydi. "

"Oh hayır..." Aekeira'nın kalbi sıkıştı. Gözyaşları kendi gözlerini yaktı.

Merilyn'in gözyaşları özgürce akıyordu. "Bağlanma törenleri Ay tutulmasından sonra gerçekleşecekti. Ama o gece... onun ölümünü izledi. Tarafından öldürüldü.

İnsan Kral Memphis." Kelimeler boğuk boğuk, neredeyse duyulamaz haldeydi. "Vladya'nın tam önünde."

Aekeira boğazından kopan hıçkırığı tutamadı. Lord Vladya için duyduğu keder içinde burkuluyordu. Ona verilen ve ondan acımasızca çalınan şey için. Kalbi kırıldı, acımasız bir güç onu içten içe parçaladı. Tanrılar adına, şaşılacak bir şey yoktu... Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

Merilyn kendi gözyaşlarını sildi ama sesi sıkıntıyla kalınlaşmıştı. "O gece attığı çığlıklar... Istırap dolu çığlıkları. Duyan herkesin kalbini delip geçen bir sesti. Ama bu bile... her şeyin sonu değildi."

Dahası da var!!?

Aekeira daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu. Bunalmış hissediyordu. Bu onun için katlanılamayacak kadar fazlaydı. Tek istediği bir topun içine kıvrılmak ve uyuyana kadar ağlamaktı. Büyük Lord Vladya'yı bulup ona sıkıca sarılmak için güçlü bir istek duydu, bunun için kellesini uçuracak olsa bile. O anda Aekeira her şeyi riske atmaya hazırdı.

"Vladya onun hayatının tükenişini izlerken, onu kurtarmak için umutsuzluğa kapıldı. Bu yüzden *Hav'zie de Baah'ı* söyledi," diye fısıldadı Merilyn, kelimeler havada bir lanet gibi dolaşıyordu.

Aekeira kelimeleri telaffuz etmekte bile zorlandı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sözcükler 'Veren ve alan' anlamına geliyor." Merilyn'in sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "*Hav'zie de Baah* güçlü ve karanlık bir büyüdür. Sadece birkaç kişi tarafından bilinir. Halkımızın yasak büyülerinden biridir, uygulanamayacak kadar tehlikeli kabul edilir. Bazıları yüzyıllarını büyü kitabını incelemeye adamış olsa da tek bir büyüde bile ustalaşamaz. Ama o korkunç gecede Vladya çaresizlikten tükenmiş bir halde büyüyü yaptı."

Aekeira tüm bunların büyüklüğünü kavramaya çalıştı. "Yani bu büyü dilekleri yerine getiriyor ama karşılığında bir şey mi alınıyor?"

"Evet, bir bakıma bu bir pazarlık. Eğer yeterince çaresizseniz, gerçekten değerli bir şey sunmalısınız. Bununla birlikte, bu büyünün dezavantajı, kişinin istediğini vermeden alabilmesidir. Yasaklanmasının sebeplerinden biri de bu. Vladya riskleri biliyordu ama..." Merilyn'in yumruğu sıkıldı, parmak eklemleri eski kederin yankısıyla beyazlaştı.

Dehşet Aekeira'nın üzerine buzlu su gibi çöktü. "Ondan ne aldı?" sesi titriyordu.

Sessizlik ona cevap verdi. Nehir kayıtsızca şırıldamaya devam ediyordu. Bir esinti suyu dalgalandırdı ve Aekeira günün sıcaklığına rağmen titredi.

"Onun ruhu." Kelimeler sessizliğin içine taş gibi düştü. "*Hav'zie de Baah il*ahisi sırasında Vladya ruhunu kurban olarak sundu. Büyü onun ruhunu aldı ama Tiara geri dönmedi."

"Tanrılar!" Aekeira inanamayarak nefesini tuttu ve sendeleyerek geri çekildi. Büyük Lord Vladya'nın daha önce ruhu olmadığından bahsettiğini duymuştu ama bunun gerçek değil mecazi olduğunu varsaymıştı. "Onun ruhu yok...!"

Merilyn başını salladı, gözleri perili bir hüzünle doluydu.

"Ve en trajik kısmı ne biliyor musun?" Sesi artık çiğdi. "Ruhlarımız... her şeyimizdir. Varlığımızın özüdür. Bizi topraklar, canavarlarımızı kontrol altında tutar, akıl sağlığımızı korur ve çok daha fazlasını yapar. Bir bağ, ruhların iç içe geçmesidir. Bir ruh olmadan, kişinin bir bağ arkadaşı bulma umudu yoktur. Bu bağlantıyı asla bilme umudu yok. Mucizevi bir şekilde ortaya çıksa bile kişi *Ruh Bağını* asla tanıyamaz ve en kötüsü de..." Merilyn durdu, taze gözyaşları çenesinden aşağı süzülüyordu. "Ruhu olmayan biri eninde sonunda vahşileşir. Bunu durdurmanın bir yolu yok. Bu sadece bir zaman meselesi."

Kırkıncı Bölüm

BÜYÜK LORD'UN PLANLARI

"Büyük Lord Vladya vahşileşiyor mu?" Aekeira ne diyeceğini şaşırmıştı. Gözyaşları dökülmek üzereydi. "Yani... Büyük Kral Daemonikai gibi mi?"

Merilyn başını salladı, hareketi küçük ve sıkıydı. "Fark ettin, değil mi? Bazen davranışları tuhaf görünüyor. Kötü. Çılgınca."

Aekeira'nın zihni bir anda ona ilk kez bindiği anı hatırladı. O saçma suçlamalar. Kana susamış gözleri ve dudaklarındaki hırıltı. Ona acı çektirirken yüzünde beliren çarpık zevk.

"İşte görüyorsun Aekeira, Lord Vladya'nın hikâyesi bu." Merilyn'in sesi kalındı. "O korkunç gecede her şeyini kaybetti. Onunla bir bağ arkadaşı olarak bağ kuran tek dişiyi, ruhunu. Gelecekte onun için bağlanma ritüelleri olmayacak. Diğer şeylerin yanı sıra canavarıyla da *bağlantısı kesildi*. Uzun, çok uzun yaşamında sonsuza dek yalnız kalacak. Nefretinin kaynağı da bu."

Aekeira sessizce ağladı, gözyaşları savaşı kazanmış, yanaklarından aşağı dökülüyordu. Kalbi o kadar acı çekiyordu ki, Aekeira zar zor nefes alabiliyordu. Kaybettiği şeyin büyüklüğü onu kahrediyordu.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Korkunç, yürek parçalayıcı bir anlam. Elbette nefret onu tüketecek, güneşin kendisi gibi yakıp kavuracaktı.

Böyle bir yıkıma dayanmayı hayal bile edemezdi. O da onun gibi hissederdi. O türe duyduğu nefret varlığının derinliklerine kök salmıştı.

Onun kadar sert, onun kadar acımasız birinin bu kadar yürek burkan bir şey yaşayabileceğini hiç düşünmemişti.

Ama sonra bunun neden hiç aklına gelmediğini merak etti. Acı çekmek ve acı verici deneyimler insanları sertleştiren şeylerdi, öyle değil mi? Ve Büyük Lord Vladya en sert granitten bile daha sertti.

"Bütün bunları seninle neden paylaştım? Yakında kendi boğazını kesecekti. -Size karşı nefretten başka bir şey hissedebileceğini kabul etmektense -ya da sizinkini." Merilyn uyardı: "Cinsel çekim ya da herhangi bir düşkünlük olabilir. Ve bunları hissettiği için seni akla gelebilecek her şekilde incitebilir. Bu onun başa çıkma, korunma yöntemi ve eğer yapabilirsen buna katlanmanı istiyorum."

Aekeira ellerine baktı, Sahibesinin bakışlarına karşılık veremedi. "Sana tarifsiz işkenceler yapsa bile, buna katlanmanı istiyorum.

Her neyse. Bu benim için adaletsiz, zalimce ve bencilce ama senin türünün ona borcu var, öyle değil mi?" Merilyn'in sesi daha da şiddetlendi. "Burada onun için en ufak bir şey olma ihtimali varsa, ne kadar küçük olursa olsun, onu aldığından emin olmak için gökleri yerle bir ederim."

"Neden?" Aekeira sonunda fısıldadı. "Neden bu kadar ileri gidiyorsun?"

"Çünkü onun delirmesini istemiyorum. Onu delilikle kaybetmeyi *reddediyorum*. Zihni hızla bozuluyor ve akıl sağlığını korumasına yardımcı olacak her türlü motivasyon ışığı benim için buna değer," dedi Merilyn tutkuyla. "Neden onun büyük kralla ilgilenmesini desteklediğimi sanıyorsunuz? Kral Daemonikai ölmüş olabilir ama sevgili Vlad hâlâ canavarına tutunuyor. Ve eğer akılsız yaratığa bakmak ona bir amaç veriyorsa... devam etmesi için bir neden, o zaman o canavara hiçbir şey olmaması için dua ediyorum."

Aekeira bir bakıma Merilyn'i son derece kişisel bir düzeyde anlıyordu. Koruma ve muhafaza etme konusundaki şiddetli kararlılığını anlıyordu. O da Emeriel'i korumak için ne pahasına olursa olsun her şeyi yapardı.

"Şimdi, bilinçli olarak farkında olmasa bile sana takmış durumda. Ve buna katlanmaktan başka çaren olmasa da, onu kışkırtmamaya ya da kızdırmamaya dikkat etmelisin. Bu onun sizi öldürmesine yol açabilir," diye uyardı Merilyn. "Nefretinin derinliği ve şu anki ruh hali göz önüne alındığında, eğer aklına koyarsa senin hayatını gerçekten sona erdirebilir. Bencilce nedenlerden dolayı olabilir ama hayatta kalmanı diliyorum, Aekeira. Ne kadar zor olursa olsun, dayanmanı ve tutunmanı diliyorum."

Aekeira'nın da ölüme boyun eğmeye hiç niyeti yoktu. Kendini bildi bileli hayatta kalmak için savaşmıştı ve içinde hiçbir güç kalmayana kadar da savaşmaya devam edecekti. Uzaklara baktı, kalbi duygularla doluydu. "Yani, onun... bana olan çekimi bir çapa gibi çalışıyor, nefret ettiği bir çapa bile olsa, ona tutunacak bir şey mi veriyor?"

"Evet," diye onayladı Merilyn. "'Umurumda değil' yüzyıllardır onun mantrası haline geldi. Yine de uzun zamandır ilk kez bir şey istiyor - istemekten nefret etse bile."

"O... o da büyük kral gibi vahşileşecek mi?"

Merilyn nehre doğru döndü, sırtı Aekeira'nın göremediği bir duvardı. "Muhtemelen. Tüm işaretler ve belirtiler bu yönü gösteriyor. Ve vahşi eğilimler hissettiklerinde paniğe kapılıp direnen halkımızın aksine, o değişimle savaşmıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyor." Sesi son kelimede hafifçe kırıldı.

Aekeira'nın kalbi bu erkek için kırılmıştı. Buna inanamıyordu. Evet, erkek ona karşı her zaman acımasız ve kırıcıydı ama böyle bir durumu kimsenin yaşamasını istemezdi.

Sadece ruhuyla bağlantı kuran tek dişiyi değil, ruhunun tamamını da mı kaybetmişti? Bu yıkıcı bir kaderdi.

"Gözyaşı döküyorsun." Merilyn şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Aekeira irkildi. "Hayır, dökmüyorum." Yanağına kaçan gözyaşını hızla sildi.

"Sen tuhaf bir insan dişisin. Onun için neden acı çekesin ki?"

"Onun için başka bir çözüm yok mu?" Aekeira sordu. Çünkü bu soruya nasıl cevap verebilirdi ki? "Büyü bozulamaz mı, sihir tersine çevrilemez mi?"

Merilyn üzüntüyle başını salladı. "Bozulamaz. Bir kez yapıldıktan sonra geri alınamaz. Çoğu kara büyünün doğasında bu vardır. Bir daha asla başka biriyle bağ kuramayacak ve *Ruhbağı*'nı bulmak güvenebileceğimiz bir mucize olmadığından, sevgili Vlad günlerinin geri kalanında yalnız kalacak." Durakladı, dudaklarından ağır bir iç çekiş kaçtı. "Ve o günler artık çok uzun görünmüyor."

Aekeira göğsüne derin bir ağırlık çöktüğünü hissetti.

Ve bu ağırlık Merilyn gittikten sonra da devam etti.

Aekeira yatağına uzandı ve uyuyana kadar ağladı.

O gece, yorucu bir vardiyanın ardından Emeriel odasına doğru yürürken nefesi kesilmiş bir köle yolunu kesti. "Emeriel, duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" Emeriel sordu.

"Kız kardeşini - onu Greyrock'a götürdüler. Muhafızlar onu sürükleyerek götürdü!"

Bu sözler Emeriel'e fiziksel bir darbe gibi çarptı. "Ne!?" Kulaklarında kükreyen kan, diğer her şeyi bastırdı.

Aceleyle güney kanatlarına, doğrudan Aekeira'nın odasına doğru koştu. Ama Aekeira hiçbir yerde yoktu.

"Aekeira?" sesi boşlukta yankılandı, cevapsız kalan her çağrı karnındaki korku düğümünü daha da sıkılaştırdı. Kız kardeşini bulmaya kararlı bir şekilde dışarı fırladığında içinde panik kabardı.

Belki de köle yanılıyordu? Aekeira bu kadar ani bir şekilde kuzey kanatlarına götürülmüş olamazdı, değil mi?

Yine de, kendini aksi yönde ikna etme çabalarına rağmen, midesinde bir korku düğümü kıvrıldı. Lord Zaiper Aekeira'yı arzuluyordu ve bu onu elde etmek için mükemmel bir fırsattı, özellikle de Lord Vladya yarına kadar uzaktayken. "Tanrılar, ne yapacağım ben?" Emeriel kelimeleri boğuk boğuk söyleyerek umutsuzca paniğini bastırmak için. En mantıklı hareket tarzı ne olabilirdi? Greyrock bölgesine öylece dalmamalıydı, değil mi? Mantığı ona yerinde kalması için bağırıyordu. Lord Vladya, Blackstone'dan ayrılmaması gerektiğini açıkça söylemişti.

Ama bahsettikleri kişi Aekeira'ydı. Zaiper sadece zalim değil, bir canavardı. Kız kardeşine tarifsiz acılar çektirecekti. Sadece kölelere zarar vermekle değil, onları öldürmekle de ün salmış bir büyük lord.

Kız kardeşini korumaya yönelik tüm içgüdüleri onu ileriye doğru itti ve onu pençeleyen dehşete rağmen ayakları itaat etti. Emeriel, tehlikenin kalbine doğru koştuğunu bilerek kuzey kanatlarına doğru koştu.

Büyük Lord Zaiper zindanın girişinde durmuş, bakışları içeride büzüşmüş kıza kilitlenmişti. Korku içinde bile kırılgan bir güzellik yayıyordu.

Şimdiye kadar gözüne kestirdiği en güzel küçük şeydi - almaya hazır olgun bir meyve. Vladya'nın ona vurulmuş olmasına şaşmamalıydı. Zaiper onun çekiciliğini açıkça görebiliyordu.

Vladya'yı kasıtlı olarak kışkırtmış, sırf o soğuk gözlerdeki arzu pırıltısını görebilmek için onun iplerini çekmişti. Ve Vladya, onun sayesinde bu arzusunu yerine getirmekte hiç başarısız olmamıştı.

"Sen onun dokunduğu ilk insansın, biliyorsun," diye düşündü Zaiper, Aekeira'nın vücudunu saran titremenin tadını çıkararak. "Sanırım o erkeği karanlık tarafa çekebilecek bir insan varsa o da sensin."

Aekeira inledi, bakışları nemli taş zemine sabitlenmişti.

Zaiper'in içinden karanlık bir heyecan geçti. Belki de plandan ufak bir sapmanın zararı olmazdı. Belki de genç prensi öldürecek ve güzel prensese binecekti.

"Ekselansları." Razarr yaklaştı, sesi alçak bir fısıltı gibiydi. "Çocuk Greyrock'ta."

Zaiper'in sırıtışı genişledi. "Mükemmel. Getirin onu. Onu benim odama getirin... ve prensesi de." Prenses'ten koparacağı çığlıkları hayal etmeye başlamıştı bile.

"Majesteleri, plan..."

"Fikrimi değiştirdim, Razarr. Plana dokunulmadı ama kızın kardeşinin ölümüne tanık olmasının artık umurumda olmadığını fark ettim." Bir bıçak kadar soğuk ve keskin sesi, ağır sessizliği yararak geçti. "Hayatı parmaklarımın ucunda sallanıyor. Tek bir fısıltıyla karşı gelirse, bağırsaklarını deşerim... ama bu, onu tahmin bile edemeyeceği acılara maruz bırakmadan önce olmaz." Gözleri onu delip geçti, teninin hastalıklı bir griye dönüşmesinin tadını çıkardı. Dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Bana karşı gelmeye cesaret edemez."

Bileğinin küçümseyici bir hareketiyle uzaklaştı. "İkisini de bana getirin."

Zindanın dışında Emeriel, Greyrock'un labirenti andıran koridorlarında adımlarını hızlandırdı. Nöbetçilerin ona sadece bakıp geçmesi için yol verdiğini görünce şaşırdı.

Büyük Lord Zaiper'in odasına giden geçide yaklaştığında, bir manga asker belirerek yolunu kesti.

"Büyük Lord huzurunuza çıkmanızı emrediyor," diye ilan ettiler, sesleri sıcaklıktan yoksundu. Onu uzaklaştırırken elleri kollarını sıkıca kavradı, sert ve inatçı.

Askerler onu gizli bir yan kapıdan geçirerek Lord Zaiper'in evinin kalbine götürdüler. Büyük yatak odasından zenginlik ve güç sızıyordu, her yüzey pırıl pırıldı.

Lord Zaiper tahtı andıran bir sandalyeye uzanmış, sürüngen bakışlarıyla Emeriel'in her hareketini izliyordu. Emeriel başını eğdi, koyu sessizlik üzerine çökmüştü.

Askerler onu şeytanın kendisiyle baş başa bırakarak gittiler.

"Emeriel, değil mi?" Lord Zaiper'in sesi odanın içinde süzülüyordu, yumuşak ve tehlikeli.

"Evet, Majesteleri."

"Söyle bana, seni Greyrock'a getiren nedir? Kölelerin açık bir davet olmadan bölgeleri dolaşmalarına izin verilmediğini biliyorsunuzdur. Bu kadar basit bir kuralı neden çiğnediniz?"

"Özür dilerim, Majesteleri. Ben... Kız kardeşimi arıyordum," diye yanıtladı Emeriel.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Aekeira içeri itildi.

Emeriel'in kalbi yerinden fırladı. Aekeira yaşıyordu. Göğsünde bir umut titreşimi alevlendi.

Aekeira onun yanında diz çöktü, gözleri sessiz bir soruyla irileşmişti - *iyi misin?*

Başını hafifçe salladı.

"Şefkatli kavuşmanızı sonraya saklayın." Lord Zaiper'in sesi küçümseyiciydi. Bir asker öne çıktı, Emeriel'i ayağa kaldırdı ve Lord Zaiper'e doğru sürükledi. Hükümdar öne doğru eğildi, gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı ve Emeriel'i başını geriye atmaya zorladı. "Sende bir şeyler var evlat."

Zaiper burnunu Emeriel'in boynuna dayadı ve derin derin içine çekti. "Yeterince hoş bir kokun var ama özellikle dikkat çekici bir şey değil. Peki, bu ne olabilir?"

"Anlamıyorum lordum," diye kekeledi Emeriel, korku boğazını sıkıyordu.

"Annen bir cadı mıydı? Kara büyüyle mi uğraşıyorsun?" Lord Zaiper'in sesi neredeyse bir tıslamaya dönüştü. "Bize söylemediğin ne var evlat?"

"Hiçbir şey, Majesteleri."

"Bu gece kuralları çiğnedin ve ülkenin kanunlarına göre seni ağır bir şekilde cezalandırmalıyım. Ama önce..." Lord Zaiper'in elleri Emeriel'in üzerine kapandı ve onu duvara çarptı. Darbe Emeriel'in kemiklerini sarsarak dudaklarından bir nefes çıkmasına neden oldu. Lord Zaiper'in vücudu sıcak ve boğucu bir şekilde onunkine bastırdı. Ağır bir el Emeriel'in belini kavradı, parmakları etini yoğurdu.

"Yumuşak," diye tısladı Lord Zaiper, kelime Emeriel'in kulağını tırmalıyordu. "Daemonikai'nin canavarının seni dişi sanmasına şaşmamalı. Bir sürtük."

Durakladı, dudaklarındaki gülümseme soldu. "Ya da bekle..." Sesi hesapçı ve şüpheci bir hal aldı. "Öyle misin?"

Sonra elleri dolaşmaya başladı.

Bölüm Kırk Bir

ZALIM, NAZIK LORD

"Lütfen, Lordum!" Aekeira onun dikkatini çekerek haykırdı. Ellerini umutsuz bir yakarışla birbirine kenetlemişti. "Kardeşime merhamet gösterin!"

"Merhamet mi? Neden? Mahkemede yaptığın gibi yine kendini mi sunacaksın?" Zaiper'in sesi alaycı bir mırıltıydı.

"Evet," Aekeira'nın cevabı hızlı geldi. Tereddütsüz. "Evet, lütfen, buna hazırım."

Zaiper bir kahkaha attı, sesi sıcaklıktan yoksundu. "Böyle bir bağlılık, böyle bir adanmışlık. Ne yazık ki bu gece kendimi içine gömmek istediğim kişi sen değilsin."

Dikkatini tekrar Emeriel'e çevirdi, elini kaldırdı ve büktü.
Pençeleri parlıyordu, giysilerini parçalamaya hazırdı.

"Majesteleri Üçüncü'ye selam olsun! Urai'nin üçüncü hükümdarı ve batı kanatlarının tek lideri. Herkes Büyük Lord Vladya'yı selamlasın!" Gürleyen anons gergin atmosferi paramparça etti.

Zaiper dondu kaldı, tutuşu gevşedi. "Vladya döndü mü?"

Kapı açıldı ve Büyük Lord Vladya içeri girdi. Ölçülü adımları soğukkanlı bir tarafsızlık havası taşıyordu ama yine de zorlukla dizginlenen bir gücü ima ediyordu.

"Vladya, bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum?" Zaiper'in sesi, hoşnutsuzluğunu zar zor gizleyen bir nezaketle kaplanmıştı. Emeriel'den bir adım uzaklaştı.

"Asıl soru şu: Ne yapıyordunuz Lord Zaiper?" Vladya, gösterişli odanın kalbine doğru yaklaşarak karşılık verdi.

"Cezalandırma," dedi Zaiper yumuşak bir sesle. "Çocuk Greyrock'a davetsiz olarak izinsiz girdi."

"Peki bu izinsiz girişe ne sebep oldu?" Vladya'nın sesi keskin ve meydan okuyucuydu. "Dur tahmin edeyim. Kız kardeşini gözaltına aldırmışsın. Ama ne yapabilirim

Suçunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

Zaiper bocaladı. Akla yatkın bir mazeret bulamadı.

Öfke yüzeyin altında kaynıyor, çenesinde bir kas seğiriyordu. "O bir insan Vladya. Onların türünü disipline etmek için gerekçeye ihtiyacımız yok."

"Başka bir köleye belki ama onlara değil." Vladya belirtti. "Ottai ve ben onları elde etmek için özel bir göreve çıktık ve eğer cezalandırılacaklarsa en azından geçerli bir nedenleri olmalı. Aynı fikirde değil misiniz?"

"Ne zamandan beri böyle önemsiz konularla ilgileniyorsun?" Zaiper tükürdü, sabrı tükeniyordu. Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ne zamandan beri insanları savunuyorsun?"

Vladya soğukkanlılıkla, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bu ikisi önemli bir amaca hizmet ediyor

-Canavarın cinsel arzularını tatmin etmek için. Arzuları karşılanmadığında ne olacağını unuttunuz mu? Halkımızın katledilmesini mi istiyorsun?"

Zaiper öfkelendi ama dilini tuttu.

Vladya, Aekeira ve Emeriel'le yüzleşmek için döndü. "İkiniz de benimle gelin."

Ayağa fırladılar ve ona doğru ilerlediler.

"Buraya öylece girip onları alabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?" Zaiper'in sesinden zehir damlıyordu. "Kendini gözünde fazla büyütüyorsun, Vladya."

Vladya durakladı, bakışları deliciydi. "Buradaki asıl mesele nedir, Zaiper? Daha iyisini bilmesem, bunun kızla değil, çocukla ilgili olduğunu söylerdim. Kız kardeşini kaçırarak onu buraya çektiniz, ama neden? Tüm bu ayrıntılı tiyatro neden?" Sesi alçaldı, her kelimesi ağır bir suçlamaydı. "Daha az bilgili olsaydım, sadece çocuğun ölmesini istediğinizden şüphelenebilirdim."

"Bu çok saçma!" Lord Zaiper elini yumruk yaparak hiddetlendi.

Vladya sakince, "Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum," diye devam etti. "Ben sadece, daha iyi bilmeseydim ne gibi sonuçlar çıkarabileceğimi tahmin ediyorum. Eğer yanlış anladıysam, o zaman onları almama itiraz etmek için bir nedeniniz yok, değil mi?"

Odayı gergin bir sessizlik kapladı, her iki adam da diğerinin bakışlarını tutuyordu.

Emeriel ve Aekeira yan yana durmuş, omuzları birbirine değmiş, parmakları arkalarında kenetlenmiş, birleşik bir cephe oluşturmuşlardı.

"Canavarın beslenmeye ihtiyacı var, Zaiper. Şu anda. Zaten sinirli. Bunu neyin izleyeceğini ikimiz de biliyoruz; bu odadan kaçış." Lord Vladya'nın sesi sabitti, soğukkanlılığı bozulmamıştı. "İçlerinden biri buradan doğrudan yasak odalara geçecek ve

görevlerini yerine getiriyorlar. Onları ne kadar çabuk serbest bırakırsanız, felaketi o kadar çabuk önleyebiliriz."

"Pekâlâ." Zaiper'in tavizi isteksiz bir hırıltıydı. "Oğlanı alın.
Kız kalıyor. Bu benim son teklifim."

Vladya kaskatı kesildi, gözleri kardeşler arasında gidip geliyordu. Emeriel'in yüzü dehşetle kazınırken, Aekeira'nın gözleri dehşetle dolup taşıyordu.

Bir seçim yapılması gerekiyordu. Emeriel'i kurtarmaya gelmişti. Ve çocuğu güvence altına almayı başarmıştı. Vladya genellikle böyle yüzleşmelerden kaçınırdı. Zaiper son derece ürkekti, herkesin onun büyük taht iddiasına meydan okuduğuna inanıyordu. Vladya'nın taht için hiçbir arzusu yoktu ve Zaiper'in yönetimine doğrudan meydan okumak gibi bir niyeti de yoktu. Zaiper ne yaparsa yapsın pek umurunda değildi. Bu yüzden teklifi kabul etmeli ve gitmeliydi.

Ancak, iki gün önce Zaiper Aekeira'dan söz ettiğinde içini kemiren huzursuzluk yeniden ve şiddetle ortaya çıktı. Bu ilkel bir içgüdüydü, koruyucu ve intikamcı.

Hayır, henüz Zaiper'in ona sahip olmasını istemiyordu.

"Kararınız nedir, Blackstone Lordu? Çocukla birlikte gidebilirsiniz ama..." Zaiper Aekeira'ya yaklaştı, arkasına geçti ve kabaca göğsünü avuçladı. "Ama kız kalacak. Ya da oğlan kalırken kızı alabilirsin. Her ikisi de benim için uygun."

Vladya kararlı bir tavırla, "Hayır, çocukla birlikte gideceğim," dedi. "Peki ya kız?"

"Onu da alacağım. Dediğim gibi, onunla işim henüz bitmedi. Sıra sana daha sonra gelir," dedi Vladya sakince.

Aekeira'nın gözleri öfke ve incinmişlikle parladı ve kısa bir an için bakışlarını karşılayan Vladya ile bakışlarını kilitlediğinde gözyaşları doldu.

Dikkatini Zaiper'e çevirdiğinde, yüzünde duygudan yoksun, soğukkanlı bir ifade vardı. "O hâlâ benim fahişem. Artıklarımı daha sonra yiyebilirsin."

"Bunu daha önce de duymuştum," diye tısladı Zaiper, zalim bir gülümseme dudaklarını bükerek. "Ama sabrım sonsuz değil. Paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ne de olsa kız beni arzuluyor. Mahkemede benim için soyunmaya ne kadar hevesli olduğunu hatırlıyor musun?"

Vladya'nın gözleri karardı ama cevap vermedi. Topuklarının üzerinde döndü ve çıkışa doğru yürüdü. "Beni takip edin köleler," diye emretti.

Emeriel ve Aekeira aceleyle arkasından koştular, muhafızlar yanlarından geçerken eğildiler, gözleri korku ve dehşetin karışımıyla büyümüştü.

Gergin bir sessizlik içinde Greyrock'un dışına doğru ilerlediler, Lord Vladya'nın omuzları kaskatı kesilmişti, gerginliği dalga dalga yayılıyordu. Emeriel aniden savunmasız kız kardeşini ne Lord Vladya'nın ne de Lord Zaiper'in bulamayacağı bir yere saklayabilmeyi diledi.

Emeriel, Lord Vladya'yı canavar Lord Zaiper'e tercih etse de, her iki adam da Aekeira için tehdit oluşturuyordu. Lord Zaiper açıkça zalim ve sadistken, Lord Vladya'nın içinde Emeriel'in iliklerine kadar ürperten bir karanlık vardı.

Emeriel, büyük lordun hayatına yönelik potansiyel tehlike hakkındaki uyarısının ciddiyetini gerçekten kavramaya başlamıştı.

Güney kanadına ulaştıklarında Lord Vladya durdu ve onlarla yüzleşti.

Bakışlarını Emeriel'in gözlerine dikti ve onu sert bir bakışla sabitledi. "Blackstone'dan ayrılmanızı açıkça yasaklamıştım."

"Bağışlayın beni Majesteleri," diye kekeledi Emeriel. "Kız kardeşim tehlikedeydi ve ben-"

"Onu Zaiper'den kurtarabileceğine gerçekten inandın mı Emeriel? Bu topraklardaki varlığının gerçekliğini ne zaman anlayacaksın? Burası Urai, bir insan krallığı değil. Burada hiçbir şeyi mümkün kılacak gücün yok. Sen bir köleden başka bir şey değilsin. Hiyerarşinin en alt basamağındasın. Ayaklarımızın altındaki kirden daha az. Bir lağım faresinden bile daha aşağı."

Acı Emeriel'in yüreğini dağladı. Yine de kendini tuttu ve Lord Vladya'nın yaralı duygularının boyutuna tanık olmasına izin vermedi. Büyük Lord'un sözlerinin ne kadar derinden yaraladığını görmesine izin vermeyecekti.

"Gözlerindeki o ateşi seviyorum," Lord Vladya'nın sesi aldatıcı bir şekilde sakindi, kelimeler zehir katılmış bal gibiydi. "Bırak yansın. Onu kucakla, çünkü sana iyi hizmet edecek. Seni aptalca kararlar vermekten alıkoyacaktır."

Bakışları sertleşti. "İşimi bitirip erken dönmemiş olsaydım, ölmüş olacaktın. Kız kardeşin de öyle. Onu böyle mi koruyorsun? İkinizi de ölüme götürerek mi? Kız kardeşinin alevler içinde kaldığını gördüğünde kendini ateşe atman onu kurtarmayacak. Seni de kurtarmayacak."

Emeriel'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı süzüldü. Ağladığını fark etmemişti bile.

Aekeira bir adım öne çıkarak kardeşini Yüce Lord'un gazabından korumak için kalkan oldu. "Lütfen," diye fısıldadı, sesi titriyordu ama kararlıydı. "Dur."

Büyük Lord yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Hayır, Aekeira, yapma. O haklı." Emeriel bir adım öne çıkmaya çalıştı ama Aekeira yerinde durdu. Büyük Lord'dan hâlâ korktuğu belliydi ama Emeriel'i koruma ihtiyacı bu korkuyu gölgede bırakıyordu.

"O haklı değil," diye karşı çıktı Aekeira, Lord Vladya'ya kararlı bir bakış fırlatarak. Evet, bu krallıkta güçsüzüz. Evet, biz köleyiz. Özgür irademiz yok ve hayatlarımız her an sona erebilir. Ama birbirimize sahibiz. Hayatlarımızı değersiz gören sizin gibi güçlü adamlara karşı kendimizi savunacak gücümüz olmayabilir ama birbirimize sahibiz. Ve birbirimizi yapabileceğimiz tek şekilde koruyoruz. Orada olarak. Elimizden gelen her şeyi yaparak, hiçbir şey yapamıyormuşuz gibi göründüğümüzde bile. İmkânlarımız dâhilinde her şeyi yapıyoruz. *Her şeyi*."

"Aekeira, lütfen!" Emeriel tısladı, onun iyiliği için duyduğu korku elle tutulur bir şeydi. Kimse bu lordlara karşılık vermedi. Işıklara bakılırsa, lanetlenmişlerdi.

Ama Aekeira tereddüt etmedi. Gözyaşlarıyla dolu gözleri büyük lordda kaldı. "Kaybettiğimiz bir savaşta bile savaşmaya devam ediyoruz. Çünkü biz birbirimizin gücüyüz. Bunda yanlış olan ne Majesteleri?" Sesi çatallaştı. "Bu kadar az şey yapabiliyorken bile elinden geleni yapmanın nesi yanlış?"

Ağır bir sessizlik çöktü.

Büyük Lord Vladya insan prensese delici gözlerle baktı. Beklenmedik bir şey, belki de hayranlık, içinde kıpırdandı. Kızın ondan korktuğu inkâr edilemezdi ama yine de dik durmuş ve düşüncelerini dile getirmişti.

Normalde, kendisine bu şekilde meydan okumaya cüret ettiği için öfkelenir, sahip olduğunu düşündüğü kırılgan kanatları ezmeye, cüreti yüzünden ruhunu onarılamayacak şekilde kırmaya istekli olurdu. Kimsenin onunla bu şekilde konuşamayacağını göstermek için.

Ama öfkeli değildi. İlgisini çekmişti.

Ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsa da, kızın söylediği her şey doğruydu. Çocuğun hareketleri ona kendisini hatırlattı.

En iyi arkadaşının durumu umutsuzun ötesinde olsa bile Daemonikai'yi kurtarmak için verdiği amansız mücadeleyi. Tutunacak hiçbir şey kalmadığında bile bırakmayı reddederek umuda sarılma şeklini.

Çünkü kaybedeceği bir savaşa girse bile, savaşmayı bırakmaya hazır değildi. *Bu kadar az şey yapabiliyorken bile elinden gelen her şeyi yapmanın nesi yanlıştı?*

"Ah, Aekeira..." Emeriel kız kardeşinin kulağına fısıldadı, sesi endişeyle kalınlaşmıştı. "Kendini tutmalıydın."

Sonra Emeriel, Urekai'nin yüksek duyma yetisine sahip olduğunu hatırladı. Bir adım geri çekilirken utançtan yüzü kızardı.

Adrenalin Aekeira'nın üzerinden çekilmiş, arkasında pervasızlığının keskin bir farkındalığını bırakmıştı. Büyük bir lorda cevap vermişti, bu büyük bir suçtu. Gökler adına... Neden kendini tutmamıştı?

Emeriel ve Aekeira başlarını eğerek Lord Vladya'nın gazabına hazırlandılar. Aekeira sözlerinden pişmanlık duymuyordu ama ya Emeriel büyük bir Lord'a ağzından kaçırdığı için incinirse?

Lord Vladya arkasını döndü. "Eşyalarını topla, Aekeira. Blackstone'a taşınıyorsun."

Kelimeler havada asılı kaldı. Bu... duymayı beklediği şey değildi. Hem de hiç.

"Ha?" Aekeira ve Emeriel birbirlerine iri gözlerle baktılar.

İçgüdüsel olarak ikisi de dizlerinin üzerine çöktü. Emeriel başladı, "Affınıza sığınıyoruz, Majesteleri. Lütfen tekrar düşünün-"

"Ayağa kalk." Vladya'nın sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. İtaat ettiler, hareketleri tereddütlüydü.

"Odana git, eşyalarını topla ve Blackstone'a taşın," diye tekrarladı. "Sen açıkça kardeşinin zayıf noktasısın ve ona canlı ihtiyacım olduğu için senin de güvenliğini sağlamalıyım. Hizmetçiler onunkinin yanında bir oda hazırlayacaklar. Güney kanadında kalamazsın. Şimdilik benim bölgemde kalacaksınız, sizi yakından izleyebileceğim bir yerde. Görevleriniz belirlenene kadar ikiniz de bahçelerde çalışacaksınız."

Kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. İnançsızlık yerini sevince bıraktı. Bu mümkün müydü?

"Çok minnettarız Ekselansları," diye koro halinde konuştular, içlerine bir rahatlama dolmuştu.

"Döndüğümde canavarı kontrol ettim. Sizin... durumunuzu duymadan önce ilk işim buydu. Canavar seks arzusu nedeniyle huzursuzluk belirtileri gösteriyor ama şimdilik idare edilebilir durumda. Yaptığım şeyi Zaiper'i yatıştırmak ve serbest kalmanı sağlamak için söyledim. Ancak, birkaç gün içinde Emeriel, ona hizmet etmen gerekecek. Kendini hazırla." Bununla birlikte, Büyük Lord Vladya döndü ve uzaklaştı.

Bölüm Kırk İki

ÖFKE FIRTINASI VE RAHATLIK CANAVARI

Mistress Sinai yaldızlı kafesinde volta atıyor, öfke kasırgası odasının lüks sınırları içinde zar zor zapt ediliyordu. İki günlük zorunlu yalnızlık ona sonsuzluk gibi geliyordu, her an ruhunun deliliğe doğru inişinde yeni bir azaptı. Böyle giderse gerçekten delirecekti!

Ev hapsi yaşayan bir cehennemdi, eski özgürlüklerinin acımasız bir alayıydı. Varlığının her zerresiyle bundan nefret ediyordu.

Kaprislerinden mahrum bırakılmak yeterince dayanılmazdı, ama Ravenshadow'un kraliyet malikânesindeki diğer metreslerin fısıldadığı her şakanın, her acıyan bakışın hedefi olmak... bu en büyük aşağılanmaydı.

Dün, Metres Gaille onu "kontrol etmeye" gelmişti, şurup gibi endişesi üstü örtülü bir hakaretti. Sinai, kadının sahte gülümsemelerinin ardında zorlukla bastırdığı kahkahalarını neredeyse görebiliyordu.

Tüm bunlar bir insan yüzünden olmuştu. *Sadece bir çocuk.*

Vladya bu değersiz yaratığı kadının gazabından korumak için elinden geleni yapmış, hatta onu Deliğe atmakla tehdit etmişti. *Delik!*

Damarlarında yeni bir ihanet ve öfke girdabı, sıcak ve asitli.

Emeriel bir kız olsaydı, Sinai onun Daemon*'un Ruhbağı* olma ihtimalini düşünebilirdi. Ama kader o kadar acımasız değildi, değil mi? Farklı bir el oynamıştı; küçük şey bir erkekti. Küçük merhametler için Urai'ye şükürler olsun.

Bütün gün burada, odasının abartılı hapishanesinde volta atmaya, öfkeden bulanıklaşana kadar kendi yansımasına bakmaya zorlanmıştı. Bir zamanlar geniş olan odası boğucu geliyordu, hava onun hayal kırıklığıyla doluydu. Can sıkıntısı, akıl sağlığının sınırlarını tırmalayan amansız bir canavar gibi onu kemiriyordu.

"Emeriel bunun bedelini ödeyecek," diye tısladı, sözleri bozulmamış aynaya damlayan zehir gibiydi. "O. Ödeyecek. Ödeyecek."

Dikkatini dağıtmak için çaresizce pelüş bir koltuğa çöktü. "Nora?" diye seslendi, sesi bir kırbaç kadar keskindi.

Hizmetçi telaşla öne doğru koştu, başı öne eğikti. "Evet, Hanımefendi?"

"Dışarıdaki dedikodular ne durumda? İnsanlar hâlâ Emeriel ve onun küçük mucizesi hakkında konuşuyor mu?"

Nora'nın gözleri hastalıklı bir neşeyle parladı. "Evet, Madam! Kral Daemonikai çocuğa büyük bir iyilik yapıyor olmalı. Yoksa insan neden parçalanmadan üç gün boyunca bir vahşinin bölgesinde kalsın ki? Çocuk gerçekten özel biri olmalı."

Sinai'nin dudakları tiksintiyle büküldü ve kıza onaylamayan bir bakış fırlattı.

Kız, sahibesinin hoşnutsuzluğundan habersiz, devam etti: "Bunun gibi daha fazla mucizeyi arzuluyorum. Kasabanın yarısı hâlâ bunu konuşuyor. Büyük Lord Vladya bile o kadar etkilendi ki-"

"Bana ayrıntıları anlatma. Ne yaptığını zaten biliyorum," diye tersledi Sinai. "-İnsan prensi Blackstone'a taşıdı," diye bitirdi Nora.

Sina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir dakika, az önce ne dedin sen!?"

Nora'nın yüzü soldu ve ağzını kapattı, belli ki gevşek dilinden pişmanlık duyuyordu.

Sina ayağa fırladı, gözleri alev alev yanıyordu. "Söyle bana," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Şimdi."

"Büyük Lord Vladya, Emeriel'i B-Blackstone'a taşıdı," diye geveledi Nora endişeyle. "Günlerdir malikânenin bahçeleriyle ilgileniyor. Kendi odası ve her şeyi var."

Sina'nın gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Ve... dün gece kız kardeşi de Blackstone'a taşındı. Onun da orada kendi odası var."

"O küçük işbirlikçi-" Sina tuvalet masasından kristal bir lamba kaptı ve aynaya fırlattı. "Bu ne cüret! Bu ne *cüret*, *bu ne cüret!"*

Amie vardiyası için geldiğinde Efendi Boris'in yokluğunda Köle Ustası Gaine'i meyhane barının arkasında tek başına görünce rahatladı. Gece için işini bitirip karanlığa adımını attığında bu his içinde kaldı.

Kaleye dönmek için sabırsızlanırken, ahırdan geçen daha kısa yolu seçti.

Kan donduran bir çığlık sessizliği deldi ve adımları durakladı.

Daha fazla çığlık, daha fazla yakarış. Köle, her kimse, efendisinden merhamet dileniyordu. Erkeksi sesi tanıdı.

Efendi Boris.

Cehennem, cehennem, cehennem. Amie'nin adımları hızlandı, panik boğazını sıktı. Bütün hafta ondan kaçmayı başarmıştı - neden bu gece kestirme yolu seçmişti?

Saçından acımasızca çekilmesi kafa derisinde bir acıya yol açtı.

"Ah, işte buradasın, benim küçük sinsim," diye kulağını tırmaladı köle sahibi. "Sinsi, sinsi, Amie."

Kız irkildi. "Efendi Boris..." "Benden

kaçıyordun."

"Asla, Efendim," diye yutkundu, yalanın tadı dilinde acıydı.

"Oh, gerçekten mi?" Saçlarını tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çekti. "Beni aptal mı sanıyorsun? Bana yalan söylemeye nasıl cüret edersin? Küçük prens nerede, Amie? Onu bana getirmen gerekiyordu."

O artık meyhanede çalışmıyor Boris Efendi. Saraydaki olayı duymuşsunuzdur. Büyük lordlar Emeriel'le ilgilenmeye başladı. Gözleri onun üzerinde. Onun için arzularınızın peşinden gitmeniz tehlikeli."

"Mahkemede olanlar umurumda değil," diye hırladı Boris Usta, parmakları kızın saçlarından ayrılıp boğazını sıkmak için. "Bana ders vermeye nasıl cüret edersin? Beni kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Korku onu boğdu. "Hayır, Usta." Nefes nefese kaldı, hava almak için savaşıyordu.

"Güzel." Kavrayışı gevşedi. "İki gece sonra, ahırda, öğleden sonra saat altıda. Çocuğu getir. Anladın mı? Nasıl yapacağın umurumda değil. Ama onu orada göremezsem, karnını bir balık gibi deşer ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere gömerim." Sesi hayal edilemez bir acı vaat ediyordu. "Anlaşıldı mı?"

Umutsuzluk Amie'nin üzerine çöktü. Başka seçeneği yoktu. "Evet," diye fısıldadı yenilgiyle. "Emeriel'i getireceğim."

Emeriel gece boyunca huzursuzca çırpındı, uyku onu ele geçirmeyi reddediyordu. Sonunda pes etti ve yorgun bir iç çekişle dik oturdu. Gecelikleri gevşemiş, normalde bağlı olan göğsü serbest kalmış, saçları çözülmüştü.

Ama özgürlük geçiciydi. Emeriel teslim olmuş bir iç çekişle göğsünü yeniden bağladı ve odasından çıkmadan önce saçlarını sabitledi.

Sessizce yan odaya doğru yürüdü, kapıyı açarken usulca gıcırdadı. Aekeira yorganın altında mışıl mışıl uyuyordu, yüzü rahat ve huzurluydu.

Emeriel kapının pervazına yaslanıp onun nefes alışını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Uzun bir gün olmuştu. Ama şimdilik Aekeira güvendeydi ve önemli olan tek şey de buydu.

Gelecek üzerinde durmayacak, yarının neler getirebileceğiyle kendine eziyet etmeyecekti. Önemli olan tek şey şimdiki andı; o ve Aekeira, nihayet birbirlerine yakın odalardaydılar ve bu yeterliydi.

Kapıyı yavaşça kapatan Emeriel odadan uzaklaştı. Başka bir hedef onu çağırıyordu. Bu sadece bir gece yarısı gezintisiymiş gibi davranmayacaktı.

Görmezden gelemediği bir özlem onu yasak odalara çekiyordu. Onu Kral Daemonikai'ye doğru çekiyordu. Ona yakın olmak için. Onun varlığını hissetmek için.

Kale genişti, şimdiye kadar bildiği en büyük kaleydi ama yine de tanıdık yol kısa geliyordu. Muhafızlar tek kelime etmeden kenara çekilerek geçmesine izin verdi. Küçük kapıyı iterek açtı ve loş odaya girdi. Emeriel'in son ziyareti sırasında açtığı köşedeki pencereden içeri sızan ay ışığı zeminde uzun gölgeler oluşturuyordu.

Barikatın dışında canavar mışıl mışıl uyuyordu, devasa formu soluk ay ışığında karanlık bir siluet oluşturuyordu. Emeriel yaklaştı ve yaratığın yanına çöktü. Yaratığın gözleri karanlığın içinde delici bir sarı parıltıyla açıldı.

Emeriel kıpırdamadan durdu ve içinde yükselen içgüdüsel korkuyu bastırdı. Ruhunun derinliklerinde canavarın ona zarar vermeyeceğini biliyordu.

Burun delikleri parladı, kokusunu içine çekti. Ardından alçak, gürleyen bir memnuniyet mırıltısı geldi. Yavaş yavaş, göz kapakları rahatlamış bir mutlulukla kapandı.

Emeriel'in göğsünde bir sıcaklık pırıltısı belirdi, karnında kelebekler dans etti. Gülümsemekten kendini alamadı.

"Merhaba," diye mırıldandı.

Canavar usulca guruldadı, iri bir pençesi Emeriel'in yanağını hafifçe sıyırmak için kalktı. Dokunuş tüy kadar hafifti, sanki yaratık daha fazla bastırırsa derinin kırılacağını anlamış gibiydi.

"Sana doğru düzgün teşekkür edemedim, değil mi?" Emeriel'in sesinde bir parça merak vardı. "Bunun için özür dilerim Majesteleri. Beni saraydan kurtardığınız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız muhtemelen ölmüş olacaktım. Sarayınız... korkunç. Tüm o büyük lordlar, her biri hesaba katılması gereken bir güç."

Gözleri yavaşça açılıp kapanırken alçak bir inilti daha duyuldu.

"Tüm hayatımı bir çocuk olarak yaşadım," diye devam etti Emeriel. "Ama bir kız olma özlemi... içimde yanıyor. Yine de bu imkânsız. Asla olmadı, asla da olmayacak." İçini çekti, hüzünlü bir sesle. "Artık nasıl bir kız olacağımı bilip bilmediğimi bile bilmiyorum."

Başını elinin üzerine koyarak devam etti: "Her şey annemle babamın ablamı koruyamadıkları gibi beni korumaya çalışmalarıyla başladı. İnsan krallığında güvende kalmak daha kolaydı. Bir prens olarak bazı lordlar bana tuhaf baktı ama hiçbiri buna cesaret edemedi. Ama burada..." Sesi kesildi, canavarın altın gözlerinin derinliklerinde kayboldu.

"Burada daha zor. Sanırım sana hizmet etmek bir bakıma bunu kolaylaştırdı. Köle efendileri Lord Vladya'nın gazabından korktukları için bana karşı gelmemeye dikkat ediyorlar. Ve mahkemede olanlardan sonra... artık bana aynı gözle bakmıyorlar."

Yorgunluk Emeriel'in üzerine çöktü ve daha yakına kayarak kendini canavarın kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Devasa uzuvlar onun etrafında kıvrılarak onu kendine çekti.

Gerginlik vücudundan sızdı ve uyku onu ele geçirdi.

Bölüm Kırk Üç

ÇOK EGDE

Nöbetçi Mahkeme, adı ve konumu dışında her yönüyle Büyük Yüksek Mahkeme'ye benziyordu. Görünüşü kale içindeki çoğu mahkemeyi yansıtıyordu. Meclis burada toplanır, büyük lordlar yerlerine yerleşir ve yüksek lordlar da kendi konumlarını alırlardı.

Toplantı bir süredir devam ediyordu ve tartışmalar vergiler, mahsuller ve avlar etrafında dönüyordu. Bu müzakerelerin ardından, askeri işlerden sorumlu Lord Jakal, Urai'nin dağlık bölgelerinde terör estiren vahşi hayvanlar konusunu ele almak üzere ayağa kalktı.

"Askerlerimin sonunda onlardan ikisini yakalayıp ortadan kaldırdığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Dağlık bölge artık vahşi hayvan tehdidinden kurtuldu. Dört kişilik bir ailenin biz onları yakalayamadan ölmesi büyük talihsizlik, ama tehlikenin geçmiş olması beni rahatlattı," diye duyurdu Lord Jakal, sesi gurur ve pişmanlık karışımıyla çınlıyordu.

Vladya, Zaiper'in vahşi hayvanlardan ve onların ortadan kaldırılmasından bahsedildiğinde duyduğu ani ilgiyi gözlemledi. Zaiper mahkeme sürecinden ölesiye sıkılmıştı ama şimdi kulakları dikildi ve öne doğru eğildi.

Vladya gözlerini devirdi.

Ottai Vladya'ya yalvaran bir bakış fırlattı ve Vladya teslim olma işareti olarak yatıştırıcı bir el kaldırdı. Ottai gözle görülür biçimde rahatladı.

Zaiper, "Feraller hepimizi öldürmeden önce ilgilenilmesi gereken vahşi yaratıklar," diye övdü, "Dağ yamacının güvenliğini sağladığınız için sizi takdir ediyorum Lord Jakal."

Askeri işlerin gözetmeni gülümsedi ve teşekkür etmek için eğildi. "Bu benim görevim, Majesteleri."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Zaiper, gülümsemesi geri döndü. "Vahşilerden bahsetmişken... Aralarındaki en kudretlileri tartışmanın tam zamanı. Hasat sırasında da belirttiğim gibi, büyük kralı barışçıl bir şekilde evine göndermenin zamanı geldi. Çoğunuzun bunun doğru hareket tarzı olduğu konusunda benimle hemfikir olduğuna inanıyorum."

Ancak bu kez, beklediği başların hiçbiri her zamanki gibi onaylamak için başını sallamadı. Ardından gelen sessizlik rahatsız ediciydi.

Gülümsemesi kayboldu. "Elbette yapılacak en doğru şey bu, değil mi?"

Ticaret gözetmeni Lord Daryl ayağa kalktı. "Tüm saygımla, Majesteleri, aynı fikirde değilim. O gün mahkemede neler olduğunu hepimiz gördük. İnkar edilemeyecek kadar dehşet vericiydi, evet, ama..." Başını salladı, yüz ifadesi huşu ve inançsızlığın bir karışımıydı. "Aynı zamanda... olağanüstüydü. Bunlar akılsız bir yaratığın yapacağı şeyler değildi."

"Aynı fikirde değilim, Daryl. Bunlar gerçekten de vahşi bir canavarın hareketleriydi. Bana nasıl saldırdığını hepiniz gördünüz, değil mi?" Zaiper'in sesi keskindi. "Büyük Kral Daemonikai kendi yöneticilerini tanımıyordu. Aklı başında olsaydı asla böyle davranmazdı."

Vladya alaycı bir homurtu çıkardı.

Zaiper ona ters ters baktı.

Vladya hiç şaşırmadan onun bakışlarına karşılık verdi.

Lord Daryl, "Burada hiç kimse onun zihninin bozulmadığını iddia etmiyor, Majesteleri," diye açıkladı. "Biz sadece bir şeylerin... farklı olduğunu öne sürüyoruz. Belki de canavarı ortadan kaldırmak için acele etmemeliyiz. Ne de olsa beş yüz yıl bekledik. Biraz daha sabırdan zarar gelmez."

Lord Daryl yerine oturduktan sonra, mali yönetimin denetçisi ayağa kalkarak mahkemeye hitap etti. "Lord Daryl'in düşüncelerine katılıyorum ve ayrıca çocuğun... canavar tarafından kaçırılan insan çocuğun sorgulanmak üzere mahkemeye getirilmesi gerektiğine inanıyorum. Neden o seçildi? Tüm bunların arkasındaki anlam nedir? Belki de aradığımız cevaplar ondadır."

Zaiper karşılık veremeden Vladya'nın soğuk sesi havayı yararak içeri girdi. "Çocukta hiçbir cevap yok. Onu iyice sorguladım. O da en az bizim kadar şaşkın."

"Öyleyse gizem devam ediyor," diye bastırdı gözetmen, kararlılığı artıyordu. "Dikkatli hareket etmeliyiz-"

"Hepinize ne oldu böyle?" Zaiper'in sesi salonda öfkeyle yankılandı. "Hasat sırasında olanlar tamamen şanstı. Canımızı zor kurtardık! Gerçekten de varlığınızla kumar oynamak istiyor musunuz? O canavar bir kez daha serbest kalırsa, sevdiklerinizin hayatlarıyla mı?"

Zaiper'in sesi sabırsızca, "Lord Daryl'in de bahsettiği gibi," diye devam etti. "Beş yüz yıl bekledik. Hayatlarımızla ve halkımızın hayatlarıyla çok uzun zamandır kumar oynuyoruz. Yasak odalar belki de

ama Kral Daemonikai'nin canavarını tutamazlar. Her an kaçabilir ve ortalığı kasıp kavurabilir! *Her an!"* Bakışları toplanan lordları taradı ve soğukkanlılıklarını delip geçti. "Peki ya bir dahaki sefere şans bizden yana olmazsa?"

Yüksek rütbeli lordlar kaçamak bakışlar atarken, yüzlerine yorgunluk kazınırken sarayda endişeli bir mırıltı dalgalandı.

Vladya her zamanki gibi sessizce izledi. Kanının kaynıyor olmasına ve içinde dönüp duran çok sayıda düşünceye rağmen, tavırları hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

Beş yüzyıl boyunca bu tartışma sürüp gitmişti. Bu saraydaki her lord onun vahşi yaratıkla ilgili tutumunu çok iyi biliyordu. Yine de Zaiper her zaman anlatıyı çarpıtmayı başarmış, Vladya'nın halkın refahına kayıtsız kaldığını, canavarı hayatta tutmak için yalnızca bencil nedenlerle motive olduğunu öne sürmüştü. Vladya, ölen en iyi arkadaşının hatırasına halkının hayatından daha fazla değer vermekle suçlanıyordu.

Zaiper'in iki yıl önceki suçlamasının ardından Vladya mahkemede bu konuyu savunmaktan vazgeçti. Zaiper'i ve yüksek lordların onun hakkındaki düşüncelerini önemsediğinden değil, derinlerde bir yerde şüphe duyduğundan.

Belki de, sadece belki de, Zaiper'in sözlerinde doğruluk payı vardı. Belki de Vladya kalbinde Daemonikai'yi kurtarmaya kendi halkının hayatından daha fazla öncelik veriyordu. Ve bu düşünce tedirgin ediciydi, çünkü dış görünüşündeki mesafeye rağmen Vladya halkını gerçekten önemsiyordu.

"Gerekeni yapmanın zamanı geldi," dedi Zaiper, sesinde bir kesinlik havası vardı. "Canavarı öldürmeliyiz."

Lord Ottai Vladya'ya acıma ve keder karışımı bir ifadeyle baktı. Vladya onu görmezden geldi.

Saraya ağır bir sessizlik çöktü.

Sessizliği, Merilyn'in tahvil arkadaşı, ev işlerinin sorumlusu Lord Henry'nin yorgun sesi bozdu. "Bu... sert hareket tarzını kabul etsek bile, bunu nasıl başaracağız? Canavarı öldürmek için yaptığınız önceki girişimler sonuçsuz kaldı. Bir alfa zenit canavarını öldürmek, dikkatli bir planlama ve uygulama olmadan neredeyse imkânsızdır."

"O zaman planlarız ve uygularız," dedi Zaiper. "Kadeh ile başlıyoruz. Ay tutulmasının olduğu gece, canavarı dışarı çekmek için ayini gerçekleştireceğiz. Hepimiz zayıflayacağız, evet, ama canavar da zayıflayacak."

Bu öneri bir onaylamama korosuyla karşılandı. Ritüel tehlikeliydi. Hepsi öngörülemeyen tehlikelere karşı savunmasız bırakılacaktı.

eleme sırasında ortaya çıkabilecek komplikasyonlar.

Son ay tutulmasının yarattığı travma zihinlerde hâlâ tazeydi ve halk ayın gelişini hızlandıracak her türlü girişime şüphesiz direnecekti. Karanlık ve çaresizlik gecesinin geleceğini bilmek bir şeydi; onu isteyerek çağırmak bambaşka bir şeydi.

Tartışmalar patlak verdi, hararetli ve uzun süren bir tartışma içinde bir ileri bir geri sallanıp durdu.

Zaiper zemin kaybettiğinin farkına varmış gibiydi. "Pekâlâ. Ay tutulması planından vazgeçiyoruz. Bunun yerine, bir sonraki en iyi seçeneğe güveniyoruz. Canavarı bastırmak için elimizdeki her silahı kullanacağız. Abadin ormanından gelen kokulu yapraklar, ejderha kanıyla aşılanmış hançerler, demir parçaları ve zehirli mermilerle dolu ateşli silahlar. Bunlar bir araya geldiğinde canavarı tamamen öldürmese bile önemli ölçüde zayıflatacaktır."

Salonda bir başka mırıltı dalgası daha yükseldi. Askeri işlerin gözetmeni bir kez daha ayağa kalktı, sesi şüpheyle doluydu. "Gerçekten de büyük kral üzerinde böyle ölümcül zehirler mi kullanacağız? Asil bir amaç için bile kalpsizce görünüyor."

"Lord Jakal'a katılıyorum," diye konuştu Büyük Lord Ottai sonunda. "Bu kadar aşırıya kaçamayız. Kral Daemonikai söz konusu olduğunda olmaz."

"Bu gerçekten de sert bir önlem," diye itiraf etti Lord Zaiper. "Ama bu savaştan canlı çıkmak istiyorsak zor kararlar vermeliyiz. Bu bizim başarı için en iyi şansımız."

Tartışma, birbiriyle çelişen fikirlerin ve endişelerin girdabında devam etti.

Ancak Vladya sessiz kaldı, içinde bir fırtına kopuyordu. Yumrukları sımsıkı sıkılmış, tırnakları avuçlarına batıyordu. İçindeki canavar yüzeye doğru kıpırdandı, ama bu her zamanki gibi sinirli bir şekilde değildi.

Hayır, bu karanlık bir öfkeydi. *Derin, tüketen siyah bir öfke.*

Vladya bu saraydaki herkesi değiştirmek ve öldürmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Kanlarına duyduğu açlık o kadar güçlüydü ki neredeyse dilinde tadını alabiliyordu. Zaiper'den başlayarak onları lime lime etmek istiyordu. Zaiper'i bir düelloya, ölümüne bir dövüşe davet etmek ve vücudundaki her kemiği kırmak istiyordu. Sonra Vladya, Zaiper'in artık boş olan tahtını Zaiper'in kalıntılarıyla süsleyecekti.

Bu öfke normal değildi. Bu çağıran bir uçurumdu... vahşi bir deliliğe doğru iniş. Vladya bunu çok iyi biliyordu.

Eğer bu tüketen karanlığa teslim olursa, geri dönüşü olmayabilirdi. Sonrasında insan formuna geri dönemeyebilirdi.

Yine de, bu bilgiye rağmen Vladya yaklaşan karanlıkla savaşmadı. Bunun yerine, öfkesinin *alevlenmesine* izin verdi. Onu tüketmesine.

O. Öldürecekti. Öldürecekti. Onları. Hepsini.

Pençelerini uzattı, keskin ve pırıl pırıl. Azı dişleri kanın tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Odanın sarı bir renk almasına ve Ottai'nin dehşet dolu bakışlarına bakılırsa Vladya'nın gözleri de renk değiştirmiş olmalıydı.

Büyük Lord Ottai aniden, "Geri döneceğim," diyerek ayağa kalktı ve kürsünün karşısına geçti. Vladya'nın kolunu kavradı ve onu arka odaya doğru yönlendirdi.

Vladya direnebilirdi ama Ottai'nin gözlerindeki sarsılmaz kararlılık, arkadaşının gerekirse güç kullanmaya hazır olduğunu açıkça gösteriyordu.

Ottai, arka odaya doğru ilerlerken Vladya'yı mahkemenin meraklı gözlerinden korudu. Oraya vardıklarında Vladya'yı duvara doğru itti. "Kontrol et onu."

Vladya'nın dişleri daha da uzadı, boğazında tehditkâr bir hırıltı gümbürdedi. "Hayır."

"Vladya, lanet olsun! Dizginle onu!"

"Reddediyorum." Vladya'nın sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü. "Hepsini öldüreceğim. Kanlarında yıkanacağım." Dilini bir dişinin üzerinde gezdirdi. *Tadını alabiliyordu.*

"Bu çılgınlığı durdurun!" Ottai, Vladya'yı omuzlarından tutup sarstı. "Aklından geriye kalanları da kaybedeceksin, seni aptal!"

"Söyle bana, bu konuda ne yapacaksın?" Vladya sırıtarak alay etti, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "İkimiz de benim dengim olmadığını biliyoruz Ottai. Zaiper bile bana doğrudan meydan okumaya cesaret edemez. Onu parçalara ayırır ve kemiklerini akbabalara bırakırım."

"Haklı olabilirsin," dedi Ottai. "Ama bir araya gelip seninle savaşmayacağımızı sanma Vladya. Boş boş duracağımızı ve içindeki canavarın istediğini yapmasına izin vereceğimizi düşünme sakın." Bakışları Vladya'nınkilerle buluştu, gözünü kırpmadan.

"O zaman dans edelim, Ottai." Vladya dördüncü hükümdarın elini silkti, yırtıcı bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Neden beni durdurmaya çalışıyorsun?" Avluya doğru geri döndü.

"Hayır!" Ottai hamle yaptı ve Vladya'yı duvara çarptı. "Kutsal olan her şey aşkına, Vladya. Kendine gel!"

Vladya'nın pençeleri bir hareket bulanıklığı içinde parlayarak Ottai'nin kolunda derin bir kesik açtı. Kıpkırmızı kan kabardı ve cüppesinin bozulmamış beyazını lekeledi.

Vladya'nın yüzünü öfke kaplamıştı, gözleri artık parlak sarı parlıyordu. "Git buradan. Beni. Tek başına. Beni tekrar durdurmaya çalışırsan, bu yapacağın son şey olur.

hiç yapmadım."

Ottai'nin tutuşu sıkılaştı, teslim olmayı reddediyordu. "Kendini canavara kaptıracaksın Vlad! Bunun olmasına izin vermeyeceğim! Bir arkadaşımı daha kaybetmeyi reddediyorum!" Gözleri öfkeden akmayan yaşlarla doldu. "Önce beni öldürmen gerekecek ama vahşileşmene izin vermeyeceğim!"

Arka odanın dışında Zaiper'in sesi bir fermanla çınladı. "Karar verildi ve artık kesinleşti. Dürüst olmak gerekirse, vahşi canavarı ortadan kaldıracağız." Bildirisi yankılandı ve ardından kraliyet tokmağının kararlı vuruşu geldi.

Vladya kırmızı gördü.

İçindeki canavar kükreyerek serbest bırakılmasını

istedi. Vladya teslim oldu.

Kemikleri kaymaya, kasları bükülmeye başladı...

Bölüm Kırk Dört

KASVETLI GECE

Kraliyet fermanlarının haberi kalede ışık hızıyla yayıldı ve muhtemelen Urai'nin her köşesine de ulaştı.

Asırlardan beri ilk kez kale her zamanki hareketli faaliyetlerinden yoksundu. Issızdı, sanki hayat tükenmişti. Hava ağır bir matem örtüsüyle kaplıydı.

Her zaman acımasız bir otoriteyle kırbaçlarını sallayan köle efendileri ortalıkta görünmüyordu. Görevleri için sürekli koşuşturan hizmetçiler ortadan kaybolmuştu. Sürekli pazarlık ve takas yapmalarıyla bilinen tüccarlar ortalıkta yoktu. Genellikle emir yağdıran ve kalabalığın arasından itişip kakışarak ilerleyen askerler bile gölgelere çekilmişti. Sonuç olarak köleler kendilerini yalnız ve odalarına hapsolmuş bir halde buldular.

Kral öldürülmemiş olsa da, herkes çoktan yas tutmaya başlamıştı. Umutsuzluk duygusu herkesin üzerine ağır bir şekilde çökmüştü. Kaçınılmazlık. O gece Ravenshadow Hisarı bir mezar kadar sessizdi.

Emeriel odasında tek başına oturmuş, gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

Kalbi yanıyor, ruhu ağrıyordu. Emeriel hiçbir fiziksel yaranın karşılayamayacağı kadar şiddetli bir acı çekiyordu.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması onu ürküttü. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Aekeira'nın kafası içeri baktı. "Em?"

Emeriel aceleyle gözyaşlarını kuruladı. "Buradayım. Bir sorun mu var?" Daha fazla yaklaşmamasını umarak kız kardeşine bakmaktan kaçındı.

Ama Aekeira onun rahatsızlığını fark etti. "Ağlıyor musun?" Odaya girdi, yatağın etrafında dönerek Emeriel'in önünde durdu. "Ağlıyorsun."

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece..." Emeriel burnunu çekerek onun araştıran gözlerinden kaçtı.

"Canavar yüzünden, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Aekeira Emeriel'in yanındaki yatağa uzandı. "Ah, Em..."

"Sadece... Böyle hissetmemeye çalıştım, anlıyor musun? Ama elimde değil." Emeriel göğsünü kavradı ve içindeki dayanılmaz baskıyı hafifletmek için sıktı. "Onun ölmesini istemiyorum. Sadece bunu düşünmek bile kalbimi parçalıyor Keira."

Aekeira Emeriel'e aklını kaçırmış gibi baktı. Emeriel başını

salladı. "Anlamayacağını biliyordum."

Aekeira kollarını ona doladı ve onu sıcak bir kucaklamanın içine çekti. Emeriel minnettarlıkla içini çekti, başını onun omzuna yasladı ve gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi.

"Acı çektiğin için çok üzgünüm, Em. Haklısın, anlamıyorum ama anlamaya çalışıyorum." Yatıştırıcı ellerini onun sırtında gezdirdi. "Her şey yolunda Em. Ben yanındayım."

Zaman geçti ama Emeriel onun ne kadar uzun süre ağladığının farkında değildi. Sonunda geri çekildiğinde, Aekeira'nın omzu gözyaşlarıyla dolmuştu. Kız kardeşi ayağa kalktı ve ona şefkatle uzattığı bir peçeteyle geri döndü. Aekeira peçeteyi gözyaşlarını silmek ve burnunu silmek için kullandı.

"Böyle ağladığım için özür dilerim. Benim erkek olmam gerekiyordu, erkeksi ve sert. Ağlamam ve sızlanmam değil," dedi Emeriel, sesi utançla kalınlaşmıştı.

"Bu düşüncenin canı cehenneme. Sen tam da olman gerektiği gibisin. Olduğun gibi mükemmelsin."

Emeriel sarsak bir şekilde başını salladı ve kızarmış gözlerindeki bir damla yaşı sildi.

"Sen gerçekten onun *Ruhbağısın*," diye fısıldadı Aekeira, sesi acıyla karışıktı. "Ah, Em. Kader neden böyle acımasız bir oyun oynamak zorunda?"

"Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum."

"Nasıl hissediyorsun? Kraliyet kararnamesinden bahsetmiyorum, onun ruh eşi olmaktan bahsediyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Emeriel boşluğa bakarak düşündü... doğru kelimeleri arıyordu. "Ezici. Yoğun. Gerçeküstü. Sanki söz konusu o olduğunda kalbimin ve bedenimin kendi aklı varmış gibi. Canavar formundayken bile üzerimde o kadar büyük bir kontrolü var ki, onu erkek formunda görmenin nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yok." Dudaklarından bir burun çekme daha kaçtı. "Ve ben istiyorum Keira. O kadar çok ki içimde yaşayan bir açlık gibi."

"Yukarıdaki Tanrılar." Aekeira'nın gözleri büyüdü. "Bu kadar yoğun mu? Neden bana hiçbir şey söylemedin, Em? Böyle bir şey yaşadığını bilmiyordum."

"Canavar konusunda nerede durduğunu zaten açıkça belirttin Keira. Sana bunu anlatmaya nasıl başlayabilirim ki?"

"Çok özür dilerim. Daha destekleyici olmalıydım." Aekeira onu tekrar kucağına çekti, sesi pişmanlıkla doluydu.

"Bunun için özür dileme. Özür dileyecek bir şey yok. Canavar ikimize de zarar verdi. O akılsız ve erkek formuna bile girmiyor. Kim kız kardeşinin böyle bir yaratık hakkında içini dökmesini ister ki?"

"Ama yine de-"

"Ama yine de bir şey yok. Eğer rollerimiz tersine dönseydi, muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim." Emeriel geri çekildi ve Aekeira'nın gözlerinin içine baktı. "Ama biliyor musun Keira? Kral Daemonikai vahşi olabilir ama zihninin derinliklerinde bir yerlerde beni tanıyor. Belki *Ruhbağı* olarak değil ama onun için uzaktan da olsa önemli biri olarak. O canavar bana asla zarar vermez."

"Sana gerçekten katılmak isterdim Em, ama... Ama bilemiyorum. O geceyi hala hatırlıyorum," Aekeira ürperdi, "Onunla ilgili her şey... vahşi ve evcilleşmemiş diye bağırıyordu. Hayvani."

"Dün gece yasak odalarda uyudum," diye ağzından kaçırdı Emeriel.

Aekeira gözlerini iki kez kırpıştırdı. "Ne yaptın?"

"Uyuyamadım. Oraya gittim, içeri girdim ve onunla yattım. O... o bana izin verdi, Aekeira," diye fısıldadı Emeriel. "Sadece kendi bölgesine girmeme izin vermedi; kollarında uyudum, yumuşak, tüylü göğsü ve güçlü kalçalarıyla yastıklandım. Parmaklarımı yeleye benzeyen saçlarına gömdüm ve o da bana izin verdi."

"Tanrılar adına..." Aekeira sertçe yutkundu. "Oh, Em, çok derindesin."

Emeriel dizlerine sarıldı. *Evet, bir de bana sor.*

Büyük Lord Vladya çalışma odasında duruyordu, ay ışığının aydınlattığı pencereden yalnız bir figür görünüyordu. Bakışları, obsidyen gökyüzünün uzaktaki dağların sivri zirveleriyle buluştuğu eğitim alanını taradı.

O akşam neredeyse kendini kaybediyordu. Mahkeme oturumu bittikten uzun süre sonra arka odada kalmış, vahşi içgüdülerine karşı bir savaşa kilitlenmişti. Bunu başarmasının tek nedeni Ottai'nin, o inatçı erkeğin, aksini yapmasına izin vermemesiydi.

Vladya'nın formu bükülmeye ve değişmeye başladığında, Ottai kısmen değişmiş ve şaşırtıcı bir güçle onu zapt etmişti. Vladya pençeleriyle onu tırmalamış, Ottai'nin etinde derin yarıklar açmıştı ama erkek pes etmemişti,

Havayı Tiara ve Daemonikai'nin hikâyeleri ve onların bunu nasıl istemeyecekleri dolduruyordu.

Vladya öfkeden deliye dönmüştü ama onu uçurumun kenarından döndüren Tiara'nın anısı değildi. Gözlerinin önünden geçen başka bir yüzdü. Aekeira.

Ottai Tiara'dan bahsederken Vladya onun yerine insan prensesi gördü. Kızın korku ve meydan okumayla dolu geniş gözleri bir şekilde öfkesinin bulanıklığını delip geçmişti.

Bu kafa karışıklığı ve deneyimin tuhaflığı zihnini vardiyadan uzaklaştırmaya yetmişti. *Lanetlenmiş olan her şey adına, neden böyle bir anda o kızı düşünsündü ki?*

Vardiyayı beklemeye almak, yakın çevresine yeniden odaklanmasını sağladı.

Bu içgüdüleri dizginlemesi biraz zaman aldı, her zamankinden daha uzun sürdü. Kontrolü yeniden ele aldığında, ikisi de bitkin ve tükenmiş bir halde duvara yaslanmıştı.

"Çok mücadele ettin Vladya," demişti Ottai, sesi duygusallıktan kalınlaşmış, yaralarından kan fışkırıyordu. "Sadece bu gece değil, Daemonikai ile de. Genelde yaptığım gibi mahkemede Zaiper'e karşı çıkmamamın bir nedeni de artık onu bırakma zamanının geldiğini düşünmem. Bu sağlıklı değil. Sana ne yaptığına bir bak."

Vladya hiçbir yanıt vermedi. Başını serin taş duvara yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

"Bir parçam Daemon'un o gece olanlar yerine ölmüş olmasını diliyor." Ottai'nin sesi çatlamıştı, beş asırlık kederin ağırlığı üzerine çökmüştü. "Onun yasını hakkıyla tutabilir, hak ettiği vedayı verebilirdik. Tıpkı diğerlerinin yasını tuttuğumuz gibi. Bağ arkadaşın Tiara. Daemon'un oğulları Alvin ve Myka ve onun bağ arkadaşı Evielyn. Oğlum Uriel. Zaiper'in kardeşi Kristoff bile." İç çekişi acının düzensiz bir nefes verişiydi. "Belki de onun yasını o zaman tutmuş olsaydık, şimdi her şey daha farklı olurdu."

Vladya isteksizce, "Belki," diye kabul etti.

"Bu daha iyi. En azından onun için daha iyi. Kaybettiği her şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacak Vlad. Çok şey kaybetti. Çok fazla şey."

Vladya'nın gözleri kararmış gökyüzünün genişliğini takip ederek hafızasından çıktı. Silik yıldızlar zar zor görülebiliyordu. Belki de Ottai haklıydı. Belki de

Daemonikai'nin sefalet dolu bir hayata geri dönmesi haksızlık olurdu. *Bir erkek, vaftiz arkadaşını ve yavrularını kaybettikten sonra nasıl hayatta kalabilirdi ki?*

Vladya sadece bağ arkadaşını kaybetmişti ama yine de paramparça olmuştu. O ve Tiara aralarındaki bağı nihai olarak mühürlememiş ya da birlikte bir hayat paylaşmamışlardı bile. Neredeyse dört bin yıl sonra kopan bir bağla Daemon'un çektiği ıstırabın derinliklerini kavrayamıyordu.

Kapıya vurulan sert bir yumruk sessizliği bozdu ve Merilyn saygıyla eğilerek içeri girdi. "Lordum."

"Seni buraya getiren nedir Merry? Kanla beslenmeye ihtiyacım yok." Vladya titreyen lamba ışığına bakarak konuştu.

Merilyn pelüş bir minderin üzerine yerleşti, gözleri Vladya'nın yüzünü arıyordu. "Biliyorum. Ama bir dosta ihtiyacın vardı, sevgili Vlad. Henry bana her şeyi anlattı." Sesi yumuşaktı, sıcaklıkla doluydu. "Her ne planlıyorsan, sakın yapma."

"Hiçbir şey planlamıyorum."

"Sizi tanıyorum, efendim. Dünyayı kandırabilirsiniz ama beni asla. Canavarı öldürmelerini engellemenin yollarını düşündüğünüzden eminim."

Vladya şakaklarını ovuşturdu. Baş ağrısı kafatasını bir çilingir gibi acımasızca dövüyordu. "Düşünmüyorum. Herkes gibi ben de Daemon'un huzura kavuşma zamanının geldiğine inanıyorum."

Merilyn homurdandı ama konuyu uzatmadı. Gününün, evinin ve bebeğinin yaklaşan gelişinin ayrıntılarını paylaşmaya devam etti. Bebekten bahsederken yüzü aydınlandı ve doğrusu Vladya onun bebekten bahsettiğini duyunca bir parça rahatladığını hissetti. Çok değil ama yine de bir şeydi.

Bu Merry'nin dikkatini dağıtmaya ve onu neşelendirmeye çalışma şekliydi. Ve Merry'den hoşlandığı için, kısa bir an için işe yaradı. Onunla ilgileniyor, sıradan sevinç ve endişeleriyle ilgili hikâyelerini dinliyordu.

Gitmeye hazırlanırken Merry ona döndü, gözleri endişeyle doluydu. "Lütfen, bunu yapma. Her ne düşünüyorsan. Sevgilim bugün mahkemede olanları gördü - ve bu sadece senin zihinsel durumunu bildiği içindi, bu yüzden başkaları fark etmediğinde işaretleri fark etti. Bir canavar parlaması yaşadığını söyledi. Kontrol etmekte zorlandığın bir şey."

"Kontrol etmek için mücadele etmedim; sadece etmemeyi seçtim. Arada bir fark var."

"Ah, Vlad. Lütfen kendine iyi bak. Senin için çok endişeleniyorum. İhtiyacın olan bir şey olursa lütfen istemekten çekinme," diye yalvardı.

"Bir şeye ihtiyacım var. Giderken bana bir hizmetçi gönder. Hangisi olduğu önemli değil."

"Hizmetçi mi dediniz?" Merilyn onu dikkatle inceledi. "Başın bu kadar ağrırken, rastgele bir kadının bu gece ihtiyaçlarını karşılayacağına gerçekten inanıyor musun?"

"İhtiyaçlarımı her zaman rastgele bir kadın karşılamıştır, Merilyn. Duygusal olarak bağlı olduğum biri yok, değil mi?" Bakışları Merilyn'in bakışlarını delip geçti.

Merilyn'in yüzü soldu, gözlerinde suçluluk ve acı savaşıyordu. "Affet beni Vlad. Öyle demek istememiştim. Ölen bağ arkadaşın hakkında bu kadar dikkatsizce konuşacak dünyadaki son kişi ben olurdum."

Vladya içini çekti. "Biliyorum. Evine, Henry'nin yanına git

Merilyn." "Peki ya Aekeira? Eminim o-"

"Hayır," diye tersledi, sesi keskindi. Dişlerini sıkarak ekledi: "Yap. Yapma. Hatta. Önerme. Önerme." Karanlık gözlerine geri döndü.

Merilyn geri çekildi, korku bir anlığına endişeyi bastırdı. "Özür dilerim."

Vladya kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı, sonra gözlerini kırpıştırdı, karanlık geldiği gibi hızla kayboldu.

"Sadece bir hizmetçi gönder, Merilyn." Geri çekildi ve kapıyı tartışmaya yer bırakmayacak bir kesinlikte kapattı.

Bölüm Kırk Beş

GECE YARISI İSTİYOR

Vladya önündeki çıplak hizmetçiye baktı. Kız soyunmuş ve ona sunulmuştu.

Bu pozisyonda Vladya'nın taş gibi olması, saniyeler içinde kıyafetlerini yırtıp kızın üzerine atlaması gerekirdi. Ancak vücudu buna pek tepki vermedi.

Soyunduktan sonra Vladya kendini okşayarak yarı sert bir hale getirdi ve istekli bedenin arkasında konumlandı. Ama kızın kalçalarını kavradığında, yanlış hissetti. İstekli olmasına rağmen, vücudunun istediği kişi o değildi.

Aekeira yakın. Bunu biliyorsun, diye fısıldadı zihninden bir ses. *Ondan istediğini al. İhtiyacın olanı al.*

Doğruldu. "Çık dışarı."

Kadın şaşkın görünüyordu ama hemen itaat etti.

Vladya bornozunu giyip dışarı çıktı ve kızın odasına vardı. Kızın kapısı kapalıydı ama Vladya kolu çevirdiğinde kapı sessizce açıldı. Bu da bir şanstı, çünkü dayanıksız bir kapı kolu onu durduramazdı, sadece canavarını daha da kışkırtabilirdi.

Onu karşılayan manzara muhteşem güzellikteydi. Aekeira yatağın üzerinde yayılmış yatıyordu, beyaz geceliği solgun teniyle ve yastıkların üzerine dökülen altın sarısı saçlarıyla uyumluydu. Gözleri kapalıydı, nefesi sessiz odada hafif bir ritim tutturuyordu.

Vladya içeri girdi ve kapıyı kararlı bir tıkırtıyla arkasından kilitledi. Onu Blackstone'a getirmek bir hataydı. Çok yakındı. Çok cazipti. Çok kolay ulaşılabilirdi.

Ama bir geceliğine, sadece bu bir geceliğine, unutmak istiyordu. Başka hiçbir şey düşünmemek. Gerçekten arzuladığı kişiyle şımarmak.

Yarın, kendine karşı savaşa devam edecekti. Yarın, kaosla yüzleşecekti.

Merilyn onu iyi tanıyordu. Vladya her ne kadar doğru yolu seçmeyi, Daemonikai'yi bırakmayı, arkadaşının işkence dolu varlığına son vermeyi istese de bunu yapamazdı. Her zaman bencil olmuştu ve şimdi de değişmeye hiç niyeti yoktu.

Daemonikai kırılmışsa ne olmuş yani? Kaybının ağırlığı dayanılmaz hale geldiyse ne olacaktı? Bunun üstesinden gelmek zorunda mı kalacaklarına yoksa yabanileşmeye geri mi döneceklerine karar vereceklerdi. *Birlikte*.

Önünde iki seçenek vardı. Birincisi, bu süreçte Zaiper'i öldürmek anlamına gelse bile onlarla savaşacaktı. Büyük bir lordun ölümü önemsiz bir mesele değildi ama Vladya sonuçları pek umursamıyordu.

Bu yaklaşım başarısız olursa -muhtemelen demir parçaları, ejderha kanı ve zehirli mermiler gibi engeller yüzünden- ikinci seçeneğine yönelecekti. *Xaa'l Tbeh Zeek'*i zikredecekti.

Zihin değişimi için kullanılan tehlikeli ve yasak bir kara büyü.

Daemonikai'nin zihnine karşılık kendi zihni. Zaten aklından geriye pek bir şey kalmamıştı, bu yüzden adil bir takastı.

Sonuç ne olursa olsun, Vladya canavarına dönüşmeye hazırdı. form ve Dökülme herhangi bir miktar . kan gerekli için erkek formuna geri dönemeyeceği anlamına gelse bile Daemonikai'yi korudu. Nihayetinde, her ikisi de yollar led için ve aynı varış noktası, Daemonikai'nin koruması. Vladya'nın kendi akıl sağlığı pahasına bile olsa. Ondan geriye ne kaldıysa, Her neyse.

Yani evet, bu gece kendini şımartacaktı.

Bu düşünceyle lambayı söndürdü, odayı karanlığa gömdü ve onun yanındaki yatağa tırmandı.

Aekeira uykusundan uyandı, üzerine bir ağırlık çökmüştü. Gözlerini açmadan önce bile Büyük Lord Vladya'nın ona katıldığını biliyordu.

Vücudu sıcaklıkla karıncalandı, içini korku kaplasa da bedeni tahrik olmaya başladı. Sinirle yutkunarak ona baktı.

"Aekeira," dedi gırtlaktan gelen bir iniltiyle. Öfkeli görünüyordu, gerçi bu yeni bir şey değildi. Ama bu kez yorgun da görünüyordu.

Fiziksel olarak bitkin değil ama zihinsel olarak yüklüydü. Aekeira bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlandı ama yorgunluk uygun görünüyordu.

"Majesteleri," diye fısıldadı. Şimdi ona çok yakın olan Aekeira, Merilyn'in sözleri zihninde yankılanırken, kendini bu erkeği algılamasını her zaman gölgeleyen korkunun ötesine bakmaya ve onu gerçekten gözlemlemeye zorladı.

Onun nelere katlandığını bilmek, Aekeira'nın onu sadece kendisini esir alan köle efendisinden daha fazlası olarak görmesine yardımcı oldu. Kalpsiz bir büyük lorddan ve işkenceciden daha fazlası. Onu herhangi bir erkek gibi görüyordu. Etten ve kemikten biri olarak.

Ona sarılmak istedi. Muhtemelen bunun için onu boğacak olsa bile, Aekeira yine de ona sarılmak istedi. İnsanların kavurucu ateşle oynadığını söylerken kastettikleri şey bu olmalıydı.

"Bana öyle bakma," diye hırladı, sesi keskindi. "Ne gibi?"

"Sanki..." kelimeleri arıyor gibiydi ama vazgeçti. "Sadece bana öyle bakma."

Seni kucaklamak ve acını dindirmek istermişim gibi mi? Aekeira her zaman şefkatli olmuştu. Bu onun ve kız kardeşinin gücü ve aynı zamanda kıyametleriydi.

Onun yaşadığı zorlukları öğrendiğinden beri, itiraf etmek istemediği kadar çok kez onu düşünmüştü. Uzun bir hayat yaşamak bir şeydi, ama onu sefalet içinde yaşamak tamamen başka bir şeydi.

Eğildi ve burnunu onun boynuna dayayıp derin derin içine çekti.
Çıkardığı gürleyen inilti Aekeira'nın omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

"Çok güzel kokuyorsun," diye homurdandı. "Böyle kokmamalısın. Kimsenin böyle kokmaya hakkı yok."

Aekeira konuşmak için ağzını açtı.

"Yapma," sesi boynuna çarparak boğuklaştı. "Konuşma." Geri çekilerek onun üzerine çıktı ve soyundu.

Hızlı, sarsak hareketlerle Aekeira'nın geceliğini başından aşağı çekti. Pençeleri dışarı kaydı ve iç çamaşırının kumaşını keserek onu önünde çırılçıplak bıraktı. Gözleri onun çıplak bedenini yuttu.

Aekeira onun ne gördüğünün farkında olarak utanç dolu bir inilti çıkardı. O kadar sırılsıklam olmuştu ki kendi nem havuzunu hissedebiliyordu.

"Fahişe," dedi adam, sesi alçak ve derindi. Her zamanki saldırganlıktan yoksundu. "Tatlı, küçük fahişe."

Bu aşağılayıcı kelime Aekeira'yı daha da tahrik etti. Başını yana çevirdi, gözlerini sıkıca kapattı.

Adamın vücudu onunkinin üzerine geldi, elleri kalçalarını kavradı ve iyice açtı. Erkekliği kadının girişini bir, iki kez yokladı ve sonra içeri girdi.

Aekeira haykırdı. Her zamanki acı oradaydı ama hafiflemişti. Ve zevk.

Keskin, yoğun bir zevk.

Adamın vücudu kadınınkini tamamen kaplamış, elleri boğazını sarmıştı. Geri çekildi ve tekrar tekrar soktu.

Geçmişte olduğu kadar sert değildi ve Aekeira bunun nedenini anlayamıyordu. Bunun üzerinde durmadı. Vücudu dolu ve garip hissediyordu. Adam içine doğru sallanırken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

"Çok iyi," sesi harap olmuş gibiydi, kavraması boğazını sıkıyordu. "Neden bu kadar iyi hissediyorsun? Bütün hafta içinde kalabilir ve senden bıkmayabilirim."

Havasızlık ona bir şeyler yapıyor, zaten yaşamakta olduğu garip zevki daha da artırıyor, başının dönmesine neden oluyordu. İyi anlamda.

Aekeira inledi. Zaman akıp gitti. Adamın vücudunun kendi vücudunun üzerindeki ağırlığından zevk alıyordu. Sarhoş edici zevk içinden akıp gidiyordu. Orada, yüzeyin hemen altındaydı, karıncalanıyor ve içinden damlıyordu.

Belki, sadece belki, bu sefer daha iyi olabilirdi. Katlanılabilir.

Ama hareketleri durdu. Bacaklarından birini kaldıran Lord Vladya, onu başının üzerine yerleştirdi ve bir kez daha derinlere dalmadan önce kalçalarına açı verdi.

Her zamankinden daha derindi, her darbesi kadının vücuduna acı parçaları gönderiyordu. Zevkli his yavaşça dağıldı, yerini daha sert, nahoş bir his aldı.

"Ah, lütfen," diye hıçkırdı Aekeira, vücudu rahatsızlıkla kıvranıyordu. Ama kaçış yoktu. Duygular bir gelgit gibi üzerine akıyor, rahatlamıyor, boyun eğmiyordu.

Ve her güçlü itişte, adam rahim ağzına çarpıyor, onu dürtüyor ve keskin bir acının vücudunda cızırdamasına neden oluyordu.

Yeni pozisyon doğrudan temasa izin veriyordu ve fallusu durmaksızın içine girip çıkıyor, defalarca rahminin ağzına çarpıyordu. Bu *dayanılmaz* bir şeydi.

Büyük Lord Vladya bir kızın çığlık attığını duydu ama sanki uzaktan geliyor gibiydi.

Daha önce hiç hissetmediği ezici bir dürtü onu ele geçirmişti.

Kızın en derin yerine girmek için duyduğu güçlü ihtiyaç onun içindi. Onun en kutsal yerine. Vladya daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu

ihtiyaç karşı konulmazdı. Tamamen içgüdüsel.

Onunla savaşmaya çalıştı ama o bile boşa kürek çektiğini anladı.

Urekai içgüdüleri Aekeira'yı bir syren sanmıştı. Tamamen ısınabilir. Organını rahmine yerleştirmek için açılabilir.

Onun en derin çekirdeğine girmek için yapılan her başarısız girişimde, Vladya'nın içinden hayal kırıklığı akıyordu. *Dişisi onu neden bu şekilde reddediyordu? Neden içeri girmesine izin vermiyordu!?*

"İzin ver. Beni. İçeri!" Kelimeler öfkeyle ağzından döküldü, hareketleri dengesiz, hamleleri *acımasızdı*.

"Yapamam...!" Çığlıkları geceyi deldi, tiz ve acı verici. "Lütfen, yapamam!"

"Yapabilirsin, ama yapmak istemiyorsun." Öfkeyle hırladı.

"Hayır, hayır, lütfen, gerçekten yapamam!" Hıçkırarak ağladı, gözyaşları döküldü, başı bir o yana bir bu yana sallandı, "Gerçekten yapamam, lütfen. Merhamet edin, çok acıyor."

Tabii ki yapamazdı. Aekeira tam ateşte değildi. O bir syren değildi.
Onun değildi.

Peki ona neler oluyordu? Neden bedeni, neredeyse vahşi olan zihni bu lanet ipucunu alıp durmuyordu?

Tüm iradesini toplayan Vladya itişlerini yavaşlatmayı başardı. İçindeki canavar kükrüyor, devam etmesi ve onlara istediklerini vermesi için savaşıyordu.

Kutsal olan her şey adına neler oluyordu?

Vladya tamamen durdu. Kafatasını yaran baş ağrısını ve üzerine çöken çalkantılı ıstırabı umursamadan, kadının sıcak, sıkı ısısından çekildi.

Kızın bacakları bir araya geldi ve ağlayıp yaprak gibi titreyerek kendini korumaya aldı.

Onu böyle bir durumda görmek... onu etkilemişti.

Belki de Vladya bu kez canını acıtmak için yola çıkmamıştı, tüm hareketleri tamamen içgüdüseldi. Kalbinin neden bu kadar sıkıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. Ama kızın ne kadar perişan olduğunu görünce onu duyduğundan şüphe etti.

Ayağa kalktı, ereksiyonunun inmesini istedi. Sonra, giysilerini giyerken onu tamamen görmezden geldi ve sessizce uzaklaştı. Uyarılma hâlâ acımasız bir davul sesi gibi içinde zonkluyor, zonklayan siki granit gibi sertleşiyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Ama Vladya'nın bu gecelik işi bitmişti.

Bu kez, onun kanına duyduğu susuzluktan değil, karnı şişene kadar rahmini tohumuyla doldurmak için duyduğu derin özlemden kaynaklanıyordu.

Ya vahşi delilik düşündüğümden daha hızlı bir şekilde etkisini gösteriyordu ya da insan prenses gerçekten bir tür cadıydı.

Az önce ne oldu? Aekeira merak etti, bedeni ve ruhu acıyla kıvranıyordu. Her yeri *acıyor*. Bayılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Odasının kapısı bir kez daha açıldı ve kalbi çaresizlik içinde Lord Vladya'nın dönmesini dileyerek uzandı.

"Keira?" Tanıdık bir ses kulaklarına ulaştı.

Rahat bir nefes aldı. "Em?" diye mırıldandı.

"Hey, sorun yok. Senin için buradayım." Emeriel onun yanındaki yatağa tırmandı ve ona sıkıca sarıldı. "Artık sana zarar vermeyecek. Onu giderken gördüm."

Küçük kız kardeşi yatıştırıcı bir şekilde mırıldanarak saçlarını hafifçe okşadı. Emeriel'in vücudu titriyordu ve Aekeira onun sesindeki gerginliği duyabiliyordu. "Sorun yok, yanındayım. Seni bundan koruyamadığım için üzgünüm. Keşke koruyabilseydim."

Aekeira, neden olduğu acıya rağmen Lord Vladya'nın dönmesini içten içe arzuladığını kız kardeşine nasıl ifade edebilirdi?

Acısının ortasında bile hâlâ onun dokunuşunu hissetmeyi, onu tekrar içinde hissetmeyi arzuladığını nasıl açıklayabilirdi?

Onda ciddi bir sorun vardı.

Aekeira yüzünü Emeriel'in boğazına gömdü ve gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi.

Bölüm Kırk Altı

AKŞAM ARZULARI

Gün alacakaranlığa karışıyor, Ravenshadow kalesinin yükselen kulelerinden kavrayan parmaklar gibi uzanan uzun gölgeler oluşturuyordu. Amie, Emeriel'le birlikte geniş kaleden uzaklaşan dolambaçlı yollardan birinde yürüyordu.

"Nereye gittiğimizi söylemiştin?" Emeriel sordu. Her adımda patikadan toz yükseliyor, ayak bileklerinin etrafında dumanlı bir pus gibi dönüyordu.

"Ahıra, leydim. Madam Livia inekleri sağarken bana yardım etmeniz gerektiğini söyledi. Dün gece Lord Vladya'ya hizmet ettin mi?" Yürürlerken Amie sordu. "Blackstone'dan iki hizmetçinin kuyu başında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre Lord Vladya bir Urekai hizmetçisini insan bir asile binmesi için kovmuş."

"Söyledikleri bu mu?"

Amie başıyla onayladı. "Bu kaledeki Urekai kadınları arasında epey bir ünü var. Onun ilgisini çekmek için her şeylerini verirlerdi, onlara ne kadar az şey vermeye istekli olursa olsun." Emeriel'e baktı. "Peki, o sen miydin?"

"Hayır, Aekeira'ydı."

Amie'nin içini bir rahatlama
kapladı.

Emeriel ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır, hiçbir şey." Prens Emeriel'i yakında Efendi Boris'e teslim edeceğini bilen Amie'nin vicdanı zaten onu öldürüyordu. Ama Lord Vladya'nın ona binmesinden kısa bir süre sonra bunu yapmanın verdiği suçluluk duygusu Amie için katlanılamayacak kadar fazlaydı. Bu işe karışanın kendisi olmaması küçük bir teselliydi.

Amie ilerideki yıpranmış binayı işaret ederek, "Geldik," dedi yumuşak bir sesle.

Çatısı altın samanla sazlanmış ahır evi kısa bir mesafe ötede duruyordu.

Amie, Emeriel'i kapılara doğru götürdü, menteşeleri gıcırdayarak açılırken protesto edercesine inliyordu. İçeri adım attıklarında, gölgelerin arasından fırlayan iri bir el Emeriel'in kolunu kavradı.

Emeriel yerden kaldırılırken irkildi.

Efendi Boris zalim bir alaycılıkla ona doğru baktı. "Nihayet. İyi iş çıkardın, Amie. Onu bana değerli bir yaban domuzu gibi getirdin."

Amie bu karşılaştırma karşısında irkildi, gözleri dehşet içinde büyüdü. Gözyaşları kabardı ve bir adım geriye sendelerken görüşünü bulanıklaştırdı.

Emeriel şaşkınlıkla ona baktı ve kekeledi. "Bunun anlamı ne Amie?"

"Amie seni ellerime teslim etti, işte anlamı bu." Boris Usta, Emeriel'i kolundan sıkıca tutarak tekrar ayağa kaldırdı. Adamın bakışları Emeriel'i yakıp kavuruyordu, içinde çiğ bir şehvet ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke karışımı parlıyordu. "Handa çalışmayı bıraktın. Amie sadece anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getiriyor."

Amie inledi, ihanetinin ağırlığı üzerine çökmüştü. Utanç boğazını yakıyor, her türlü açıklama girişimini boğuyordu. Emeriel'e bir kez daha baktı. Adam incinmiş ve kafası karışmış görünüyordu.

"Özür dilerim." Utanç onu bir adım daha geriye itti ve Emeriel'le arasına daha fazla mesafe koydu.

"Lütfen Amie, beni burada bırakma. Lütfen, sana yalvarıyorum!" Emeriel Amie'ye doğru hamle yapmaya çalıştı ama Boris Usta parmaklarını Amie'nin derisine geçirdi.

Boris Usta Amie'ye sert bir bakış attı, "Defol."

Amie irkildi, gözyaşları sonunda yanaklarından aşağı döküldü. "Affet beni," diye mırıldandı boğuk bir hıçkırıkla, sonra da dönüp ahırdan kaçtı.

Amie ayrıldıktan sonra Boris yırtıcı bakışlarını Emeriel'e dikti ve onu duvara doğru itti. "Sonunda."

"Efendi Boris, lütfen yapma-"

Boris yüzüne bir tokat atarak onu susturdu. "Bana ne yapıp yapamayacağımı söylemeye cüret etme. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Boris Usta, Emeriel'in tuniğini pantolonundan çekip çıkardı, başının üzerine kaldırdı ve yere attı.

Bir kat daha giysi görünce gülümsemesi soldu. O gömleği de çıkarınca üçüncü bir gömlekle karşılaştı.

"Kaç tane gömlek giyiyorsun!" diye tısladı. "Aptal köle! Alçakgönüllülüğün bir köleye yakışmadığını ne zaman anlayacaksın? Kolayca erişilebilir olmalısın."

"Lütfen, yapma..." Emeriel yalvardı.

Boris kalan gömlekleri yukarı itti ve parmakları sonunda Emeriel'in karnının çıplak, yumuşak teniyle karşılaştığında, iki gömleği çocuğun omuzlarından çekti ve yere attı. Bakışları Emeriel'in açıkta kalan vücudunu inceledi.

Boris dondu kaldı, gözleri Emeriel'in göğsünün etrafındaki bağa takıldı. Göğüslerin dış hatları. Belinin zarif kıvrımı.

"Kutsal sular. Bu da ne..." Boris nefesinin altından küfrederek bakışlarını tekrar Emeriel'e çevirdi. "Ne oluyor lan!?"

Hızla Emeriel'in pantolonunu -iki katını- tuttu ve yere doğru itti. Boris geri adım atarak önündeki çıplak kum saati figürüne baktı. *Şimdiye kadar gözlerini diktiği en güzel amcığa.*

Üzerlerine anlık bir sessizlik çöktü.

Emeriel'in gözleri, sanki Boris'in çıplak ve savunmasız bedenine bakışlarına dayanamıyormuş gibi gözlerini kapatmadan önce yakıcı bir tiksinti duyuyordu.

"Neden hiç aklıma gelmedi acaba?" diye düşündü Boris, gözleri aşağı kayarak Emeriel'in kadın cinsel organına kilitlendi. "Tüm işaretler oradaydı. Bir erkek için fazla güzeldin. Olağandışı ama mantıksız diye geçiştirdim. Ravenshadow'da bir kızın böyle bir sırrı saklayabileceğine inanmak zor - koku alma duyuları cehennem köpeklerininkine rakip olan tüm o büyük lordlardan."

Boris tahrik olmuştu, ereksiyonu kaya gibi sertti. O kadar sertleşmişti ki şu anda bir duvarı çivileyebilirdi. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel küçük şeysin."

Emeriel inledi, elleri açıkta kalan seksine doğru ilerliyor, kendini korumaya çalışıyordu.

"Sakın buna cüret etme!" Boris havladı ve Emeriel'in elleri dondu. Ellerini yavaşça geri çekerek yanlarına koydu.

"Göğüs bağını çöz. Şimdi," diye talimat verdi Boris.

"Efendi Boris-"

"Beni kendimi tekrar etmeye zorlama!" diye hırladı. "Pençelerimi o bağlar üzerinde kullanmaktan kaçındım çünkü kılık değiştirmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum.

kaleye dön. Ama küçük kirli sırrını saklamamı istiyorsan acele etsen iyi olur."

Emeriel bağlarını çözmeye başlarken çaresiz bir inilti daha çıkardı. Birkaç saniye içinde ayaklarının dibine uzandılar, göğüsleri dolgun ve sıkıydı. Meme uçları pembe ve sertti, doğrudan Boris'e bakıyordu.

"Kutsal Ukrae," diye nefes aldı Boris aralarındaki mesafeyi kapatırken. "Urai'deki en güzel çiçeği keşfettim."

Bölüm Kırk Yedi

KILIK DEĞIŞTIRMIŞ BIR ALTIN

Lord Vladya, yasak odaların heybetli metal kapılarının önünde demirden bir heykel gibi duruyordu. Kollarını sabırsızca kavuşturmuş, bakışları açık meşe kapıyı delip içeride ikamet eden canavara yönelmişti.

"Lordum," Livia'nın sesi sessizliği bozdu. "Beni mi çağırdınız?"

Vladya başını hafifçe çevirdi. "Emeriel'i buraya getirin. Canavarın bu gece ona ihtiyacı var," dedi sertçe.

Madam Livia onun emrini hemen yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı. Lord Vladya, Livia'nın o güne kadar tanık olduğu en karanlık ruh hali içindeydi ve onun hoşnutsuzluğunun hedefi olmak istemiyordu.

Yine de Emeriel'i bulmak için her köşeyi aradı; güney kanatlarından batı kanatlarına, kuyu alanına ve çamaşır iplerine kadar her yeri. Yine de Livia onu bulamadı.

Livia dördüncü kanada döndüğünde ciğerleri yorgunluktan yanıyordu. Çılgınca yaptığı arama onu nefessiz bırakmış, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Soğukkanlılığı sarsılmış bir halde Büyük Lord Vladya'nın önünde durdu.

"Onu hiçbir yerde bulamadım, Majesteleri," diye homurdandı, kelimeler aceleyle ağzından dökülmüştü. "Tüm kaleyi aradım ama Emeriel'den hiçbir iz yok."

Vladya doğruldu, kaşları çatılmıştı ve suratı bir şimşek bulutuna dönüşmüştü. Bakışlarını Livia'nın üzerinde gezdirdi, "O zaman her köle sahibini sorgula, belki biri onu kale duvarlarının dışına bir iş için göndermiştir," diye emretti. "Ve tüm garnizonu alarma geçirin. Ravenshadow Hisarı'ndaki her asker aramaya katılacak. Emeriel'i bulun. Huzuruma getirilmesini istiyorum. Hemen."

Emeriel'i umutsuzca aramak Ravenshadow Hisarı'nın altını üstüne getirmişti. Askerler duvarların ötesindeki araziyi didik didik arıyor, çalılıkları karıştırıyor, her kuytu köşeyi araştırıyorlardı.

Madam Livia, bir grup Urekai hizmetçisi eşliğinde kendi arayışına başladı. Lord Vladya'nın resmi emirleri çıktıktan sonra herkes Emeriel'i bulmaya kararlıydı.

Bahçede işleriyle ilgilenen Aekeira haberi aldı ve anında dehşetten beti benzi attı. İşini gücünü bırakarak kardeşini aramaya koyuldu. "Kalenin ve hanların dışında arama yapan askerlere katılacağım," dedi titreyen bir sesle. "Oraya bir iş için gönderilmiş olabilir."

Şimdi, efendiyle yaptığı sonuçsuz konuşmanın ardından ahırdan çıkarken, Livia içini kemiren bir umutsuzluk hissediyordu. Seçenekler her geçen an azalıyordu. Emeriel rahatsız edici bir süredir ortalıkta yoktu.

"Neredesin Emeriel?" diye mırıldandı, sesi endişeyle ağırlaşmıştı.

Küçük, boğuk bir ses onu irkiltti. "Bayan Livia?"

Livia döndü ve Amie'yi buldu. Kızın yüzü bir sefalet tuvaliydi, gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti, gözyaşları yanaklarındaki kiri oyuyordu.

"Şimdi olmaz, Amie," dedi Livia sertçe ve onu geçip seraya doğru ilerledi. Emeriel orada görevli olmasa da, Livia yine de onun orada bulunabileceğini umuyordu.

"Prens Emeriel'in nerede olduğunu biliyorum!" Amie bağırdı.

Livia şoka girmiş bir halde dönüp baktı. Amie sadece hıçkırabiliyordu, vücudu sessiz gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Ne biliyorsun, Amie?" Livia endişeyle sordu.

Kız ağlamaya devam etti, gözyaşlarını silerken elleri titriyordu. Livia olan bitenin kayıp bir köle çocuktan çok daha vahim olduğunu hissetmeye başlamıştı. "Amie," diye seslendi nazikçe, "eğer bir şey biliyorsan bana söylemelisin."

"Çok özür dilerim. Bunu yapmamalıydım." Amie hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ama kendimi kurtarmam gerekiyordu. Bana çok kötü zarar verebilirdi, Madam Livia. Çok kötü."

Livia arkasına bakarak Urekai hizmetçilerini kovdu. Onlar ayrıldıktan sonra dikkatini tekrar Amie'ye yöneltti. "Ne yaptın Amie?"

Ve böylece hikâye ham ve kırık dökük bir şekilde ortaya döküldü. Amie her şeyi en başından, Efendi Boris'in ona yaklaşmasından başlayarak, kendini onun zalimliğinden kurtarmak için yaptığı umutsuz ihanete kadar anlattı.

Livia dinledi, her korkunç ayrıntıda midesi çalkalanıyordu. Amie sözlerini bitirdiğinde Livia'nın içine soğuk bir korku yerleşmişti.

"Çok çok üzgünüm, Madam Livia!" Amie dizlerinin üzerine çökerek feryat etti. "Ölmeyi hak ediyorum! Bunu yapmamalıydım. Bir arkadaş diğerine bunu yapmaz."

Livia dizlerindeki nemli toprağın acısını görmezden gelerek onun yanında diz çöktü. "Özür bekleyebilir, Amie. Gel, onu bulmamız gerek."

Boris'in elleri kızın göğüslerini kavradı, tekrar tekrar sıkmadan önce ağırlıklarını hissetti. Dudaklarından bir inilti kaçtı. "Büyük lordların bunu duyması gerek. Küçük bir insanın kalede olduğunu ve onları aptal yerine koyduğunu bilmeliler."

"Lütfen söyleme," diye yalvardı Emeriel, yüzü solgundu.

"Lordlara yalan söyleyen ya da onları kandıranlara ne olduğunu biliyor musun, Emeriel?" Boris o yumuşak, sıkı göğüsleri yoğurdu. "Lord Vladya ve Lord Ottai'nin bu tür davranışları ne kadar küçümsediğini anlayamazsın. Bırakın bir insanı, Urekai'yi bile bu tür suçlar yüzünden idam ederler."

Diğer eli kadının esnek vücudunda gezindi. "Peki ya Lord Zaiper?" Boris homurdandı. "Aldatmacanı fark ettiği anda kendi boynuna bir bıçak dayaman senin için daha iyi olurdu."

Kız kendini iyi hissediyordu ve Boris henüz hiçbir şey yapmamıştı bile. Kız açan bir çiçek gibiydi. Keşfedilmemiş bir bölge. "Belki de Saray'a söylemeden önce Lord Zaiper'e haber vermeliyim. Eğlenceli olur, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, lütfen. Her şeyi yaparım." Sesi boyun eğmiş, yenilmiş gibiydi. "Her şeyi."

Boris gülümsedi. "Sırrını saklayacağım ama sadece benim fahişem olursan. Her emrime itaat edeceksin, yoksa Yüce Divan'ın huzuruna çıkar ve sırlarını açıklarım. Ne zaman çağırırsam benimle bu ahırda buluşacaksın. Ne zaman ve nasıl istersem benim için bacaklarını açacaksın. Anladın mı?"

Kız şimdi usulca ağlıyordu ama başını sallayarak cevap verdi.

Boris başını eğdi ve bir meme ucunu ağzına aldı. Kız haykırdı ve Boris'in başını itti. "Hayır!"

Boris elini bacaklarının arasına soktu, o yumuşak, kremsi uylukları ayırdı ve bir parmağını içine soktu.

Emeriel acı içinde haykırdı, onun dokunuşu altında kıvranıyordu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı ve Emeriel buna uydu. Emeriel'in girişi istilacı parmağın etrafında kenetlenip onu dışarıda tutmaya çalışsa da Boris parmağını orada tuttu.

"Tanrım, daha önce hiç oraya bir şey sokmadın mı?" diye mırıldandı, gözleri buğulanmıştı. "Bu daha önce girdiğim her şeyden daha rahat - ve bu arada çok şey girdim ve bu sadece bir parmak." Aleti precum damlatıyor, şortunun sınırları içinde ağrıyordu. "Sikimin üzerinde çok iyi hissedeceksin."

"Emeriel!?"

Boris Usta dondu kaldı, yüksek işitme duyusu uzaktaki çağrıyı yakaladı. "Biri seni arıyor. Yaşlı bir kadın. Bu da kim?" Geri çekildi, hayal kırıklığı artıyordu.

Emeriel çığlık atmak için ağzını açtı ama Boris eliyle ağzını kapattı. "Sakın buna cüret etme," diye tısladı. "O buraya gelmeden seni öldüreceğim. Kim o?"

Emeriel parmaklarının arasından, "Muhtemelen Madam Livia'dır," diye mırıldandı. Gözlerinde meydan okuyan bir kıvılcım. "Baş hizmetçi."

"Neden seni arasın ki?" Boris elini indirdi. "Sence Amie ona söylemiş midir? O sefil fahişe, onu öldüreceğim. "

"Hayır, Amie olduğunu sanmıyorum. Büyük Lord Vladya beni arıyor olabilir."

Hayır. Şansı bu kadar kötü olamazdı, değil mi? "Hayır. Eğer Amie bize ihanet etmediyse, o zaman o İngiliz anahtarı senin buradaki varlığından habersizdir. Sakın ses çıkarma. Gidecek."

"Ama Büyük Lord beni arıyorsa, başkaları da gelebilir. Ve eğer çağrılarına cevap vermekte gecikirsem, bu şüphe uyandıracak ve muhtemelen bir soruşturmaya yol açacaktır. Bu çok tehlikeli, Efendi Boris."

Gerçekten de tehlikeliydi, lanet olsun. Boris bu kıza *gerçekten* binmek istiyordu. Ama kendi hayatı pahasına değil. Başka bir fırsat olacaktı, değil mi?

"Pekâlâ," diye kendini itti. "Çabuk giyin ve git. Ama yarın gece seni burada görmeyi umuyorum. Anladın mı?"

"Evet efendim," dedi kadın, göğüs bağlarına uzanarak. Kıyafetlerini çekerken elleri titriyordu.

"Üzerindeki kokumu kimse fark etmesin diye koku bastırıcı kullandım. Kimseye söylemesen iyi edersin."

"Söylemem."

Boris ona inanmadı. Gözlerinde olmaması gereken bir ateş vardı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Eğer bundan birine bahsedersen, hepsini inkar ederim. Ben köle sahibiyim, sen sadece bir insan kölesin.

Kimse sana inanmaz."

"Ve inansalar bile, çıkış yolumu manipüle edeceğim ve sonra sırrınızı dünyaya ifşa edeceğim. Sen gittikten sonra, güzel kız kardeşin dikkatimi çekecek. Bunu pahalıya ödeyecek, bundan emin olacağım."

Kavga gözlerini terk etti, sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu.

Omuzları çöktü ve meydan okuyan çenesi aşağı indi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Söylemeyeceğim," diye içini çekerek teslimiyetle nefes aldı. Boris bu kez onun ciddi olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra Emeriel ahırdan çıktı ve adımları neredeyse ahıra ulaşan Madam Livia'ya katıldı.

"En derin özürlerimi sunarım, Madam Livia. Ben dışarıdaydım-"

"Uzun zamandır sizi arıyorduk. Lord Vladya sizi çağırıyor. Git ve ona cevap ver. Daha sonra konuşuruz." Madam Livia Emeriel'in elinden tutarak onu kaleye geri götürdü.

Emeriel yasak odalara vardığında, Lord Vladya içerideydi, kollarını kavuşturmuş, canavarı izliyordu. Emeriel içeri girdiğinde yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi.

"Nerelerdeydin sen?" Lord Vladya sordu, sesi bir bıçak kadar keskindi.

"I..." Kelimeler ağzından kaçmıştı.

Emeriel ihanetten sonra Amie'ye çok öfkelenmişti. Bunu ona nasıl yapabilmişti? Ama Boris'in tehditlerini duyduktan sonra kızın ne kadar zor bir durumda olduğunu nihayet anlamıştı; kendisine söyleneni yapmaktan başka çaresi olmayan boğucu bir yer.

Bir yalan düşünmek zorundaydı. "Ben, ben," diye başladı Emeriel ama sözleri taş duvarlarda yankılanan gök gürültülü bir kükreme tarafından yutuldu.

Emeriel beklenmedik ses karşısında sıçradı ve Büyük Lord Vladya dondu kaldı.

İkisi de canavara bakmak için başlarını çevirdi.

Kral Daemonikai'nin canavarı bağlarından kurtulmuştu ve şimdi Emeriel'in yanında duruyordu. Burun delikleri açılmış, havayı kokluyordu.

İlkinden daha yüksek ve daha vahşi bir kükreme daha patlak verdi.

"Neler oluyor?" Emeriel sesinin titremesinden gurur duymaktan çok uzaktı.

"Bilmiyorum. Kıpırdamadan dur." Lord Vladya'nın bakışları Emeriel'in etrafında bir daire çizerek ilerleyen canavardan hiç ayrılmadı. Çivili kuyruğu seğiriyor, saldırmaya hazırlanıyordu. Devasa göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu. "Tedirgin oldu."

Canavar ileri atılarak Emeriel'in alanını işgal etti. Kocaman, pençeli eller omuzlarını kavradı ve tekrar derin derin kokladı. Canavar hırladı, sıcak nefesi Emeriel'in yüzünü yıkadı.

"Bu senin kokun. Bu tehlikeli," diye tersledi Lord Vladya. "Üzerinizdeki koku onu kışkırtıyor. Canavar sırf rahatsız edici kokudan kurtulmak için seni parçalayabilir."

"Beni öldürebilir mi?"

"Elbette öldürebilir. Bu bir içgüdü ve o bir vahşi. İki kötü kombinasyon." Lord Vladya mümkün olduğunca tehditkâr olmadan yaklaştı. Aradaki mesafeyi kapatırken başını yana eğdi ve Emeriel'i kokladı. "Alışılmadık bir koku almıyorum."

Canavarın parmakları omzuna saplanıp kan çekerken Emeriel haykırdı. Vahşi bir kez daha kokladı, başını gökyüzüne kaldırdı ve uludu.

"Tanrı aşkına, bu çok kötü. Ne yaptın sen Emeriel? Sana kim dokundu?"

"Hiç kimse! Ben sadece nehir kenarındaydım-"

"Bana yalan söyleme. Sana kim dokundu?" Lord Vladya'nın sesi gürledi. Emeriel'in yüzünden akan kan onu korkunç bir şekilde beyaz bıraktı. Lord Vladya'nın sesini yükselttiğini hiç görmemişti ve şimdi ona yöneltilen öfke onu iliklerine kadar dondurdu.

Ama eğer konuşursa, Efendi Boris Aekeira'ya zarar verecekti. Emeriel metalik kan tadı ağzına dolana kadar dudağını ısırdı. Dayanmak zorundaydı.

"Emeriel. Kim. Dokundu. Sana?" Lord Vladya bir kez daha bağırdı, sesi kırbaç gibiydi.

"Söyleyemem!" Emeriel'in sesi bir çığlığa dönüştü. Vücudu fırtınadaki bir yaprak gibi titredi. Gözleri kısık bir şekilde, "Yapamam!" diye haykırdı.

Canavar odayı sarsan gırtlaktan bir böğürtü çıkardı.

Lord Vladya yer değiştirdi. Bir kas ve kürk bulanıklığı içinde öfkeli adam gitmiş, yerine canavar formu gelmişti. Yabani kadar görkemli ve korkunçtu.

Emeriel'in mesanesi ona ihanet etmekle tehdit ederken, nefes almaya bile cesaret edemeyerek kendini bir ceset gibi kıpırdamadan durmaya zorladı.

Lord Vladya'nın canavarı bir adım daha yaklaştı ve derin bir nefes alarak burun deliklerini genişletti. Sonra insan formuna geri döndü. "Bir Urekai erkeği. Kokusu farklı ama tanıdık. Adı ne?"

"Boris," diye itiraf etti Emeriel sonunda. "O bir köle efendisi."

Canavar geri çekildi ve Emeriel'i serbest bıraktı. Sonra meşe kapıya saldırdı ve korkunç bir güçle kırdı. Metal kilitler dal gibi kırıldı. İçinde

Saniyeler sonra yasak odalar açıldı. Canavar gitmişti.

Büyük Lord Vladya, Emeriel'e baktı. "O kokunun peşinden gidiyor."

Bölüm Kırk Sekiz

YABANİ AVCI

Büyük Lord Vladya canavarın peşinden koşmadan önce omzunun üzerinden, "Beni takip edin," diye seslendi.

Emeriel kalbi boğazında, onun peşinden koştu. Bir yanı rahatladığını hissetti. Canavar bu kokuyu fark etmişti. Onu avlayacaktı.

Ama Emeriel, Lord Vladya'nın uzun adımlarına ayak uydurmak için koşarken dehşete düşmüştü. Bilinmeyenin korkusu onu sarmıştı. Aman Tanrım, köle efendisi bu gece yüzleşme sırasında Emeriel'in sırlarını açıklayacaktı, değil mi? Lord Vladya dahil herkes Emeriel'in aslında bir kız olduğunu duysun diye tüm ülkeye haykıracaktı, değil mi?

Şimdiye kadar üç kez yaptığı gibi kolunu kaşımak için durdu. Emeriel bu sefer yaklaşan kızgınlık döngüsünün işaretlerini erkenden fark etmişti. Tekrar kızgınlık dönemine girmek üzereydi.

Başını gökyüzüne kaldırarak fısıldadı, "Lütfen, bu mini bir kızgınlık olsun, tam bir kızgınlık değil."

Hızla çarpan kalbine ve terden kayganlaşan ellerine rağmen Emeriel koşabildiği kadar hızlı koşuyor, köşeleri dönerken Lord Vladya'nın bakışlarını yakalıyor, hâlâ canavarın kokusunu takip ediyordu. Navia'daki eğitimi devreye girmişti. Emeriel'in mükemmel olduğu bir şey varsa o da koşmaktı. Ayakları üzerinde çok hızlıydı.

Lord Vladya'nın Büyük Lord Ottai'yi getirmesi için doğu kanatlarına bir asker gönderdiğini duydu. Uzaktan gelen çığlıklar, Emeriel'in nabzının atışlarının üzerinde yükseliyordu. Kaos köyün içinde bir orman yangını gibi yayıldı. Çok geçmeden, canavarın nereye gittiğini merak eden, sesleri dehşet ve merak karışımı bir gürültüye dönüşen küçük bir kalabalık peşlerine takıldı.

Emeriel, Lord Vladya'ya yetiştiğinde nefes nefese kalmıştı ve kaleden oldukça uzaklaşmışlardı. Meyhaneden çok uzakta olmayan, başka bir topluluğun oluştuğu küçük bir kulübenin önünde durdular. Büyük Lord

Zaiper de gelmiş ve büyük lordlar topluluğunu tamamlamıştı. Ve orada, kulübenin önünde canavar duruyordu.

Dehşet dolu, boğuk bir çığlık havayı yırttı. "Neler oluyor - Kutsal Ukrae!" Efendi Boris'in sesi Emeriel'e ulaştığında erkek tökezleyerek evden çıktı. Köle efendisinin yüzünde renk kalmamıştı, gözleri ilkel bir korkuyla açılmıştı ve evinin önündeki öfkeli, nefes nefese kalmış canavarı görüyordu. Emeriel, Efendi Boris'in yüz hatlarının böylesine keskin bir dehşete kapılacağını hiç düşünmemişti.

Boris Usta'nın bakışları küçük kalabalığı çılgınca bir çaresizlikle taradı ve sonunda avını yakalayan bir şahin gibi Emeriel'in üzerine kondu. "Seni sefil yaratık! Bana ihanet mi ettin? Seni açıkça uyarmış olmama rağmen?"

Canı cehenneme. Artık ondan korkmuyordu.

Emeriel ona doğru hançer gibi baktı. *En kötüsünü yap, aptal herif.*

"İyi o zaman!" Boris öfkelendi. "Herkesin burada olmasına çok sevindim, çünkü açıklayacağım-"

Canavar ona doğru yaklaştı ve tek bir güçlü eliyle onu yerden kaldırdı. Vahşi, önce Boris'in omzunu, ardından diğer omzunu kopardı ve köle sahibinin kollarını işe yaramaz bir şekilde sarkıttı.

Boris acı içinde çığlık atarken, parçalanan et ve çatırdayan kemik sesleri yankılandı, uzuvları vücudundan ayrıldı.

Korku dolu nefesler havayı doldurdu, yüzler dehşet içinde buruştu.

Yine de canavarın işi bitmemişti. Sırada köle sahibinin bacakları vardı; gövdeden koparılırken ıslak, etli bir ses duyuldu.

Canavar Boris'in başını hızla omuzlarından ayırdı, havaya kaldırdı ve bir kenara fırlatmadan önce muzaffer bir kükreme çıkardı. Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü ve giderek büyüyen bir kan gölünün içinde yuvarlanarak durdu.

İnsanlar çığlıklar atarak can havliyle kaçışmaya başladı. Her yöne dağıldıklarında dehşet çığlıkları gecenin içinde yankılandı. Geriye sadece yüzleri solgun, gözleri şok ve ürkekliği yansıtan büyük lordlar kaldı.

"Canavarla şimdi savaşmalıyız. Yer değiştirelim!" Lord Zaiper diğerlerine seslendi. "Henüz değil," diye tersledi Lord Vladya. "Eğer saldırmaya niyeti yoksa ve
yer değiştirerek bir savaş pozisyonu alırsak, onu kışkırtmış oluruz."

"Lord Vladya haklı. Ya eylemlerimiz onu daha da kışkırtır ve çatışmaya zorlarsa? Halkımızı tehlikeye atmış oluruz," diye ekledi Lord Ottai.

"Siz ikiniz kendinizi duymuyor musunuz? Bir vahşi neden bizimle çatışmaya girmesin- oh..." Lord Zaiper'in sözleri boğazında düğümlendi çünkü canavarın dönüp

uzaklaştı.

Emeriel'e doğru yaklaştı ve durdu. Canavarın çocuğun yüzüne nazik bir okşayışla dokunuşunu izleyen büyük lordlar topluluğunun üzerine bir sessizlik çöktü. Vahşi hayvan tüm mantığa meydan okuyan bir hareketle çocuğu kucağına aldı ve devasa omzuna yerleştirdi, sonra da hantalca uzaklaştı. Ravenshadow'un kulelerine geri döndü.

Canavar yasak odalara girip durduğunda Emeriel nefesini tutmuş, taş gibi kaskatı kesilmişti. Ayakları yere değene kadar onu indirdi.

Efendi Boris'i nasıl öldürdüğüne tanık olduktan sonra, korku Emeriel'in içini kemirdi. Acımasız, buz gibi bir dehşet iliklerine kadar işlemişti.

Açık kapıdan kaçma şansını düşünmeye fırsat bulamadan, ilk ısı kasılması dalgası onu vurdu.

Acı içinden geçerek onu dizlerinin üzerine düşürdü. Boğazından çiğ ve hayvansı bir çığlık koptu.

Canavarın pençeleri giysilerini parçalayarak kopardı. Bu sefer Emeriel yardım etti ve çıplak ve savunmasız bir şekilde soğuk zemine uzanana kadar kıyafetlerinin parçalanmış kalıntılarını hızla çekip çıkardı.

Kapı ardına kadar açıktı. Askerler içeri hücum edebilir, büyük lordlar geri dönebilirdi. Her an keşfedilebilir ve sırrı açığa çıkabilirdi.

Yine de Emeriel bunu umursamıyordu. Tehlikeler uzaktaydı, içindeki şiddetli fırtınaya karşı sessizdi.

Hain vücudu ata binmek istiyordu. İlk defa bunu arzuluyordu. Ateşinin akılsız dürtüsünden değil, onu içinde hissetmeye duyduğu derin ihtiyaçtan dolayı. Etrafında. Her yerde.

Son kez.

Tamamen teslim olmak. Farkına varış bir darbe gücüyle vurdu.
Savaşmak için hiçbir dürtü, kaçmak için hiçbir içgüdü yoktu.

Daha da kötüsü, içinde başka bir dürtü kıvranıyordu. Boynunu açmak, kanını canavara sunmak.

Onu beslemek istemesinin yoğunluğu dehşet vericiydi. Donup kaldı.
Bu dürtü nereden gelmişti?

İçgüdüleri Emeriel'i yönlendirdi, dizlerinin üzerine çöktü ve canavara sundu. "Al beni, lütfen."

Arkasında yüksek sesli bir hırıltı yankılandı ve ardından fallus dürtüldü. Emeriel ne bekleyeceğini bilerek bekledi. Bu kez zihnini serbest bıraktı ve bu deneyime teslim oldu.

"Sorun yok. Yap şunu," diye fısıldadı. Bir ıslaklık fışkırması içini ıslattı ve dışarı döküldü.

Canavar onun içine girdi.

Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Dolgunluk, rahatsızlık, zevk, acı ve doğruluk hissinin bir karışımını aynı anda hissetti. Emeriel, vücudu titreyerek onun darbelerini aldı.

Sıcaklığının yoğunluğu yavaş yavaş donuk bir ağrıya dönüştü. Canavarın kolları bir kaldıraç buldu, biri yere dikildi, diğeri kalçalarına saplandı. Hareketleri sert ve güçlüydü, atkuyruğunun gevşemesine neden oldu, lüks saçları etrafından aşağı döküldü.

Canavarın boğazından derin zevk homurtuları yükseldi. Fallusu onun syren bezine doğru bastırdı. Emeriel beklenmedik bir orgazmın üzerine çökmesiyle haykırdı. Dünya dönerken, düşünceleri fırtınadaki yapraklar gibi sürüklenirken nefes nefese kaldı.

Boynunu uzat. Senden içmesine izin ver. İç.

Oh Tanrım...! Emeriel'in göz kapakları sıkıca kapandı, yüzündeki her kas içgüdülerine karşı şiddetli bir savaşta sıkıştı.

Canavarın kollarında beşik gibi hissediyordu. Korunduğunu.

Canavar itişini ayarlayarak daha derine doğru ilerledi ve Emeriel acıyla hıçkırdı. Onu erkek formunda alacağı bir gün gelecek miydi? Onun kollarında olmanın tamamen zevkli olacağı bir gün gelecek miydi?

Hepsi boş hayallerdi. Canavar yakında öldürülecekti. Her an olabilirdi.

Gözleri yaşlarla doldu. "Sorun yok. Durma."

Bu sefer canavar rahim ağzını aramaya başlamadı, bu onu çok rahatlattı. Kadının cesaretlendirmesindeki bir şey onun tedirginliğini yatıştırmış gibiydi. Sanki o da kadının teslimiyetini, memnun etmek için duyduğu gerçek hevesi hissedebiliyordu. Bir şeyler değişti - vücudunun gergin hatları yumuşadı.

Ve ikinci orgazmı vurduğunda, boğazından ilkel bir feryat koptu. Zaten titreyen bir enkaz olan vücudu sonunda pes etti. Kolları gevşek, öne doğru yığıldı.

Bırak içsin! Besle onu! İçinden bir ses çığlık attı.

Ama ölebilirsin, Emeriel. Başka bir ses uyardı. *Vücudun kanı yenilemeyecek; sen bir kan ev sahibi değilsin. Seni kurutacak ve öleceksin.*

Yine de onu besle. İstediğini biliyorsun. Bunu arzuluyorsun. Zorlayıcı ses karşı çıktı.

Emeriel sızlandı, parmak eklemleri beyazladı. İçinde bir savaş sürüyordu. Teslim olmak mı, direnmek mi?

Ama istediğini biliyorsun, diye fısıldadı yeni bir ses, daha yumuşak.

Emeriel boğuk bir hıçkırıkla teslim oldu. Kasları gerilerek vücudunun üst kısmını yukarı kaldırdı ve destek için sırtını adamın dizine dayadı. Titreyen elleriyle karmakarışık saçlarını topladı ve boynunun narin kıvrımını ortaya çıkardı. Çıplak boğazı loş ışıkta sessiz bir yalvarış gibi titriyordu.

"Kanımı size sunuyorum Kralım," diye nefes aldı, sesi kendi nefesinin hışırtısından ancak daha yüksek çıkıyordu. "Al onu."

Canavarın kükremesi havayı doldurdu, Emeriel'in kemiklerini titreten gırtlaktan gelen bir ses. Devasa formu titriyordu, yem beklentisiyle mi yoksa kendi doğasına karşı ilkel bir mücadeleyle mi, bilemiyordu. Başı arkadan yaklaştı, nefesi kulağını okşadı.

Jilet gibi keskin tek bir diş etini sıyırıp ardında yakıcı bir yara bırakırken boynunda yakıcı bir acı başladı. Sonra daha da derine battı.

Emeriel'in boğazından keskin bir çığlık koptu ve kör edici bir acı içini parçaladı. Nefes almak için çırpındı. Nefes almak için savaştı. Tırnakları avuçlarına battı.

Canavar dişlerinin geri kalanıyla ona nüfuz etmeye çalışmadı, sadece bir dişiyle. Küçük, ölçülü yudumlarla kanını içine çekti.

Emeriel boşaldığında duyduğundan daha fazlasını hissetti. Sıcak sperm fışkırmaları iç organlarını kapladı ve dışarı aktı.

Bir zevk dalgası aniden onu tüketti ve başka bir salınımı tetikledi. Hiç ses çıkarmadı. Çıkaramazdı.

Ezici his onu esir almıştı. Gözleri yarıklara sıkıştı, kaotik bir hareket bulanıklığı, vücudu sanki nöbet geçiriyormuş gibi tekrar tekrar kasıldı. Belki de geçiriyordu.

Bu çok fazlaydı. Basitçe çok fazla.

Sonunda öne doğru yığıldı. Görüşü dalgalandı, şekiller ve renkler birbirinin içinde eridi. Ses anlamını yitirmişti. Halsiz ve ağır bedeni ona yabancıymış gibi geliyordu.

Artçı şoklar içinde dalgalandı, görüşü kenarlarda kardı.

Ve tam duyuları karanlığa gömülürken, dişin boynundan çekildiğini hissetti.

O gece, canavarın kaçtığı ve öldürüldüğü haberi tüm Urai'ye yayıldı ve insanları dehşete düşürdü. Yabani yaratığın vahşice parçalama şekli

kendi içlerinden birini sebepsiz yere öldürmeleri korkularını artırdı.

Kaos çöktü. Erkekler yer değiştirerek canavar formlarına büründüler ve ailelerini korumak için evlerinin dışında nöbet tutmaya başladılar. Yüzleri nadiren gösterdikleri korkuyla kazınmış köle efendileri, meslektaşlarının başına gelenlere şahit olduktan sonra kalpleri endişeyle dolmuş bir şekilde evlerine geri koştular.

Urai'nin yüksek lordları, durumu görüşmek üzere büyük Lord'un önderliğinde büyük yüksek mahkemede acil bir toplantı düzenledi.

Bu sırada Aekeira, Madam Livia'ya koşarak Emeriel'i kontrol etmek için kendisiyle birlikte dördüncü kanada gitmesi için yaşlı kadına yalvardı.

Madam Livia tereddüt etmeden kabul etti ve Aekeira'ya eşlik etti. Vardıklarında, Emeriel'i daha önce olduğu gibi koridorlarda dikkatlice yatırılmış, baygın halde buldular.

Aekeira tecrübeli elleriyle hızlıca çalıştı. Göğüsler bağlandı, pantolonlar çekildi, sonra birlikte çalışarak Emeriel'i kaldırdılar. Aekeira'nın gücü ağırlığın altında zorlanıyordu ama çaresizlikten güç alarak devam etti. Madam Livia'nın istikrarlı rehberliğiyle koridorlarda ilerlediler ve batı kanatlarına döndüler.

Mahkemede Lord Zaiper'in sesi çınladı. "Korku Urai'yi kemiriyor. Kaos hüküm sürüyor ve bu gece, acımasızca bizden koparılan bir hayatın yasını tutuyoruz." Dramatik bir şekilde durakladı. "Halkımızı kurtarmak için vahşiler ölmeli. Dört hafta çok uzun bir süre - *iki gece* içinde harekete geçeceğiz."

Salonda bir şaşkınlık dalgası oluştu.

"En iyi uzmanları görevlendireceğim," diye devam etti Zaiper. "Silahımız üzerinde gece gündüz çalışacaklar. Her kaynak ve her malzeme hazır olacak. İki gece içinde canavar ölmüş olacak."

Bölüm Kırk Dokuz

BİR DEĞİŞİM

Yasak odanın içinde, son ziyafetinin kızıl ışıltısıyla yıkanan canavar doygun bir şekilde yatıyordu. Kanın tadı hâlâ ağzındaydı ve cinsel arzularının yerine gelmesinin ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyordu.

Canavarın bedeni titredi. İçinden garip bir başkalaşım dalgası yükseldi.

Pençeler büküldü, kemikler kürkün altında mide bulandırıcı çıtırtılarla yer değiştirdi.

Pençeler kör tırnaklara dönüştü. Arka bacakları uzadı, eğrildi ve yeniden şekillendi.

Vahşi siyah yele aktı ve büküldü, teller şekil değiştirdi, parıldadı... ve hayvani olmayan ama unutulmaz bir erkek yüzünü çerçevelemek için düştü.

Sarı gözler yanıyordu. Sonra titreyerek bir erkeğin ürkütücü yeşil gözlerine dönüştü.

Nefes kesen bir an için, canavar gitmişti. Yerinde çıplak bir erkek yatıyordu.

İri, güçlü yapılı ve çarpıcı derecede yakışıklı. Büyük

Kral Daemonikai.

Sonra, başladığı gibi aniden, değişim tersine döndü.

Güç boşaldı, enerji parmakların arasından kum gibi sızdı. Erkek

kasıldı ve tanıdık kürkü ve dişleri geri döndü.

Bitkin düşen canavar uykuya daldı.

Bölüm Elli

HER ŞEY DIŞARIDA

Büyük Lord Zaiper labirentimsi koridorlarda süzülürken bir zafer melodisi mırıldandı. Ayaklarının altındaki serin taşlar her adımda yankılanıyor, kendi iradesine göre şekillendirilmiş bir geleceğin vaadini taşıyordu.

Verdiği onca emeğin karşılığını sonunda alacak ve Urekai'nin büyük tahtına çıkacaktı.

"Lordum," diye soludu yanından geçen bir işçi, terden sırılsıklam olmuş alnı neredeyse yere değecek kadar eğilerek.

"Size de iyi günler," diye karşılık verdi, sırıtışı iyice genişlemişti.

Onların irkilmeleri, başlarını ürkmüş serçeler gibi işlerine geri çevirmeleri tatmin edici bir övgüydü.

Bu mübarek günde kalbi saf bir sevinçle doluydu. Büyük kral olduğunda, bir sonraki gündemi dört hükümdar yasasını ortadan kaldırmak olacaktı.

Halkının tek hükümdarı olacaktı.

Böyle bir hedefe ulaşmak şüphesiz yıllar, hatta belki de yüzyıllar alacaktı çünkü halk ona dişiyle tırnağıyla direnecekti.

Ama Zaiper'in dünya kadar zamanı vardı. Uzun, çok uzun bir hayat yaşamanın avantajlarından biri de buydu.

Eninde sonunda boyun eğeceklerdi. Başka seçenekleri yoktu; o onların tartışmasız hükümdarı olacak, onun sözleri çiğnenemez yasaları olacaktı.

Bir köşeyi dönerken, eğitim alanındaki ritmik çarpışmalar aniden kesildi.

Onlar onun en iyi savaşçılarıydı -güvendiği gizli askerleri- ve sayısız yüzyıl boyunca özel olarak eğitilmişlerdi. Hazırolda duruyorlardı, duruşları kalenin kadim taşları kadar sertti.

Komutanları Razarr düzeni bozdu ve öne çıktı.

Zaiper eliyle işaret ederek onu diğerlerinden uzaklaştırdı. Duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında döndü. "İçlerinden birkaçını harekete geçirin. Bu gece öldürmek için avlanacağız."

"Emriniz olur Majesteleri. Hedef?" Razarr'ın sesi sabitti.

"Çocuk, Emeriel." Zaiper söyledi. O sefil çocuk ölmeli. Canavarın dün geceki saldırısı... çocuğu koruma şekli... onu *huzursuz* etmişti. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Canavar, çocuğu taciz ettiği için köle sahibini parçalara mı ayırmıştı? Kokusu çocuğun vücudunda kaldığı için mi? Zaiper güney kanadındaki kölelerden birine işkence ederek bilgi almıştı.

"Merakımı bağışlayın ama canavar yarın öldürülmeyecek mi? Hâlâ çocuğu ortadan kaldırmaya gerek var mı?" Razarr temkinli bir şekilde sordu.

Zaiper'in gözleri kısıldı. "İçgüdülerim nadiren yanılır, Razarr. Yabanda bir şeyler oluyor, açıklanamaz bir şeyler ve bunların hepsi o çocukla bağlantılı. Bu beni huzursuz ediyor. Bu her neyse daha da ileri gitmeden önce, o çocuğun ölmesi gerekiyor." Bir adım daha yaklaştı, sesi alçaldı. "Onun gitmesini istiyorum."

"Pekâlâ, Majesteleri. Bu gece için bir ekip toplayacağım." Razarr başını eğdi.

Zaiper başını salladı ve sırıttı. "En iyilerimizi seçin, komutan. Seçkinlerin en iyisi."

Razarr'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sıradan bir insan çocuğu için mi?"

"Tam olarak değil. Köleler bu akşam Ravenshadow'un dışındaki meydanda toplanacak. Eve döndüğünde saldıracaklar. Orman mükemmel bir koruma sağlar. Her şey plana uygun giderse, onu ortadan kaldırmak zor olmayacaktır. Ancak, geçen sefer olduğu gibi bir sorun çıkması ihtimaline karşı seçkin askerleri hazırda bekletin."

"Lord Vladya'yı mı kastediyorsunuz? Tüm adamlarımızın hünerlerini birleştirsek bile, yine de onunla boy ölçüşemezler," dedi Razarr açık yüreklilikle.

"Farkındayım. Bu yüzden oklar ejderha kanıyla kaplanacak." Zaiper sırıttı. "O inatçı canavarı tamamen öldüremeyebilir ama onu önemli ölçüde zayıflatacaktır. Birkaç taneden fazla isabet alırsa, kesinlikle ölümcül olacaktır. Bu nedenle, bu görev için seçkinlere ihtiyacım var. İşimi şansa bırakmak istemiyorum. Çocuğu hedef alan oklardan biri hiç şüphesiz onun hayatına son verecektir."

Güneş budaklı ağaçların arkasına kayarken, akşam gökyüzünü erimiş altın ve ateşli gül çizgileriyle boyadı.

Düşüncelere dalmış olan Emeriel, kaleye geri dönmek için tanıdık patikadan ilerliyordu, ayak sesleri yumuşak toprakta yumuşaktı.

O kanla besleme... kendini varlığına kazımıştı. Şimdi hanımının buna verdiği tepkiyi anlıyordu. Onun çaresiz, doymak bilmez susuzluğunu.

Emeriel gerçek bir beslenmeye dayanabileceğinden şüpheliydi - canavardan aldığı o küçük yudumlar o kadar bunaltıcıydı ki içinde bir his yangını yaratmıştı.

Şu anda bile Kral Daemonikai'yi beslediğine inanmakta güçlük çekiyordu, her ne kadar canavar bir yudum bile almamış olsa da.

Ama o açlık... Canavarın vücudu titremeye başladığında Emeriel neredeyse onun gücünü hissetmişti ama yine de kendini dizginledi.

Sanki onu tüketmemeye dikkat ediyormuş gibi.

Keskin bir sızı onu şimdiki zamana geri döndürdü. Ayağı bir köke takılmış, vücudu şaşkın bir çığlıkla öne doğru tökezlemişti.

Lanet olsun!

Kasları protesto çığlıkları atıyordu, önceki geceden beri hâlâ hassaslardı. Emeriel yoluna devam etti, her adım Emeriel'in ağrıyan vücuduna yeni bir acı sarsıntısı gönderiyordu.

Yatağının rahatlığına geri dönmeyi arzuluyordu ama böyle bir lüks onun gibi bir köle için bir seçenek değildi.

"İşte orada," diye bir ses yankılandı ileride.

Emeriel olduğu yerde durdu. Suikastçı kıyafetleri giymiş iki Urekai birden ortaya çıktı.

Kukuletalar yüzlerini maskeliyordu, oklar yivlenmiş ve nişan alınmıştı. Kalbi savaştan önceki davul sesi gibi çarpıyordu.

Bakışları etrafı taradı. Bir başkası göründü, sonra bir başkası. En az on suikastçının kendisine doğru yaklaştığını sayarak dönerken midesi bulandı. Belki de daha fazlaydı.

"Vur onu!"

İçgüdüler Emeriel'in içine doldu. Ağrıyan kasları unutuldu. Dövüşemezdi ama belki, sadece belki, onlardan kaçabilirdi. Fırladı.

Suikastçılar hayvani hızlarıyla aradaki mesafeyi korkunç bir hızla kapattılar. Oklar vızıldayarak geçti, keskin uçları etini parçalamaktan bir nefes uzaktaydı.

Emeriel'in içinden bir adrenalin dalgası geçti - Navia'da kas kazanma çabasıyla sıkı antrenman yaparak geçirdiği o zorlu günler için tanrılara şükürler olsun.

Bunun bir gün gerçekten işe yarayacağını kim bilebilirdi?

Tüm duyuları canlandı; kulakları seğirdi, bir kedinin akıcılığıyla ağaçların etrafında dönüp dolanırken uçuşan okların neredeyse sessiz tıslamasını aradı.

"Bu küçük pislik bir çita kadar hızlı koşuyor!" Suikastçının hırıltısı havayı yararak geçti, sesi artık rahatsız edici derecede yakındı. "Kaçmamalı! Daha fazla ok!"

Emeriel kendini daha da zorladı. Kendisini ve Aekeira'yı beslemek için avlanarak ve leş yiyerek geçirdiği hayatından çok tanıdık gelen orman, artık onun sığınağı ve silahıydı.

Dalların kırılması ve ayaklarının altındaki yaprakların kuru hışırtısı geçişini işaret ediyordu. Her adımı çılgınca bir bulanıklıktı ve ormanın derinliklerinde kaybolurken arkasında sadece hızlı kalp atışlarının yankısını bırakıyordu.

"Lanet olsun! Nerede o?" Soluk çığlık onun ilerleyişini işaret ediyordu - şimdilik. Ama bitmek bilmeyen kovalamaca ona zarar vermeye başlamıştı.

Yorulmak bilmeyen Urekai'nin aksine, Emeriel sadece bir insandı. Tüyler ürpertici bir kesinlikle biliyordu ki kaleye dönene kadar onlardan kaçamayacaktı.

Emeriel'in hırıltılı nefesleri ani sessizlikte yankılanırken, kalbi kaburgalarına doğru hızlı bir ritimle çarpıyordu. Çaresiz gözlerle çalılıkları tarayarak sığınacak bir yer aradı.

Orada, kalın eğrelti otlarıyla kaplı devrilmiş bir kütük, gizlenmeyi vaat eden bir karanlık şeridi vardı. Kendini dar alana sıkıştırarak ona doğru ilerledi.

İşte burasıydı. Saklanabilirdi, en azından bir süreliğine.

Güçlü bir el omzuna yapıştı ve onu saklandığı yerden çekip çıkardı.

"Beni rahat bırak!" Emeriel çığlık attı, çırpındı, panik darbelerine şaşırtıcı bir güç kattı.

"Sessiz ol. Benim," diye konuştu tanıdık, derin

bir ses. Büyük Lord Vladya mı?

Emeriel donakaldı, büyük lordu görmenin şaşkınlığı neredeyse korkusuna ağır basıyordu. Neredeyse. Büyük Lord onu nasıl bulmuştu?

"Sorularınızı sonraya saklayın. Zamanımız yok. Hadi, gidelim." Lord Vladya Emeriel'i kollarına aldı ve koşmaya başladı.

Emeriel kıpırdamadan durdu, zar zor nefes alabiliyordu. Lord Vladya'nın hızı onu şaşkına çevirmişti. Bir şimşeğin kör edici parıltısıyla, rüzgâr kadar hızlı hareket ediyordu.

Eğer büyük lord onu kovalarsa, Emeriel hiç şansı olmayacağını biliyordu.

Bir ok fırtınası patlak verdi, kızgın eşek arıları gibi vızıldayarak onlara doğru geliyorlardı. Lord Vladya bir kasırgaya dönüştü, sofistike bir zarafetle okları savuşturuyor ve kaçıyordu.

Ama bu amansız saldırı çok fazlaydı; Emeriel kendini bir ok ucunun yakıcı acısına hazırladı.

Sonra Lord Vladya'nın iri bedeni onu sardı. Büyük bedeni küçük bedeninin üzerine bir kalkan gibi katlanarak Emeriel'i tamamen korudu.

Sonunda büyük bir ağacın arkasına saklandılar. Emeriel ancak o zaman gördü - Lord Vladya'nın sol omzundan iki ok fırlamıştı.

"Vuruldunuz, Majesteleri!" Emeriel boğuldu.

Vladya okları sanki sadece birer baş belasıymışlar gibi ilgisiz bir sıkıntıyla inceledi.

Yaralardan kan sızarken, onları rahatça kopardı, sonra durup kırılmış millerini kokladı.

"Dragonblood," diye mırıldandı sakince.

"Bu ne anlama geliyor?" Emeriel'in büyük lord için duyduğu endişe beklenmedik bir şekilde kendi dehşetinden daha ağır basıyordu.

"Zehir," Vladya'nın yanıtı kısaydı, neredeyse sıkılmıştı. Okları bir kenara fırlattı, sonra Emeriel'e baktı. "Burada bekle."

Ve bir anda ortadan kayboldu.

Orman bir dehşet sesiyle patladı. Çığlıklar yükseldi, ardından kemiklerin kırılma sesi geldi.

Yırtılan etin ıslaklığı, kısa kesilen acı dolu çığlıklar ve yıkıcı bir gücün altında çatırdayan bir şey.

Lord Vladya geri döndüğünde, beyaz cübbesi kıpkırmızı kesilmişti; kan, bembeyaz cübbenin üzerinde capcanlıydı.

Yaralı yüzüne daha fazlası sıçramıştı ve gözlerinde... Emeriel'in korkudan midesinin bulanmasına neden olan bir parıltı vardı.

Sanki tüm o suikastçıları öldürmek sadece bir zahmetmiş gibi her zamanki gibi umursamaz görünüyordu. Emeriel'i kaldırdı ve tekrar koşmaya başladı.

"Zehir etkisini göstermeden önce hızlı olmalıyız. Bizim türümüz için ölümcüldür," dedi Lord Vladya, hava durumundan bahsederken kullanılan rahat bir tonda.

Ama Ravenshadow'a vardıklarında Emeriel onun sözlerinin ne kadar doğru olduğunu görebiliyordu.

Lord Vladya'nın insanlık dışı hızı yavaşlamıştı, bir zamanlar zahmetsizce attığı adımlar artık zorlanıyor, nefes alış verişi sertleşiyordu.

Yeniden ayağa kalkan Emeriel, aralarına biraz mesafe koymak için içgüdüsel olarak bir adım geri attı.

Şanslıydı ki Lord Vladya profesyonel tavrını koruyarak kollarını Emeriel'in karnına sıkıca sardı ve hiç kıpırdamadı.

Bakışları hayatını kurtaran büyük lordda kaldı ve içinde pek çok rahatsız edici duygu savaştı. Yarasından akan kan sonsuz akıntılar halinde akıyordu. Lord Vladya'nın alnında boncuk boncuk terler belirdi.

"Urekai'nin fiziksel yaralar için kendi kendini iyileştirme yetenekleri olduğunu sanıyordum," sorusu onu durduramadan ağzından kaçtı.

Sonra da haddini aşıp aşmadığını merak ederek dudaklarını ısırdı.

"Hem var, hem yok. Bu karmaşık bir mesele," dedi Vladya'nın cevabı kısa kesilmişti. "Doğal iyileşmenin başlaması için kişinin önce kanla beslenmesi gerekir. Ve bunun gibi yaralanmalar için bir şifacıya da ihtiyaç vardır."

Blackstone'a yaklaştıklarında, sönmekte olan güneşin son ışıklarıyla etkileyici hatları ortaya çıkan bir grup asker bekliyordu.

Hükümdarlarını gördüklerinde gözleri panikle açıldı ama büyük lordun başını sertçe sallaması Yaz'ın yapacağı yardım tekliflerinin önünü kesti.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti ve onlar da isteksizce onun isteklerine saygı duydular.

Evinin görkemli girişine kadar büyük lordun peşinden gittiler.

Emeriel derin bir eğilmeyle en içten şükranlarını sundu. "Lordum, hayatımı kurtardığınız için size sonsuza dek borçluyum."

"Beladan uzak dur," dedi Büyük Lord Vladya'nın ses tonu soğuk ve küçümseyiciydi. "Odanıza dönün. Bugünlük görevleriniz sona erdi."

Emeriel itaat etti ama ayrılırken endişeliydi. Lord Vladya'nın yaraları ciddi görünüyordu, her ne kadar onlara sadece bir rahatsızlık muamelesi yapmış olsa da.

"Hayatımı kurtardığına hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı Emeriel, minnettar ve şaşkın hissederek.

Emeriel odasının kapısını açıp içeri bir adım attı ve kıpırdamadan durdu.

Gölgeli bir figür uzak duvarın dibinde pusuya yatmış, elleri kalçasında kılıflı bir silaha doğru ilerliyordu. Başka bir suikastçı.

Korku onu sarsmıştı. *Onlar içerideydi.*

İçeride daha kaç kişi saklanıyordu?

Kapıyı çılgınca bir gürültüyle çarparak kapattı ve anında dönerek koşmaya başladı. Arkasından tahta parçalarının gürültüsü yankılandı ve onu takip edenlerin gürleyen ayak sesleri duyuldu.

Yorgun bacaklarını umutsuz temposunu sürdürmeye zorlayabiliyordu.

İyi haber şu ki, bu grupta zehirli oklar yok gibiydi.

Ama kötü haber?

Ona doğru yaklaşıyorlardı. Hızla.

Emeriel'in aklında tek bir hedef vardı.

Büyük Lord Vladya'nın kamarası daha kısa bir yolculuk olabilirdi ama içgüdüleri onu tek bir yöne sürüklüyordu. Onun canavarı.

Bölüm Elli Bir

BLOODFEEDING

Büyük Lord Vladya çalışma odasındaki sandalyesine çökmüş, bakışlarını yıpranmış taş duvara dikmişti. Merrilyn'i çağırması için bir asker göndermişti.

Askerin raporu kafatasında yankılandı. *Leydi Merrilyn saatlerdir doğum sancısı çekiyordu ve bu yüzden yolculuğa çıkamıyordu.*

Yapılacak bir sonraki şey belliydi. Zehir kalbine ulaşmadan önce, biraz gücü kalmışken acilen kan sahibine gitmeli ve çok ihtiyaç duyduğu kanı kendisi almalıydı.

Bu bir kadehten bir yudum almak anlamına gelse bile, şifacı gelene kadar onu idare edecekti. Onun konumundaki herhangi bir erkek bunu yapardı.

O yapmazdı.

Gözleri omzundaki tahrip olmuş ete kaydı. Yara zonkluyor, şişmiş, siyah damarlar dışarı doğru nabız gibi atıyor, kalbine doğru ürkütücü bir yol izliyordu.

Askerleriyle birlikte ormanda avlanırken bir suikastçı görmüştü. Yaz ve diğerlerini önden göndermiş, sonra da peşine düşmüştü. Emeriel'i hedef aldıklarını öğrendiğinde şaşırmamıştı.

Dünkü olayların çocuğu daha büyük bir tehlikeye sokacağını biliyordu. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Zaiper miydi? Yoksa başkaları da var mıydı?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Yaz içeri girdi, kokusu endişe doluydu. "Hemen Leydi Merilyn'in evine gidip zehirlendiğinizi haber vereceğim Lordum. Doğum sancısı çekerken bile sizi kurtarmak için kanını akıtabilir. İhtiyacınızın ciddiyetinin farkında değil."

"Gerek yok. Şifacıyı çağırın." Vladya eliyle bir işaret yaptı.

Yaz olduğu yerde sabit kaldı. "Şifacı gelmeden önce zehir kalbine ulaşacaktır."

"Sadece dediğimi yap, Yaz." Vladya arkasına yaslandı, göz kapakları titreyerek kapandı.
Çok yorulmuştu.
"Ama-" Yaz'ın protestosu sessizlikte ağır ağır asılı kaldı.
Ancak sonunda, odunun taşa sürtünmesi Yaz'ın isteksiz ayrılışını işaret etti.

Aekeira bir sulama kabıyla bahçesiyle ilgileniyordu. Hareket ettikçe güneş ışığı tenine vuruyor, aşağıdaki bitkileri beslemek için su akıtıyordu. Canlı çiçek ve sebze dizisiyle ilgileniyordu. Suyun toprakla buluşma sesi ona her zaman bir rahatlık hissi verirdi.
Yaklaşan bir ayak sesinin keskin çatırtısı huzurunu bozdu. Aekeira irkilerek etrafında döndü.
Lord Vladya'nın baş askeri kaskatı kesilmişti, tanıdık yüzü sertti.
"Lord Vladya sizi çağırıyor," dedi kısık bir sesle.
Aekeira'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Öyle mi?" O felaket gecenin üzerinden iki gün geçmişti ve o zamandan beri onu görmemişti.
Asker çenesini sıktı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Evet. Acele et."
Davranışları tuhaftı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu tereddütle. "Her şey yolunda," diye karşılık verdi, sözleri bir bıçak kadar keskindi. "Şimdi, Gel."
"Bir dakika-" "Hayır,
hemen gel."
Sulama kabını bir takırtıyla yere bırakarak önlüğünü çıkardı ve aceleyle onun peşinden gitti. Neler oluyordu?
Büyük girişe ve geniş malikânenin içine doğru ilerlediler.
Asker heybetli bir kapının önünde durdu.
"Sizi burada bırakacağım. O içeride bekliyor. Girin," diye emretti ve hızlı bir dönüşle gitti.
Onun geri çekilişini izleyen Aekeira başını salladı. Çok ciddi, çok katı. Efendi gibi, asker gibi.
Tereddütle tahtaya vurdu ama eski menteşelerin çıkardığı bir gıcırtıyla kapı içeri doğru sallandı ve gölgeli bir alan ortaya çıktı.
Çalışma odasına girerken adımları tereddütlüydü. Eşiği geçtiğinde burnuna eski parşömen kokusu doldu.
"Majesteleri?" Sakin olmaya çalışmasına rağmen Aekeira'nın sesi titriyordu. "Beni mi çağırdınız?"

Kadının kokusu ona çarptı.

Büyük Lord Vladya'nın gözleri karanlığın ikiz havuzları gibi açıldı.

Her zaman çekici bir kokusu vardı ama şimdi gül kokusuyla karışan Aekeira hayal edilemeyecek kadar çekici kokuyordu.

"Hayır, yapmadım" diye sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Hayır mı? Ama baş askeriniz... dedi ki-"

Yaz mı? Aekeira'yı buraya o mu getirmişti?

Öfke kabardı, vücudundaki zayıflıkla savaştı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Git. Ben yapmadım-"

Nefes nefese kaldı. "Kanaman var! Yaralanmışsın!"

Bir sonraki saniye, kokusu onu içine çekti. İnanılmaz derecede yakın. Gülün tatlı notaları vanilya fasulyesiyle karışmıştı.

"Önemli bir şey değil. Sadece bir çizik-" Kumaşın keskin yırtılması havayı delip geçerken kelimeler dudaklarında kayboldu.

Gözlerini açıp ona baktı. Aekeira elbisesinin eteğinden bir şerit koparmıştı. Aceleyle ve kararlı adımlarla yaklaşarak yırtık kumaşı bir silah gibi tuttu.

"Bu ne çılgınlık böyle?" Vladya tersledi.

"Kanamayı durdurmalıyız, Majesteleri," dedi kararlı bir şekilde. Derme çatma sargı bezi Vladya'nın ateşler içindeki cildine sürtünerek vücudunda istenmeyen bir sarsıntı yarattı.

Kanının tatlı, baş döndürücü kokusu, kır çiçeklerinin açtığı bir tarla gibi üzerine aktı. Burun delikleri alevlendi ve boğazında alçak bir hırıltı gümbürdedi.

Varlığının her zerresi beslenmek için çığlık atıyordu; zayıflamış hali, kan kaybı ve zehir. Kanı onu çağırıyordu.

"Uzak dur benden, Aekeira," diye hırladı Vladya, uzayan dişlerinin arasından hırıltılı bir sesle. "Git, ben-" Tehdidini bitiremedi, açlık midesinde yanan bir kömür gibiydi.

Aekeira onun bakışlarını bir korku titreşimiyle karşıladı. Yüzü soldu ve endişeyle yutkundu. Ama meydan okuması onu ayakta tuttu.

"Yapamam. Bu bağlanana kadar olmaz." Derme çatma bandajı sıkılaştırdı, dokunuşu adamın yanan teninde tüy kadar hafifti.

Böyle bir cesareti nereden buluyordu? Garip bir his içinde dalgalanırken bu soru aklını kurcaladı. Çok daha fazlası için bir özlem. Kendini inkâr etmesi gereken şeye duyduğu özlem.

"Kardeşin saldırıya uğradı. Ormanda zehirli oklarla. Onu dinlenmesi için odasına gönderdim."

Aekeira hareketsiz kaldı.

"Em...!?" sesi yeni bir korkuyla boğuldu.

"Başka bir kardeşin var mı?" Vladya alaycı bir şekilde bastırdı.

Eli adamın yarasından uzaklaştı. Aekeira dönerek uzaklaştı, kapıya doğru hamle yaparken etekleri savruluyordu.

Vladya başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı nefesinin altında. Gözleri kapandı ve başı yorgun bir iç çekişle arkaya düştü.

Ama kadın durdu. "Bekle. Em'i sen mi kurtardın? Sen mi?" Sesinde inanılmaz bir ifade vardı. Vladya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sessizlik çöktü.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi sonunda.

"Ama olan buydu, değil mi?" Aekeira mırıldandı, "Bu yaraları ve zehri açıklar."

Vladya bu yüzleşme için çok yorgundu. Tüm insan soyluları bu kadar inatçı mıydı, yoksa bu sadece bu kadın ve erkek kardeşinin paylaştığı bir özellik miydi?

"Peki," diye kabul etti öfkeyle. "Çocuğun hayatını kurtardım. Tatmin oldunuz mu?
Şimdi git onunla ilgilen ve beni rahat bırak, Aekeira."

Sadece bir adım daha yaklaştı. Tereddütle. "Onun hayatını kurtardın. Em'in hayatını kurtardın." Yüz hatlarında savaşan bir merak vardı.

Vladya içini çekti.

Gözleri Vladya'nın gözlerine kilitlendi, gözlerinde pek çok duygu açığa çıktı: endişe, şiddetli bir koruyuculuk ve garip bir... hayranlık parıltısı? "Seni bu şekilde bırakamam."

"Elbette bırakabilirsin."

"Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldadı.

Güldü. Sert, boş, neşesiz bir ses. "Bana yardım edemezsin." Sessizliği sadece Vladya'nın nefesinin törpülenmesi bozdu.

"Benden içebilirsin."

Nefes almayı bıraktı. Yumuşak ama şok edici bir kararlılıkla yüklü bu sözler içini titretti. İçindeki canavar tepki olarak kükredi ve derin bir açlık ona saldırarak neredeyse tüm mantığını boğdu.

Bir anda onu duvara yapıştırdı. "Delirdin mi sen? Ölümü bu kadar rahat mı kışkırtıyorsun? Bir daha böyle sözler söyleme. Asla."

Kadın hiç irkilmeden adamın bakışlarını karşıladı. "Benden içmeni istiyorum," diye tekrarladı yumuşak bir fısıltıyla.

Adamın vücudu istekle zonkluyordu. Açlık onu pençesine almıştı. Kalbinin her atışında kontrolü zayıflıyordu.

Eğer kanı kokusu kadar tatlı olsaydı, onu kana kana içerdi.

"Bu sözleri bir daha söylersen teklifini kabul edebilirim," diye uyardı alçak bir ses tonuyla.

"Sizin türünüzün bir insandan ilk kez su içmek için izne ihtiyacı var, değil mi? Bu olmadan kanın tadı yavan ve işe yaramaz, değil mi?" Kadın başını salladı. "İyileşmek için kana ihtiyacınız var. Bu yüzden size izin veriyorum."

Vladya şaşırmıştı ve bunu belli ediyordu. O böyleyken çoğu insan kaçardı; cadılar, Urekai'ler, kurtadamlar, hepsi. Yine de bu küçük insan prenses yerini korudu. Cesaret, inatçılık ve demir gibi bir iradenin şaşırtıcı bir karışımıydı bu.

Bir zamanlar bir dişide hayranlık duyduğu nitelikler. Bir ömür önce.

"Benden için Ekselansları," diye ısrar etti, gözleri kapalı, başını tam bir teslimiyet jestiyle eğerken, "Size izin veriyorum."

Kadının solgun ve savunmasız boğazı adamın bakışları altında titriyordu. Bir erkeğin kazanamayacağı bazı savaşlar vardır. Bu da onlardan biriydi.

Boynunu tutarak onu istediği gibi konumlandırdı, iksirini boynuna aşılamak için derisini biraz deldi ve penetrasyonun acısını hafifletti. Sonra, dişleri tamamen yuvasına battı.

Aekeira'nın çığlığı önce irkilmiş bir soluk, sonra da ürpertici bir zevk iniltisiydi.

Vladya inledi, sesi çiğ ve kontrolsüzdü. Kızın kanı ona şarkı söylerken gözleri kapandı. Tatlılık dilinde çiçek açtı, herhangi bir şaraptan daha zengindi. Güneşin ısıttığı bal gibi bir tatlılık ve bir kış güneşinin doğuşu gibi sade, temel bir saflıkla bağlanmış demir tadı.

Sarhoş ediciydi. İlahi bir zevkti.

Ondan uzaklaştı, nabzının dudaklarında attığını hissetti. Vücudu onun pençesinde kıvranıyordu.

"Oh, Lights!" diye bağırdı, parmakları adamın omuzlarına kenetlenmişti.

Vladya tehlikeli bir cennette kaybolmuştu. Çok uzun zaman olmuştu - çok uzun

-Böyle bir mutluluğu yaşadığından beri. Daha derin içti, kendi kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı. Kadının nabzı, kendi kalbinin çılgınca atışını yansıtan dokunuşunun altında gümbürdedi.

"Lütfen..." çığlıkları kırık bir yalvarış gibiydi. "Oh, lütfen, lütfen, lütfen."

Zevkin sisi eziciydi. Aleti granit gibi sertleşmiş, pantolonunun içinde zonkluyor, şişkinliği giysilerinin arasından görünüyordu.

Tıpkı çıplaklığının onu baştan çıkardığı gibi, kanı da onu büyüledi. Onu esir almış, arzularının kölesi yapmıştı. Açgözlülükle içti. Çaresizce.

"İhtiyacım var, ihtiyacım var..." Zevk hıçkırıkları boğazını parçaladı.

Daha önce hiç zevk almamış mıydı? Vücudunun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu? Doruğun eşiğinde olduğunun farkında değil miydi?

Ama çaresiz hareketlerindeki masumiyet, sarsak hareketlerindeki beceriksizlik, bilmediğini açıkça ortaya koyuyordu. Bunun farkına varması onu derinden sarstı.

Bacaklarını ayırarak kalçasını uzattı ve onun ağrıyan göbeğine bastırdı.

Kadın inleyerek ona doğru sürtündü. Hareketleri tamamen içgüdüseldi - koordinasyonsuz ama tamamen bağımlılık yapıcı. "Oh... Ooh..."

Öfkeyle gıcırdayarak doruğa ulaştığında boğazından ağlamaklı bir inilti kaçtı. Kadının salıverilmesinin sıcaklığı Vladya'nın kalçasını ıslattı, kadının kokusu Vladya'yı deliliğin eşiğine getirdi.

Sonra ona doğru sarktı ve Vladya onu şefkatle kucakladı. İçmeye devam ederken sessizliği sadece yumuşak miyavlamalar bozuyordu.

Ama şimdi gerçekten durmak zorundaydı, yoksa onu tüketecekti.

Sahip olduğunu bilmediği bir irade gücüyle kendini durmaya zorladı. Dişlerini geri çekerek, dilinin bir h a r e k e t i y l e yırtık delikleri kapattı.

Kollarında gevşek bir şekilde yatıyor, düzensiz nefes alıyordu. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Bu manzara içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Gözleri onu inceledi ve içinden bir hırıltı yükseldi. Kadın kan sarhoşuydu.

Gözleri düşmüş, dudakları gevşemiş, ağzından anlaşılmaz kelimeler dökülmüştü. Başı bir o yana bir bu yana dönüyor, coşkulu bir sisin içinde kayboluyordu.

Bir besleyicinin kan sarhoşu olması nadir görülen bir şey değildi ama her zaman da olmazdı. Birinin beslenmesinden dolayı sarhoş olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Bir kapı sesi durgun sessizliği bozdu. Yaz'ın başı açıklıktan içeri baktı. "Lordum, özür dilerim ama acil bir haber getirdim. Hizmetçiler Blackstone'da insan prensin peşinde olan suikastçılar olduğunu fısıldıyor. Güney kanadına doğru kaçtığı söyleniyor."

Vladya başını kaldırdı, tatmin olmuş beslenmenin kalıcı sisi dağılmıştı. Aekeira'yı sıkıca kavrayarak yere yığılmasını önlerken, bakışları odanın içinde gezindi. "Emeriel?"

"Evet, Majesteleri."

Aekeira yumuşak bir kıkırdama çıkardı, odaklanmamış gözleri şaşkınlık ve mutlak mutluluğun puslu odağıyla yukarıda dolaşıyordu.

"Uçurtma kadar yüksek," diye mırıldandı Vladya.

Sonra onu kucağına aldı, odayı geçti ve uyuması için kanepeye yatırdı. Bornozunu giyerek Yaz'ın peşinden dışarı çıktı. İçini garip bir hafiflik kapladı.

Yaraları daha az ağrıyordu ve iyileşme sürecinin başladığını hissedebiliyordu.

Elli İkinci Bölüm

VLADYA'NIN ŞOKU. EMERIEL'İN ACISI

Emeriel'in vücudu yorgunluktan çığlık atıyordu.

Her hırıltılı nefes ciğerlerini yakıyor, her adım kurşuni uzuvlarına titreme gönderiyordu. Yine de hayatta kalmak için kör bir içgüdüyle koşmaya devam etti.

"Kahretsin, keşke oku saklasaydık!" diye homurdandı arkasından bir suikastçının sesi, ardından serbest kalan çeliğin uğursuz fısıltısı.

Emeriel hiç düşünmeden tepki verdi, yana doğru umutsuzca bir hamle yaparak görünmeyen bıçaktan zar zor kurtuldu.

Çok yakın, neredeyse orada...

Onu yakalayan elleri hiç görmedi. Bir an koşarken, bir an sonra mengeneye benzer bir kavrama onu ayaklarından çekip aldı.

Sallanırken çığlığı boğuldu, muazzam güce karşı işe yaramaz bir şekilde tekmeledi. Kulağında ürpertici bir kahkaha yankılandı.

"Sonunda seni yakaladım, güzel prens," diye tısladı tutsağı, kelimelerinde zehirli bir neşe vardı.

"Bırakın beni!" Emeriel çığlık attı, sesi çatlıyordu. "Canavar... Bana dokunursan seni parçalara ayırır! Sakın-"

"Sessiz ol, sefil! Vahşi kralımız için gerçekten özel olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı asker Emeriel'in kulağına. "Boğazını keseceğim ve o zaman ne kadar değerli olduğunu göreceğim!"

Artık tanıdık gelen dürtü geri döndü.

Tıpkı mahkemedeki o kader günü gibi ısrarcı bir telaş. Bu sefer Emeriel karşı koymadı. Teslim oldu.

"Sevgilim, yardımına ihtiyacım var. Sevgilim, lütfen bana yardım et." Emeriel'in çaresiz çığlıkları soğuk taş duvarlarda yankılandı.

Sesi korku ve dehşetle titriyordu. Ya canavar yalvarışına cevap vermezse?

"Ne diyor bu?" diye kıkırdadı içlerinden biri.

Bir kükreme havayı doldurdu. Kalenin temellerini sarsacakmış gibi görünen gırtlaktan gelen bir patlama gibi sessizliği yırttı.

"Kutsal olan her şey adına..." "Yukarıdaki Tanrılar..."

Askerler sesin kaynağını tespit edebilmek için umutsuzca etraflarına bakındılar. "Bu vahşi olabilir mi?"

"Aptal olma," diye bağırdı Emeriel'i tutan. "Biri fark etmeden önce bu çocuğu buradan çıkaralım-."

Kıymıklanan tahtaların çatırtısı onun sözünü kesti. Kulak tırmalayan bir hırıltı havayı yırttı, ardından takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareket bulanıklığı geldi.

"Ukrae bizi koru," diye nefes aldı bir başka asker, sesi ancak fısıltı halindeydi. Askerler, botları taş zemine çarparak karıncalar gibi dağılırken etraflarında panik dalgalanıyordu. Ama canavar kas ve öfkeden oluşan bir bulanıklıktı, yıldırım hızıyla kesip attı.

Tüm pençeleri ve dişleriyle ete ve kemiğe vurup parçalayarak saldırdı. Çığlıklar yankılandı.

Emeriel'in adrenalini yükseldi ve duyularını uyuşturdu. *Gelmişti. Sevgilisi onun için gelmişti.*

Canavar son saldırganlarını da öldürürken, Emeriel öne doğru tökezledi ve kendini canavarın kanla ıslanmış kucağına attı.

Yüzünü yaratığın kalın kürküne gömerek, "Teşekkür ederim," diye boğuldu. "Teşekkür ederim Kralım, teşekkür ederim."

Canavar durakladı, öfkesi azalmış gibi görünüyordu. Yumuşak, gürleyen bir hırıltının eşlik ettiği devasa kafasından gelen nazik bir dürtme, korkunç öfkesini yalanlayan bir sıcaklık iletti.

"Sakın ölme," diye fısıldadı Emeriel, gözlerinden yaşlar süzülerek. "Yarın seni öldürecekler ve ben... Ben buna dayanamam. Söyledikleri kadar akılsız olduğuna inanmayı reddediyorum. Keşke seni kurtarabilseydim. Keşke seni kurtarabilseydim."

Emeriel geri çekildi, yüzü solgundu. Canavar onu ayağa kaldırdı ama tutuşunu bırakmadı. Emeriel aldırmadı.

"Orada bir yerde olduğunu biliyorum. Sadece... sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı, sesi kederle ağırlaşmıştı.

Canavar tekrar gürledi, bakışları yavaşça Emeriel'in boynuna doğru ilerledi ve oraya sabitlendi.

Emeriel nefesini tuttu, kalbi küt küt atıyordu. Bu bir çeşit... iletişim miydi?

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Çaresizlik, umutsuz bir umutla karıştı. "Keşke anlayabilseydim..."

Ve sonra, başka bir şey hissetti.

Kanı damarlarında dolaştı ve onu karıncalanma hissi veren bir sıcaklık izledi.

Emeriel aniden canavarın kendisinden bir kez daha içmesini arzuladı.

Başını eğerek boynunun savunmasız kıvrımını ortaya çıkardı. "İç," diye mırıldandı, "Lütfen, senden... benden tekrar içmeni istiyorum."

Canavar bu daveti bekliyormuş gibi görünüyordu. Kaba bir dil boynunda gezindi ve ardından bir dişin keskin acısı geldi.

Canavar beslenmeye başlamıştı.

Büyük Lord Vladya gölgelerin arasında donmuş bir şekilde duruyordu. Eliyle Yaz'ın kolunu kavrayarak izledi. Sersemlemişti. Nutku tutulmuştu. Bakışlarını ayıramıyordu.

Hem harikulade hem de dehşet verici pek çok deneyimle dolu yüzyılların ardından, artık çok az şey onu gerçekten şaşırtabilirdi.

Dünyanın doğasının tüm yelpazesine tanıklık etmişti - iyiliğin güzel zirvelerine ve kötülüğün uçsuz bucaksız derinliklerine. Yine de, karanlıkla yaralanmış bir geçmişe sahip olsa bile, tüm yaşamı boyunca böyle bir manzarayı hiç hayal etmemişti.

Daemonikai çocuğun çağrısına cevap vermek için serbest kalmıştı. Çocuğun *garip*

Çağrı.

Vladya'nın sesi boğazında düğümlendi, göğsünde garip bir duygu düğümü oluştu.

"Majesteleri, büyük kralın vahşi canavarı az önce... o çocukla iletişim mi kurdu?" Yaz'ın sesi kısık olsa da, normalde soğukkanlı olan tavrına ihanet eden bir titreme vardı.

Vladya, alçak sesle mırıldanırken bile güvendiği askerin ses tonuna sinen inançsızlığı fark edebiliyordu.

Daemon az önce Emeriel'i kurtarmıştı. *Tekrar*.

Onun evcilleşmemiş, en iyi arkadaşı birini ile dikkat çekici bir şekilde kucaklamıştı.

Kibarlık.

Çocuk bir vahşiyi kanla besliyordu. Hem de isteyerek.

Önünde beliren sahneden bunalan Vladya, tüm bunların imkânsızlığını kavramakta zorlandı. Zihni koşuşturuyor, her düşünce bir öncekine takılıyordu.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş, çenesi huşu içinde gevşemişti. Bir ömür boyu özenle geliştirdiği soğukkanlılığı dağıldı, ağzı sessizce açılıp kapandı, kelimeleri oluşturamadı. Kendini kontrol etme konusunda bir ustaydı, artık hiçbir şey onu gerçekten etkilemiyordu ama bu...

Canavar çocuğu içerken ona yapıştı.

Pençesi çocuğun derisine saplanmadı. Bunun yerine, çocuğun solgun boynundan kan çekmek için nazikçe bir dişini kullandı.

O biliyordu. Her nasılsa, vahşi, canavar formunda kanla beslenirken daha az diş kullanmanın beslenene zarar verme riskini azaltacağını biliyordu.

Canavarın iksiri damarlarında dolaşırken vücudu huzursuzca kıvranan çocuktan yumuşak zevk iniltileri yayıldı. Ancak, vahşi yakında durmazsa, çocuğu tamamen tüketecekti.

Çocuk gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldı. Ürperti küçük bedeninde dalgalandı. Canavara daha da *yaklaştı*, sanki o bronz derinin içinde *kaybolmak* istercesine daha da derine gömüldü.

Ve vahşi bir elini sırtına koyup çocuğu *okşadı*.

"Ukrae," Yaz'ın sesi sessizliği bir kez daha bozdu, şaşkınlıkla doluydu. "Majesteleri, büyük kral devam ederse çocuğu kurutacak."

Bu doğruydu. Sonunda Vladya şokunu atlatmayı başardı ve kaskatı kesilmiş uzuvlarını hareket etmeye zorladı. Ama tek bir adım attıktan sonra durdu.

Daemonikai'nin canavarının dişini çocuğun boynundan *kendi başına* çekmesini ve dilinin nazik bir hareketiyle yarayı kapatmasını şaşkınlıkla izledi.

"Seni öldürecekler," çocuğun sesi canavarın kürküne karşı kırılgan bir fısıltıydı, Vladya'nın yüksek duyuları tarafından bile zar zor duyulabiliyordu. "Ölmeni istemiyorum."

Ama Vladya onu duymuştu. Her kelimeyi, umutsuzluğun her titreyişini.

Emeriel'in yardım çağrısını, canavarın cevap niteliğindeki kükremesini, güven ve ihtiyacın ham değişimini ve şimdi de *bunu* duymuştu.

"Daha iyi olmanı diliyorum," Emeriel'in kelimeleri artık bulanıklaşmaya başlamıştı, "Ah... Uykum var."

Çocuğun kafası gökler kadar güzeldi. Tıpkı kız kardeşi gibi kan sarhoşuydu.

Aekeira'nın kokusu hâlâ üzerine sinmişti, iç cübbesindeki nemin sıcaklığı da.

Vladya, canavar varlığını fark edip onu bir tehdit olarak görmeden önce oradan ayrılmalıydı. Geri çekildi, adımları hızlı ve sessizdi. Yaz

arkasından takip ediyor.

Başı düşüncelerle dönüyor, zihni her şeyi anlamlandırmak için yarışıyordu. Eksik parçalar, doldurulması gereken boşluklar vardı.

Vladya'nın düşünmek ve noktaları birleştirmek için zamana ihtiyacı vardı. *Bir şeyi gözden kaçırıyordu.* Sonunda her şeyi bir araya getirecek ve anlamlı kılacak o küçük, zor ayrıntı.

Az önce orada neler olmuştu? Az önce neye tanık olmuştu? Bunu öğrenecekti.

O gece, Aekeira Emeriel'in yatağının yanında oturuyordu. Parmakları uyuyan kız kardeşinin simsiyah saçlarını nazikçe tarıyor, bakışları göğsünün ritmik iniş çıkışlarına sabitleniyordu.

"Benim cesur, cesur küçük kardeşim," diye fısıldadı.

Em bugün bir değil, iki kez hayatı için savaşırken kendisinin bundan bihaber olduğunu düşünmek, içini içinden atamadığı bir utançla doldurdu.

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Aekeira küçük kız kardeşini korumalıydı, tam tersi değil. Ne de olsa büyük olan oydu.

Aekeira zayıf olandı, her zaman Em'in cesaretinin arkasına saklanırdı. Em ise sadece erkeklere ayak uydurmak için değil, aynı zamanda kız kardeşini korumak için de fazladan çalışan biriydi.

Hayatları her zaman zor olmuştu ama yine de mutluluğu birbirlerinde bulmuşlardı. Kederin ortasında bile gülümsemelerini paylaşmışlardı.

"Gülümsemelerimizi kaybettiğimizde elimizde başka hiçbir şey kalmaz," derdi Em.

Bir zamanlar çok soğukkanlı olan zavallı kız kardeşi içine kapanmış ve kolayca korkar olmuştu. Em gülümsemesini kaybetmişti, şimdi neredeyse her gün ağlıyordu. Bu gece bile.

Canavarın yarınki ölümünün acısıyla yanıp tutuşurken, uyuyana kadar ağlamıştı.

"Keira?" Em kıpırdandı, sesi halsiz, gözleri şişti. "Ağlıyor musun?" "Hayır, değilim," diye gülümsedi Aekeira, bir tutam saçını geriye atarak. "Geri dön Uyu, Em."

Em'in nefes alış verişi yeniden düzene girdi, yüz hatları gevşedi.

"Uyu, Em. Yarın canavarı öldürürlerse, senin için burada olacağım. Bu acıyı birlikte atlatacağız. Çok uzun zamandır güçlüsün. Şu andan itibaren ben de ikimiz için güçlü olacağım." Aekeira onun alnından öptü, gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Elli Üçüncü Bölüm

BÜYÜK KRAL

Güney kanadının balkonundaki gölgeli tüneğinden Urekai kalabalığını seyreden Emeriel'in içini çiğ, boğucu bir keder kapladı. Kalbi kederle ağırlaşmıştı.

Gece etrafı karanlıkla kaplamıştı, ancak her bir Urekai'nin elinde tuttuğu çok sayıda ateş meşalesi sahneyi sanki gün ışığıymış gibi aydınlatıyordu. Turnuva alanında toplandılar, her koltuğu doldurdular, boş köşe bırakmadılar - hatta bazıları ayaktaydı. Askerlerin ve Urekai hizmetçilerinin katılmasına izin verilirken, insanların katılması kesinlikle yasaktı.

Lord Zaiper o sabah erken saatlerde, "Arenanın yakınında bulunan herhangi bir insan diri diri yakılacaktır," demişti.

Bu nedenle herkes kamaralarına kapatılmıştı. Ancak, Emeriel kaçıp gitmişti. Ölüm arzusundan değil, odasının boğucu duvarları arasında kalmaya dayanamadığı için. Yerinde kalmaya çalışmıştı, gerçekten çalışmıştı.

Yine de bu acı... yaşayan bir şeydi, onu içten içe öldürüyordu. Kalbi yanıyordu, her atışı yakıcı bir ıstıraptı.

Bu gece onu öldürecekler.

Gözlerini bu görüntüye karşı sımsıkı kapattı ve bir hıçkırığı yuttu.

"Em...?" diye seslendi yumuşak, nazik bir ses.

Emeriel döndü, Aekeira'nın bakışlarıyla karşılaştığında gözyaşları yüzünden akıyordu.

Gözlerinde çaresiz bir yalvarış vardı.

"Ah Em, bunu kendine yapma," diye fısıldadı Aekeira, sesi endişeyle doluydu. Kız kardeşi bitkin görünüyordu, endişeden çılgına dönmüştü, onun için stresliydi.

Dün, Emeriel kendini daha önce hiç hissetmediği bir şekilde sarhoş hissetmişti. Hiç bilmediği bir tür rahatlatıcı coşku içinde yüzüyordu, çünkü Sevgilisi ondan içmişti. Garip bir hafiflik. Mutluluk verici. Rahatlatıcı.

Daha sonra yasak odada uyandığında, canavarın kolu koruyucu bir şekilde üzerine örtülmüştü.

Ve şimdi onu idam edeceklerdi.

"Yapma, yapma," diye yalvardı Aekeira ama artık çok geçti.

Hıçkırıklar Emeriel'in boğazını parçaladı, gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

"Em..." Aekeira çaresizce fısıldayarak onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Acıyor," diye soludu, Aekeira'ya sarılırken vücudu titriyordu, sesi kırılıyor. "Sanki biri kolumu bacağımı kesiyor."

"Sorun yok, sorun yok. Senin için buradayım," diye yatıştırdı Aekeira, kendi gözyaşlarıyla savaşırken sesi titriyordu. "Bırak içindekileri döksün."

"Hayır, *yapmamalı*." Madam Livia meşale ışığında siluet halinde duruyordu, yüz ifadesi sertti. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Birbirlerinden ayrılarak suçluluk duygusuyla yaşlı kadına baktılar.

"Diri diri yakılmak mı istiyorsunuz?" Livia'nın sesi sertti ama yine de bir parça endişe sözlerini yumuşattı. "Aekeira, neden onu ağlaması ve askerlerin dikkatini çekmesi için cesaretlendiriyorsun? Siz ikiniz burada olmamalısınız."

"Madam Livia..." Emeriel boğuk bir sesle ağladı ama Livia elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Yeter artık. Hemen odalarınıza dönün." Emeriel itiraz edercesine başını salladı.

"Şimdi gidin," ses tonunda tartışmaya yer yoktu. "İkiniz de Blackstone'dan uzaktasınız ve burası güvenli değil. Gelin, sizi odalarınıza geri götüreyim."

Son bir hıçkırıkla Aekeira'nın onu g ö t ü r m e s i n e izin verdi. Birlikte baş hizmetçiyi takip ederek güvenli odalarına döndüler.

Büyük Lord Zaiper kürsüde dimdik durmuş, gözleri önünde toplanan kalabalığın üzerinde geziniyordu - meşale ışığının aydınlattığı geniş yüzler. Dudaklarını çekiştiren muzaffer sırıtışını güçlükle zapt edebiliyordu.

Kalbi öyle bir sevinçle kabardı ki, neşeli bir melodi ıslık çalma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Çaba sarf ederek yüz hatlarını soğukkanlı bir otorite maskesine dönüştürdü. Bu gece kutlama gecesiydi.

Nihayet.

Bu geceden sonra, büyük tahtı ele geçirmeye dev bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Sağında, Ottai'nin omuzları yas içinde çökmüş, üzüntü ve ıssızlık yüzüne kazınmıştı. Solunda Vladya her zamanki gibi

esrarengiz benliği. Ama Zaiper ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Erkek, kopmaya hazır, sarmal bir yay gibiydi.

Askerlerin hazırlıklarını tamamlamalarını beklerken - herkesin oturduğundan ve yolların açık olduğundan emin olmak için - Zaiper'in gözleri karşılarında oturan üç şifacıya takıldı.

Günün erken saatlerinde canavara uygulanan ve gücünü zayıflatan zehirleri hazırlayanlar onlardı. Şimdi de baş şifacı üç törensel hançeri yeni bir zehirle dikkatlice kaplıyordu.

Zaiper bu gecenin nasıl sona ereceğini şimdiden hayal edebiliyor, onu bekleyen gücü neredeyse tadabiliyordu. Sarhoş ediciydi. Heyecan verici.

Ve bu beklenti onu öldürüyordu.

"Sevgili insanlarım." Ayağa kalkarak kalabalığa seslendi. "Bu gece burada son saygılarımızı sunmak ve büyük hükümdarımıza veda etmek için toplandık. Bu gece, öteki diyarda atalarımıza resmen katılacak."

Zaiper'in yüksek duyuları kalabalıktan gelen yumuşak ağlama seslerini algıladı ve gözlerini devirme dürtüsüne direndi.

"Askerler, canavarı getirin," diye emretti.

Kapıların gıcırdayarak açılma sesini zincirlerin şangırtısı izledi. Muazzam bir güce dayanacak şekilde tasarlanmış, güçlendirilmiş çelikten devasa bir kafesi zahmetle taşıyan on asker ortaya çıktı. İçeride devasa canavar hareketsiz yatıyordu.

Zaiper canavarın derisine gömülü sayısız dartı fark etti, bunlar onu zapt etmek ve zayıflatmak için kullanılan aletlerdi. Ve işe yaramıştı.

Ay Tutulması'nın gücünden yoksun olsalar da, Daemonikai'nin efsanevi canavarı gücünden ve tehdidinden arındırılmış, sadece bir delikanlı durumuna indirgenmişti.

Yaratığa bakan Zaiper, bunun kendisini ve kendi canavarını sayısız kez, kabul etmek istemediği kadar çok kez alt eden aynı canavar olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Bu gece onun gecesiydi.

Zaferin tadını neredeyse alabiliyordu.

Büyük Lord Vladya'nın yumrukları sıkıldı. Sonra, askerler arenanın ortasındaki kafesi emniyete alırken yavaşça açıldı.

Zaiper'in sesi, Vladya'nın duymak istemediği ritüelleri ve gelenekleri okuyarak anlamsız bir ayin gibi uzayıp gidiyordu.

Geceyi eski metinleri inceleyerek geçirmişti. *Xaa'l Tbeh Zeek* büyüsünün tüm karmaşık satırları zihninden geçiyordu. Şu anda bile düşünceleriyle mühürlerin izini sürüyor, olacakları prova ediyordu.

Keder ve aynı zamanda ıstırap kokusuyla yoğunlaşan gecenin havası onu boğmakla tehdit ediyordu. Kadınların feryatları, Vladya'nın midesini sıkıştıran bir yas korosu gibi gürültülüydü.

Zaiper ayinlere devam ederken kayıtsız kaldı.

Okumaların ardından Daemonikai'nin sonsuza dek öldürüleceği infaz anı geldi.

Ama Vladya'nın gözetiminde değil.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

*Xaa'l Tbeh Zeek'*in gücünün derisinin altında dolaştığını hissedebiliyordu. Yasak büyü serbest kalmaya hazırdı.

Vladya, canavar çocuktan içtikten sonra ne beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak saatler geçtikçe ve Daemon'un ortadan kaldırılma zamanı yaklaştıkça, hayal kırıklığı hissi neredeyse sakat bırakıyordu.

Bu onu rahatsız etti. Mucizelerin gerçekleşmeyeceği konusunda uzun zaman önce anlaşmışlardı. Vladya sadece kan emerek bir mucize gerçekleşebileceğini düşünerek aptallık etmişti.

"Ve şimdi," diye gürledi Zaiper'in sesi arenada. "Sonlandırma işlemine geçiyoruz." Şifacılara eliyle işaret etti. "Bıçakları getirin."

Şifacılar ortaya çıktı, yüzleri solgun ve çizgiliydi, kadife minderler üzerinde üç tören hançeri taşıyorlardı, zehirli uçları ateş ışığında parlıyordu.

Her Büyük Lord kendi silahını kabul etti.

Senkronize bir hareketle tahtlarından kalktılar, ağır cüppeleri pelerin gibi etraflarında döndü.

Teker teker arenanın merdivenlerinden indiler, ayak sesleri sessiz gecede ağır bir davul gibi duyuluyordu.

Vladya soğuk metal hançerin kabzasını kavradı. İnfaz acımasızca basitti. Kafese yaklaşacaklar, kısmen canavar formlarına bürünecekler ve hançeri vahşinin karnının derinliklerine saplayacaklardı.

Kafese yaklaştıklarında Vladya zihin takası ritüelinin ilk adımını başlattı.

Zihnini açarak alçak sesle, yankılanan bir melodi mırıldanmaya başladı.

Gergin arenada kulakları sağır eden bir gök gürültüsü k o p t u ve arenanın temelleri sarsıldı.

Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanarak yas ve keder çığlıklarına dönüştü.

Sanki cevap verircesine, bir şimşek gökyüzünü yararak bir anlığına etrafı aydınlattı.

İlkinden bile daha yüksek bir başka gök gürültüsü yeryüzünü sarstı. Sonra canavar kıpırdandı.

Büyük lordlar dondu kaldı. Bakışları kafesin içindeki forma kilitlendi. Arenayı kaplayan karanlık perdeye rağmen, vahşinin hareketleri yanlış anlaşılamazdı.

"O... hareket mi etti?" Ottai'nin sesi çatallaştı ve Zaiper'e dönerken gözleri büyüdü. "Dartların işini yaptığını söylediğini sanıyordum?"

Zaiper kendinden emin bir şekilde, "Tabii ki yaptılar," dedi. "Abaddin'in kokulu yapraklarıyla aşılanmış bir çözeltide eritilmiş üç şişe demir parçası-"

Canavar devasa başını kaldırdı. Yavaşça doğrulurken uzuvlarının etrafındaki zincirler şıngırdadı.

Seyircilerden toplu bir soluk yükseldi. Koltuklarında kambur duranlar öne doğru eğildi, gözleri vahşinin üzerindeydi.

Bir şimşek çakması daha arenayı aydınlattı.

Yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı. Taşların üzerindeki hafif pıtırtılar kalabalığın sessiz fısıltıları arasında zar zor duyuluyordu.

"Neler oluyor?" Zaiper'in sesinde giderek artan bir panik vardı, soğukkanlılığı çatlıyordu.

Ve sonra, gözlerinin önünde, canavar yer değiştirmeye başladı.

Pençeler ellere doğru uzadı. Kürk, pürüzsüz bir cildi ortaya çıkarmak için çekildi. Vahşi bir yele, koyu, akan saçlara dönüştü. Dönüşüm kademeliydi ama inkâr edilemezdi.

Bunu izleyen şaşkın sessizlikte bir iğne bile düşebilirdi.

Tam orada, binlerce şaşkın Urekai'nin önünde, canavar dönüşümünü tamamladı.

Canavar formunun dakikalar önce yattığı yerde şimdi Büyük Kral Daemonikai oturuyordu, sakinleştirici oklar etrafına saçılmıştı.

Zümrüt gözleri onu bağlayan zincirlere dalgın dalgın bakıyordu. Güçlü kaslarının bir hareketiyle zincirler kırılgan dallar gibi paramparça oldu.

Kalabalık soluk soluğa, fısıltılar ve haykırışlar içinde patladı. "Canavar... yer değiştirdi!"

"Kral geri mi döndü?"

"Kutsal Ukrae!"

Büyük Kral Daemonikai etrafını incelerken kafası karışmış gibiydi, bakışları arenayı tarıyordu. Gözleri Vladya'nın üzerinden geçti... sonra geri dönüp ona kilitlendi.

Vladya'nın boğazından boğuk bir ses kaçtı. Tören hançeri sinirli parmaklarından kayarak kuma çarptı. Sonra hareket etti, vücudu saf içgüdüyle hareket ediyordu.

Arenayı bir bulanıklık içinde geçti, koşarken elleri vahşi pençelere dönüştü.

Devasa pençeleri kafes kilitlerine çarptı, metal parçalanmadan önce protesto çığlıkları attı. Kapıyı yırtarak açtı, içeriye sürünürken eli bir kez daha erkekti, gözleri Daemonikai'ye sabitlenmişti.

"D-Daemon?" İsim boğuk bir fısıltı halinde, korku ve umut karışımıyla kalınlaşarak ortaya çıktı.

Vladya'nın boğazı adını koyamadığı pek çok duyguyla sıkıştı. Titreyen eller uzandı ve beş yüz yıldır görülmemiş tanıdık yüz hatlarının üzerinde gezindi.

Her zaman bir amacı olan zümrüt gözler, ya acımasız bir çizgiye oturmuş ya da alaycı bir sırıtışla kıvrılmış bir ağız. Vladya'nın sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü bir yüz.

"Gerçekten sen misin?" Vladya'nın parmakları Daemonikai'nin yüzünün hatlarını çizerken gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen, bana orada olduğunu söyle. Bana geri döndüğünü söyle."

Daemonikai'nin gözleri tekrar açıldı, yeşil irisler yorgunluktan bulutlanmıştı. Kelimeleri oluşturmaya çalışırken boğazı düğümlendi.

"Sen... hâlâ... aynı... duygusal... enkazsın, V.D." diye homurdandı, sesi sert ve kesik kesikti.

O tanıdık sesle söylenen tanıdık lakap, Vladya'nın soğukkanlılığının son kalıntılarını da paramparça etti. Daemonikai'ye şiddetle sarılırken boğazından bir hıçkırık koptu.

Daemon'un göğsünden yorgun bir kıkırdama yükseldi. Bir elini kaldırarak Vladya'nın sırtına hafifçe koydu ve kucaklamaya karşılık verdi.

Vladya'nın gözlerinden dökülen yaşlar Daemon'un omzuna döküldü. "Lütfen bana kalmak için burada olduğunu söyle."

"Ben... kalmak için buradayım."

"Bana bir daha asla gitmeyeceğini söyle." Vladya boğuk bir sesle, kolunu sıkarak konuştu. İri bedeni titriyordu.

"V.D. " sesi bir iç çekiş gibiydi.

"Seni piç kurusu. Hiç hakkın yoktu. O şekilde gitmeye hakkın yok. Buna hakkın yok-"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Daemon.

Dünya bu ana, bu kavuşmaya daralmıştı. *Ukrae'ye şükürler olsun, Ukrae'ye şükürler olsun, Ukrae'ye şükürler olsun*. Daemonikai geri dönmüştü. O *geri dönmüştü*.

"D-Daemon?" Ottai'nin inançsızlıkla titreyen sesi kafesin parmaklıkları arasından süzüldü. "E-Efendimiz?"

"Ottai..." diye fısıldadı büyük kral.

"Aman Tanrım!" Ottai kafesin içine doğru koştu, kralını kucaklarken gözyaşları yüzünden akıyordu. "Geri döndünüz... geri *döndünüz*! Teşekkür ederim! *Teşekkür ederim!*"

Arenayı bir sevinç çığlığı kapladı.

Kalabalık heyecan içinde yerlerini terk ederek ileri atıldı. Askerler koruyucu bir çember oluşturarak hevesli kalabalığı zapt ettiler ama tezahüratlar kulakları sağır ediyordu.

Hava dizginlenemez bir sevinçle çatırdıyor, mutluluk, rahatlama ve sevinç kokusu baskın geliyordu.

"Büyük kral geri döndü! Büyük kral geri döndü! Büyük kral geri döndü!" İlahi yankılandı ve her tekrarda daha da yükseldi.

Ve sonra, hep bir ağızdan, binlerce kişinin sesi gök gürültüsü gibi bir bildiriyle göğe yükseldi.

"Çok yaşa kral!"

.

2. BÖLÜME DİKKAT EDİN.
[PRENSES KILIĞINDAKI KÖLE]

Sevgili okuyucu,

Hikayede buraya kadar gelebildiğiniz için çok heyecanlıyım. Desteğiniz benim için dünyalara bedel! Şimdiye kadarki yolculuktan keyif aldıysanız, lütfen bu yazarı desteklemek için bir yorum bırakmak için bir dakikanızı ayırın.

Hepinize sevgilerimi gönderiyorum, Öpücük Leilani

Web Novel okuyucularıma: Bu kitabı yutmak için çılgınca miktarda para harcadığınız için yürekten teşekkür ederim - ve sadece bir kopyasına sahip olmak için basılı veya ciltsiz versiyonu almak için fazladan yol kat edenlere, kalbimi aldınız.

Editörüm Morgan: Uzmanlığın, özverin ve paha biçilmez katkıların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve sonra, bu yolculuğu on beş ay boyunca sabırla takip eden muhteşem alfa okuyucu ekibime - hepinizi çok seviyorum!

Yazar hakkında

Kiss Leilani on iki yaşındayken, ablası uyurken gizlice odasına girip onun aşk romanlarından birini çaldı ve ablasının neden sürekli bir kitabın içinde kaybolduğunu merak etti. Bu tek isyan hareketi, ömür boyu sürecek bir takıntının kıvılcımını ateşledi.

O andan itibaren, kronik bir kitap kurdu doğdu. Hevesli bir okuyucu ve zamanla aynı derecede tutkulu bir yazara dönüşen biri.

Kiss Leilani için yazmak o zamandan beri bir hobiden çok daha fazlası; derin bir keyif ve hayatının ayrılmaz bir parçası.

İçindekiler

Bölüm
GİRİŞİ
PROLOGUE
1. PRENS EMERİEL
2. UREKAI'YE SATILDI
3. PRENS EMERIEL ATEŞLER İÇİNDE
4. BÜYÜK YÜKSEK MAHKEME
5. SYREN
6. NE OLDUĞUNUZ
7. KÖLE EFENDISI
8. MİSTRESS
9. CANAVAR SERBEST KALDIĞINDA
10. BU HIÇ MANTIKLI DEĞIL.
11. EMERİEL MONTAJI
12. ...YEM VE ŞEHVET
13. BİR STIR
14. SORULAR...
15. KUZEY KANATLARINDAN BÜYÜK LORD ZAIPER
16. KIYAMETİ. SANCAKTUARI.
17. ÇIPLAK
18. ISTENMEYEN BIR DUYGUNUN YÜKSELIŞI
19. İKİ KIZ KARDEŞİN ACISI.
20. TATLI KABUS.
21. CANAVARLA BİR GÜN
22. SAKLANACAK YER YOK
23. LORDLARIN YUVARLAK MASASINDA
24. KAYBEDECEK BIR ŞEY KALMADI
25. BEKLENMEYEN UYARILMA VE ZALIM ŞEYTAN
26. KALEDEN UZAKTA
27. GECE YARISI, KARGALAR UYURKEN
28. KADER BU KADAR ACIMASIZ OLAMAZ.
29. KAYIP VE KEDERIN AĞIRLIĞI
30. ILTIHAPLI KARANLIK.
31. EMERIEL'İN SUNUŞU

32. YABANİ KONUK
33. ÇOK FAZLA SORU...
34. EMERIEL'İN TUHAF GÜVENLİ YERİ.
35. METRES VE KÖLE
36. EMERIEL'İ CEZALANDIRMAK
37. EMERİEL BÜYÜK LORD VLADYA İLE BULUŞUYOR
38. DÖNÜM NOKTASI
39. BÜYÜK LORD VLADYA'NIN HİKAYESİ
40. BÜYÜK LORD'UN PLANLARI
41. ZALIM, NAZIK LORD
42. ÖFKE FIRTINASI VE RAHATLIK CANAVARI
43. ÇOK EGDE
44. KASVETLI GECE
45. GECE YARISI İSTİYOR
46. AKŞAM ARZULARI
47. KILIK DEĞIŞTIRMIŞ BIR ALTIN
48. YABANİ AVCI
49. BİR DEĞİŞİM
50. HER ŞEY DIŞARIDA
51. BLOODFEEDING
52. VLADYA'NIN ŞOKU. EMERIEL'İN ACISI
53. BÜYÜK KRAL
Bölüm
Bölüm
Yazar hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️